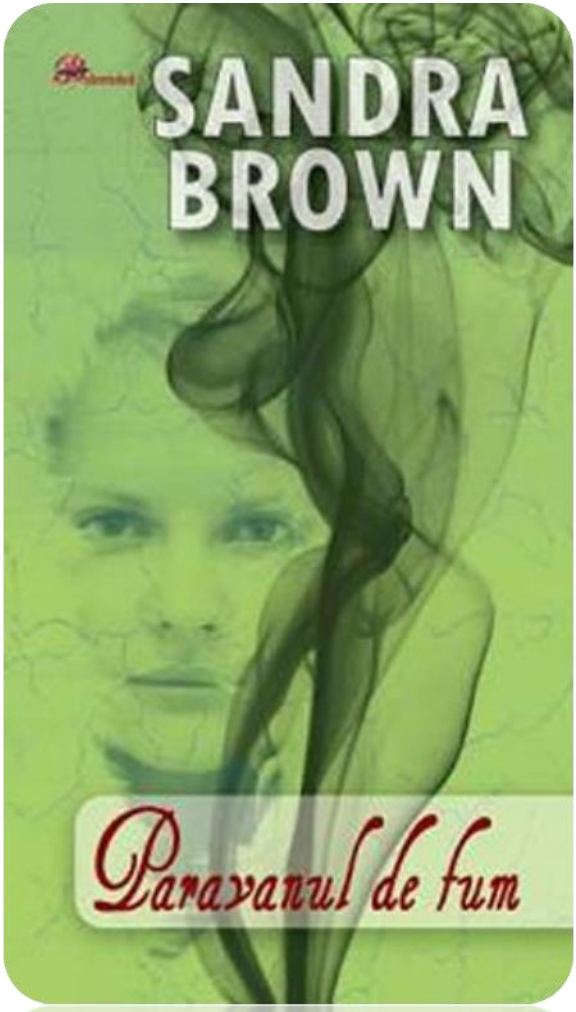
SANDRA
BROWN
Paravanul de fum

PARAVANUL DE FUM

by SANDRA BROWN

PROLOG

Slavă Domnului, el continua să doarmă.

Trezindu–se cu Jay Burgess în pat, Britt era destul de jenată şi fără a fi nevoită să se uite în ochii lui. Cel puțin până avu răgazul să–şi vină în fire.

Se trase cu mare grijă spre marginea patului şi se strecură de sub cearşaf, încercând să nu–l dezvelească şi pe el în această mişcare. Se aşeză pe marginea saltelei şi se uită la el peste umăr. Curentul de la aparatul de aer condiționat era atât de rece, încât pielea de pe braț i se făcuse de găină. Deşi Jay era gol, acoperit doar până la brâu, aerul rece nu–l trezise.

Se ridică încet în picioare. Încăperea se clătina cu ea. Ca să nu cadă, întinse mâinile instinctiv după sprijin. Se lovi puternic de perete cu o izbitură asemănătoare celei de talger, după cum răsuna în casa liniştită. Fără a–i mai păsa că–l trezeşte, întrebându–se cum ajunsese să se îmbete atât de tare noaptea trecută, ramase proptită de perete, trăgând aer în piept, concentrându–se asupra unui singur punct până îşi regăsi echilibrul.

În mod miraculos, mişcările ei stângace nu–l treziră pe Jay. Căutându–şi din priviri lenjeria intima, se întinse spre capătul patului şi–o găsi acolo, apoi porni pe vârfuri prin încăpere, adunând celelalte obiecte de îmbrăcăminte, strângându–le la piept cu jenă, ceea ce în condițiile date nu putea să pară decât ridicol.

Drumul ruşinii. Sintagma aceasta de colegiu suna ca un apropo. Se referea la o tânără care a ieşit pe furiş din camera iubitului, după ce şi–a petrecut noaptea cu el. Depăşise vârsta colegiului, iar atât ea cât şi Jay erau necăsătoriți, liberi să facă dragoste, dacă voiau.

Dacă voiau.

Cuvintele o loviră precum pocnetul unei curele de transmisie care se desprinsese brusc. Deodată, şocului de a se fi trezit în patul lui Jay i–a luat locul îngrijorarea că nu ştia cum ajunsese acolo. Nu–şi amintea să fi luat conştient hotărârea de a se culca cu el. Nu–şi amintea să fi cumpănit elementele pro şi contra privitoare

la acest gest sau momentul în care se hotărâse s–o facă. Nu–şi amintea să fi fost curtată, până când, practic, să cadă pradă senzualității. Nu–şi amintea nici măcar să fi ridicat mental din umeri şi să–şi fi spus: *ce naiba, doar suntem adulți*!

Nu–şi amintea nimic.

Privind în jur, observă încăperea şi mobila din dormitor. Era o cameră plăcută, decorată cu gust şi adaptată nevoilor unui bărbat singur. Dar nimic din ce se afla aici nu–i era cunoscut. Nimic. De parcă se afla aici pentru prima oara.

Desigur, era casa lui Jay; fotografiile lui erau risipite peste tot, în mare parte instantanee de vacantă, cu diverşi prieteni de ambe sexe. Dar nu mai fusese în această încăpere, nici în casă. Nu era sigură nici de adresă, deşi îşi amintea vag că venise aici de la…de undeva.

Da, de la Wheelhouse. Se întâlnise acolo cu Jay, ca să bea ceva. El băuse câteva pahare cât o aşteptase, dar asta nu era ceva neobişnuit. Lui Jay îi plăcea să bea şi rezista la băutură. Ea comandase un pahar cu vin alb. Discutaseră la un pahar de băutură, informându–se reciproc despre ce se mai întâmplase în viața fiecăruia.

Apoi, el îi spusese…

Amintindu–şi ce–i spusese el, simți frisoane, dar nu din cauza frigului. Îşi duse mâna la gură să–şi înăbuşe un geamăt şi se întoarse spre locul unde dormea el. Şopti un „Oh, Jay” plin de amărăciune, repetând primele două cuvinte pe care le rostise când, cu o seară în urmă, el îi dăduse acea veste cumplită.

Am putea continua discuția acasă la mine? o întrebase el. *M–am mutat de când nu ne–am mai văzut.*

A murit o matuşă bătrână şi mi–a lăsat toate bunurile ei lumeşti. O mulțime de porțelanuri, cristaluri, mobilă veche, chestii din astea. Le–am vândut pe toate unui negustor şi am cumpărat o casă în oraş cu profitul obținut. Nu este departe de aici.

El era guraliv, purtându–se de parcă n–ar fi vorbit despre altceva mai îngrijorător decât apropierea sezonului uraganelor, dar veştile lui căzuseră ca o bombă. Teribil. Imposibil de crezut. Fusese descumpănită. Oare compasiunea o îndemnase la tandrețe?

Asta explica partida de sex care urmase?

Dumnezeule, de ce nu–şi amintea nimic?

Căutând un răspuns, în timp ce se uita după haine, intră în living. Rochia şi puloverul ei erau aruncate pe un scaun, sandalele pe podea. Pe masa din faţa canapelei văzu o sticlă de scotch deschisă şi două pahare. În sticlă se mai afla doar un deget de băutură. Pernele canapelei erau mototolite şi turtite, ca şi cum cineva s–ar fi tăvălit pe ele.

Se pare ca ea şi Jay făcuseră asta.

Se întoarse repede în dormitor, găsind baia la un capăt al încăperii. Reuşi să închidă uşa fără să facă zgomot, precauţie care a devenit imediat lipsită de sens când, un moment mai târziu, a început să vomite cu zgomot. Stomacul i–a fost cuprins de spasme dureroase, când a reuşit să elimine parcă litri întregi de scotch. Şi pentru că ei nu–i plăcea această băutură, ştia cu siguranţă că nu se va mai atinge de ea vreodată.

Găsi pastă de dinţi în dulăpiorul cu oglindă aflat deasupra chiuvetei şi–şi folosi arătătorul ca să elimine pelicula de pe dinţi şi gustul rău din gură. Asta îi fu de folos, dar tot nu se simţea prea bine şi hotărî să facă duş. Când va da ochii cu Jay, va avea mai multă încredere în sine şi nu se va mai ruşina de excesele din noaptea trecută, dacă era curată.

Baia era o încăpere pardosită cu gresie, având un duş mare, rotund, montat în tavan. Stând direct sub ploaia simulată, se săpuni şi se clăti de câteva ori. Se spălă cu grijă, insistând între picioare. Îşi şamponă apoi parul.

Odată ce ieşi de sub duş, nu mai şovăi. Desigur, zgomotul trebuie să–l fi trezit. Se îmbrăcă, folosi peria lui ca să–şi netezească părul ud, apoi îşi luă curaj după ce trase adânc aer în piept şi deschise uşa de la baie.

Jay încă mai dormea. Cum venea asta? Era un băutor convins, dar se pare că noaptea trecută fusese un exces chiar şi pentru el. Cât scotch fusese în sticla când începuseră să bea? Băuseră ei doi toată sticla?

Probabil aşa fusese. Altfel, de ce nu–şi amintea cum îşi scosese hainele, cum făcuse sex cu Jay Burgess? Cu ani în urmă, avuseseră o aventură scurtă, care se consumase însă rapid, încheindu–se cu mult înainte de a fi evoluat într–o relaţie bazata pe încredere. Niciunul n–a rămas cu inima frântă. Nu avuseseră parte nici de vreo scenă, nici de o despărţire oficială. Pur şi simplu

nu s–au mai întâlnit, dar au rămas amici.

Dar Jay, fermecătorul şi incontrolabilul Jay, nu încetase în încercarea de a o readuce în patul său, ori de câte ori drumurile li se încrucişau. „Tăvăleala şi faptul că am rămas prieteni nu se exclud", îi spunea el cu cel mai atrăgător zâmbet.

Nu era tocmai aşa din ce ştia ea, dar asta–i spunea el de fiecare dată când încerca s–o mai atragă o dată în patul său, de dragul vremurilor trecute.

Probabil, noaptea trecută reuşise s–o convingă.

Nu s–ar fi aşteptat ca el să se trezească la prima oră a dimineții, să–şi desfete privirile cu imaginea cuceririi sale, s–o trezească sărutând–o şi invitând–o să ia micul dejun în pat. Parcă–l auzea spunându–i:

Dacă tot eşti aici, relaxează–te şi bucură–te de un tratament Burgess complet.

Sau, de ce nu venise alături de ea sub duş? Aşa ar fi făcut Jay. Ar fi intrat alături de ea şi i–ar fi spus ceva de genul: *nu te–ai săpunit acolo pe spate. O, dar nici acolo în față.* Însă duşul făcut de ea nu–l trezise. Nici măcar când trăsese în repetate rânduri apa la toaletă.

Cum putea să doarmă chiar aşa de profund? Nici măcar nu…

Se mişcase.

Simți în stomac o mişcare asemănătoare unui val uriaş. Gustul amar al scotchului îi invadă gura şi se temu că–i va fi rău din nou. Înghiți cu putere.

— Jay? spuse încercându–l. Apoi, mai tare: Jay?

Nimic. Nici măcar un sforăit. Nici cea mai mică schimbare a poziției în care se aflase.

Ea părea c–a prins rădăcini în podea, inima bătându–i puternic. Forțându–se să se mişte, se îndreptă spre pat cu mâna întinsă, îl apucă de umăr şi–l scutură:

— Jay?

1

Raley deschise uşa ruginită cu plasă, ale cărei balamale scârțâiră.

— Ei, eşti aici?

— Nu sunt de obicei?

O bucată de vopsea roşie, decolorată, cazu când cadrul de lemn se trânti la loc în urma lui Raley, care intră în acea încăpere. Mirosea a carne prăjită de porc şi a pătură de armată roasă de şoareci, aflată pe patul de campanie din colţ.

Îi trebui un moment ca ochii să i se adapteze întunericului şi să–l zărească pe bătrân. Stătea la o masă cu trei picioare, aplecat asupra unei ceşti de cafea, ca un câine care păzeşte un os câştigat cu greu, privind în ecranul cu purici al unui televizor alb–negru. Imagini fantomatice pâlpâiau înauntru şi în afară. Nu se auzea nimic, cu excepția unui fâşâit static.

— Buna dimineața.

Bătrânul fornăi un „bine ai venit" printre firele de păr nazal.

—Serveşte–te. Îi făcu semn spre un ibric emailat de pe sobă. Nu–ți recomand frişca. S–a acrit peste noapte.

Raley păşi peste cei trei câini, care zăceau nemişcați pe podea şi se îndreptă spre frigiderul înghesuit între un dulap vechi de alimente şi o masă de scris, care acum nu avea alt scop decât să adune praful şi să reducă şi mai mult spațiul din încăperea înghesuită.

Mânerul frigiderului fusese rupt probabil cu zeci de ani în urmă, dar dacă apăsai cu degetul exact pe chederul moale, puteai să–l deschizi.

— Ți–am adus nişte somn. Raley puse pachetul învelit în ziar pe unul dintre rafturile de sârmă ruginită şi trânti repede uşa, ca să nu iasă duhorile de frişcă alterată, amestecate cu celelalte mirosuri râncede.

— Mulțumesc.

— Pentru puțin.

Probabil cafeaua fusese fiartă de câteva ori şi ajunsese de consistența melasei. Neavând frică s–o dilueze, Raley se gândi că era mai bine să renunțe.

Se uită la televizorul fără sonor.

— Trebuie să–ți reglezi antena.

— Nu este de la antenă. Am închis volumul.

— Cum vine asta?

Bătrânul îi răspunse cu una din obişnuitele sale hârâieli, ceea

ce însemna că nu putea fi obligat să răspundă. Pustnic din proprie voință, trăise într–un exil autoimpus încă „de la război", cu toate că nu precizase niciodată despre care război era vorba. Avea de–a face cât mai puțin posibil cu alți *Homo sapiens.*

La scurt timp după ce Raley se mutase în vecinătate, cei doi se întâlniseră în pădure. Raley privea ochii rotunzi ai unui oposum mort, când bătrânul apăru din dosul unui tufiş şi–i spuse:

— Nici să nu te gândeşti.

— La ce?

— Să–mi iei oposumul.

Ar fi fost ultimul lucru la care s–ar fi gândit

Raley; să atingă trupul animalului umflat, bâzâit de muşte, cu coada rozalie fără păr, degajând acel miros oribil. De aceea, îşi ridică mâinile în sus în semn că se predă şi se dădu la o parte, pentru ca bătrânul desculț, în salopeta plină de pete, să–şi ia prada din ghearele metalice ale capcanei.

— După cum tropăi pe aici, mă mir cum de nu te–ai prins în capcanele mele în locul oposumului, mormăi el.

Raley nu–şi închipuise că trăia cineva pe o distanță de câteva mile în jurul cabanei pe care şi–o cumpărase. Nu avea chef de niciun vecin, ca să nu mai vorbim de unul care să–i țină evidența venirilor şi plecărilor.

Când se ridică bătrânul, genunchii lui protestară prin pocnete surde şi trosnete, ceea ce–i aduse o grimasă pe chip şi–l făcu să profereze un lanț de înjurături. Cu oposomul mort balansându–i–se într–o mână, bătrânul îl examină pe Raley de la şapca de baseball şi fața bărboasă, până la tocurile cizmelor de motociclist. După ce termină inspecția, bătrânul scuipă sucul de tutun pe jos, pentru a–şi exprima opinia față de ce văzuse.

— Fiecare om are dreptul să se plimbe prin pădure, zise el. Numai să nu calci prin capcanele mele.

— Mi–ar prinde bine, dacă aş şti pe unde se află.

Bătrânul îi zâmbi cu gura sa mare, cu buzele crăpate, expunându–şi gingiile înnegrite de tutun, unde odinioară se aflaseră dinții.

— Ce spui? Încă chicotind se întoarse şi plecă.

O să le găseşti şi singur, sunt sigur de asta. Raley îi auzi râsul mult timp după ce omul dispăru în frunzişul des.

În lunile care au urmat, au mai dat unul peste altul de câteva ori, din întâmplare, prin pădure. Cel puțin pentru Raley erau întâlniri întâmplătoare. Se gândea că bătrânul se lăsa văzut ori de câte ori avea chef sau dispărea când nu voia nici măcar să mormăie ceva ca răspuns la salutul vecinului său.

Într–o după–amiază toridă, se întâlniră chiar în uşa magazinului general din cea mai apropiată localitate. Raley intra, bătrânul ieşea. Se salutară. Mai apoi, când Raley ieşi cu câteva pungi de cumpărături, îl observă stând pe un scaun aflat pe veranda umbrită a magazinului, făcându–şi vânt cu pălăria de pai.

Acționând din impuls, Raley scoase o cutie rece de bere din pungă şi i–o aruncă bătrânului, care, dovedind reflexe excelente, o prinse cu o mână.

Raley îşi aşeză cumpărăturile în camionetă şi urcă în cabină. Bătrânul îl privi cu suspiciune, văzând cum dă maşina în marşarier, apoi cum pleacă, dar Raley observă că nu desfăcuse berea.

Dimineața următoare se auzi o bătaie puternică în uşa lui Raley. Era prima oară când se întâmpla asta, aşa că se apropie cu prudență de uşă. Îl văzu pe bătrân cu un vas ciobit de ceramică în care se afla carnea unui animal pe care Raley nu–l identifică. Se temea că era vreun stârv, pe care nici cei trei câini nu–l mâncaseră.

— Asta este pentru berea de ieri. Nu–mi place să rămân dator nimănui.

Raley luă vasul care–i fusese întins.

— Mulțumesc. Vizitatorul se întoarse şi coborî treptele. Raley strigă după el. Cum te cheamă?

— Cine vrea să ştie?

— Raley Gannon.

Bătrânul ezită, apoi mormăi:

— Delno Pickens.

Din acea dimineață, între ei s–a înfiripat o cvasi–prietenie, bazată pe singurătate şi pe reticența în a interacționa cu ceilalți.

Valoarea totală a bunurilor lui Delno nu depăşea o sută de dolari. Aducea mereu acasă câte ceva adunat Dumnezeu ştie de pe unde, obiecte inutile, pe care nu avea la ce să le folosească. Cabana lui era sprijinită pe piloni, ca s–o ferească de eventualele

inundații, când râul Combahee ieşea din matcă. Îngrămădise toate prostiile pe care le aduna sub structura casei, de parcă ar fi simțit nevoia unei fundații mai solide.

Toată zona din jurul cabanei era plină de resturi, cărora, desigur, nu le găsea vreo întrebuințare, din ce ştia Raley. Pentru Delno, era mai importantă colectarea obiectelor decât valoarea lor.

Conducea o camionetă căreia Raley îi spunea Frankenstein, întrucât era confecționată din piese pe care Delno le asamblase singur, legate cu sârmă şi cu bandă adezivă. Era un miracol pentru Raley cum reuşea să pună în funcțiune acest mecanism, dar, după cum spunea Delno „, Nu e frumoasă, dar mă duce oriunde vreau să merg".

Delno mânca orice. Orice. Orice putea doborî dintr–un copac, prinde cu o capcană sau pescui. Dar orice ar fi avut, odată ce se stabilise prietenia lor, bătrânul era dispus să împartă cu el.

În mod surprinzător, era foarte cult şi familiarizat cu teme pe care, în ceea ce–l priveşte, nimeni n–ar fi crezut că le cunoaşte. Raley ajunse să suspecteze că accentul provincial şi vocabularul erau simulate. Ca şi murdăria în care trăia, erau o formă de protest împotriva vieții pe care o dusese până atunci.

Dar indiferent cum fusese această viață anterioara, Delno avea un secret. Nu vorbea niciodată despre oraşul copilăriei, despre părinții săi, profesie, copii sau nevastă. În afară de câinii săi, nu vorbea cu nimeni, în afară de Raley. Relațiile sale intime se limitau la un teanc de reviste cu nuduri, cu paginile îndelung frunzărite, pe care le ținea pe podea, sub pat.

Nici Raley nu împărtăşise nimic personal cu Delno. Cel puțin nu în primii doi ani de când se cunoscuseră. Apoi, într–o seară, pe la apus, Delno a apărut în cabana lui Raley aducând două borcane Mason pline cu un lichid închis la culoare, pe care îl pusese chiar el la fermentat.

— Nu te–am văzut de vreo săptămână. Pe unde ai fost?

— Pe aici.

Raley nu avea chef de companie, dar oricum Delno se strecură înăuntru.

— M–am gândit că ai avea nevoie de o gură de ceva. Întinzându–i lui Raley unul din acele imposibile borcane cu resturi, adăugă: Dacă mă uit la tine, presupunerea mea se adevereşte. Nu pari în

apele tale. Te–am simțit de cum am început să urc treptele.

— Nu eşti tocmai tu în măsură să judeci felul în care arată cineva şi nici cum stă cu igiena personală.

— Pe cine ai sunat?

— Poftim?

— Gură mare aia de la casa magazinului. Aia cu părul ridicat, care poartă cercei lungi, care se clatină mereu. Mi–a spus c–ai fost acolo săptămâna trecută, cu mult mărunțiş şi l–ai băgat în telefonul de afara. A spus c–ai vorbit câteva minute, apoi ai închis telefonul arătând ca şi cum ai fi fost gata să omori pe cineva.

Te–ai urcat în maşină şi–ai plecat fara ca măcar să–i plăteşti cumpărăturile.

Deschise unul din borcane şi i–l întinse lui Raley, care mirosi conținutul, apoi scutură din cap şi i–l înapoie.

— Aşadar te întreb din nou, continuă Delno după ce trase o duşcă din borcan, pe cine ai sunat?

Soarele apuse înainte ca Raley să termine ce avea de spus. Până atunci, Delno golise ambele borcane.

Raley era epuizat emoțional, mental, fizic. Trecuse printr–un catarsis dureros, dar terapeutic. Îşi vindecase multe răni.

Nemaiavând ce spune şi rămas fără suflare,

Raley se uită la bătrânul care–l ascultase ore întregi, fără să facă vreun comentariu. Pe chipul lui brăzdat de vreme, se citea o tristețe profundă. Pentru prima oară de când îl cunoştea, ochii îi erau goi şi lipsiți de acea permanentă stare de veghe, iar Raley îşi dădu seama că scruta sufletul unui om care a trecut printr–o suferință greu de exprimat în cuvinte. I se păru că Delno Pickens a adunat toată murdăria şi nedreptatea din lume şi le–a concentrat în acea privire lipsită de speranță.

Apoi a oftat şi într–una din acele rare ocazii când a realizat un contact fizic cu el, a întins mâna şi l–a bătut pe Raley pe genunchi.

— Du–te şi spală–te la subraț înainte ca duhoarea să mă facă să vomit lichiorul ăla bun. Între timp, o să–ți pregătesc micul dejun.

N–au mai făcut vreodată referire la ce–i spusese Raley în noaptea aceea. Ca şi cum acea noapte lungă nici n–ar fi existat. Dar Raley n–a uitat niciodată privirea lui mohorâtă din dimineața aceea. Şi în această dimineață, când îşi ridică privirea din cana cu cafea şi–l privi pe Raley, chipul bătrânului purta aceeaşi expresie

disperată.

— Ce este? Inima lui Raley se opri brusc şi se gândi imediat: *o nenorocire.* Un 747 plin cu pasageri s–a lovit de un versant. Asasinarea preşedintelui. Un atac terorist de proporțiile celui din 9 / 11.

— Sper că nu faci nicio prostie acum, zise Delno.

— Ce s–a întâmplat?

După ce mormăi predicțiile sale gen „nu o să iasă nimic bun din asta", Delno făcu un gest din bărbie spre televizor.

Raley se îndreptă spre aparatul vechi, răsuci butonul de sunet, apoi umblă la antenă, în speranța că va obține o imagine mai buna.

Imaginea rămase la fel de proastă, ca şi sunetul, dar în câteva minute înțelese mai bine ce se petrecuse şi de ce se temuse Delno să–i spună: Jay Burgess era mort.

2

— Nu mă vor crede, nu?

Britt îi adresă această întrebare străinului pe care–l reținuse ca fiind avocatul ei. Trecuseră douazeci şi patru de ore de când descoperise moartea lui Jay şi continua să spere că era doar un vis urât, din care se va trezi curând.

Dar totul era atât de real.

La scurt timp după apelul ei disperat la 911, acasă la Jay sosiseră doi ofițeri de politie şiun echipaj medical de urgență. Erau urmați de antreprenorul de pompe funebre şi de doi detectivi, care se prezentaseră drept Clark şi Javier. O chestionaseră în livingul lui Jay, în timp ce, în dormitor, trupul acestuia era examinat şi pregătit pentru a fi transportat la morgă. Ea mersese cu detectivii la sediul poliției, pentru a da o declarație. După ce pusese şi ultimul punct pe i, şi liniuța la t, se gândise că totul se va termina şi va putea deplânge moartea lui Jay.

Dar în această dimineață, Clark o sunase acasă.

Îşi ceru scuze pentru deranj, dar îi spuse că el şi Javier ar vrea să lămurească unele detalii şi o rugau să se întoarcă la secție.

Invitația a fost lansată într–o manieră prietenească, degajată,

dar a neliniştit–o într–atât încât să simtă oportună prezența avocatului ei acolo. Relațiile ei cu avocații se limitaseră până atunci la problemele legate de taxe, tranzacții imobiliare, contracte şi averea părinților. Se îndoia că avocații care se ocupă de astfel de probleme intraseră vreodată într–o secție de poliție.

Având nevoie de ajutor, îl sunase pe directorul general al postului de televiziune la care lucra.

Desigur, cu o seară în urmă, la fiecare post de televiziune cea mai importantă ştire a fost despre moartea şocantă a lui Jay Burgess. Colegii ei jurnalişti fuseseră destul de discreți în reportaje privind implicarea ei, dar indiferent cât îl muşamalizaseră, subiectul a constituit totuşi o relatare fierbinte: Britt Shelley, cea mai bine cotată reporteră, era cea care ținea titlul stirilor acum.

Din punctul de vedere obiectiv al unui jurnalist de televiziune, ea trebuia să admită că era o ironie mustoasă şi o poveste de senzație.

Directorul general o compătimise pentru această situație.

— Ce calvar teribil pentru tine, Britt!

— Da. A fost. Este, de fapt. De asta te–am deranjat acasă.

— Te ajut cu ce pot, cu orice ai nevoie, spusese el. Ea îl rugase să–i recomande un avocat.

— Un penalist?

Îl asigurase imediat că era doar o chestiune de prudență, că interviul – nu se referea la el ca la un interogatoriu – era ceva de rutină, o formalitate.

— Dar chiar şi aşa cred că am nevoie de un avocat.

El fusese de acord şi–i promisese să dea câteva telefoane în numele ei.

Când Bill Alexander ajunsese la poliție, răsufla greu şi se scuzase c–a întârziat zece minute.

— Am fost prins în trafic.

Sperase că va veni cineva impunător, autoritar, charismatic, aşa că i–a fost greu să–şi ascundă dezamăgirea când acel subțirel, modest şi cam epuizat Alexander şi–a scos cartea de vizită şi s–a prezentat cu doar câteva secunde înainte de a se confrunta cu cei doi detectivi.

În contrast, Clark şi Javier păreau întruchiparea tipului dur de detectiv.

Cu o zi în urmă, când cei doi veniseră acasă la Jay şi înţeleseseră că au de–a face chiar cu Britt Shelley de la Channel Seven News, fuseseră cam stingheriţi şi uluiţi, aşa cum sunt uneori oamenii când văd o vedetă de televiziune în mijlocul oamenilor obişnuiţi.

Detectivii se scuzaseră că au reţinut–o şi că au făcut–o să treacă prin acele proceduri poliţieneşti traumatizante, dar din nefericire, făcea parte din munca lor să afle exact ce se întâmplase. Ea le răspunsese cu abilitate, iar ei păruseră mulţumiţi de relatarea ei.

Totuşi, în această dimineaţă, tonul pe care o interogară se schimbă într–o oarecare măsură, dar perceptibil. Nu mai erau impresionaţi de ea.

Întrebările lor căpătaseră un usor aplomb, diferit de ziua precedentă.

Britt a fost cooperantă, ştiind că şovăiala în a coopera cu autorităţile semnala de obicei vina, cel puţin la un anumit nivel. Nu era vinovată decât că se culcase cu un bărbat care se întâmplase să moară în somn.

Britt a ascultat comentarii despre viaţa sexuală a lui Jay şi a ei.

S–a dus din cauza emoţiei. Au clipit semnificativ din ochi.

Pun pariu c–a murit cu un zâmbet pe chip.

Acelaşi clipit.

A intrat şi–a ieşit în acelaşi timp. Acelaşi clipit.

Dacă aceşti detectivi voiau să afle detalii despre felul în care făcuseră sex, nu aveau noroc. Britt nu–şi amintea decât că se trezise alături de Jay zăcând mort lângă ea. Nu ştia să se fi întâmplat altceva în patul acela. Chiar după o oră de dialog intens, nu era convinsă că fusese crezută.

Cu câteva clipe în urmă, ei îi propuseseră o pauză, lăsând–o singură cu nou–angajatul ei avocat, oferindu–i posibilitatea să–l cunoască mai bine, dar, ceea ce era mai important, să afle opinia lui în privinţa procedurilor legale.

— Nu mă cred, nu? repetase ea, văzând că tipul nu–i răspunsese de prima dată.

De data asta, el îi aruncă un zâmbet insipid.

— Nu am impresia asta, domnişoară Shelley. Îi vorbea ca şi cum ar fi mângâiat o pisică furioasă.

Trebuie să fie foarte atenţi atunci când moare cineva în

circumstanțe neobișnuite.

— Jay Burgess avea cancer în fază terminală.

— Da, dar…

— Bea prea mult. Probabil alcoolul nu putea fi combinat cu medicamentele puternice pe care le lua.

— Fără îndoială.

— Adesea, oamenii amestecă medicamentele cu alcoolul şi asta îi ucide. Jay a făcut stop cardiac, n–a mai putut respira. Ceva de genul acesta.

— Sunt sigur că ai dreptate.

— Atunci, explică–mi de ce mi se pun atâtea întrebări.

— În parte, este o reacție firească la moartea neașteptată a unuia de–ai lor, spuse el. Jay Burgess era ofițer de poliție decorat, un erou pentru cei din departamentul său şi nu numai. În mod firesc, colegii lui vor să afle ce s–a întâmplat în orele dinaintea morții sale.

Britt scrisese despre funeraliile multor polițişti şi fusese întotdeauna impresionată de oamenii legii, care fraternizau imediat ce era ucis unul de–ai lor.

Fricționându–şi fruntea, se recunoscu învinsă şi oftă epuizată.

— Presupun că ai dreptate. Dar asta este. Nu ştiu!

Le–am spus că nu–mi amintesc. Nu sunt sigură că m–au crezut, dar jur că este adevărat.

— Trebuie să susții acelaşi lucru, zise el, de parcă ar fi aplaudat pasiunea din glasul ei. Şi mai bine, nu spune nimic.

Aruncându–i o privire disprețuitoare ea începu să străbată încăperea de interogatoriu.

— Toată lumea zice, în special avocații, că este mai bine să nu spui nimic. Dar, ca reporter, ştiu că oamenii care refuză să vorbească par că au ceva de ascuns.

— Atunci nu–ți modifica versiunea.

Ea fu gata să obiecteze privitor la catalogarea morții lui Jay drept „poveste”, dar tocmai atunci se întoarseră cei doi detectivi.

— Aveți nevoie de o mică pauză, domnişoară Shelley? o întrebă Clark.

— Nu, sunt bine.

— Să vă aduc ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

Era înalt, slăbănog, cu păr roşiatic cu firul subțire. Javier era scund, oacheş, dar părul negru îi era des ca o perie. Fizic, nu semănau deloc, dar ea era în egală măsură satulă de amândoi. Nu avea încredere în politețea lui Clark, gândindu–se că ar putea fi afectați de luptele fatale de stradă între cuțitari. Ochii lui Clark erau albaştri, în schimb ai lui Javier erau atât de negri că nici nu se distingeau pupilele, dar ambele perechi de ochi erau ageri şi vigilenți. După ce au schimbat formule de politețe,

Javier reluă interogatoriul:

— Când am plecat, spuneai că ți s–a începtoşat memoria după ce ai băut un pahar de vin la Wheelhouse.

— Aşa este. Tot ce s–a petrecut după consumarea acelui pahar de Chardonnay constituia o amintire vaga şi incoerentă. Pană la un punct. Apoi tot ce se întâmplase i se ştersese din memorie. Dar cum putea un pahar inofensiv de vin să–i şteargă memoria? Nu putea. Dacă nu cumva… dacă nu… mi s–a administrat acel drog.

Numai când văzu cum cei trei bărbați au încremenit, a realizat că a rostit acele cuvinte.

Pătrunse înțelesul acestora şi fu izbită de veridicitatea celor spuse având certitudinea că are dreptate.

— Mi s–a administrat una din acele substanțe cunoscute colectiv sub denumirea de droguri care înlesnesc violul. Cei doi detectivi şi avocatul o priveau de parcă vorbea o limbă străină. Aceste droguri îți provoacă temporar amnezie, adăugă ea cu o urmă de nelinişte. Am făcut chiar un reportaj despre ele. Un incident petrecut la Clemson a ridicat semne de întrebare în privința folosirii lor tot mai dese la petreceri şi la barurile frecventate de tineri. Acestea provoacă amnezie de scurtă durată. Alteori, memoria nu mai revine deloc. Dar deja nu mai contează, pentru că atunci când trece efectul drogurilor, ireparabilul s–a şi petrecut.

Britt îi privi pe rând, aşteptându–se ca ei să împărtăşească entuziasmul ei cu privire la explicația credibilă pe care o găsise pentru faptul că nu–şi amintea nimic. Dimpotrivă, ei continuau s–o privească, Fără să aibă vreo reacție. Le spuse pe un ton mai dur:

— Dacă mă auziți, vă rog să clipiți.

— Vă auzim, domişoară Shelley, zise Clark.

— Ei bine, ce părere aveți? Nu înțelegeți? Mi–a fost pus în vin

unul dintre acele droguri. Îşi fac rapid efectul. Asta ar explica de ce nu–mi pot aminti nimic după ce am ajuns în apartamentul lui Jay.

— Şi sticla de scotch goală? întrebă Javier.

— Mie nu–mi place scotch–ul. N–am băut scotch niciodată. Dacă Jay mi–ar fi oferit scotch, l–aş fi refuzat, mai ales că nu mă simțeam bine.

— Amprentele tale au fost găsite pe unul dintre pahare. Rujul ți–a rămas pe marginea paharului, zise

Javier.

— Ați examinat deja paharele? De ce?

Cei doi detectivi făcură un schimb de priviri.

Clark îi spuse:

— S–o luăm de la început. Spune–ne tot ce s–a întâmplat.

— Nu ştiu tot ce s–a întâmplat. Va pot spune doar ce îmi amintesc.

— Bine, atunci ce–ți aminteşti. Te deranjează dacă de data asta înregistrăm ce spui?

Devenind brusc suspicioasă din cauza tonului conciliant al lui Clark, ea zise:

— De ce ați face–o?

— Ca să avem declarația, în cazul în care va fi nevoie să o ascultăm din nou, pentru a ajunge imediat la detalii.

Neavând încredere în această explicație ca şi în zâmbetul lui perfid, se uită la Alexander, care–i spuse:

— Asta este procedura, domnişoară Shelley. Nu trebuie să răspunzi, dacă sunt întrebări care nu–ți plac.

— Vreau să răspund la întrebări. Vreau şi eu nişte răspunsuri. Poate chiar mai mult decât ei.

De când sunase la 911, fusese introdusă cu repeziciune în elementele tehnice dezagreabile ale unei morți neaşteptate – constatarea legistului că Jay cu adevărat era mort, interogatoriul poliției, aetele.

Nu avusese răgazul de a le da un caracter personal.

Nici măcar nu plânsese pierderea prietenului ei.

Nici acum n–o făcea. N–o putea face până nu trecea peste toate aceste neplăceri. Reluând povestirea, le spuse:

— Doresc cu disperare să ştiu ce i s–a întâmplat lui Jay.

— Atunci, nu avem nicio problemă. Javier se aşează la masa

mică şi–i făcu semn să se aşeze pe scaunul aflat cu faţa spre camera video. Bănuiesc că nu ai trac în faţa camerei de filmat.

Rânjetul lui o făcu să se gândească din nou la nişte lame ascuţite care sfâşie un ţesut moale. Alungă acest gând şi se aşeză. Clark deschise camera, verifică lentila, fixă ora, data şi participanţii, apoi se aşeză pe marginea mesei şi începu să–şi legene piciorul subţire în faţă şi în spate.

— Cine a sunat?

— Ce vrei să spui?

— Cine a fixat întâlnirea?

— Jay. V–am mai spus asta.

— Putem verifica înregistrările telefonice.

Spusele lui Javier erau o ameninţare voalată.

Privindu–l drept în ochi, ea îi spuse:

— Jay m–a sunat devreme în ziua aceea şi m–a invitat la Wheelhouse să bem ceva. Mi–a spus că vrea să vorbim.

— Înainte de asta, când v–aţi văzut ultima oară?

— Nu mai ştiu cu exactitate data. Cu câteva luni în urmă. Când a fost arestat bărbatul acuzat de molestarea unui preşcolar în North Charleston. Jay a fost la conferinţa de presă şi a pus întrebări despre investigaţia poliţiei. Eu răspundeam în numele poliţiei. Ne–am făcut semne, dar n–am vorbit. Am preluat subiectul de la unul dintre ofiţerii care a făcut arestarea, nu de la Jay.

— Dar eraţi prieteni.

— Da.

— Mai mult decât prieteni?

— Nu.

Cei doi detectivi schimbară din nou priviri pline de subânţeles. Alexander se aplecă pe scaun, de parcă ar fi vrut s–o prevină să fie atentă.

— Niciodată? o întrebă Clark.

— Cu ani în urmă, răspunse ea indiferentă. Scurta ei relaţie cu Jay nu fusese un secret. Mi–am schimbat locul de munca, venind la Channel Seven. Jay a fost unul dintre primii oameni pe care i–am cunoscut. Am ieşit cu el de câteva ori, dar relaţia a fost mai mult sau mai puţin platonică.

— Mai mult sau mai puţin? Sprâncenele ridicate ale lui Javier spuneau *mai mult.*

— N–am fost mai mult decât prieteni în ultimii ani.

— Pană cu o seară în urmă, când ați redevenit amanți.

— Eu… ezită ea. Alexander îşi ridică arătătorul ca şi cum ar fi vrut s–o oprească de la a da un răspuns.

Ea îşi lăsă privirea în poală.

—Nu ştiu dacă am avut relații intime în noaptea aceea. Nu sunt sigură. Nu–mi pot aminti.

Clark oftă de parcă i–ar fi fost imposibil s–o creadă, apoi spuse:

— Aşa că, v–ați întâlnit la Wheelhouse.

— Am sosit la şapte, aşa cum stabilisem. Jay era acolo. Băuse deja câteva pahare.

— De unde ştiți?

— După paharele goale aflate pe masă. Ați interogat–o pe chelneriță?

Ignorând întrebarea, Clark spuse:

— Ai comandat un pahar cu vin alb.

— Da. Şi n–a fost prea bun. Vorbind direct către obiectiv, Britt adaugă: Cred că fusese pus ceva în el.

— De către Jay?

De fapt, din acest punct, Britt împărtăşea scepticismul evident al lui Javier.

— Nu ştiu cum ar fi putut s–o facă fără să observ.

Nu cred că a atins paharul meu cu vin. Şi de ce să mă fi drogat Jay?

Clark îşi muşcă buza de jos. Javier nici nu se mişcă. Amândoi continuau s–o privească fix. Ea era conştientă că aparatul îi înregistra fiecare clipit, fiecare respirație. Oare pentru cineva care privea mai apoi aceasta înregistrare, ea părea vinovată? Ştia că anchetatorii căutau semne că ea ar minți. Încerca să rămână perfect liniştită şi să–şi controleze mimica.

— Ce ați discutat? o întrebă Javier.

— Ți–am spus, zise ea plictisită. Despre una, despre alta. Cum merge cu slujba? Bine. Dar tu? Ți–ai făcut planuri de vacanță? Lucruri de genul ăsta.

— Nimic personal?

— M–a întrebat dacă am pe cineva. I–am spus că nu am pe cineva în mod special. El a spus: Bine. N–aş vrea să plec din lumea asta ştiind că te las unui nemernic norocos. Jay spusese asta

rânjind: era genul de flirt pentru care era deja cunoscut. Eu am râs. Apoi am înțeles ce–a spus şi l–am întrebat ce–a vrut să spună cu plecarea din lumea asta. El mi–a spus: „Mor, Britt".

Amintindu–şi momentul acela şi chipul lui sumbru, vocea ei se înecă brusc de emotie.

— Atunci mi–a spus de cancer. *Pancreatic. În stare avansată. Nicio şansă să–l învingă, aşa că nu are rost să mai fac chimioterapie şi alte fleacuri. Cel puțin o să am păr pe cap la înmormântare.*

După un moment de liniște, Javier spuse:

— După spusele oncologului, mai avea câteva săptămâni. O lună sau două, cel mult. I–a şocat pe toți din departament când a anunțat cumplita veste.

Unii au plâns zile întregi. Jay s–a oferit să–şi predea insigna, dar şeful a spus că… poate lucra pană la…sfârşit.

Britt confirmă că aşa îi spusese şi ei Jay.

— Era un tip plin de viață. Își crease propriul sau câmp energetic. Când mi–a spus, nu l–am crezut.

Clark îşi drese glasul.

— Crezi cumva că încerca să fie în preajma tuturor femeilor cu care ar fi vrut să se culce pentru ultima oara…

— Nu, spuse ea cu hotărâre. Când m–a invitat la întâlnire, a spus că vrea să discute cu mine. Am avut impresia că era ceva serios.

Javier pufni.

— Ceva mai serios decât cancerul în fază terminală?

Britt nu se mai abținu:

— Face parte din slujba mea să evaluez oamenii, detective. Simt când cineva ascunde chiar elementul cheie al unei povestiri, pentru că nu vrea să apară la ştiri, sau când îşi exagerează rolul, vrând să pară mai important decât este. Jay respingea compasiunea pe care i–o arătam, spunând că are lucruri mult mai importante de discutat. Mi–a spus că–mi dă un subiect în exclusivitate, cu care să fac carieră. Şi asta nu era nici flirt, nici curte asiduă. Aş fi ştiut dacă ar fi fost.

— Jay era foarte serios. Ceea ce voia să–mi spună părea important pentru el.

Apoi făcu o pauză. Clark se aplecă spre ea aşteptând continuarea.

— Şi? Ce–a fost?

— Nu ştiu. Atunci Jay mi–a propus să plecăm ca să putem discuta nestingheriți. N–a vrut să le spună că în momentul acela Jay îşi pierduse răbdarea. Deja sinceritatea ei fusese pusă la încercare. Cine ar fi crezut–o ca Jay Burgess se enerva vreodată?

Evident, detectivul simți că Britt ascundea ceva.

Clark se aplecă din nou spre ea.

— Dar la Wheelhouse aveati parte de intimitate, domnişoară Shelley. Aveați un colț retras în bar.

Lumea v–a văzut. Martorii au spus că eraţi atât de apropiați unul de altul, de parcă n–ar mai fi existat nimeni pe lume în afară de voi.

Martori? Cuvântul avea o nuanță criminală deranjantă.

— Asta este o denaturare grosolană a realității, spuse ea. Eu şi Jay aveam capetele foarte apropiate ca să ne putem auzi din pricina zgomotului.

— Sau să vă şoptiți vorbe dulci.

Îi adresă lui Javier o privire plină de dispreț.

— N–am de gând să onorez această remarcă printr–un răspuns.

— Foarte bine. Nu aştept răspuns.

De data aceasta, îl lăsă pe Clark să continue.

— Aşadar, Jay te–a invitat acasă.

— Da, ca să continuăm discuția.

— Şi te–ai dus de bunăvoie?

— De bunăvoie? Da, desigur. Am crezut că–mi va oferi un subiect grozav.

— Te duci în apartamentul oricărui bărbat care–ți oferă un subiect în exclusivitate?

— Domnule Javier! îl opri Alexander. Nu voi permite ca domnişoara Shelley să fie insultată în felul acesta.

— A fost urmarea a ceea ce a spus chiar ea înainte.

— Să trecem peste asta, îi spuse ea avocatului.

De fapt, se bucură să vadă că era încă treaz, după ce nu scosese nicio vorbă minute întregi. Intervenția lui Javier a fost pe un ton scăzut, dar ea se afla în mijlocul povestirii şi voia să continue. Când am plecat de la Wheelhouse mă simțeam amețită.

— Ai băut ceva înainte de întâlnirea cu Jay?

— Am spus deja că n–am băut.

— Ai luat ceva… medicamente? Antihistaminice? Antigripale?
— Nu.
— Te–a ameţit un singur pahar cu vin?
— Aşa se pare, domnule Clark. Nu vi se pare ciudat?
— Nu în mod special. Nu pentru o doamnă care nu bea scotch. Nu te puteai îmbăta cu un pahar de vin.
— Nu mi s–a mai întâmplat.
— Exista un început pentru orice. Javier îşi găsi o poziţie mai confortabilă în scaunul de plastic.
Ignorându–l, ea rosti spre camera:
— Când am ieşit din Wheelhouse nu mă simţeam bine.
— Cum aşa?
— Beată. Dezgustătoare. Ruptă de realitate.
— S–a petrecut ceva deosebit între bar şi casa lui Jay din oraş?
— Din nou memoria îmi joacă feste, dar cred că nu.
— Aţi discutat cu cineva pe drum?
— Nu.
— Jay ţi–a propus să–ţi petreci noaptea cu el?
Ea se uită direct la Javier.
— Nu, din câte îmi amintesc.
— Jay ştia că nu te simţi bine?
Era o întrebare buna, şi–şi dori să fi avut un răspuns la ea.
— Nu sunt sigură. Nu cred c–am spus ceva. Sau poate am făcut–o. Poate chiar el m–a întrebat dacă sunt bolnavă. Sincer, nu–mi amintesc nimic din ce am discutat. Am mers pe jos până la el acasă şi am intrat.
— Apoi? Ce ai făcut de cum ai intrat?
— Mă jenam de felul în care mă simţeam.
— Pentru că erai beată?
— Sau drogată, spuse ea accentuând. Îmi amintesc cum am ajuns pe canapea.
— Aşadar, ştiai unde se află canapeaua.
— Nu, n–am mai fost niciodată în acea casă. Am văzut canapeaua şi am simţit nevoia să mă aşez.
— La început ţi–ai scos pantofii?
— Nu.
— Rochia?
— Nu.

— Te–ai dezbrăcat înainte sau după ce Jay a început să toarne scotch–ul?

— Nu m–am dezbrăcat.

— Atunci te–a dezbrăcat Jay.

— Nu!

Clark profită de spusele ei.

— De unde şti, dacă susții că nu–ți aminteşti nimic?

Fără a mai aştepta vreun răspuns, Javier zise:

— Dacă nu te–ai dezbrăcat singură, dacă nu te–a dezbrăcat Jay, cum se face că, după propria–ți mărturisire, te–ai trezit goală în pat alături de el? Vrei să–ți recitesc declarația pe care ai dat–o ieri dimineată, când trupul lui Jay era transportat la morgă?

— Nu! îmi amintesc foarte bine ce am declarat, pentru că este adevărat. Nu–mi amintesc însă cum am ajuns dezbrăcați în pat.

— Nu–ți aminteşti să te fi îmbătat cu scotch?

— Nu.

— Nu–ți aminteşti cum ți–ai scos hainele?

— Nu.

— Sau că ai făcut sex.

— Nu ştiu ce am făcut.

Javier îşi vârî mâna în buzunarul jachetei sport şi scoase o pungă mică de plastic pentru sandviciuri.

În interior se afla ambalajul unui prezervativ. Era gol.

— Am găsit asta între pernele canapelei.

Britt îl privi cercetând în memorie, dar aceasta continua să rămână fără reacție.

— Porți de obicei prezervativ în poşetă, domnişoară Shelley?

Înfruntându–i privirea plină de insinuări, ea răspunse cu răceală:

— Trebuie să fi fost al lui Jay. Putea să–l folosească oricând.

Clark scutură din cap, aproape cu o umbră de tristețe.

— Menajera a venit chiar în acea dimineață. A spus că a făcut curățenie generală, că a scos şi pernele canapelei ca să le aspire. A jurat că nu a fost acolo.

Britt întrebă:

— Tu l–ai găsit?

— Nu. Se presupune că Jay l–ar fi aruncat în toaletă.

— Poate–l folosise mai devreme. După ce a făcut menajera

curățenie, dar înainte de întâlnirea cu mine.

Clark scutură din cap.

— Jay a fost la sediu toată ziua. Nici la masă n–a ieşit. A plecat la şase. Nu prea avea timp să se ducă acasă să facă sex pe sofa cu altă femeie, apoi să ajungă la Wheelhouse să şi bea câteva pahare înainte de întâlnirea cu tine de la şapte. Surâse afectat, iar Javier începu să chicotească, anticipând spusele colegului său: Nici măcar Jay nu era atât de rapid.

3

George Megowan a deschis uşa dormitorului tocmai la timp s–o vadă pe Miranda, soția sa de patru ani, acoperindu–şi goliciunea cu un halat.

Tânărul aflat cu ea în încăpere trăgea fermoarul în jurul mesei sale portabile de masaj.

Fără a fi tulburată de sosirea neaşteptată a soțului ei, Miranda îi spuse:

— Bună, dragule. N–am ştiut c–ai venit. Vrei ca Drake să mai rămână? Abia a terminat cu mine.

Pleoapele i se lăsară somnoroase.

— A fost magic astăzi.

George simți că tot sângele i se urcă la cap. Strânse în mâini paharul de Bloody Mary.

— Nu, mulțumesc.

Drake îşi ridică masa de masaj cu o mişcare ce făcu ca bicepşii să prindă formă.

— Rămâne pe miercuri, doamnă Megowan?

— Să prelungim şedința la nouăzeci de minute, în loc de şaizeci ca de obicei.

El îi zâmbi sugestiv.

— Pot prelungi cât doriți.

Vorbele cu dublu sens ale lui Drake nu–i scăpară lui George. Nici mirosul fierbinte de mosc al încăperii în care se făcuse sex, nici cearşafurile şifonate de pe patul dublu. Drake nu–şi făcuse treaba pe masa de masaj, iar privirea vicleană pe care i–o aruncă în trecere soțului spunea asta.

Ar fi trebuit să se ducă după bastardul ăsta slugarnic, sa–l rupă pe genunchi, să–i sfărâme oasele mâinii, să–i spargă fața, ca să nu mai poată fi maseur.

Nemernicul ăsta unsuros cu aer mediteranean era musculos, dar George putea să–l bată la fund. Poate că nu reacționase așa cum trebuia, dar tot putea face ca acest individ să–şi fi dorit ca strămoşii lui să fi rămas în Sicilia, sau de unde dracului veniseră.

Dar se mulțumi să închidă uşa dormitorului, apoi se întoarse să–şi privească nevasta.

Oricum acel reproş tăcut a fost irosit, pentru că ea nu l–a înțeles. Între timp, se dusese la măsuța de toaletă şi–şi trecea o perie prin claia de păr roşcat, admirându–se în oglindă.

Abia aştepta ca el să reia chestia referitoare la sex cu maseurul din dormitorul lor. Dar el nu–i dădu satisfacție. De fapt, altceva avea prioritate.

— Trebuie să vezi asta. Deschise uşile dulapului înalt şi dădu drumul la televizorul aflat înăuntru. Britt Shelley va face o declarație despre ea şi Jay.

— Interesant.

— Este. Susține că i s–a administrat un drog pentru facilitarea violului.

Brațul Mirandei Megowan ridicat în aer rămase suspendat. Apoi îl lăsă jos încet.

— Cine i l–a dat? Jay?

George ridică din umeri şi dădu volumul mai tare, tocmai când o ştiristă locală îi adresa întrebarea despre relația ei cu recent decedatul Jay Burgess.

„Eram prieteni."

— Sunt convinsă, remarcă Miranda care se întorsese de la masa de toaletă, aşezându–se pe marginea patului nefăcut.

— Sst!

— Nu–mi spune mie să tac!

— Vrei să taci şi să asculți?

George rămase în picioare cu telecomanda în mână, cu atenția asupra ecranului plasmei şi a chipului lui Britt Shelley, care spunea că nu–şi aminteşte nimic din ce a precedat moartea lui Jay.

„Îmi amintesc vag că am intrat în casa împreună cu el. Nimic

mai mult.”

„Îl acuzi pe Jay Burgess că ți–a administrat un drog care facilitează agresiunea sexuală?” o întrebă un reporter.

„Nu. Dar cred că cineva a făcut–o. Ceea ce mi s–a întâmplat coincide cu experiențele altor femei în aceeaşi situație.”

George se întoarse, privindu–şi nevasta. Ea îşi desprinse privirea de pe ecranul televizorului pentru a o întâlni pe a lui, dar niciunul nu zise nimic.

George se întoarse spre televizor la timp, ca să audă răspunsul avocatului lui Britt Shelley. Omul îşi duse palma la gură şi–şi drese glasul. Fost polițist, George cunoştea acest gest: era stânjenit. Bărbatul era gata să se lege de ceva de care nu era sigur, sau să se folosească de o minciună.

„Domnişoara Shelley a prezentat o probă de urină pentru a fi testată pe diferite substanțe. Oricum, urmele drogului dispar destul de repede din organism. Nu ştim ce drog i s–a administrat, dar este posibil să fi trecut prea mult timp ca să mai poată fi detectat.”

Un reporter din rândul din față spuse:

„Astfel nu puteți dovedi că i s–a administrat un drog pentru facilitarea violului.”

„Nu comentez până nu văd rezultatul analizei de urină.”

„Regretabil, am făcut totul greşit, interveni Britt Shelley", spre consternarea avocatului care se încruntă la ea.

El interveni înainte ca ea să mai poată spune ceva:

„Domnişoara Shelley n–a realizat de la început că va fi acuzată. Dacă ar fi ştiut, n–ar fi făcut duş şi n–ar fi folosit baia decât după ce ar fi prezentat proba de urină.”

— Cu alte cuvinte, zise Miranda, ea face nişte acuzații pe care nu le poate susține.

Fără să se întoarcă, George îi făcu semn să tacă.

„Nu ştiu ce i–ar fi putut provoca moartea lui Jay Burgess „, spunea Britt Shelley, ca răspuns la altă întrebare adresată de un reporter. „Fusese diagnosticat cu cancer pancreatic şi i se spusese că este în fază terminală. Se presupune că moartea lui a fost provocată de cancer, dar se va face o autopsie…”

„Ştiți când?”

„Asta este o întrebare pentru medicul legist. Sper că va fi cât de

curând. Vreau o explicație pentru moartea lui Jay, ca toți ceilalți."

„Poliția suspectează ceva?"

Înainte ca Britt să poată răspunde, avocatul îi şopti ceva la ureche, iar ea încuviință:

„Asta este tot ce pot spune acum."

„Poliția va…"

„Tu şi Burgess…"

„Ce ai băut la Wheelhouse?"

Reporterii continuau să le adreseze întrebări, în timp ce împreună cu avocatul ei se retrăgea de pe podium.

— Închide–l.

George făcu aşa cum îi ceruse Miranda. În tăcerea grabnic aşternută, cuburile de gheață zăngăniră când luă o înghițitură de Bloody Mary.

— Câte ai băut astăzi? îl întrebă Miranda.

— Îți pasă?

— Cum naiba să nu–mi pese? ripostă ea. Îmi pasă, pentru că bei încontinuu de când ai aflat vestea.

— Jay mi–a fost prieten. Băutura este un mijloc de a–mi manifesta suferința.

— Nu este bine.

— Pentru cine?

— Pentru oricine care se interesează şi acorde atenție unui asemenea gest, spuse ea accentuând fiecare cuvânt cu furie.

— Toată lumea este interesată şi atentă. Moartea lui Jay este o ştire. A fost un erou.

— Ca şi tine.

El rămase cu ochii ațintiți în pahar câteva clipe, apoi dădu peste cap ultima înghițitură.

— Mda. Un mare erou. De asta te–ai măritat cu mine.

Ea începu să râdă.

— Aşa este, iubitule. Voiam un erou. Îşi desfăcu capotul de la mijloc în jos: iar tu voiai asta.

Fusese o vreme când el ar fi căzut în genunchi, s–ar fi târât în fața ei şi şi–ar fi pus capul în poala ei.

Şi–ar fi îngropat limba în sexul ei, căutând acea amuletă mică, aurie, care–i străbătea carnea, un fleac amăgitor care rămânea ascuns până se excita. O făcea să–şi piardă mințile cu acest gest.

Dar apoi descoperise cine îi sugerase să–şi ia amuleta. Asta îi stricase lui toată plăcerea.

Ea se acoperi râzând.

— Bietul George! Atât de supărat de moartea prietenului său, că nici nu poate face dragoste cu soția sa.

— Nu atunci când duhneşte a Drake.

— O, te rog. Nu aborda postura asta stupidă cu mine. Ai o aventură ridicolă cu o pipiță care vinde băuturi la barul clubului country.

— Are douăzeci şi şase de ani, dar arata doar de optsprezece.

Dacă exista ceva care putea s–o rănească pe Miranda – şi el simțea chiar acum o acută nevoie s–o rănească – era să–i amintească vârsta şi faptul că nu întinereşte. Treizeci trecuseră. Patruzeci se iveau la orizont. Mai avea destul până atunci, dar era îngrozită de perspectivă.

În tinerețe, Miranda fusese Miss Charleston County, Miss South Carolina, Miss Asta şi Aia. Avea mai multe diademe şi trofee decât putea să curețe menajera. Acum, alte fete câştigau aceste titluri. Fete cu coapsele mai ferme, cu sânii mai obraznici. Fete care nu–şi făceau botoxul la fel de des ca pedichiura.

Încet, nu fără durere, el se întrebă dacă actuala Miss Charleston County ar face avort doar ca să–şi păstreze abdomenul ferm.

Râsul puternic al Mirandei îi întrerupse acel gând sumbru.

— Mica ta aventură este o explicație pentru viagra pe care o iei acum? El îi arunca o privire tăioasă. O, da, am găsit–o în dulapul cu medicamente.

— Mă miră că ai găsit–o printre toate pilulele pe care le ai acolo. Aşeză paharul pe barul portabil şi se gândi să–şi mai toarne o gură de votcă, dar se răzgândi. O ținuse tot într–o beție în ultimele treizeci şi şase de ore. Miranda avea dreptate: nu era bine.

— Dacă ai nevoie de pilule ca să faci față noii tale iubite tinere, eşti mai lamentabil decât mi–am închipuit.

Ea făcea tot posibilul ca să–l scoată din sărite, să înceapă ceva sau mai degrabă să continue. De obicei, el încerca să–i reziste până ce ea câştiga.

Miranda câştiga întotdeauna.

Dar astăzi el n–avea chef să–i facă jocul. Avea alte lucruri pe cap, chestiuni de viață şi de moarte, mai grele decât competiția

dintre ei de a vedea care îl răneşte mai rău pe celalalt.

— Amândoi suntem patetici, Miranda.

Se duse la fereastră, dădu draperiile la o parte pentru că fuseseră apropiate la mijloc, fără îndoială pentru a crea o ambianță mai romantică pentru ea şi Drake. De la etajul doi, George vedea gazonul din spate al casei unde un grup de oameni tundeau iarba, smulgeau buruienile, coseau. Separata de pajiştea convențională printr–un perete mic de piatră, zona irigată se întindea ca un sorț verde. Un gard alb marginea o păşune unde păşteau caii de curse.

Vedea acoperişul unui garaj *multicar,* care adapostea colecția de maşini de epoca a socrului său, dar şi automobilele sale, pe care le ținea lustruite, alimentate, gata să pornească încotro dorea el.

George Megowan provenea din clasa muncitoare. Banii, de fapt lipsa lor, constituiseră o îngrijorare permanentă pentru ai lui. Pentru a–şi întreține familia de şapte persoane, tatăl lui lucrase mereu peste program la Compania Conway de Betoane şi Constructii. Munca la temperatura ridicată şi praful l–au răpus înainte devreme. Căzuse fulgerat într–o după–amiază de august, în timpul orelor suplimentare.

Doctorul spusese că nu simțise nimic.

Cine ar fi putut ghici că fiul lui cel mare, George, va sfârşi însurându–se cu Miranda Conway, singura fiică a proprietarului companiei, cea mai râvnită fată din zonă, nu numai pentru că era cea mai frumoasă, dar era de asemenea foarte bogată. Numai că ea l–a vrut pe George Megowan.

— Nu pot renunța la tot, zise el încet urmărind iapa Thoroughbreds care păştea liniştită, de parcă viața asta plină de privilegii i s–ar fi cuvenit. La fel ca Miranda. Chiar dacă aş putea, n–aş face–o.

Dumnezeu ştie că nu pot renunța la toate astea. Lăsă draperia să cadă la loc şi se întoarse spre ea: N–aş putea renunța la tine.

Ea îşi aruncă părul pe spate şi–l privi exasperată.

— Nu mai sta bosumflat, George. Pentru Dumnezeu. Jay Burgess a murit alături de o tânără goala. Nu crezi c–a preferat asta în loc să moară de cancer?

— Cunoscându–l pe Jay aşa cum îl cunosc, probabil că aşa este.

Ea îi aruncă acel zâmbet care ar fi făcut orice bărbat să–şi dea sufletul pentru ea.

— Aşa, băiete. Eşti un erou. Eşti puternicul şi frumosul meu George. Miranda se ridică şi porni spre el cu un mers de felină, desfăcându–şi halatul, lăsându–l să cadă la podea.

Când ajunse la el îşi lipi trupul excitant de el şi începu să–l maseze cu îndrăzneală prin pantaloni.

— Eşti trist, iubitule? Îngrijorat? Ştiu eu cum să te fac să te simți bine. Niciodată n–ai avut nevoie de Viagra cu mine, nu–i aşa?

Miranda începu să–l maseze ca o expertă, ceea ce se putea realiza după multă practică. Strânse din dinți, încercând să oprească sângele năvalnic declanşat de atingerea ei, dar ştiu că era o cauză pierdută. O trimise la dracu' şi înapoi dar ea continuă să râdă şi–i desfăcu fermoarul.

— Georgie purceluşul, care săruta fetele şi le făcea să… se ridică pe vârfuri şi–şi înfăşură strâns picioarele în jurul lui, îl muşcă de lobul urechii, apoi îi şopti: Fă–mă să țip.

El era pierdut deja, prea pierdut ca să mai spere la izbăvire. Dar de fapt, ce naiba mai conta?

O penetră cu brutalitate.

— Domnule Fordyce, se transmite acum în reluare.

— Mulțumesc.

Asistentul personal al procurorului general Cobb Fordyce se retrase lăsându–l singur în birou. Îi spusese să–l anunțe dacă se retransmitea conferința de presă a lui Britt Shelley.

Îşi întoarse scaunul ca să ajungă în fața comodei din lemn de nuc din spatele biroului său şi deschise televizorul ca să urmărească ce se transmisese în direct la prânz când el fusese în şedință.

Cobb n–o cunoscuse personal pe Britt, ci doar din punct de vedere profesional. Fusese reporter independent în acele alegeri care–l aduseseră pe el în acest birou şi avansase şi ea, la fel ca el. Adesea, ea transmitea reportajele oficiale de la postul Charleston şi o văzuse lucrând acolo.

Era dură, dar onestă, net superioară altor reporteri, mai bună ca toată echipa de ştiri la un loc şi adesea se întrebase de ce nu fusese luată de o altă televiziune mai mare de pe piață.

De asemenea, se întrebase dacă Britt îşi ascundea cu bună ştiință frumusețea ca să nu distragă atenția de la subiectul

reportajului său să–i ştirbească din credibilitate. Când uraganul ameninţase Charlestonul cu un an în urmă, făcuse o transmisie în direct, îmbrăcată într–o jachetă cu capişonul strâns bine sub bărbie cu un şnur, machiajul fiindu–i spălat de ploaia torenţială.

Nu se putea spune că era o tipă căreia îi plăcea să strălucească, iar acum declara în faţa colegilor şi a oficialităţilor că nu–şi mai amintea cum ajunsese acasă la Jay Burgess. Apoi că–i fusese administrat un drog care favoriza abuzul sexual.

Se exprima clar, era credibilă, serioasă. Dar dacă analiza de urină era negativă, avocatul ei va trebui să–şi dea silinţa să dovedească faptul că ingerase un drog care–i provocase pierderea totala a memoriei.

Avocatul părea să–şi dea seama de asta. Arăta cam nesigur şi tulburat în privinţa solicitării clientei sale. Părea un încuiat. Era genul de apărător timid care, de fapt, ajuta procurorii să obţină condamnările.

Pe de altă parte, ea era întruchiparea siguranţei.

Desigur, era obişnuită cu obiectivul camerei de luat vederi. Şi Cobb avea această experienţă. Ştia să inducă emoţii în rândul auditoriului. Şi asta ţinea de profesia ei.

Conferinţa de presă se termină cu afirmaţia ei că voia să afle cauza morţii lui Jay Burgess. O spusese cu atâta convingere, încât, cu tot scepticismul său,

Cobb Fordyce o crezu.

Tocmai voia să închidă televizorul, când postul local de ştiri apăru cu o urmare la conferinţa de presă.

Purtătorul de cuvânt de la poliţia din Charleston fusese întrebat dacă Britt Shelley era arestată.

„Nici vorbă“, replicase acesta. „Până în acest moment, nu există dovezi incriminatorii.”

Declaraţia obişnuită, se gândi Cobb.

„Jay Burgess a murit în somn. Asta este tot ce ştim.”

Cobb se îndoia. Nu era tot ce ştiau. Aveau un as în mânecă. Poate nu era decât o bănuială. Dar ceva o enervase pe Britt Shelley, altfel n–ar fi acţionat preventiv, organizând o conferinţă de presă pentru a–şi afirma prietenia cu Jay Burgess şi a–şi exprima regretul pentru moartea lui prematură, de fapt, pentru a–şi apăra nevinovăţia.

Cei de la poliție au făcut o prostie lăsând–o să se arate superioară lor. Ar fi trebuit s–o țină în corzi sau să emită un ordin de reținere pe numele ei. A fost o mare gafă din partea lor s–o lase să se folosească de presă pentru a se apăra, înainte de a deveni un caz penal.

Din nou a vrut să închidă televizorul când a apărut un reporter local în fața Palatului Congreselor.

Dacă ar fi privit pe fereastra biroului său, Cobb ar fi văzut noile mașini parcate pe bulevard.

Tocmai de asta se temuse şi încercase să evite.

„Am luat legătura cu procurorul general Cobb Fordyce în această după–amiază pentru o declarație privind moartea neașteptată a lui Jay Burgess, dar nu a fost disponibil. După cum mulți dintre voi ştiu, Fordyce şi Burgess au fost doi dintre cei patru bărbați care au salvat vieți cu mult curaj, riscându–şi propriile vieți, în incendiul de la secția de poliție din Charleston, acum cinci ani."

Clădirea cuprinsă de flăcări, începând de la parter unde se afla arhiva, fusese înconjurată de cinci mașini de pompieri care o ținuseră sub tiruri de apă, într–un infern scăpat de sub control. Apoi apăruse pe ecran o fotografie a lui, împreună cu Jay Burgess, Patrick Wickham şi George Megowan, cu măştile de oxigen pe fețele murdare de fum, cu hainele înnegrite, părul pârlit, capetele plecate şi umerii lăsați de oboseală extremă.

Acea fotografie apăruse pe prima pagina din New York Times şi în fiecare ziar din sud. Publicațiile naționale abundau de articole, care le lăudau curajul.

Fotograful fusese nominalizat pentru premiul Pulitzer.

„Fordyce lucra la biroul Procurorului General din Charleston la vremea aceea", explică reporterul când reveniră cu obiectivul camerei asupra lui.

„Ceilalți trei erau ofițeri de poliție. Jay Burgess care tocmai a murit, a fost al doilea erou din acea zi. Patrick Wickham a căzut la datorie la un an după incendiu."

„Ieri am discutat cu George Megowan, acum om de afaceri în Charleston. L–am rugat să vorbească despre moartea tovarăşului său. N–a vrut să apară în fața camerei, dar mi–a declarat că Jay Burgess a fost cel mai bun prieten pe care l–a avut vreodată şi că

le va lipsi tuturor celor care l–au cunoscut."

Reporterul a dat apoi legătura celor din studio, care au comentat elementele dramatice şi subtile ale poveştii.

Reportajul s–a încheiat cu legendara fotografie şi camera din studio s–a concentrat pe chipul lui Jay Burgess, pe flăcările incendiului care parcă se reflectau în ochii lui, pe urmele lacrimilor de pe obrajii pătați cu funingine şi fum.

Cobb a închis televizorul şi imaginea a dispărut. Ura acea fotografie blestemată. Pentru că îl propulsase în carieră, lumea se aşteptase să expună în biroul său o copie a acesteia. Şi el tocmai din acest motiv evitase s–o facă.

Se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră. După cum se aşteptase, maşinile televiziunilor de ştiri erau aliniate de–a lungul curbei, reporterii de la diferite posturi din tot statul făceau reportaje cu clădirea Palatului Congreselor în fundal.

Incendiul de la secția de poliție. Era ca un coşmar care revenea neîncetat. De data asta, moartea lui Jay Burgess reînviase interesul pentru el. Cobb nu–şi dorea decât să nu mai fie menționat. Voia să se țina departe de presă, care se pare că savura reluarea subiectului, arătând acea fotografie blestemată. Îşi dori să nu li se fi amintit alegătorilor că dacă n–ar fi fost acel incendiu, el n–ar ocupa acest birou.

Mai presus de toate îşi dori să nu–i mai revină în memorie.

4

După conferința de presă, Britt şi–a petrecut restul zilei acasă. A răspuns la telefoane. Unele erau de la cunoştințe, altele de la reporteri. Toți voiau informații fierbinți, fapte concrete din noaptea petrecută cu Burgess. Cunoscuții ei erau ceva mai subtili în abordare decât reporterii obraznici. Erau socați de situația ei şi revoltați că era nevoită să se apere. Dar dincolo de compasiunea lor, simțea o curiozitate furibundă de a şti ce se întâmplase, *de fapt.* Obosită să tot răspundă, nu mai ridică receptorul.

Singura persoană de la care şi–ar fi dorit să primească telefon era Bill Alexander: ar fi vrut ca el să–i spună că în urina ei au fost relevate urme ale Rohypnol, unul dintre cele mai eficiente droguri,

care rămâne uneori timp de şaptezeci şi două de ore în organism.

Când în cele din urmă primi acel telefon, nu acesta a fost mesajul care i s–a transmis.

— Îmi pare rău, a spus Alexander, intrând direct în subiect. Examenul de urină a fost negativ la oricare dintre substanțele pe care le–ai suspectat.

Cuibărită într–un colț al canapelei, cu celularul în mână, Britt a expirat îndelung.

— Nici nu mă aşteptam să fie altfel. Acționează repede, lovesc dur şi dispar. Asta este farmecul lor în ochii unui nemernic care i le pune unei femei în băutură.

— Bine, dar…

El continuă, spunându–i că primise un perdaf de la şeful poliției şi de la biroul procurorului districtual pentru felul în care condusese conferința de presă.

— Mi–au spus că ar fi trebuit să clarific totul cu ei mai întâi. Le–am amintit că nu eşti suspectă de crimă, pentru că nici nu s–a stabilit că s–ar fi comis o crimă, şi că ți–ai exercitat dreptul la liberă exprimare, conform Primului Amendament.

— O, sunt convinsă că asta i–a speriat!

Cu siguranță, el sesiză ironia.

— Problema este, continuă el ursuz, că nu eşti preferata ofițerilor de la departamentul poliției, în special a detectivilor Clark şi Javier. Mi–au sugerat într–un limbaj cât se poate de aspru că ai obstrucționat investigația lor în mod deliberat.

Organizarea conferinței de presă fusese un risc calculat. Probabil ea înțelesese că nu îi va merge bine cu secția de poliție. Dar voise să se ştie, să se afle public, că ingerarea drogului era cea mai plauzibilă explicație pentru pierderea memoriei ei în noaptea morții lui Jay. Acum, când avea rezultatul negativ al analizei urinei, îi părea şi mai bine că–şi rostise public bănuielile.

— Dacă va fi nevoie, mă voi supune unui test RMN, ca să dovedesc că nu am vreo tumoare sau altă afecțiune care să–mi fi provocat un eventual lapsus.

A fost rândul avocatului să se amuze.

— Şi scotch–ul?

Ea ar fi vrut sa–l întrebe de partea cui este, dar nu voia să–şi irosească energia şi aşa redusă, fiind arțăgoasă.

— Jay a fost prietenul meu şi sunt tristă din cauza morţii lui. Avea cancer în fază finală şi a murit în somn, ceea ce mulţi consideră că este o binecuvântare. Şi pentru că eu sunt vedetă TV, iar el un erou, şi se pare că ne–am aflat în acelaşi pat în acea noapte, moartea lui a fost transformată într–un eveniment mediatic. De dragul lui, eu resping asta. Îi dezonorează moartea.

— Dar cred că înţelegi că este sarcina poliţiei să stabilească exact ce s–a întâmplat.

— Sigur. Nu pot înţelege însă de ce această sarcină nu se extinde şi la ce mi s–a întâmplat mie.

— Diferenţa dintre voi este evidentă, nu? Tu eşti vie.

A rămas furioasă şi mâhnită după această discuţie. Dacă propriul avocat n–o considera o victimă, cum putea convinge poliţia că aşa era? Poate n–ar fi trebuit să se grăbească să judece motivele prietenilor care o sunaseră. Poate că îngrijorarea lor era reală. Poate că ea îşi imaginase că telefoanele lor fuseseră doar încercări prost mascate de a obţine nişte amănunte obscene.

Simţea o nevoie disperată să aibă nişte aliaţi devotaţi, care să nu pună sub semnul întrebării afirmaţia ei că–şi pierduse memoria şi, ce era mai important, integritatea. Nu avea acel grup normal format din părinţi, fraţi, un soţ care s–o sprijine. Nu avea un preot care să–i ofere sfaturi, să–i dea încredere în sine.

Avea însă o listă de persoane importante, care–i datorau o favoare. Pe lângă reportajele cu ştiri dure, ea făcea adesea reportaje cu profilul unor personalităţi sau cu poveşti de interes uman. Subiecţii erau persoane cărora, după părerea ei, meritau să li se recunoască munca bine făcuta. Rareori, nu întotdeauna, primea şi bani pentru asta. Iar acum venise momentul.

Sună la primul nume de pe listă.

— Biroul judecătoarei Mellors.

— Bună ziua. Doamna judecător este?

— Cine întreabă, va rog?

Britt se prezentă şi fu rugata să aştepte. Când asistenta reveni la telefon, încercă o scuză evazivă.

Judecătoarea avea agenda plină pentru restul după–amiezii. Se întâmplă atâtea odată cu numirea în funcţia de preşedinte, spuse ea.

— Sunt sigură, zise Britt simţind că era refuzată.

Când preşedintele o nominalizase pe judecătoarea Mellors la Tribunalul Districtual al SUA, Britt scrisese despre acest subiect, incluzând şi un interviu exhaustiv. Încheiase reportajul spunând:

„Votul senatului în privința nominalizării judecătoarei Mellors este doar o chestiune de protocol".

Era evident că judecătoarea a vrut să rămână doar o chestiune de protocol şi să nu i se alăture numele de al cuiva implicat într–o poveste scandaloasă.

Apoi Britt a încercat să discute cu proprietarul unei companii private de asigurări, care dezvăluise greşelile deliberate şi omisiunile unei companii uriaşe de asigurări a transportatorilor. Afirmațiile lui au dus la procese şi chemări în instanță destul de costisitoare.

Când, în sfârşit, acesta a reuşit să câstige, Britt a făcut un reportaj special cu el în prim–plan, prezentându–l ca pe David ridicându–se împotriva lui Goliath. El îi spusese: dacă pot face vreodată ceva pentru tine…

Dar când îl sunase, ca şi judecătoarea, fusese prea ocupat ca să discute cu ea. Cel puțin aşa i se spusese.

Un chirurg care–şi dedicase jumătate din timpul său pacienților nevoiaşi. Un cuplu care pusese bazele unei fundații pentru copiii diabetici, după ce le murise propriul copil. Un pilot care aterizase în siguranță cu un avion defect, salvând viețile pasagerilor de la bord.

Trecu în revistă toată lista. Fără rezultat. Ori toată lumea din Charleston era teribil de ocupată în acea după–amiază, ori ea coborâse în ochii tuturor de la statutul de superstar la o leproasă, când se trezise în acelaşi pat cu Jay Burgess mort lângă ea.

În cele din urmă, îl sună pe directorul general al postului de televiziune ca să–i mulțumească pentru promptitudinea cu care răspunsese la rugămintea ei de a o ajuta în acea dimineață.

— Domnul Alexander a fost trimis al Domnului.

Era un neadevăr, dar ea l–a rostit cu toată sinceritatea de care era capabilă.

— Este o afacere murdară, Britt.

— Da, este. Nu–mi place deloc.

— Mi–am dat avizul pentru ca postul nostru să organizeze conferința de presă. Acum mă întreb dacă a fost bine.

Asta o surprinse pe Britt.

— De ce?

— Lumea ne–ar putea acuza că suntem părtinitori.

— Întrebările reporterilor noştri au fost ca întotdeauna incisive şi directe.

— Unii nu le–au considerat aşa.

— Cine anume?

— Cei din departamentul de poliție. Cei din guvern. Jay Burgess a fost un erou. Oamenilor nu le–a picat bine că tocmai el a fost acuzat c–a drogat o femeie ca să se culce cu el.

— Dar eu am fost foarte atentă sa nu–l incriminez pe Jay.

— Asta ai spus, dar oamenii nu sunt proşti. Citesc printre rânduri.

— Eu niciodată…

— Oricum, mă bucur c–ai sunat. Voiam să te sun şi eu diseară.

— Îți apreciez grija.

Urmă o pauză scurtă, dar semnificativă.

— Britt, de fapt, voiam să te sun ca să–ți spun să nu te deranjezi să vii mâine la lucru.

Ceea ce se spune despre covorul care ți se trage de sub picioare era analogia potrivită. În prima clipă a fost doar îngrijorată. În clipa următoare, a simțit cum cade în gol, cum se loveşte, neştiind că acea stâncă de care se va lovi era chiar dedesubt şi că se apropia de ea cu repeziciune.

Era atât de intrigată că nu putea vorbi, respira sau gândi. Dintre toate lucrurile pe care ar fi putut să i le spună, acesta a fost cel mai neaşteptat. Mai mult ca sigur nu–l auzise bine. Oare chiar îi cerea, oh, nu, o sfătuia să nu vină la lucru, ca de obicei?

Regăsindu–şi vocea, îi spuse:

— Sunt impresionată de grija pe care mi–o porți, dar sunt bine. Chiar sunt bine. Simt nevoia să muncesc. Am nevoie de asta.

Şi era adevărat. Dacă nu continua să muncească, lumea ar fi presupus că se ascunde sau că are ceva de ascuns. Nu era aşa şi nici nu voia să se creadă asta. Şi–ar fi pierdut mințile dacă ar mai fi petrecut încă o zi în casă, aşteptând să se întâmple ceva.

— Ia–ți puțin timp liber, Britt, spuse el. Un mic concediu. Până la noi ordine.

Ea deschise gura, vru să spună ceva, apoi o închise la loc

înainte de a putea să–l întrebe:

— Asta înseamnă că sunt concediată?

— Nu! Pe naiba, sigur că nu! M–ai auzit spunând aşa ceva?

Nu sunt idioată. Pot să citesc printre rânduri.

— Cât voi lipsi?

— Atât cât va trebui, ca să se lămurească lucrurile.

Să mai aşteptăm, să vedem ce se întâmplă în zilele următoare. Apoi ne regrupăm.

Marja de siguranţă pe care şi–o luase omul era mai mare decât Marele Canion. Apoi, el deveni patern şi comunicativ, oferindu–şi ajutorul său nelimitat şi al postului în orice ar fi fost necesar.

— Cât lipseşti, vei fi plătită ca şi cum ai fi prezentă, o asigură el.

Înainte de a–şi lua rămas–bun, el o încurajă să mănânce bine şi să se odihnească. Dacă s–ar fi aflat lângă ea, ar fi bătut–o ocrotitor pe cap înainte de a se retrage în grabă.

Închise telefonul, furioasă pe ipocrizia lui. Britt Shelley fusese surprinsă într–o situaţie compromiţătoare. Pe plan local, asta era o veste mare. Postul ei de televiziune ar avea avantaj asupra posturilor rivale în materie de ştiri, şi o creştere neaşteptată a ratingului.

Directorul general îşi lingea rănile în urma nebuniei provocate de Britt, detaşându–se în acelaşi timp de ea. Dacă se petrecea ceva neplăcut, personalul său de la ştiri ar fi fost primul pe scenă ca să relateze subiectul, dar n–ar fi vrut ca umbra compromiterii ei să se răsfrângă asupra postului său.

Pe lângă furie, Britt se simţea abandonată. Fără munca ei, era cu adevărat pierdută şi lipsită de orice alt sprijin material. Urmări punctele cele mai importante ale declaraţiei ei de presă la ştirile de seară şi conchise că fusese cât se poate de sinceră, când îşi manifestase mâhnirea pentru moartea neaşteptată a lui Jay, dar şi când afirmase că nu–şi putea aminti nimic din cele întâmplate, pentru că fusese drogată.

Dar nu era naivă. Oamenii erau mereu tentaţi să suspecteze ce era mai rău decât să creadă ce era mai bine.

Când se lăsă întunericul, se simţi şi mai deprimată. Spunându–şi că trebuie să mănânce ceva, îşi încălzi un Lean Cuisine, din care mâncă mai puţin de jumătate. Făcu o baie prelungită, dar nu putu să se relaxeze cu adevărat. Gândurile îi reveneau de nenumărate

ori la acea noapte. O retrăise de mii de ori, din clipa în care intrase în Wheelhouse, până se trezise dimineața următoare.

Îi lipseau din memorie ore întregi, în care s–ar fi putut întâmpla orice. Nu–şi amintea să fi făcut sex cu Jay, dar nici că băuse scotch, aşa cum se pare că făcuse.

Dacă nu Jay îi dăduse drogul, atunci cine? Şi cu ce scop? Toate variantele îi provocau repulsie. Oare voia să–şi amintească? Sau era o binecuvântare că nu–şi putea aminti ce i se întâmplase cât fusese dezbrăcată şi incapabilă să se protejeze?

Merse la ginecolog şi solicită să fie examinată.

Ceru să i se pregătească setul de analize care se face în caz de viol, dacă va avea vreodată nevoie de acest examen. Doctorul făcu aşa cum îi ceru ea, prelevându–i probe din gură, din vagin şi din anus, în timp ce–i repeta mereu lui Britt că existau şanse foarte slabe ca probele luate să fie concludente. Făcuse duşuri. Trecuse prea mult timp.

Cel puțin îi confirma că dacă făcuse o partida de sex, nu fusese una violentă. Nu suferise daune fizice vizibile.

Chiar dacă nu fusese abuzată sexual, abuzul fusese de ordin emoțional şi psihic şi, pentru că nu şi–l putea aminti şi nu ştia cum să–l trateze, abuzul continua. În cadă, cu capul sprijinit pe genunchii strânşi la gură, plânse atât de tare încât suspinele ei răzbătură dincolo de pereții casei. Plânse până nu mai avu lacrimi.

În cele din urmă, se ridică din cadă şi–şi pregăti patul, apoi stinse luminile din casă. Se uită pe fereastra din față să vadă dacă nu cumva vreun reporter mai zelos descoperise unde locuia. Ar fi fost cam greu, pentru că Britt Shelley era numele ei de presă, nu cel real. Toate taxele, certificatele, datoriile şi altele de acest gen figurau pe numele ei de naştere. Numărul ei de telefon nu era înregistrat pe niciun nume, iar corespondența şi–o primea la o cutie poştală. Doar cele mai de încredere cunoştințe îi ştiau adresa. Reuşise să scape de reporteri când plecase de la secția de poliție după ce fusese interogată ultima oară, aşa că nu crezuse că fusese urmărită. Oricum, mai verifică o dată ca să se asigure. Strada era întunecată, cufundată în linişte.

Mai târziu se va minuna că reuşise să adoarmă, mai ales că dormise atât de adânc, încât nu auzise alarma când a fost rupt contactul, nu l–a simțit apropiindu–se de patul ei, nu i–a fost

semnalată prezența vreunui intrus, până când acesta nu i–a pus palma peste gură.

— Închide–o, a auzit un mârâit aproape de urechea ei. Închide–o!

El îi puse telecomanda în mână. Îngrozită, ea umblă la cifrele din cauciuc, încercând să–şi amintească codul de urgență, care ar semnala agenției de monitorizare că fusese forțată să dezactiveze alarma.

Dar nu putea să–şi amintească nimic, în afară de codul standard.

De când suna alarma? Când se va închide? Te rog, Doamne. Acum! Acum!

— Codul. Îi simțea răsuflarea fierbinte pe gât.

Formează–l.

Peste dosul palmei lui înmănuşate vedea numerele luminoase. Formă numărul corect şi alarma se opri. El se relaxă, dar nu–şi luă mâna de pe gura ei.

Cu cealaltă mâna rămasă liberă el dădu aşternutul deoparte şi o ridică din pat. Ea se împiedică şi căzu cu putere, se lovi, o duru, dar era liberă. Nu mai avea mâna lui peste gură, aşa că țipă, apoi porni împleticindu–se.

El o apucă de păr, făcând–o să țipe din nou.

— Taci! se răsti la ea, ridicând–o de păr şi astupându–i gura din nou cu palma.

Ea îl lovi cu cotul în spate cât putu de tare şi simți o mare satisfacție când îl auzi icnind de durere.

Acesta a fost ultimul lucru pe care l–a auzit Britt înainte de a–şi pierde cunoştința.

Când îşi reveni, era întinsă pe o parte. O durea tot corpul şi capul îi zvâcnea. În plus, o durea fiecare fir de păr. Picioarele îi erau legate, mâinile strânse la spate. Fusese redusă la tăcere cu ajutorul unui căluş dintr–un material textil, poate o batistă răsucită ca o frânghie şi pusă în gura ei ca zăbala unui cal. Putea sa–l atingă cu limba, dar nu–şi putea folosi maxilarul.

Îi fusese aşezat ceva pe cap ca o glugă de călău.

Sau ca gluga care i se pune pe cap unuia care urmează să fie executat. Gândul acesta o umplu de teamă.

Instinctul îi spuse că se afla pe bancheta unei maşini, deşi nu se afla în mişcare. Sau fusese adusă aici când se oprise?

Probabil aşa fusese, pentru că la câteva secunde după ce–şi recăpată cunoştinţa, portiera unei maşini se deschise lângă capul ei. Prin gluga din ţesătură simţi un val de aer, pe care–l trase mulţumită pe nări.

Pe lângă faptul că nu vedea nimic din cauza glugii, devenise şi claustrofobă din aceeaşi cauză.

Rămase liniştită, nemişcată, mimând inconştienţa. Oricum, ar fi fost inutil să se zbată. Nu–şi putea mişca deloc picioarele.

Fu prinsă de nişte braţe care o târâră afară din maşină şi o lăsară pe pământ. Sub picioarele goale simţea praf, pietriş, vegetaţie uscată ţepoasă. Auzi paşi, zornăit de chei, portiera altei maşini deschizându–se. Apoi el se întoarse trecându–şi braţul pe sub umerii şi genunchii ei, ridicând–o. A fost dusă la mică distanţă. De data asta, era un vehicul mai mare, mai înalt ca primul ştia asta pentru că bărbatul a făcut un efort s–o ridice pe locul din faţă. Ea şi–a permis să cadă pe partea dreaptă.

— Nu te mai preface, spuse el. Ştiu că ţi–ai revenit.

Ea ramase la fel, nemişcată, ascultând, încercând să facă ceea ce erau sfătuite să facă femeile dacă ajungeau în situaţii ca aceasta.

Nu urca în maşină cu răpitorul. Dar ea era deja în maşină. *Încearcă să iei cheile de la el, să le foloseşti ca pe o armă*. Imposibil.

Foloseşte–ţi simţurile pentru a intui unde te afli.

Cu mâinile legate, nu putea atinge nimic în afara materialului din care era făcu scaunul. Piele. Putea spune asta şi după miros. Dar nu vedea nimic. Simţea doar gustul căluşului, dar asta nu–i spunea nimic, decât că era curat. Avea un gust uşor de detergent.

Cu toate acestea, putea să audă şi se concentră pe catalogarea sunetelor.

O portieră de maşină închizându–se. Mai mulţi paşi. Uşa şoferului se deschise şi el urcă la volan punând ceva în faţa ei, la picioare. Apoi închise uşa şoferului.

Deodată, toată greutatea lui se lăsă asupra ei şi ea se gândi: *până aici mi–a fost*.

Dar el se aplecase doar ca să ajungă la centura de siguranţă. Îşi strecură cealaltă mână pe sub ea şi căută cealaltă cataramă a

închizătorii.

— Ar fi mai uşor dacă te–ai ridica.

Ea nu se mişcă, nici nu–i dădu vreun indiciu că–l auzise, considerând că singurul mod de apărare era să rămână complet pasivă, chiar dacă asta însemna să se lase manipulată de el.

— Cum vrei. El continuă să pipăie. În final, găsi cealaltă parte a centurii sub sânul ei stâng, închise încuietoarea şi se depărtă de ea. Îl auzi legându–şi propria centură, apoi porni motorul.

— Te aşteaptă o călătorie lungă.

Drumul a fost accidentat. Vehiculul sălta peste gropi şi denivelări. De multe ori ar fi căzut de pe scaun, dacă n–ar fi fost centura de siguranță. Dacă el plănuise s–o ucidă imediat, nu şi–ar fi luat precauția de a lega centura. Sau nu?

Cine era el? De ce o alesese pe ea? Răscum părare?

Ea era o celebritate în felul ei. Oare răpitorul era un dement care încerca să–şi facă un renume înainte de a o ucide, apoi sinucigându–se? Sau era doar o răpire la întâmplare?

Poveşti de groază, unele scrise şi comentate chiar de ea, îi trecură prin minte. Uneori, aceşti psihopați îşi tratau ostaticii cu blândețe, chiar cu drăgălăşenie, înainte de a–i ucide prin cele mai brutale mijloace.

La naiba, ea nu va ceda fără să lupte!

Dar cum s–o facă? Din nefericire, nu ştia cât zăcuse inconştientă înainte ca el să oprească pentru a schimba vehiculele. Puteau fi ore sau minute. Nu detectase nimic care s–o ajute să afle unde se făcuse joncțiunea: ştia doar că drumul nu era pavat.

Sunetele pe care le identificase nu erau relevante pentru a afla locația. Nu auzise fâşâitul maşinilor care treceau pe banda liberă, nici zgomotul apei lovind vreun țărm, avioane decolând sau aterizând, nimic care să–i ofere vreun indiciu. Nici nu putuse să determine în ce direcție se îndreptau.

Acum că îşi revenise, putea să aprecieze după timpul scurs cam cât de departe ajunseseră. Începuse să numere la un interval de cincisprezece minute.

Înainte de a ajunge la cincisprezece, vehiculul întoarse de pe drumul nepavat pe unul mai neted.

Era greu să numere. El mutase radioul pe un post cu muzică country, care–şi derula repertoriul fără pauze publicitare. Dar ea

încercă să se concentreze asupra număratului şi să ignore ritmurile muzicii.

Primele cincisprezece minute trecuseră. Apoi urmară alte cincisprezece.

Dar la al treilea segment pierdu numărătoarea.

Efortul de a sta perfect liniştită îi provocase crampe musculare. Catarama centurii de siguranță îi intrase în piele. Capul o durea. Mâinile şi picioarele îi erau amorțite din cauza circulației blocate.

Când realiză că nu mai putea suporta acest disconfort şi se gândi să se mişte ca să–i dea de ştire că şi–a revenit, vehiculul vină brusc, ceea ce a făcut ca centura să se strângă şi mai tare în jurul ei. Se aflau pe alt drum accidentat. Dar nu merseră mult că maşina încetini, apoi opri.

O durea toată partea stângă de la umăr la gleznă, era amoțită de stat prea mult în aceeaşi poziție, dar tot nu se mişcă, nici măcar atunci când el îşi strecură mâna sub ea ca să desfacă centura.

El coborî. Pe lângă paşii lui, ea auzi un cor zgomotos de insecte şi de broaşte. Apoi deschise uşa pasagerului.

— Vrei să coborî acum?

Ea nu–i răspunse.

El oftă şi o prinse de brațul drept, forțând–o să se ridice în şezut. Capul i se legăna, de parcă urma să–i cadă de pe umeri. O durea fiecare terminație nervoasă. Muşcă din căluş ca să nu geamă.

El o ridică din vehicul şi o urcă pe un grup de trei trepte. A fost nevoit să facă nişte manevre ca să deschidă o uşă, apoi tot cu ea în brațe a intrat într–o parte, asemeni unui mire cu aleasa inimii pe brațe.

În interior era zăpuşeală. Podeaua scârțâia sub picioarele lui, de parcă dedesubt se afla un spațiu gol. Auzi căzând ceva cu un zgomot surd. Apoi fu aşezată cu brutalitate pe un scaun tare.

— Poți să te ridici, s–o faci pe moarta sau să cazi la podea. Acolo o să zaci până la Judecata de Apoi, pentru că eu nu te mai ridic.

Ea rămase pe scaun şi auzi un pufnet de amuzament, concomitent cu declanşarea unui comutator. Gluga îi fu trasă brusc de pe cap. Lumina îi pătrunse în ochi. Din reflex îi strânse, apoi îi deschise încet şi răpitorul îi apăru chiar în față.

Stătea în fața ei, crunt, fără să zâmbească.

— Nu ne–am văzut demult, domnişoară Shelley.

5

La început, barba lui o descumpăni. Apoi făcând abstracție de ea, recunoscu şi chipul.

Dură ceva mai mult ca să–l asocieze unui nume, dar memoria nu–i jucă feste. Gannon. Raley Gannon.

Însă faptul că–l identificase nu–i alungă teama.

De fapt, când el îi întinse mâna, se feri, făcându–l să se încrunte. El ezită, de parcă ar fi aşteptat să vadă cât era de speriată, apoi întinse mâna spre ceafa ei, îi dezlegă căluşul şi i–l scoase.

Îşi umezi buzele. Sau încercă s–o facă. Avea limba şi gura uscate. Când încercă să vorbească, îşi simți vocea răguşită.

— Ți–ai pierdut minţile?

Fără o vorbă, el se întoarse cu spatele. Cu vârful adidasului împinse un sac mic, negru de sport, pe care–l auzise căzând după ce o adusese înăuntru. Se duse sub ventilatorul din tavan şi trase de o sfoară care atârna liber. Motorul prinse viață, paletele începură să se învârtă, mişcând aerul cald şi răcindu–l uşor.

Se aflau în ceea ce părea o cabană cu livingul şi bucătăria în aceeaşi încăpere. Britt presupuse că uşa interioară deschisă ducea către un dormitor, dar dincolo de aceasta era întuneric. Mobila era veche şi desperecheată, dar locul era curat şi îngrijit. Toate ferestrele erau deschise. Insectele se loveau de plase, încercând să zboare la lumină. Dincolo de perdele, întunericul era dens, impenetrabil, nepătruns de razele lunii sau de vreo instalație de iluminat făcută de om, aflată la vedere.

Ea era încă îmbrăcată în cămaşa de noapte şi boxerii cu care se culcase, dar mai avea şi un hanorac de nailon care era al ei. Ultima oară când îl văzuse atârna în dulapul ei. Probabil o îmbrăcase cu el, cât timp fusese inconştientă.

El scoase o sticlă de apă dintr–un frigider vechi, o desfăcu şi o goli, bând cu sete, apoi o aruncă la găleata de gunoi de sub chiuvetă.

Se uită lung la ea, mai scoase o sticlă de apă din frigider şi o desfăcu deplasându–se prin camera.

Ventilatorul din tavan îi flutura părul, ceea ce o făcu să observe o altă schimbare distinctă în înfăţişarea lui. Înainte, Raley purta părul tuns scurt, aproape milităreşte. Acum, părul lui depăşea cu doi centimetri gulerul şi urechile, îmbinându–se cu barba. Observă câteva fire albe printre şuviţele negre, ondulate.

Îi duse sticla de apă la gură.

— Trebuie să–mi dezlegi mâinile.

— Nicio şansă.

— Nu pot…

— Ţi–e sete sau nu? îi apăsă sticla de plastic de buze. Ea bău până ce apa îi inundă gura. Îşi dădu capul pe spate, semn că se săturase.

El nu–i mai turnă, dar nu se opri imediat. Apa îi curse pe bărbie, apoi pe piept. De pe buza sticlei i se scurse pe coapsele goale. Se uită înspre locul unde căzuseră câţiva stropi. Ridicându–şi privirea, îl surprinse şi pe el uitându–se în acelaşi loc. Apoi privirile li se întâlniră.

El se mişcă atât de repede, încât ea tresări.

— Nu vrei să te relaxezi? îi spuse. Nu–ţi fac rău.

— Mi–ai făcut deja.

Întinse mâna spre ceafa ei, înfigându–şi degetele în părul ei, apoi le mişcă încet de–a lungul scalpului, până când ea făcu o grimasă.

— Ai o umflătură aici.

— La ce te–ai aşteptat?

— Mă aşteptam să ai umflături. Asta pentru că n–ai ascultat ce ţi–am spus. Dacă ai fi tăcut şi ai fi cooperat, n–ar fi trebuit să te lovesc.

Ea vru să–i spună că data viitoare, când se va mai furişa vreun intrus în dormitorul ei, o va lua din pat şi o va duce departe în toiul nopţii, în mod sigur va şti ce are de făcut. Dar nu zise nimic.

Nu putea fi o coincidenţă că Raley Gannon o răpise chiar la două zile după ce se trezise cu Jay Burgess mort lângă ea. Nu ştia care era legătura dintre cele două evenimente, dar ştia că trebuie să existe una, iar implicaţiile erau înfricoşătoare.

El dispăru pe uşa întunecată. Se aprinse lumina în încăperea

alăturată. Îl auzi foindu–se, deschizând uşi, închizându–le, şi curând reveni cu un flacon de medicamente. Scoase două tablete şi i le întinse:

— Ia–le.

— Ce sunt astea?

— Ibuprofen. Întoarse sticla pentru ca ea să poată citi eticheta.

— „Generic“. Nu le iau.

— Cum aşa? Te temi că am schimbat conținutul cu droguri care înlesnesc abuzul sexual?

Ea îl privi, observând cât de mult îmbătrânise de când nu–l mai văzuse. Avea câteva fire albe. Tenul lui căpătase un aspect bronzat. Barba şi mustața îi erau negre ca ale unui pirat şi–i ascundeau buzele pe care ea şi le imagina ferme, fără a schița vreun zâmbet.

Dar ochii îi trădau adevărata vârstă. Nu numai că erau înconjurați de riduri adânci care radiau dinspre colțuri, dar şi irisul devenise dur şi rece, ca şi cum un lac liniştit şi verde în timpul verii ar fi înghețat brusc iarna.

Sau poate fuseseră aşa tot timpul. De fapt, ea îl văzuse doar de câteva ori de la distanță, pentru că el evita reporterii. Pentru ea fusese acea figură estompată care fugea de camera video, ca şi subiectul unei poveşti fierbinți de ştiri.

Dacă o răpise pentru bani, era decisă să rezolve problema de îndată ce scăpa.

— De ce m–ai adus aici?

— Ghiceşte.

— Jay Burgess.

— Ieşi în fața clasei…

Moartea lui Jay îl determinase s–o răpească…indiferent ce însemna asta. Moartea lui Jay îl scosese pe Raley Gannon din întuneric. Părăsise Charlestonul cu cinci ani în urmă şi nu se mai auzise nimic de el.

Sau nu mai auzise ea.

Probabil că Jay a păstrat legătura cu el. Jay nu amintise niciodată de el şi nici ei nu–i venise prin minte să–l întrebe de Raley Gannon. De vreme ce el nu mai apărea la ştiri, îl uitase.

Îi trânti pastilele în palmă.

— Va fi o noapte lungă, dureroasă pentru tine.

Înghite pastilele astea.

Ea ezită un moment, apoi deschise gura.

— N–o să te las să mă muşti. Scoate limba.

Ea se conformă. El îi puse tabletele pe limbă, apoi îi duse sticla cu apă la buze. Îi turnă mai încet, iar ea înghiți mai uşor până când goli sticla. El se întoarse şi porni spre bucătărie pentru a arunca sticla goală.

— Ai vreo… ea se împotmoli în cuvinte şi încercă din nou. Ai vreo legătură cu ce s–a întâmplat cu mine şi Jay în acea ultimă noapte?

— De ce întrebi?

— Ai sau nu vreo legătură?

Întorcându–se de la bucătărie, el trase un scaun de la masa aceea mică şi–l puse la două picioare distanță de scaunul pe care stătea ea. Întorcându–l cu spătarul în față, se aşează şi–şi împreună palmele pe acesta.

— Tu trebuie să–mi spui asta.

Britt Shelley, domnişoara Calm, Detaşare, şi Stăpânire de sine, când se afla în fața unei camere de luat vederi, era remarcabil de controlată, ca şi acum, în fața răpitorului. Îi era teamă, fără îndoială. Dar ştia foarte bine să ascundă asta. El trebuia să–i dea note mari pentru că nu devenise isterică, în clipa în care îl recunoscuse.

Cu toate că el se schimbase, reuşise să–l identifice. Cel puțin după înfățişare.

— Îți aminteşti numele meu?

Britt înclină din cap.

— Ar trebui.

Ea fusese cea care bătuse ultimul cui în coşciugul bunei lui reputații. Ea îi pecetluise soarta pentru totdeauna. Ca să nu mai vorbim de alte reputații pe care le mai distrusese de atunci. Ar fi trebuit să fie flatat că dintr–un lung şir de victime îşi amintise de el. Probabil, nu. Poate că ea nu uita niciodată chipurile şi numele celor pe care–i discredita.

— Te țin minte, domnule Gannon.

— De acum cinci ani. Dar nu poți spune ce s–a întâmplat cu câteva ore în urmă, alaltăieri noapte.

Sau cel puțin, aşa susții.

— Este adevărat.

— Pare un caz foarte convenabil de pierdere a memoriei.

Raley înțelegea că ea căuta cea mai bună cale de a–l manipula. Putea chiar să–i urmărească şirul gândurilor, observând că ea alesese o tactică la care renunțase în favoarea alteia.

Britt îi spuse:

— Vei afla ce te interesează dacă–mi eliberezi mâinile şi picioarele.

Aşadar, se hotărâse să negocieze.

— Fără negociere. Spune–mi ce s–a întâmplat în noaptea aceea, acasă la Jay.

— Dacă–mi scoți…

— Spune–mi ce s–a întâmplat în noaptea aceea acasă la Jay.

— Nu crezi c–aş vrea să–ți pot spune?

Asta era strategia ei de negociere. Se concretizase în țipete şi frustrare. Poate şi teamă. El îi observă o lacrimă în colțul ochiului, dar asta nu–l mişcă defel. Chiar o căutase din priviri, o aşteptase.

— Puteai să renunți la această răpire dramatică, domnule Gannon. Ca şi la benzina până la Charleston şi înapoi, şi la anii de închisoare care te aşteaptă pentru ce ai făcut, pentru că nu vei obține nimic de la mine. Nu ştiu nimic, nu–mi amintesc nimic din cele întâmplate după ce am ajuns în casa lui Jay.

Ea îl imploră din priviri, plecându–şi capul într–un unghi care o făcea să pară lipsită de apărare, clipind des până ce lacrimile îi coborâră pe pleoapa de jos, apoi alunecară pe obraz.

— Eliberează–mi mâinile şi picioarele. Te rog.

În mai puțin de şaizeci de secunde, trecuse de la frustrare la negocierea cu lacrimi în ochi. Avea ceva talent domnişoara!

— Nu.

— Îți spun tot ce pot, zise ea. Promit. Dar mă simt foarte incomod aşa. Te rog.

— Nu.

Ea făcu un semn cu capul spre uşa deschisă.

— Unde să fug? Nici nu ştiu unde mă aflu.

— Spune–mi ce s–a întâmplat acasă la Jay.

Ea îşi lăsă capul în jos, iar în această micare părul blond îi căzu pe umeri. Rămase astfel câteva secunde, apoi îşi ridică sfidător

capul şi spuse cu emfază:

— Nu–mi amintesc.

Acum îl sfida. Probabil citise o carte despre cum trebuia să procedeze.

— Spune–mi ce îți aminteşti.

Un minut, poate chiar mai mult, se priviră îndelung peste spațiul îngust care–i despărțea. Aşa cum era acum, nemachiată, cu părul răvăşit, părea mai tânăra ca la televizor. Şi mai mică de statură.

Avea ochii albaştri, privirea cutezătoare şi inocentă, ceea ce probabil era un avantaj în fața camerei, ca şi în spatele acesteia.

Cu toate acestea, inocența privirii ei nu–l impresionă. Era imun. Probabil ea simțise asta, pentru că a cedat prima. Nu–şi luă ochii de la el, dar trase aer în piept cu repeziciune.

— Am ajuns… nu, lasă–mă să încep cu începutul.

M–am dus la Wheelhouse, la invitația lui Jay.

Îi spuse că Jay o sunase devreme în ziua aceea, invitând–o să bea ceva cu el, sub pretext că voia să discute cu ea.

— Nu mi–a spus ce vrea să discute. Numai că este ceva foarte important.

Vorbea fără emoție, aproape pe de rost. El se gândi că trecuse peste această etapă cu poliția deja de multe ori până acum.

— Nu era ca şi cum mi–ar fi dat o întâlnire, spuse ea. Nu–l văzusem de luni întregi. N–am vorbit cu el la telefon. Acesta a fost primul contact pe care l–am avut după mult timp. I–am spus: Sigur, ar fi grozav. El a propus ora şapte. Am sosit la timp. Făcu o pauză să respire şi continuă: Ai fost vreodată la Wheelhouse?

— Am fost în seara asta.

— În seara asta? Te–ai oprit să bei ceva înainte de a pătrunde în casa mea şi a mă răpi? Presupun totuşi că săvârşirea unui delict îți provoacă sete.

Ignorând această remarcă, el spuse:

— Wheelhouse s–a deschis după ce am părăsit Charlestonul, aşa că n–am fost înăuntru. Am vrut să văd cum arăta.

— Pentru ce?

— La care masă ați stat?

— În colț.

— Pe dreapta, imediat cum intri? Lângă fereastră?

Ea scutură din cap.

— Nu, la stânga.

— Bine.

În timp ce el îşi fixa în minte această imagine, ea îl întrebă:

— Cum mi–ai aflat adresa?

— Te–am urmărit până acolo.

— Astăzi?

— Cu cinci ani în urmă.

El observă că asta a descumpănit–o. S–a foit în scaun, dar n–a comentat.

— Am ştiut că ai un sistem de alarmă, continuă el. Am mai ştiut şi că uşa din spate, care dă spre bucătărie, este cea mai folosită, aşa că probabil are un dispozitiv care să întârzie declanşarea alarmei.

Aşa că am forţat lacătul.

— Ştii să desfaci lacăte?

— Alarma a început să sune. Am socotit că am la dispoziţie cel puţin un minut şi jumătate, până ce alarma reală se opreşte. Cei mai mulţi setează întârzierea la un interval mai mare, dar eu mi–am imaginat că am cel puţin nouăzeci de secunde la dispoziţie, ca să te determin să formezi codul. De asemenea m–am gândit că o femeie necăsătorită, care locuieşte singură, are o telecomandă lângă pat.

— De unde ai ştiut că sunt necăsătorită şi că locuiesc singură?

— Jay nu–şi dădea întâlnire niciodată cu femei măritate.

Ea trecu peste asta, dar îi spuse:

— Nouăzeci de secunde să–mi găseşti dormitorul şi să mă forţezi să închid alarma. Nu înseamnă prea mult. Ai fost teribil de sigur de cooperarea mea.

— Am mizat pe faptul că vei fi speriată.

— Am fost. Teribil de speriată.

— Deci bănuiala mea a fost corectă.

— Şi dacă nu m–aş fi speriat? întrebă ea. Dacă aveam un pistol la capul patului şi nu telecomanda?

— Te puteam ucide.

El privi în jur, apoi reveni asupra ei.

— Nu am nimic de pierdut.

Asta din nou o făcu să se simtă neliniştită. Îi evită privirea, după

care reveni:

— Nu poți să–mi dezlegi picioarele? Doar picioarele?

El refuză.

— Sunt amorțite.

— După cum scrie în ziar, spuse el, Wheelhouse era aglomerat în seara aia.

După o scurtă răzvrătire, care pe el nu–l impresionă, ea continuă, descriindu–i scena de la bar:

— Locul era aglomerat, dar l–am detectat pe Jay imediat ce am intrat. M–am dus…

— Aşteaptă. Era lume la bar? Acolo am stat astăzi.

Sunt douăzeci şi mai bine de scaune.

— Unii stăteau în spatele scaunelor.

— Câți barmani erau?

— Nu i–am numărat.

— Câte chelnerițe serveau cocktailuri?

— Câteva. Nu multe. Patru, cinci. Nu ştiu.

— Dar toate aveau treabă.

— Foarte multă. Era zgomot, muzică tare, lume…

— Ai întrebat vreo chelneriță dacă Jay este acolo?

— Nu era niciuna la bar. Ți–am spus că l–am zărit imediat.

— Aşadar, nu ți–ai anunțat sosirea în vreun fel?

— Nu.

— Te–a abordat careva?

— Nu.

— Ai atras atenția cuiva?

— Nu.

El o privi direct în ochi, apoi, în mod deliberat, îşi coborî privirea asupra sânilor ei şi, mai jos, asupra coapselor goale. Îşi lăsă privirea să zăbovească acolo destul de mult pentru ca apoi s–o ridice spre chipul ei, comunicându–i fără cuvinte că i se pare greu de crezut trecerea ei neobservată.

Ea se foi stingherită de privirea lui.

— Uite ce este, am trecut prin toate astea cu poliția. Nu s–a întâmplat nimic neobişnuit. Nimic.

— Apari zilnic la televizor. Nu te–a recunoscut nimeni? N–ai schimbat priviri cu nimeni, în afară de Jay?

Ea închise ochii ca şi cum ar fi revăzut scena mental, apoi

încercă să stoarcă vreo amintire.

— Cred că… poate… deschise ochii, dar eliberă un sunet slab de frustrare. Poate cu un bărbat de la bar, dar nu sunt sigură dacă–mi amintesc sau doar îmi imaginez.

— Poate că dacă nu te vei mai strădui atât de tare, îți vei aminti. El o studie câteva clipe, apoi îi spuse cu blândețe: Doar dacă această pierdere a memoriei nu este o păcăleală şi–ți aminteşti totul prea bine.

Dacă n–ar fi avut picioarele legate, el îşi imagină că Britt s–ar fi aruncat din scaun direct spre el. Era roşie la față de indignare, încât se gândi că l–ar putea ataca, în ciuda faptului că era imobilizată.

— De ce aş pretinde că mi–am pierdut memoria, domnule Gannon?

— Un motiv ar fi că te–ai trezit cu un mort alături şi că încerci să–ți acoperi fundul.

— Nimic din ce am făcut n–a provocat moartea lui Jay.

— Să zicem că a fost o partidă de sex violent sau excentric.

— Să zicem că nu.

— Înainte să–ți dai seama, iubitul tău nu se mai mişca. Sau a fost o ciondăneală între amanți, care s–a terminat urât.

— Nu eram…

— Poate Jay a făcut stop cardiac, te–ai speriat şi n–ai mai fost în stare să–l ajuți. Orice este posibil.

— V–ați îmbătat amândoi cu scotch – şi asta s–a scris în ziar – şi poate nu bei scotch de obicei. Scotch–ul te face sălbatic, irațional, violent. Tu…

— Nu s–a întâmplat nimic din toate astea!

— De unde ştii, dacă nu–ți aminteşti nimic?

— Mi–aş fi amintit, dacă aş fi omorât un om în mod accidental sau altfel.

— Eşti sigură?

Zeflemeaua lui o scoase din minți.

— Gata cu asta. Gata şi cu tine. Scoate–mi banda! strigă ea.

— Poți să țipi cât pofteşti, nu are cine să te audă, doar gâtul ăla bronzat o să te doară mai tare. N–ai vrea să ți se întâmple asta.

Îl privi cu ochii ei mari, albaştri.

— Voi avea grijă să ajungi la închisoare pentru asta. Abia aştept

să fac un reportaj din procesul tău.

Voi fi acolo în ziua în care te vor închide, cu o cameră şi un microfon.

— Ştii cum a murit Jay?

— Nu!

— L–ai omorât?

— Nu!

— Ai făcut sex cu Jay?

6

Vulgaritatea întrebării a şocat–o şi a înfuriat–o.

— Poftim?

— Vrei să silabisesc?

Ea îi evită privirea, apoi lăsă ochii în podea.

— Trebuie să merg la baie.

Brutalitatea lui fusese intenționată şi–şi atinsese scopul. Uneori mânia se transformă în încăpățânare.

Dacă ea refuza cu obstinație să mai răspundă, el nu avea nimic de câştigat.

Acum, că era supusă, el putea să fie ceva mai indulgent. Ceva mai mult. Îngenunche în fața ei şi–şi folosi briceagul ca să taie banda din jurul gleznelor ei pentru ca apoi să o dezlipească.

— Mulțumesc. Încercă să se ridice, dar căzu la loc pe scaun. Nu mă mai ascultă picioarele.

El o susținu de cot şi o ajută să se ridice şi să facă primul pas.

— Au!

— Mişcă–ți degetele.

După mai bine de un minut, ea putu să–şi lase greutatea pe picioare. Raley continuă să o sprijine de cot şi se îndreptară împreună spre dormitor, unde se afla şi baia.

— Aici ai locuit de când ai plecat din Charleston?

— Da.

— Singur?

— Vreo câteva luni s–a învârtit un raton pe aici.

— Nu te–ai căsătorit?

— Nu.

Se aflau în dormitor acum. El întinse mâna prin uşa deschisă a băii să aprindă lumina. După–amiază, înainte de a pleca, dăduse cu soluție de dezinfectat pe toată instalația. Atârnase pe suport un prosop curat.

O rolă nouă de hârtie igienică se afla pe mosor. Pusese o bucată nouă de săpun pe o farfurioară adusă de la bucătărie.

Tot timpul cât făcuse curățenie, se întrebase de ce–şi face atâtea griji. Nu se prefigura ca ea să–i fie musafir. Dar acum era fericit că făcuse acest efort.

Făcea ca încăperea şi el să pară mai agreabili.

— Parcă erai logodit, nu? îl întrebă ea.

— Da. El îi făcu loc să intre în baie. Citea întrebarea din ochii ei, dar nu avea de gând să discute despre logodna ruptă. Nu încă. Grăbeşte–te. Avem multe de discutat.

— Nu mi–ai eliberat mâinile.

— Te vei descurca.

— Nu pot să merg la baie cu mâinile legate la spate.

— Pun pariu că poți, dacă este imperios necesar.

După ce intră, ea închise uşa băii cu piciorul. El apăsă pe clanță şi o deschise.

— Uşa rămâne deschisă.

— Nu este necesar.

— Este, dacă vrei să foloseşti baia.

— Mă pedepseşti, nu? Pentru… ce s–a întâmplat cândva. Mă umileşti pentru că mă deteşti, când de fapt, nu mi–am făcut decât meseria.

— Dacă nu ai de gând să faci pipi, te întorci înapoi pe scaun.

Ea se mai gândi, apoi spuse:

— N–ai putea închide uşa măcar pe jumătate?

Îi făcu această favoare. În timp ce ea îşi vedea de treburi, el se mişca neliniştit prin dormitor. Se duse la fereastră, privi afară în noaptea întunecată şi liniştită. Îşi făcu de lucru cu cerceveaua transperantului, apoi o lovi cu furie, se duse spre pat şi se aşeză.

Era adevărat că îi purta pică. Voia să–i arate ce înseamnă umilința. *Nu te simți bine, nu–i aşa, donmişoară Shelley?* Dacă se simțea neajutorată sau lipsită de autocontrol, foarte bine. Pentru că aşa se simțise şi el în urmă cu cinci ani, când ea îşi amuzase

telespectatorii postului TV la care lucra, folosindu–se de criza lui personală. Plină de satisfacție, făcuse publică prăbuşirea lui.

Numai când îşi amintea acum, simțea nevoia să–şi strângă pumnii. Nu ar fi lovit–o pe ea, dar ar putea lovi peretele, plin de furie pentru injustiția suferită, pentru modul în care contribuise la asta Britt Shelley.

Şi pentru că el se găsea în această stare de nervozitate, Britt nu fusese prea inspirată să pomenească de Hallie. *Nu erai logodit?* N–a fost o mişcare prea înteleaptă din partea ei să redeschidă acea rană.

Stătea pe marginea patului, când ea deschise uşa băii cu piciorul.

— Tu… cuvântul îi pieri pe buze. Expresia de pe chipul lui trebuie să–i fi transmis amărăciunea care îl măcina. Nici nu încercă s–o ascundă.

Ea ezită acolo în prag, între cele două încăperi, părând gata să se întoarcă în baie unde se simțea în siguranță. Bucurându–se de neliniştea ei, el se ridică încet:

— Întoarce–te.

— Pentru ce?

— Întoarce–te, repetă el accentuând vorbele.

Ea căpătă imediat un aer disperat.

— Domnule Gannon, te rog. Probabil crezi că eu… că am dat acea ştire… o fixație care poate fi…

— Exploatată?

— Eram tânără, fără experiență şi teribil de ambițioasă. Încercam să fac audiență.

— Pe seama mea. Se îndreptă spre ea, iar ea începu să se retragă.

— Asta s–a întâmplat demult.

— Amintirea ei este încă vie pentru mine.

— Cred că nu vrei să faci ceva care să–ți aducă şi mai multe necazuri. Ea țipă când Raley puse mâinile pe umerii ei şi o întoarse cu fața spre el.

— O, Dumnezeule, scânci ea. Te rog, nu–mi face rău.

Apropiindu–şi gura de urechea ei, Raley îi şopti:

— Relaxează–te, domnişoară Shelley. Voiam doar sa–ți verific mâinile, să mă asigur că n–ai adus ceva cu tine. Apoi îi dădu

drumul cu brutalitate.

Ea se întoarse şi trase aer în piept de câteva ori.

El observă cum teama ei se transformă în mânie.

— Dinadins m–ai speriat ca să cred că…

— Ce? Că sunt de fapt o brută, aşa cum m–ai prezentat?

— Ce credeai că aş putea lua cu mine din baie? O lamă?

El nu–i răspunse. N–o adusese aici ca să se certe cu ea.

— Ne irosim timpul. Treci şi stai jos.

— Cât timp vom continua aşa?

— Până voi obține de la tine tot ce–mi trebuie.

— Tot ce–ți trebuie pentru ce? La ce duc toate astea? Răpirea, interogatoriul gen Gestapo. Ce planuri ai?

— Plănuiesc să te fac să stai jos. Făcu semn cu bărbia spre zona livingului. Dacă nu te aşezi de bună–voie, intenționez să te leg de scaun.

Ea porni din nou spre scaun. Odată ce se aşeză, îngenunche în fața ei şi luă o rolă de bandă adezivă din sacul negru de sport. Ea îşi înghesui picioarele sub scaun.

— Te rog. Promit să nu mă ridic, până nu–mi spui c–o pot face. Te rog.

După o scurtă dispută din priviri, el se înduplecă şi se aşeză pe alt scaun.

— Nu mi–ai răspuns la întrebare. Ai făcut sex vreodată cu Jay?

Ea fixă cu privirea un nasture de la cămaşa lui.

Sau cel puțin acolo i se oprise privirea, în acea zonă a pieptului lui şi rămăsese acolo.

— Jur că nu ştiu. Ginecologul meu m–a examinat, dar n–a putut să determine decât că… țesutul n–a fost traumatizat în vreun fel.

Raley începu să–şi muşte interiorul obrazului, chibzuind la spusele ei, întrebându–se dacă era de crezut sau de ce naiba–i păsa lui dacă ea şi Jay făcuseră sex.

— Te–ai dus la el, la masa din colțul barului. Cum ți s–a părut Jay?

Ea începu să râdă încet, cu o umbră de tristețe.

— Aşa cum era Jay. Frumos şi elegant. Încântător. Cuceritor.

— Aşa era Jay al nostru.

Ea îl privi curioasă.

— Aşa a fost întotdeauna? Chiar când eraţi copii?

— Întotdeauna. Ce–aţi băut?

Ea părea că vrea să–l chestioneze mai mult despre relaţia lor din copilărie, dar preferă să–i răspundă:

— Jay bea votcă sau poate gin. Ceva limpede, cu gheaţă. Golise deja două sau trei pahare. A mai comandat un pahar, odată cu paharul meu de vin.

— De la una din chelneriţe?

— Ea a venit la masa noastră.

— Aceeaşi chelneriţă v–a adus băuturile, sau alta?

— Sunt aproape sigură că a fost aceeaşi. Îmi amintesc că i–am mulţumit când a apărut cu vinul, dar eram prea implicată în conversaţia cu Jay, aşa că nu i–am prea dat atenţie.

— Ce s–a întâmplat după ce v–au sosit băuturile?

— Am ciocnit.

— Crezi că Jay ţi–a pus ceva în pahar?

— De ce ar fi făcut–o?

— Crezi c–a făcut–o?

— Nu.

— A avut prilejul s–o facă?

— Nu. Noi…

Brusc se opri, străfulgerată de un gând.

— Ce este?

— Eu… ea îl privi lung, umezindu–şi buzele.

Tocmai mi–am amintit ceva. Am luat un pulover la mine. Întotdeauna îl iau. Ştii, aerul condiţionat.

— Şi?

— Barul era aglomerat, supraîncălzit, aşa că n–am avut nevoie de el. Îmi amintesc că m–am întors să–l pun pe spătarul scaunului. Scaunul avea o spetează curbata din lemn, ca aceea, spuse ea făcând semn cu capul spre cel pe care stătea el. Puloverul a alunecat pe podea. M–am aplecat şi l–am ridicat.

— Lăsându–i suficient timp lui Jay să–ţi toarne ceva în pahar?

— Nu ştiu. Presupun. Dar ar fi trebuit să fie incredibil de rapid şi îndemânatic. Britt scutură din cap. Nu cred c–a făcut–o. Şi de fapt, de ce ar fi făcut–o?

— Ai dreptate. Când ştia prea bine că te vei culca cu el fără să te fi drogat.

Ea îl privi înviorată, dar nu răspunse la insulta lui. El nu–şi ceru scuze, dar spuse:

— Nici eu nu cred că ți–a pus Jay ceva în băutură.

Ar fi fost o insultă pentru demnitatea lui. Era al naibii de mândru de capacitatea sa de a aduce femeile în patul său. Lăsă o pauză pentru ca ea să mediteze asupra celor spuse de el, apoi adăugă Şi dacă n–a fost Jay, cine a fost?

— N–am idee. Poate cineva a făcut o farsă urâtă. Dar sunt convinsă că s–a întâmplat la Wheelhouse. Când am plecat de acolo, mă simțeam deja ciudat. Când am ajuns în casa lui Jay nu mă simțeam deloc bine.

— I–ai spus lui Jay că nu te simți bine?

— Nu cred. Eram nerăbdătoare să aud ce avea să–mi spună. Nu voiam să scurteze întâlnirea, spunând că putea s–o lase pe altădată.

— Corect. Nu voiai pentru nimic în lume să pierzi un subiect bun.

Ea reacționă imediat:

— Sigur că nu!

Raley ar fi vrut să–i arate că ştia cât de departe ar putea ajunge ea ca să pună mâna pe o poveste credibilă, dar renunță.

— Jay te–a ademenit cu…

— Nu m–a ademenit. Mi–a spus că trebuie să discute cu mine. Când mi–a spus de cancerul lui, am crezut că acesta a fost scopul întâlnirii. Făcu o pauză, iar când reîncepu, vocea i se schimbase, devenind mai blândă. Ştiai că era bolnav?

Ceva în interiorul lui se răsuci, dar îşi stăpâni pornirile.

— Nu, până n–am aflat c–a murit în pat cu tine.

— N–ați păstrat legătura după ce–ai plecat din Charleston?

— Nu.

— Înțeleg.

— Nu înțelegi.

— Era cel mai bun prieten al tău.

— *Era.*

— Nu l–ai văzut de cinci ani, nici n–ai vorbit cu el?

— Nu.

— De ce v–ați despărțit? Pentru că ai plecat din oraş? Sau viața v–a despărțit?

El nu era încă pregătit să vorbească despre asta. Trebuia să afle cum murise Jay înainte de a discuta cum trăise.

— Jay ți–a spus că este pe moarte. Ea încuviință.

— Crezi că ți–a spus asta pentru o partidă de sex din compasiune?

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Este o întrebare cam infantilă. O concluzie tipic masculină. Şi cei doi detectivi mi–au pus aceeaşi întrebare.

— Ce le–ai răspuns?

— Răspunsul meu a fost negativ. Jay nu trebuia să–mi trezească mila şi nici să facă uz de droguri pentru facilitarea violului.

— Asta este o concluzie tipic feminină.

— N–ar fi făcut–o.

— Spui asta din experiență?

Ea vru să–i răspundă, dar se răzgândi şi doar îl străfulgeră cu privirea, clocotind.

— Aşadar, nu te–a dus acolo ca să–ți spună că mai are doar câteva săptămâni de trăit.

— Nu. Îi spuse că Jay nu acceptase mila ei. Spunea că nu are timp să discute despre cancer şi înmormântări, că are ceva mai important să–mi spună şi că acel subiect m–ar propulsa direct într–o slujbă grozavă.

Raley aşteptă cu inima la gură. După câteva secunde, o întrebă:

— Şi care era povestea cu care urma să faci carieră?

— Nu ştiu.

— Pe dracu'! Se ridică atât de brusc, încât ea tresări speriată. Nu sunt vreun reporter în competiție cu tine. N–am de gând să sun la vreo televiziune ca să–ți iau pâinea de la gură. Aşa că poți să–ți păstrezi prețioasa poveste, vreau doar să ştiu ce ți–a spus Jay.

Ea se ridică, înfruntându–l.

— Nimic! A devenit brusc…

— Cum?

— Nervos. La limită.

El pufni în râs.

— Jay?

— Da, Jay.

— Avea nervi de oțel, întotdeauna se controla, niciodată nu–şi

ieşea din pepeni. Despre acel Jay Burgess vorbeşti?

— Da. Ştiu că sună ciudat…

— Nu, mi se pare absurd.

— Îţi spun eu, a început să tremure şi să transpire.

El îşi trecu ambele mâini prin păr, îndepărtându–l de pe faţa încălzită câteva secunde înainte de a–l lăsa să cadă la loc. Şi–a proptit apoi mâinile pe şolduri şi s–a uitat la ea. Ştiu că eşti pe fază, nu–i aşa? Sesizezi o oportunitate să pui mâna pe ea. Îi hărţuieşti pe toţi şi–ţi place asta. Poliţia. Pe mine. Pe toţi. Faci pe dracu–n patru să confecţionezi această poveste cu pierderea memoriei, când, de fapt, tot ce s–a întâmplat a fost că v–aţi îmbătat şi ai făcut sex cu el până l–ai omorât.

— Nu dau doi bani pe ce crezi tu despre mine, spuse ea, vorbele ei pline de furie rostogolindu–se una după alta. Tu care trăieşti aici, în… această cocioabă care arată ca Drumul Tutunului, nu ai dreptul să vorbeşti despre ambiţie şi ce face fiecare cu propria viaţă. Crezi ce vrei despre mine.

— Mulţumesc, chiar aşa voi face.

— Dar ţine seama că nu sunt o mincinoasă. Dacă m–ai târât până aici ca să scoţi adevărul cu forţa de la mine, ai comis un delict degeaba. Puteai obţine acelaşi adevăr din presă. Am fost la acea conferinţă de presă ca să spun adevărul. Poate să–ţi placă sau nu, să–l accepţi sau nu, să–l crezi sau nu. Chiar nu–mi pasă.

Ea mai făcu un pas, aşa că se aflau foarte aproape unul de celalalt.

— Jay era gata să–mi divulge ceva vital pentru el. Dar s–a enervat şi parcă nu mai avea linişte. Începuse să se uite la cei de la mesele apropiate. De câteva ori s–a uitat către bar. Chiar când vorbea cu mine se uita pe deasupra mea, peste…

Se întrerupse câteva secunde continuând să se uite la Raley, dar el se gândi că nu–l mai vedea. Apoi făcu un pas în spate şi se aşeză cu toată greutatea pe scaun, privind în faţă.

El se întoarse la scaunul său şi se aşeză, continuând s–o fixeze cu privirea, dar ramase tăcut, pentru că nu voia să alunge acea amintire care se strecura în mintea ei. Sperase că atâtând–o şi atacând–o întruna, aşa cum făcuse, îi va declanşa amintirile. Se pare că reuşise, aşa că aştepta.

În sfârşit, ea începu să vorbească:

— I–am luat cândva interviu unui bărbat care a fost de acord să vorbim despre o grevă, sub condiția anonimatului. Tehnica de sunet şi aparatele electronice i–au modificat vocea şi a purtat mască pe toată durata discuției. Nici atunci, în timpul interviului, nu s–a uitat la mine. Prin găurile măştii îi vedeam ochii care priveau dincolo de mine, de umărul meu, mişcându–se alertați dintr–o parte în alta. Chiar mi–am întors capul să văd la ce se uita. Nu vedeam de ce s–ar fi temut. Dar el vedea.

Privirea ei reveni asupra lui Raley.

— Aşa a fost şi cu Jay. Am crezut că neliniştea lui însemna că nu se simțea bine, că–i era prea cald în barul acela aglomerat sau că, deşi voia să pară neafectat de cancer, se îngrijorase tocmai când vorbeam despre asta. Dar acum cred că se temea.

— De cineva din bar?

— De ce altceva?

— Te–ai întors cumva să te uiți în spatele tău?

— De fapt, eram gata s–o fac. Poate că Jay a simțit, pentru că şi–a întins mâna spre mine şi m–a întrebat dacă ne–am putea muta din acel loc, să ne continuăm discuția în altă parte. A lăsat banii pe masă şi ne–am îndreptat spre ieşire.

— Vreunul dintre voi a discutat cu cineva când ați plecat din bar?

— Nu. Doar când ne–am cerut scuze ca să ne facem loc spre ieşire.

— Niciun schimb de cuvinte cu nimeni? Nicio discuție ostilă?

— Nici măcar o privire furioasă.

— Ai văzut vreo figură suspectă?

— Suspectă?

— Amenințătoare. Care nu era de bine.

— Am doar imagini estompate. După un moment, ea scutură din cap. Nu–mi amintesc de nimeni cu claritate.

— V–a urmărit careva după ce ați ieşit din bar?

— Nu. Apoi, după o ezitare spuse: Nu cred.

— Dar nu eşti sigură?

— Parcă mi–aş aminti ceva, dar…

El era sigur că ea încerca să–şi amintească, dar nu reuşea.

— Nu cred că ne–a urmărit nimeni, dar nu sunt sigură. Privirea ei reveni asupra lui. Am explicat toate astea la poliție. Nimic, nimic

ieşit din comun nu s–a întâmplat între masă şi ieşire.

— Dar pe drumul spre casa lui Jay? V–ați întâlnit cu cineva pe drum?

— Nu cred, deşi nu–mi amintesc exact drumul. Cred că eram deja afectată de pe atunci. Îmi amintesc vag cum am intrat în casa lui şi m–am îndreptat direct spre canapea ca să stau jos. Simțeam nevoia să mă aşez. Mă miram cum am putut să mă îmbăt aşa de tare dintr–un singur pahar de vin, pe care nici nu l–am terminat.

— Deci te–ai îndreptat spre canapea şi…?

— Şi asta este tot. Nu–mi mai amintesc altceva.

— Jay a venit lângă tine pe canapea?

— Nu sunt sigură.

— Ați început să faceți dragoste?

— Ți–am spus că nu–mi amintesc nici dacă s–a aşezat lângă mine.

— Îți aminteşti dacă ai băut scotch?

— Nu. Dar trebuie să o fi făcut, pentru că am vomitat a doua zi.

— Jay se pricepea să le convingă pe femei să facă lucruri împotriva voinței lor. Îi plăcea să bea prea mult, să le dezbrace. Se lăuda cu asta. O privi atent, interesat să vadă cum va răspunde.

— Nu–mi amintesc dacă şi–a exercitat tehnica şi asupra mea. Nici nu ştiu cum am ajuns dezbrăcată, cum am ajuns în pat sau ce–am făcut acolo. Brusc, sesiză o nuanță anume în vocea ei. Ochii ei albaştri se însuflețiră. Îți imaginezi ce greu este pentru mine? Înțeleg că nu ai o părere bună despre mine, dar nimeni nu merită să se profite astfel de el. Nu ştiu ce mi s–a întâmplat în acea noapte, dar simpla închipuire a ceea ce s–ar fi putut întâmpla fără consimțământul meu mă face să–mi fie rău şi să mă tem.

El nu mai spuse nimic câteva momente, apoi o întrebă:

— Crezi că Jay a profitat de tine?

Ea trase aer adânc în piept şi–l scoase înainte de a–şi ridica capul. Nu mai avea lacrimi, dar nasul îi curgea.

— Nu–mi imaginez c–ar fi făcut–o, dar nu ştiu, încheie cu glasul înecat de emoție.

El se ridică, se duse la baie, rupse o bucată de hârtie igienică şi se întoarse cu ea. O împături în formă de pătrat şi i–o presă pe nas.

— Suflă. Ea deschise ochii mari şi scutură din cap. Nu te prosti.

Suflă.

Britt suflă. El îi şterse nasul, apoi se duse la bucătărie să arunce hârtia şi o întrebă dacă doreşte apă. Ea refuză.

Raley se reîntoarse pe scaun.

— Povesteşte–mi cum a fost când te–ai trezit.

Ea descrise cum Jay stătea întins pe o parte, cu spatele la ea. Ea era ameţită, confuză. Îşi adunase hainele găsind unele din ele în living, apoi intrase în baie unde vomitase.

— Ar fi trebuit să–mi dau seama chiar atunci c–am fost drogată, dar fusesem cu Jay Burgess. Ofiţer de poliţie. Un bărbat pe care–l cunoşteam şi în care aveam încredere. Am văzut sticla goală de scotch şi m–am învinuit că mi–am pierdut controlul şi am făcut o prostie. Făcu o pauză şi–l privi tăios. Nu este stilul meu. Nu obişnuiesc să–mi beau minţile şi să mă trezesc în patul unui bărbat, fără să–mi amintesc cum am ajuns acolo. De fapt, nu mi s–a întâmplat niciodată nici măcar ceva asemănător. Îmi place să deţin controlul.

— Asta cred. O spuse pe un ton care n–o flata şi–şi imagină că şi ea sesizase nuanţa, pentru că se încruntă.

— Oricum, continuă ea, m–am dus la toaletă şi am făcut duş, două lucruri pe care trebuie să le eviţi dacă bănuieşti că ţi s–a administrat un drog pentru facilitatea violului. În consecinţă, nu pot dovedi c–a fost aşa.

— Când ţi–ai pierdut virginitatea?

Întrebarea lui o luă pe nepregătite.

— Poftim?

— De câţi ani faci sex?

— Nu este treaba ta.

— Nu ca mi–ar păsa, dar mi se pare greu de crezu că te poţi uita în ochii mei spunând că nu ştii dacă ai făcut–o sau nu cu Jay.

— S–a găsit un prezervativ pe sofa.

— Aha. Deci ai făcut–o.

— Aşa se pare, dar eu nu ştiu. Doctorul meu…

— De ce ai avut nevoie de dovadă medicală? N–ai fi ştiut? N–ai fi simţit chiar şi după câteva ore?

— Tu ai fi simţit?

— Nu sunt femeie! Trupul meu nu este penetrat.

Ea se opri din ceea ce ar fi vrut să–i spună.

Evitându–i privirea, strânse din buze şi se forţă să–şi potolească mânia. Când îl privi din nou, zise:

—Nu m–am simţit ca şi cum am fi avut raporturi intime. Dar nu pot fi sigură. Şi de fapt, ce contează? Are relevanţă în această chestiune?

— Bănuiesc că nu are. Dar Jay a sfârşit mort.

Se ridică şi–şi scoase cuţitul din buzunarul pantalonilor, apoi ajunse în spatele scaunului ei.

— Mulţumesc, îi spuse cu subînţeles, când îi tăie banda care–i ţinea mâinile legate la spate.

— Nu te bucura prea tare. N–am terminat încă.

Îşi aşeză mâinile pe umerii ei şi o îndreptă spre dormitor, trăgând–o după el.

— Ce faci? Stai! Ai spus că nu–mi faci rău.

— Nu–ţi fac. Doar dacă te opui.

El o împinse uşor, iar ea se lovi de pat.

Reuşi să nu cadă peste el, ci făcu un salt, năpustindu–se spre uşă. El o apucă de mijloc când trecu pe lângă el, o ridică de şold şi o duse spre pat, unde o aruncă fără prea mult ceremonial.

Când fusese prinsă de mijloc, Britt rămăsese fără suflare. Îi trebuiră câteva secunde să–si recapete suflul, apoi reluă lupta lovindu–l cu toată puterea, dând din mâini în efortul de a ajunge la capul lui.

Dar n–a fost niciun moment o încleştare adevărată. El îi desfăcu picioarele pentru a le imobiliza, apoi scoase o bandă adezivă din buzunarul cămăşii.

Aplecându–se ca să–i evite palmele şi unghiile, rupse o bucată de bandă adezivă cu dinţii, o apucă cu mâna stângă şi o trase spre piciorul patului. În câteva secunde îi legase ambele încheieturi de piciorul patului la nivelul saltelei.

Se ridică de pe ea şi–şi şterse faţa cu dosul mâinii.

Văzând sânge proaspăt, îi spuse:

— Dacă mă mai zgârii vreodată, o să–ţi fixez mâinile de partea de sus a dulapului. Nu–ţi va fi prea confortabil.

— Du–te dracului.

Era convins că ea nu–i putea face prea mult rău, nici nu va putea fugi prea departe în intervalul de timp în care el s–ar fi deplasat în cabină pentru a stinge lumina. Când reveni în

dormitor, ea stătea pe marginea patului trăgând frenetic de mâna stângă, în încercarea de a rupe banda cu unghiile de la mâna dreaptă, fără a reuşi mare lucru, în afară că trăsese patul câțiva centimetri de la perete.

— Unde vrei să ajungi cu patul? La Charleston?

— Să te ia dracu'! Dă–mi drumul!

Raley îşi desfăcu fermoarul jeanşilor şi începu să–i tragă în jos. Asta o făcu să tacă. Îl privi înmărmurită.

— Ce faci?

— După cum vezi mă dezbrac, ce altceva aş putea face? îşi scoase pantofii, apoi blugii şi şosetele. Îşi desfăcu primii nasturi de la cămaşă, o scoase pe cap şi o aruncă pe primul scaun, apoi se aplecă şi luă rola de bandă adezivă.

— Treci la loc, pe pat.

Ea scutură din cap, apoi spuse răguşit:

— Nu.

Ajunse deasupra ei, înainte ca ea să–şi facă un plan de apărare. În câteva secunde ea era pe spate. O încălecă, legându–i mâna dreaptă de mâna lui stângă.

Rupse din nou capătul benzii cu dinții.

— Ai putea sa rozi banda de la încheietura stângă, spuse, dar de mine nu poți scăpa.

— Poate că nu, zise ea cu respirația întretăiată.

Dar pot să–ți fac viața foarte neplăcută.

Ar fi trebuit să ia zâmbetul ei răutăcios ca pe un avertisment. Era oricum prea târziu să reacționeze când ea îşi ridică genunchiul spre scrotul lui. Nu reuşi să–l lovească exact în testicule, ratând ținta cu vreo câțiva milimetri, dar el îşi ținu respirația anticipând durerea pe care, din fericire, nu o simți.

Frustrată că dăduse greş, ea țipă:

— Dă–te jos de pe mine!

În schimb, el se întinse complet, reducându–şi vulnerabilitatea, imobilizându–i picioarele cu ale lui.

Ea era împiedicată să se apere, dar nu înfrântă.

Continuă să se zbată ca un mânz, încercând să–l dea jos. El îşi apropie fața de a ei, îndeajuns cât să schimbe răsuflări pline de furie, dar destul de departe pentru a se putea supraveghea reciproc.

— Opreşte–te! îi ceru el.

Ea, desigur, nu se opri.

— Vrei să afli de ce te–am adus aici?

— Cred că ştiu motivul, răspunse ea răsuflând greu din cauza efortului.

— Ştii pe naiba! O să–ți dau o idee. Dar mai întâi va trebui să nu te mai lupți cu mine.

Pe moment, ea se linişti, dar dacă l–ar fi putut ucide cu privirea…

— Te–am adus aici pentru că te cred. Ochii ei albaştri se măriră foarte mult. Cred că sunt singurul din statul ăsta care te crede.

— Poftim? rosti ea pe nerăsuflate.

— Da. Cred că intenționat ți–a fost ştearsă memoria. Se lăsă cu toată greutatea peste ea, ca să fie sigur că este auzit. Pentru că şi mie mi s–a întâmplat acelaşi lucru.

7

Britt se trezi când o rază de soare îi căzu chiar pe față. Era întinsă pe o parte, cu fața la fereastră. Prin plasa de la fereastră, vedea pădurea verde, deasă, frunzele de viță vistaria fluturând lângă o prăjină cu haine demodate, înşirate la uscat şi o pasăre de pradă, care făcea spirale pe cerul limpede.

Amintindu–şi unde se află, se întoarse pe spate, apoi se ridică sprijinindu–se în coate.

Lumina zilei nu reuşea să mărească încăperea.

Era o cameră mică, doar cu un pat, un scaun şi un suport de televizor care servea şi ca noptieră, pe care se afla o lampă de citit. Într–un colț, un birou mare, cu şase sertare adânci.

Camera nu avea nimic care s–o încânte, în afară de pătura care–i acoperea picioarele. Părea lucrată de mână, iar resturile de material din care era confecționată erau grupate pe culori.

Singurul element decorativ din cameră era o tulpină de cartof dulce care creştea dintr–un tubercul introdus într–un vas cu apă de pe birou. Rădăcinile acesteia formau un adevarat hățiş în vas, în timp ce tulpina frunzoasă ocupa aproape tot colțul camerei până

în tavan, iar cârceii se răsuceau în jurul unor sfori prinse de perete.

Încăperea era sărăcăcioasă, dar ordonată.

Hainele lui nu se mai aflau pe podea, unde le lăsase noaptea trecută, când venise alături de ea în pat.

Mâinile lui Britt erau libere acum, cu toate că încă avea banda adezivă în jurul încheieturilor.

Marginile acesteia aveau fire albe, fine. Dădu pătura la o parte şi se ridică din pat. Uşa dinspre living era închisă, dar prin ea răzbătea mirosul de cafea proaspătă. Aroma făcu să–i lase gura apă.

După ce se duse la baie, deschise cu oarecare ezitare uşa de la dormitor. El era cu umărul proptit de tocul uşii, privind prin plasa acesteia, sorbind dintr–o cană mare de cafea.

A celaşi lucru mi s–a întâmplat şi mie.

După acea afirmație uluitoare, continuase s–o privească timp de câteva clipe, apoi se rostogolise de pe ea, stinsese lampa de citit şi se întinsese cu spatele la ea. Nu li se atingeau decât dosul palmelor lipite la un loc cu bandă adezivă.

El nu se mişcase. Ea nu îndrăznise. În câteva minute el începuse să respire adânc: era evident că adormise. Deşi acum i se părea imposibil, şi ea adormise curând.

Simțindu–i prezența, el se întoarse. În timp ce se priveau, ea se întrebă cât de furios era în dimineața asta. Raley îi purta pică dintotdeauna, ştia atâta lucru.

Dar dacă ar fi vrut să se răzbune făcându–i un rău fizic, nu i–ar fi eliberat mâinile. Nu putea citi nimic pe chipul lui. Sau cel puțin aşa părea. Îi era greu să spună ce ascundea acea barbă.

Pentru a–i verifica starea de spirit, îi spuse:

— Rădăcina asta de cartof dulce este frumoasă.

Îi conferă cabanei un aer de casă locuită.

El o privi câteva secunde, apoi făcu un semn spre partea în care se afla bucătăria.

— Cănile de cafea sunt în dulapul din dreapta.

Coverul de sisal care acoperea cam toată podeaua din living făcu loc unuia de linoleum în bucătărie. Îl simți rece sub tălpi. Luă o cană din dulapul aflat deasupra tejghelei Formica şi–şi turnă cafea. Era la fel de tare precum părea, dar era bună.

— Cred că am şi un îndulcitor pe undeva.

Ea scutură din cap.

— Aş prefera nişte lapte dacă ai.

— În frigider.

După ce adăugă lapte în cafea, se aşeză pe un scaun de la masa mică de lemn şi începu să–şi dezlipească banda adezivă de la încheieturi.

Urmărind–o, el îi spuse:

— Dacă asta te face să te simți mai bine, mi–am prins şi cu părul în banda asta. M–a durut ca naiba când am scos–o.

Ea abia schiță un zâmbet.

— Da, mă face să mă simt mai bine. Când termină treaba, făcu două cocoloaşe compacte din banda dezlipită. El întinse mâna, iar ea le lăsă să cadă în palma lui. Apoi el le aruncă în găleata de gunoi.

— Te mai doare capul?

— Cucuiul există încă. Şi mă doare tot părul.

— Asta pentru ca n–ai fost o victimă cooperantă. Ea ar fi vrut sa–l distrugă din priviri. Fără a arăta că se căieşte, el adăugă: A trebuit să te conving că nu glumesc.

Nu era chiar o scuză, dar ea îşi imagină că nu se putea aştepta la altceva.

— Cel puțin ți–am plătit–o, zise ea, arătând spre zgârietura de pe obraz, chiar de deasupra bărbii.

— Dacă ai fi reuşit să mă loveşti cu genunchiul în testicule, mi–ai fi plătit–o într–adevăr. Se întoarse şi deschise frigiderul. Presupun că–ți este foame.

— Noaptea trecută m–ai răpit, iar acum eşti gazda perfectă?

El se întoarse spre flacăra arzătorului de la aragaz, puse o tigaie pe ea şi începu să alinieze bucățile de şuncă.

— Domnule Gannon? Raley? zise ea văzând că nu–i răspunde. El o privi peste umăr. De ce m–ai dezlegat? De ce sunt liberă acum?

— N–ai auzit ce ți–am spus aseară?

— M–ai crezut pentru că ți s–a întâmplat ceva asemănător?

— De aceea nu mai este necesară banda.

— Mi–ai fi putut spune asta la telefon sau într–o manieră civilizată. De ce a trebuit să trec prin toată teama şi teroarea din

seara trecută?

— A fost ceva fără sens. Represalii.

— Recunoşti?

— Mda, parțial. Dar teama şi suferința sunt şi ele motivații bune. Trebuia să mă conving că nu minți în privința pierderii memoriei.

— Şi te–ai convins?

— Dacă n–ar fi fost aşa, ai mai fi avut încă mâinile şi picioarele legate.

Ea se gândi un minut la asta, în timp ce şunca sfârâia în tigaie, iar el bătea ouăle într–un vas.

— Dacă m–ai crezut noaptea trecută, de ce nu m–ai lăsat să plec?

— Dacă aş fi făcut–o, abia ai fi aşteptat să te întorci la postul tău de televiziune şi să faci un reportaj, ți–ai fi pus coada pe spinare plecând în întuneric, fără să ştii unde să te duci, nici unde te afli. Te–ai fi trezit în sălbăticie. Iar pentru a te împiedica să te răneşti sau să te rătăceşti şi să nu mai fi văzută vreodată, ar fi trebuit să alerg după tine. Fusese o zi lungă, eram obosit, voiam să dorm. Nici nu aveam chef să mă cert cu tine pe tema asta. Mi s–a părut mai simplu să te leg, ca să nu poți pleca.

În sinea ei, Britt îşi spuse că exact asta ar fi făcut dacă ar fi fost liberă să încerce.

— Şi ce m–ar opri să încerc acum?

— N–o vei face. El întoarse şunca din tigaie şi turnă ouăle peste ea, apoi puse două felii de pâine într–un prăjitor vechi şi ruginit. Făcea puține mişcări, ca şi cum asta ar fi făcut parte din rutina lui zilnică.

— Ai comis câteva infracțiuni, ştii asta.

Continuând să stea cu spatele la ea, el ridică din umeri.

— Gândeşte–te ce articol grozav ai scoate! Ea se uită prin acea plasă la camioneta parcată doar la câțiva paşi de cabană. „Raley Gannon a intrat în casa mea şi m–a răpit." Pe la prânz ar şi apărea la ştiri. Ar trebui să existe un drum principal, nu departe de aici.

— La şase kilometri. Dar nu te vei duce.

El aduse câteva tacâmuri, pe care le lăsă să cadă cu zgomot pe masă. Ustensilele desperecheate au fost urmate de un sul de hârtie. A împărțit mâncarea în două farfurii, dintre care pe una i–a

întins–o ei. S–a aşezat, a stropit ouăle cu sos Tabasco, a luat o furculiță şi a început să mănânce.

Micul dejun mirosea delicios, dar ea nu mâncă cu poftă. Tocmai îşi dăduse seama de ce era aşa de sigur că ea va rămâne, cu toate că era liberă să plece.

— Nu voi pleca acum când am doar o parte a povestirii.

El se opri din mâncat ca să rupă o bucată de hârtie din rolă şi să se şteargă la gură. Din spatele bărbii, îl văzu cum schițează un zâmbet.

— Curiozitatea ta ne leagă mai bine decât banda adezivă.

— Asta se refera la ceea ce voia să–mi spună Jay, nu? Şi la ceea ce s–a întâmplat cu cinci ani în urmă. Aşa este? Spre uimirea ei, el continuă să mănânce. Când ai de gând să–mi spui şi restul?

— Ți se răceşte mâncarea.

Îi va spune toată povestea. Era sigură de asta.

Nu va trebui să–l păcălească, nici să–l convingă s–o facă. Voia chiar el să–i spună. Aşa cum voise şi Jay.

Indiferent ce i–ar fi spus, ar fi fost o relatare grozavă

Poate chiar o ştire care s–o ajute să facă carieră, cum îi promisese Jay. Dar putea aştepta după micul dejun.

Britt mâncă cu poftă. Când termină, el strânse masa. Ea şterse farfuriile spălate de el. Murea de curiozitate, dar el nu scoase niciun cuvânt, aşa că tăcu şi ea.

După ce terminară treaba, se întoarseră la masă şi se aşezară față în față. El începu să se joace cu o cutie de scobitori de pe mijlocul mesei.

Tăcerea se prelungi până când deveni insuportabilă pentru ea. Se pare că el aştepta ca ea să înceapă.

Îi spuse:

— Dacă mi–ai fi spus aseară devreme că ți s–a întâmplat acelaşi lucru şi m–ai fi lăsat câteva clipe să reflectez asupra celor spuse, aş fi înțeles motivul, aşa cum am înțeles azi–dimineață.

— Poate.

— N–aş fi şters–o de aici şi nu m–aş fi pierdut în sălbăticie. Nu, până n–aş fi aflat toată povestea.

— Poate că nu.

Acum el se contrazicea. Ea scuturiă din cap, confuză.

— Aşa că nu era necesar să ne lipeşti mâinile la un loc şi să mă

legi de pat, nu?

— Nu.

— Ai făcut–o din pură laşitate.

— Nu tocmai.

— Atunci? De ce ai... Dar se opri fără a–şi termina întrebarea pentru că înțelese brusc motivul.

El îşi ținu capul plecat pentru un lung răstimp.

Când în cele din urmă îl ridică şi o privi, simți ca şi cum s–ar fi întins peste masă şi ar fi lovit–o uşor în partea de jos a abdomenului.

Tocmai atunci auziră paşi grei pe treptele de la intrare.

—Raley? Trezeşte–te, băiete!

— La naiba! murmură Raley, ridicându–se cu repeziciune de pe scaun.

Cel mai straniu bărbat pe care–l văzuse Britt vreodată năvăli pe uşa cu plasă, aproape scoțând–o din țâțâni. Se împiedică de cei trei câini care alergau alături de el, cu limbile scoase, stropind cu bale picioarele aspre, goale, ale bărbatului. Îi înjură cu blândețe, pentru că îl împiedicară.

— Scoate câinii aştia blestemați de aici! ordonă Raley. Au purici. Şi pentru tine este valabil ceea ce spun, din acelaşi motiv.

Bătrânul părea că nu–l aude. Imediat după ce intrase, rămăsese pe loc încremenit, uitându–se cu gura căscată la Britt, care se ridică şi ea în picioare, parțial pentru a se proteja de câinii care o înconjuraseră, adulmecându–i picioarele goale, mai mult curioşi decât amenințători.

Raley fluieră ascuțit.

— Afară!

Cei trei se retraseră cam fără chef schelălăind, cu cozile între picioare. Raley deschise uşa cu plasă.

Se furişară pe verandă, unde se aşezară sub forma a trei grămezi canine, gâfâind.

Raley se întoarse la masă şi se aşeză, de parcă acea întrerupere n–ar fi avut loc. Bătrânul părea că prinsese rădăcini în podea holbându–se la ea.

— Ce caută ea aici?

Lui Britt nu–i scapă accentul pus pe referirea la ea.

— Ştii cine sunt?

— Nu sunt orb. Sigur că ştiu cine eşti. Îi aruncă o privire lui Raley. Ştiu totul despre tine.

Din tonul lui înțelese că auzise despre ea de la

Raley, dar că nu erau lucruri tocmai meritorii.

— El m–a răpit.

— Te–a răpit?

— A intrat în casa mea, m–a legat şi mi–a pus căluş, apoi m–a adus aici.

— Împotriva voinței tale?

— Nu asta implică de obicei *răpirea?*

— Nu te da mare cu mine, domnişoară. Vei avea nevoie de orice prieten care ți–ar putea fi alături.

Asta provocă o reacție din partea lui Raley, care îl privi atent pe bătrân.

— De ce? Ce s–a întâmplat?

— Am văzut–o la televizor dimineață. O chestionă din priviri, apoi i se adresă direct lui Raley: L–au autopsiat pe defunctul tău prieten, Jay.

De fiecare dată, moartea vreunui polițist din orice alte cauze decât cele naturale sau de bătrânețe, se constituia într–o ştire.

Patrick Wickham junior ştia asta de când îi fusese ucis tatăl. Fusese împuşcat în stomac şi părăsit într–o baltă de sânge pe o alee plină de şobolani.

Ziarele calificaseră asta drept o crimă scandaloasă, comisă de un asasin nelegiuit. Toată comunitatea se întristase şi fusese îngrozită. Pierduse un erou de care–şi vor aminti multă vreme şi–l vor cinsti pentru curajul său neprecupețit din ziua incendiului de la secția de poliție.

Nici nu trecuse un an între incendiu şi noaptea în care a fost măcelărit Pat senior. Zarva din jurul incendiului începuse să se stingă, când această crimă a aprins–o la loc.

El însuşi polițist, Pat junior ştia că tatăl său nu respectase procedura în noaptea aceea. Nici măcar regulile de bun–simț. Dar judecata lui greşită din clipa aceea fatală fusese acoperită de distincțiile postume pentru curajul său neobişnuit.

Celorlalți trei eroi ai incendiului li se ceruse să–i elogieze tatăl. Lui Cobb Fordyce, fotografia cu capul plecat lângă sicriu îi dăduse mai mult aplomb în competiția pentru postul de procuror general.

George Megowan plânsese în public la înmormântare. Jay Burgess le oferise lui Pat şi mamei acestuia orice ajutor din partea lui şi a departamentului de poliție. „Orice“, spusese Jay, strângând mâna mamei lui şi sărutând–o pe obraz.

Săptămâni întregi după înmormântarea lui Pat senior, Jay sunase des, chiar venise inopinat să vadă cum o mai duc, aducându–le flori şi mici daruri. Dar apoi telefoanele şi vizitele se răriseră şi în final încetaseră de tot.

Câteodată, drumul lui se întretăia cu al lui Jay la departamentul de poliție. Se salutau întotdeauna prietenește, dar lui Pat îi era clar că Jay nu voia să se angajeze într–o discuție şi asta îi convenea şi lui.

Iar acum poza înfățişând chipul acela frumos, deschis, umplea ecranul televizorului lui de treizeci de centimetri din bucătărie.

„Alt ofițer care s–a distins cu cinci ani în urmă, în timpul incendiului de la secția de poliție a căzut victima unui asasinat”, spuse crainicul pe un ton grav.

— Tată?

— Şşt!

— Vreau lapte.

În fiecare dimineață, Pat pregătea micul dejun pentru cei doi copii ai săi. Nu era o treabă care să–i facă plăcere. De fapt, se îngrozea de ce–l aştepta în fiecare dimineață, scâncete, pretenții. Invariabila vărsare de lichide. Dar pregătirea micului dejun era tot ce putea face pentru soția şi copiii săi. Măcar atât.

Maşinal, turnă laptele în ceaşcă, asigură capacul şi i–o întinse fiului de trei ani. Mirosind a scutece ude, fiica sa de doi ani era în scaunul înalt, unde făcuse deja un amestec de sirop şi de vafă în tava pe care o avea în față.

„Jay Burgess a fost găsit mort cu două zile în urmă de reportera Britt Shelley, care a sunat la 911 şi susține că după ce s–a întâlnit cu Burgess într–un local, nu–şi mai aminteşte nimic din noaptea petrecută cu el."

Au arătat exteriorul de la Wheelhouse. Pat junior îl ştia, dar nu fusese niciodată acolo.

— Tată?

— Doar o clipa, tresări impacientat.

„Poliția, care a chestionat–o amănunțit pe domnişoara Shelley, a refuzat să declare ceva rău despre ea. Cu toate acestea, s–a cerut ca autopsia lui Burgess să se faca cât mai repede. Gary, în lumina acestui raport al medicului care l–a examinat pe Burgess, crezi că domnişoara Shelley va fi anchetată în continuare?”

Reporterul de teren care relata subiectul din fața casei lui Jay, acum devenită scena crimei, apăru pe ecran.

„Fără îndoială, Stan. La declarația de presă de ieri, domnişoara Shelley a afirmat că vrea să afle cauza morții lui Burgess. A recunoscut că a fost ultima persoană care l–a văzut în viață. Când va avea rezultatul autopsiei, poliția va avea întrebări incomode pentru ea.”

— Pat? Pat junior se întoarse spre soția sa, care tocmai coborâse din pat. Ochii îi erau încă umfiți de somn, dar se uita la televizor. Este despre Jay Burgess? Ce spun?

— Că n–ar fi murit în somn. Rosti cuvintele cu oarecare reținere. Se încăpățânau să se formeze în gura diformă a lui Pat, dar reuşi să le articuleze în cele din urma.

Uluită, ea spuse:

— Glumeşti, nu?

El scutură din cap, dorindu–şi să fi fost aşa cum spunea ea.

— Ce i s–a întâmplat?

Pat junior nu se simți în stare să–i răspundă.

George Megowan deschisese deja uşa din față când sosi socrul său şi claxonă tare. Totuşi, când George se urcă în ultima achiziție a lui Les Conway, o maşină decapotabilă Corvette roşie, Les îi aruncă o privire plină de reproş, de parcă acesta l–ar fi făcut să–l aştepte.

George îi ignoră privirea şi limba i se înțepeni înainte de a–şi fi cerut scuze, pentru că nu numai că venise la timp, ba chiar înainte de ora stabilită.

Les, care locuia la mai puțin de un kilometru şi jumătate distanță, pe o proprietate similară, aranjase sa–l ia pe George la

şapte şi un sfert fix, ca să poată fi la clubul country la şapte şi jumătate şi s–o şteargă pe la şapte patruzeci şi cinci. După ce împinse fără milă maneta maşinii în viteză, îl întrebă:

— Ai adus planurile?

— Sunt aici. George se întrebă ce–şi închipuia papagalul ăsta că are în servieta cu care venise, dacă nu planurile arhitecturale ale noului complex atletic municipal. Urma să se întalnească cu edilii oraşului, ca să liciteze construirea sălii. Dacă se atribuia contractul firmei Conway Constructions, buzunarul lui Les urma să se umfle bine.

Nu era prima dată când socrul său se folosea de celebritatea lui George şi de contactele sale cu municipalitatea, ca să obțină un contract de lucrări.

În cei patru ani de când se căsătoriseră, George şi Miranda, existaseră multe astfel de contracte. Dar nu i–ai fi auzit vreodată pe Les sau pe Miranda să recunoască contribuția lui George la creşterea companiei.

— Lasă–i să câştige, spuse Les.

George încuviință. Când negocierile lui Les începeau cu o partidă de golf era ceva obişnuit să–şi lase adversarii să câştige. Dar în orice altceva, juca pe viață şi pe moarte.

George fusese atlet în şcoală şi colegiu, participând aproape la toate competițiile. Nu s–a apucat de golf decât după douăzeci de ani, dar rareori a marcat mai mult de şaptezeci şi opt. Lovea cu forță, precis, cu finețe, şi făcea toate astea cu naturalețe.

Asta îl irita pe Les pentru că şi atunci când acesta trişa, George putea să–l bată.

— Nu lăsa să se vadă că pierzi intenționat. Îi aruncă o privire lui George, apoi se privi în retrovizoare. Aşa tată, aşa fiică. Nu văzuseră până acum o oglindă care să nu le placă.

— N–o să las. George se simțea ca un copil condus la şcoală, căruia i se dădeau instrucțiunile zilei.

— Cum era fata mea de dimineață?

— Încă mai dormea, când am plecat.

Les începu să râdă.

— Îşi face somnul de frumusețe.

— Cu siguranță.

— Ai auzit?

— Ce să aud? întrebă George distrat. Se uita la peisajul din partea în care stătea în maşină, prinzând câte o imagine a râului Ashley când şi când. În dimineața asta se simțea în aer mirosul de apă sărată.

— Poliția are raportul autopsiei defunctului tău amic, Jay.

George întoarse repede capul.

Socrul său zâmbi atotcunoscător, apoi râse zgomotos.

— Am crezut că asta îți va atrage atenția.

— Ei? Ce era în acel raport? George ura să–i pună această întrebare, dar trebuia să afle chiar dacă trebuia să–l implore pe nemernic pentru această informație.

Les trase de timp. Îşi aranjă din nou ochelarii de soare înainte de a–i răspunde.

— S–a tras concluzia că Burgess n–a murit din cauze naturale sau de cancer.

Maşina vină spre parcarea clubului country pe două roți şi scrâşni oprindu–se în spațiul de parcare pentru care Les plătea chirie lunar. Imediat ce scoase cheile din contact, se întoarse spre George. Acum când situația nu mai avea niciun haz, zâmbetul afectat, râsul dispăruseră.

— Nu cred că mai este cazul să–ți spun, George, că dacă–ți bagi picioarele în afacerea asta, strici totul.

— Ştiu ce fac. Joc bine, dar îi las să câştige.

Les îşi scoase ochelarii de soare şi–i aruncă o privire dură.

— Nu despre jocul de golf vorbeam.

Pe acest ton de rău augur, socrul său coborî şi trânti uşa atât de tare, că maşina se zgudui. George coborî şi porni după el spre club. De fapt, Les îi ținu uşa spunându–i când George trecu pe lângă el:

— Este important ca aceşti indivizi să creadă că le facem o favoare, nu viceversa. Aşa că pentru a da tonul, întârzie un minut sau două la țintă.

George încuviință bucuros de acest plan. Mai avea nevoie de un minut sau două în plus la dulapul său, unde ținea o sticlă. Trebuia să tragă o duşcă, altfel nu era capabil să pună mâna pe crosa de golf

Nu în halul în care–i tremurau mâinile.

8

Practic, Britt se lovi de Delno.

— Şi autopsia?

Raley se încordă. Îşi imagina că şi Britt va avea nevoie de sprijinul său, aşa că se aşeză lângă ea, în timp ce se pregătea să–l înfrunte pe Delno.

— Ăştia spun…

— Cine? Cine spune?

— Cei de la televizor. Uitându–se peste ea la Raley, Delno zise: Ţi–ai pierdut minţile şi ai răpit–o?

— Reporterii?

— Ce? Delno îşi întoarse privirea către Britt. Mda, reporterii. Ei şi poliţistul cu care discutau. Apoi reveni la Raley. Ce naiba crezi că obţii prin…

— Ce–a spus? Poliţistul.

Delno îşi pierdea răbdarea din cauza între– ruperilor ei.

— Spunea că Jay a murit sufocat, conform autopsiei.

Ea se dădu un pas în spate.

— Sufocat?

— Asfixiat. Cu perna pe faţă.

Ea se uita neîncrezătoare la Delno.

— Imposibil.

— Eu nu mint, cucoană. Asta a spus individul.

Câteva secunde niciunul nu se mişcă, apoi Britt intră în acţiune, ca şi cum ar fi fost arsă cu un fier electric.

— Unde–ţi este telefonul? Fără să mai aştepte răspunsul lui Raley, ea începu să scotocească prin cabană, dărâmând un teanc de cărţi de pe masă, risipind o pereche de cărţi de joc, aruncând tot ce–i ieşea în cale în căutarea după telefon.

— Nu am telefon, spuse el.

— Atunci, un celular. Trebuie să ai unul.

— Nu am. Iar pe al tău intenţionat nu l–am luat.

— Un televizor, un radio.

— Niciuna din astea. Britt, calmează–te!

Îl ocoli, privindu–l cu ochii mari, sălbatici, cu braţele rigide pe

lângă corp.

— Cine nu are în ziua de azi telefon?

— Eu nu am, urlă el.

Ea îl privi de parcă venea de pe altă planetă, apoi se îndreptă spre uşă.

— O să–ți iau camioneta. Cheile sunt în contact?

Ea se îndreptă spre uşa cu plasă, trecu peste câini, apoi coborî treptele, înainte ca el s–o ajungă din urmă.

O prinse de hanorac. Asta îi întrerupse drumul, dar n–o opri. Îşi eliberă brațele, lăsându–l cu o bucată de material sintetic în palmă.

Ea dădea ocol camionetei, când el reuşi s–o apuce de cot şi s–o oprească.

— Vrei să aştepți naibii un minut?

— Dă–mi drumul!

— Nu încă. Nu până nu–mi spui ce pui la cale.

— Ce crezi? Întoarce–te. Neagă totul. Spune–le că n–am avut niciun amestec în uciderea lui Jay.

— Spune–le că nu–mi amintesc ce s–a întâmplat în noaptea aceea, dar că mi–aş fi amintit cu siguranță dacă l–aş fi ucis. Să–i fi pus perna pe față?

Dumnezeule! îşi eliberă brațul din strânsoarea lui Raley şi–şi duse mâinile la cap, apucându–se cu mâinile de păr.

— Le–ai spus deja că ți–ai pierdut memoria. Nu te–au crezut.

— Nu te cred nici acum. Vorbele îi aparțineau lui Delno, care venea în urma lor, urmărindu–i de parcă ar fi pus la cale o scenetă ca să se amuze. Eşti căutată, spuse, adresându–i–se lui Britt. Spuneau că s–a emis mandat pe numele tău. S–au dus acasă la tine. Li se pare c–ai fugit ca să eviți arestarea. Rânji spre Raley, arătându–şi gingiile. Bănuiesc că nu s–au gândit c–ar fi fost răpită.

— O să–i fac să mă creadă. Britt se întoarse şi porni spre cabina camionetei.

Raley se întinse şi o prinse de braț din nou, întorcând–o spre el.

— Cum, Britt? Cum aşa? Ai fost acolo, cu Jay, toată noaptea.

— Da, dar nu au dovezi temeinice împotriva mea.

— Au perna, spuse Delno.

Afirmația lui o opri din încercarea de a se elibera din strânsoarea lui Raley. Se holbă la Delno, apoi la

Raley.

— Cum să fi asfixiat un om şi apoi să dorm liniştită lângă el?

— Nu cred c–ai fi putut.

— Atunci…

— Dar *ei* asta cred. Jay era unul de–al lor. Caută un ţap ispăşitor şi cineva – ucigaşul lui Jay – se asigură că are unul.

— *Ucigaşul* lui Jay? Se studiară din priviri. Ai ştiut tot timpul c–a fost ucis?

— Am bănuit. Eram la fel de nerăbdător ca şi tine să aud raportul autopsiei.

— M–ai bănuit pe mine? îl întrebă ea, timbrul ei de contralto subţiindu–se brusc.

El ezită, apoi zise:

— Nu, nu.

— Ştii cine…

— Nu încă.

Raza slaba de speranţă pe care i se păruse c–a zărit–o în ochii ei păli, apoi dispăru.

— Trebuie să mă duc înapoi, să lămuresc lucrurile.

— Ascultă–mă, îi spuse el venind un pas mai aproape. Nu te poţi întoarce neînarmată. Te vor face praf. Ştiu asta. Am trecut prin chestii de–astea.

— Întoarce–te în casă. Ascultă tot ce–a aflat Delno de la radio. Coborându–şi vocea, spuse: Ascultă ce am eu să–ţi spun. Apoi te duc chiar eu înapoi. Jur.

Ea îl fixă cu privirea, apoi se uită la Delno, care ridicase unul din câini în braţe şi–i mângâia capul alungit. Se uită din nou la Raley.

— Îţi dau o oră.

Delno lăsă câinii în verandă şi le deschise uşa cu plasă ca să intre înapoi în casă. Se servi din cafeaua rămasă. Raley se oferi să facă din nou cafea, dar Britt refuză cu un gest absent din cap. Îşi reluă locul la masă. Raley se aşeză şi el acolo unde stătuse înainte.

Delno se aşeză pe cel de–al treilea scaun.

Britt părea a–şi fi consumat toată energia. Stătea cu umerii lăsaţi, uitându–se la tăieturile de pe faţa de masă. Urmări una cu degetul. În cele din urmă, îşi săltă ochii, surprinzându–i pe Raley

şi pe Delno care o priveau insistent.

Se întoarse spre Delno, de parcă abia acum observa prezența lui.

— Cine *sunteți* dumneavoastră?

— Delno Pickens, răspunse el, moment în care

Raley zise:

— E vecinul meu. Locuieşte la câteva mile de aici.

Îşi aminti prima întâlnire a lui cu Delno, ce prezență şocantă constituise bătrânul. Britt trăia acum acel amestec de uimire şi de respingere. Delno nu purta niciodată cămaşă sub salopetă, poate doar în cele mai geroase zile din an. Aceasta îi lăsa brațele şi pieptul expuse aproape tot anul. Pielea îi era creponată, bronzată până la culoarea pielii tăbăcite, acoperită pe alocuri cu păr alb.

Era greu să stabileşti culoarea naturală a părului care–i ieşea de sub pălăria pe care o purta întotdeauna

O coadă încâlcită îi atârna pe spate. O ungea ca să descurajeze păduchii. Cel puțin asta bănuia Raley.

Era o adevărată încercare pentru bunăvoința lui

Britt de a sta aşa de aproape de acel om, care nu era mai tentat să se îmbăieze decât să–şi spele părul. Sau poate că amabilitatea nu mai conta defel. Poate că era doar prea şocată să se dea la o parte de duhoarea lui stătută.

— Raley nu are televizor aici, i se adresă lui Britt.

Spune că urăşte lucrurile astea blestemate. Aşa că dacă apare ceva important la ştiri, eu îl informez.

— Au perna lui Jay? întrebă ea cu o voce încă subțire.

Delno încuviință.

— Au reținut–o ca probă din acea dimineață. Au spus că se afla pe jos, lângă pat. Era una din acelea tari, din burete spongios. Purta urmele chipului său întipărit pe ea. Au suspectat imediat că l–ai sufocat, dar au ținut informația pentru ei, aşteptând rezultatul autopsiei.

— Poate c–a fost sufocat cu perna, dar nu de mine, domnule…

— Pickens. Şi nu mă interesează dac–ai făcut–o sau nu.

Ea dădu scaunul în spate şi se ridică, se duse la frigider, scoase o sticlă cu apă şi bău cu sete. Raley observă cum Delno îl urmăreşte curios, în ochii urduroşi ai bătrânului rămânând nerostite o mie de întrebări. Raley se făcu că nu observă.

Britt spuse:

— Au fost acasă la mine să mă aresteze. Ce–ai vrut să spui cu faptul că li s–a părut că am fugit?

— Păi…

— Pot să–ți spun eu, zise Raley. Mi–am lăsat camioneta şi am făcut autostopul în oraş ieri pe seară.

După ce m–am oprit la Wheelhouse, am venit pe jos la tine acasă.

— Asta înseamnă…

— Câțiva kilometri. După ce te–am pocnit, eu…

— Ai lovit–o?

El nu–şi recunoscu vina când îl întrerupse Delno.

— Am cautat cheile tale de la maşină şi le–am găsit pe cuier lângă uşa din spate. Am ieşit, aşa cum ai fi procedat şi tu, pe uşa aia, şi am resetat alarma.

— Cum ai reuşit?

— Te–am urmărit când ai tastat cifrele ca s–o închizi, aşa că ştiam codul.

— Oh!

— Ți–am făcut patul şi ți–am luat poşeta. Apropo, este în camionetă încă.

— Dar nu şi telefonul.

— Nu.

Ea înțelese cele spuse.

— N–ai lăsat semne de luptă. El încuviință. Ți–ai acoperit urmele, dar m–ai făcut să par că fug de justiție.

— În mare parte. Asta a fost ideea genială.

— Grozav. Fabulos. Ea oftă greu. Cum m–ai scos din casă? — Te–am cărat. Eram antrenat să car oameni, îți aminteşti? Fără să mai aştepte răspuns, el continuă:

Te–am dus cu maşina ta până în locul unde lăsasem camioneta.

— Îmi amintesc că m–ai mutat din maşina mea.

— Ştiam că nu erai inconştientă atunci.

— Unde este maşina mea?

— Pe o pistă abandonată. În mijlocul pustiului.

Drumul se termină acolo. Nu ajunge nimeni prin părțile ălea.

— Cum ai ştiut de el?

— Unchiul lui Jay luase în arendă un teren pentru căprioare, în

apropiere. Ne antrenam trăgând la țintă acolo.

Numele lui Jay îi aduse o expresie de durere pe chip.

— Nu pot să cred c–a murit, c–a murit în felul acesta. Trebuie să se fi zbătut. Plecându–şi capul, ea îşi fricționă tâmplele. Vreau să–mi amintesc. Vreau, dar nu pot.

— Poliția zice că era prea beat ca să opună prea multă rezistență, spuse Delno. Sigur că era şi bolnav de cancer. Asta l–a făcut şi mai lipsit de vlagă.

— Într–atât încât să–l poată omorî o femeie, zise Raley.

— Asta au speculat polițiştii, zise Delno scărpinându–se la subraț. Clark, parcă–l chema.

— Unul dintre detectivii care m–a interogat.

— Îl ştiu, zise Raley. E un polițist bun. Dedicat muncii sale. Şi sută la sută loial tuturor celor din poliție, mai ales lui Jay. Dacă dovezile indică că tu l–ai omorât, Clark va răscoli pământul să dovedească asta, să te trimită în judecată şi să te închidă.

Ea se întoarse să privească pe fereastră aflată deasupra chiuvetei. Raley se uită la Delno, dar când văzu o întrebare iscându–se pe buzele lui pătate de tutun, clătină din cap şi bătrânul rămase tăcut.

În cele din urmă, Britt reveni:

— Spune–mi ce s–a întâmplat cu tine, Raley.

— Aşază–te. Făcu semn spre scaunul aflat în fața sa. Ea îl ascultă. Delno se ridică.

— Eu am auzit–o deja şi nu este o poveste pe care aş dori s–o reascult. Voi fi afară cu câinii.

Uşa cu plasă se trânti în urma lui. Câinii îl întâmpinară lătrând, apoi se ridicară, se întinseră şi începură să se frece de picioarele lui. Dispăru, târând în urma sa câinii şi un suvoi de înjurături rostite printre dinți.

— Ce individ! remarcă Britt.

— Nu ştii nici jumătate din ce poate oferi. Are o ură maladivă față de oameni. Eu sunt tolerat. Cu diverse ocazii şi nici atunci pe deplin.

— Odată ce şi–a revenit din şoc, a fost destul de prietenos cu mine.

Raley îi aruncă o privire grăbită, apoi se uită în altă parte, murmurând:

— Cu tine e altceva.

Se ridică brusc de la masă, ca să–şi ia o sticlă cu apă din frigider. Aşezându–se la loc, o întrebă:

— De unde ştii că eu şi Jay am copilărit împreună?

— El mi–a spus cândva. A zis că nu–şi aminteşte să fi avut alt prieten mai bun.

— De la grădiniță la colegiu şi după asta. Părinții noştri obişnuiau să spună că avem acelaşi creier.

Împărțeam orice. Biciclete, jucării, mâncare, haine.

— Fete?

— Uneori, în zilele mai sălbatice, răspunse el, fără ca ea să sesizeze vreo urmă de jenă.

Şi–i imagină aproape în fiecare etapă a vieții lor, dar îndeosebi la colegiu. La fel de atrăgători. Jay era blond, suav şi încântător. Raley brunet şi… şi cum?

Nu la fel de suav şi de încântător. Sau poate fusese destul de fermecător, înainte ca viața să i se schimbe total. Poate că bărbatul cu barbă, încruntat, care stătea acum în fața ei, fusese cândva chiar mult mai încântător decât Jay.

— Am crescut ştiind că Jay urma să devină polițist, iar eu pompier.

— Astea erau ambiții din copilărie?

— Dintotdeauna. Ne–am înscris la colegiu ştiind ce vom studia.

— Tu ce ai studiat?

— Am dublă pregătire. Controlul incendiilor. Sănătatea şi ocrotirea mediului. Apoi Jay şi cu mine am urmat împreună Academia de poliție.

Ea îl privi surprinsă.

— Ai absolvit Academia de poliție?

— Pentru a putea deveni anchetator de incendii, trebuia să fi mai întâi polițist. Altfel, atunci când se detectează un incendiu premeditat, un pompier trebuie să predea cazul poliției.

— Înțeleg. Aşa că ți–ai luat mai întâi diploma de polițist.

— Apoi pe cea de pompier şi am obținut certificatul de anchetator de incendii premeditate.

Britt era impresionată de atâta pregătire şi instruire.

El continuă:

— Eu şi Jay excelam în domeniile noastre. Eu îmi croiam drumul spre funcțiile poliției. Jay a fost promovat detectiv înainte de termenul limită. Am rămas cei mai buni prieteni. Făcu o pauză, ca să ia o gură de apă.

— Şi apoi?

— Apoi a fost incendiul de la comisariatul de poliție. Asta a schimbat totul.

El dădu la o parte sticla de Tabasco şi întinse mâna spre cutia cu scobitori, cu care se jucase mai devreme.

Britt era nerăbdătoare să audă ce voia să–i spună, dar nu zise nimic, dându–i timpul necesar să–şi ordoneze gândurile. Încercă să nu se gândească la ofițerii de poliție care aveau mandat pentru arestarea ei, umblând pe străzile Charlestonului, cutând–o şi considerând nu numai că a comis o crimă, dar s–a şi sustras autorităților.

Ea ştia cum ar fi realizat un reportaj, dacă altcineva ar fi fost protagonistul. Făcuse reportaje cu subiecte similare. Oare subiecții buletinelor ei de ştiri se temeau la fel de mult pentru viitorul lor, cum se temea ea acum? Nu o dată se pusese în locul acuzaților. Nu încetase niciodată să se gândească la disperarea lor. Se gândise de asemenea şi la timpul petrecut în fața camerei pentru a relata crimele lor fuga, apoi capturarea lor.

— Nu eram de serviciu în ziua aceea, zise Raley tulburând–o din gânduri. Dar locuind nu departe de centru, am auzit sirenele şi deja mă îndreptam spre secția de poliție, când mi–a sunat telefonul. El îi aruncă o privire: aveam celular pe atunci. Ea schiță un zâmbet, iar el continuă: Era alarmă de gradul doi. Mi s–a spus să ajung cât mai repede posibil.

Ea urmări cum i se schimbă expresia feței rememorând acea zi.

— N–o să uit niciodată. Nu–ți poți imagina cum dogorea.

— Cred că pot. Am scris despre incendiul de la fabrica de canapele.

Alt incendiu dezastruos în care muriseră nouă oameni.

— Îl cunoşteai pe vreunul dintre cei morți în acel incendiu? îl întrebă ea.

— Pe trei îi cunoşteam bine, răspunse el cu tristețe. Pe ceilalți, după chip sau după nume.

Un moment, niciunul nu mai adăugă nimic, apoi el reluă

povestirea despre celelalte incendii mari din Charleston.

— Secția de poliție a ars imediat. Era căldură acolo ca în iad. A ars imediat, nu aveai cum să scapi.

— Ai intrat în clădire?

— Nu. Când am ajuns acolo – cred că mi–a luat şase minute – am găsit un infern. Acoperişul deja se prăbuşise. Asta a făcut ca etajele să cadă ca popicele. Evacuaseră tot ce se putuse evacua. M–am apucat de lucru, dar căpitanul n–a mai lăsat pe nimeni să intre. Cei rămaşi înăuntru nu mai aveau nicio speranță. În momentul acela, tot ce puteam face era să împiedicăm răspândirea focului înspre alte clădiri. Prima alarmă a fost la 18.02. Douăsprezece ore mai târziu, încă ne luptam cu flăcările. Se uita spre ea. Trăiai în Charleston pe atunci?

— Am venit cam la o lună după incendiu. Clădirea era încă un maldăr de moloz carbonizat. Investigația acelei cauze era în desfăşurare.

— Mda. Investigația mea.

— Tu ai anchetat cauzele incendiului?

— N–ai ştiut, nu? Chipul i se crispă, radiind valuri de mânie.

— Nu, n–am ştiut, recunoscu ea.

— Ai scris atâtea despre mine, dar n–ai menționat asta.

— N–am ştiut.

— Ar fi trebuit să ştii, nu? Erai reporterul care scria despre cazul meu, ar fi trebuit să te informezi. În loc să faci asta, pe tine te–a interesat să analizezi mizeriile acelea.

— Îmi pare rău.

El aruncă o privire disprețuitoare spre interiorul cabanei

— E cam târziu pentru scuze.

— Regret, repetă ea cu glasul un pic îngroşat.

El păstră destul de mult acea tăcere ostilă, apoi murmură: „La dracu'!" şi–şi continuă relatarea pe un ton neutru:

— Pat Wickham, George Megowan şi Cobb Fordyce. Numele acelea înseamnă ceva pentru tine?

— Desigur.

— Spune–mi ce ştii.

— Ei trei şi Jay au salvat multe vieți în ziua aceea

Au scos oamenii din clădire. Chiar înainte de sosirea primelor maşini de pompieri, ei şi–au riscat viețile ca să evacueze oamenii.

În acel incendiu mistuitor au pierit doar şapte oameni. Dacă n–ar fi existat cei patru, ar fi fost mai multe victime.

Încruntându–se, el spuse:

— Cei patru au scos oamenii din clădire. Au salvat vieți.

— Aşadar, tu n–ai avut nicio contribuție?

— Nicidecum. Când am ajuns, peisajul era haotic. Oamenii suferind de pe urma arsurilor şi a inhalării fumului plângeau de bucurie că scăpaseră. Pompierii se luptau cu focul. Polițiştii încercau să dea impresia că dețin controlul. Personalul medical împărțea oxigenul şi tria victimele, expediindu–i pe cei mai grav răniți la spital. Cei patru au refuzat să plece, chiar dacă erau epuizați. Măşti de oxigen. Arşi. Ai văzut fotografiile. Camerele nu mint.

Amărăciunea cu care spusese asta o făcu pe Britt să–şi păstreze observațiile câteva secunde. Apoi spuse încet:

— Cel mai bun prieten al tău, Jay, a devenit erou.

— Peste noapte.

Britt putea acum să forțeze nota.

— Salvând oamenii din incendiu.

El se ridică de pe scaun.

— Ştiu la ce te gândeşti.

— La ce mă gândesc?

— Că eram gelos pe Jay pentru că devenise celebru, pentru că făcuse ceea ce se presupune c–ar fi trebuit să fac eu. Că nu mi–a convenit când a devenit erou în domeniul meu de excelență.

— Ai fost gelos pe el? Ți–a fost ciudă?

— Nu!

— Eşti cât de cât uman?

9

Britt îşi ținu respirația, întrebându–se cum va reacționa Raley la întrebarea ei, care atinsese o coardă sensibilă. Lăsă umerii în jos şi trase aer în piept.

— Poate am fost puțin supărat. Jay mă tachina mereu pe tema asta. „Eu sunt polițistul, tu pompierul, îți aminteşti?” Spusese asta

în felul său, cu acel zâmbet caracteristic lui: eu ştiam că mă lua peste picior, dar de fapt, eu făcusem instruirea, aveam pregătirea necesară, dar în stilul său caracteristic a apărut el şi a cules laurii. Mulți lauri.

— Nimănui nu i–ar fi convenit asta, Raley.

— Pe de altă parte, eu eram mândru de el şi al naibii de bucuros că salvase acele vieți. Am fost fericit şi că a supraviețuit.

— Asta era scopul petrecerii, nu? Să–i sărbătoriți supraviețuirea?

— Aşa spunea el. Voia să sărbătorim ridicarea lui din cenuşă. I–am spus că nu pot veni din cauza muncii mele, dar Jay m–a sunat în după–amiaza petrecerii.

Spunea…

— Nu mă lăsa baltă, Raley. Trebuie să fii acolo.

— Cum să organizez petrecerea fără tine?

Raley oftă în telefon. Din clasa a doua, când Jay îl făcuse să pună un greiere în dulapul profesorului, reuşise să–l convingă pe Raley să facă tot felul de lucruri pe care nu le–ar fi făcut. Când Jay îşi punea ceva în minte, era de nestăvilit, iar de data asta voia sa–l aibă pe Raley la petrecerea sa.

— Am muncit zi şi noapte, Jay.

— Şi eu. Dar asta nu m–a oprit să–mi fac timp pentru petrecere.

— Asta este cu totul altceva. Ancheta asta…

— Va continua. Pentru câteva ore poți să dispari.

Rămâi ca să bem o bere. Am închiriat o maşină de preparat margarita înghețată, iar pentru nebăutori am un butoiaş.

Raley începu să râdă.

— Jay, şi berea este tot băutură alcoolică.

— Glumeşti. Chiar este?

Cei doi prieteni începură să râdă, apoi Jay îi spuse:

— Fără tine, n–ar mai fi petrecere, prietene.

Raley încă era nehotărât. Zilele erau interminabile. Nopțile şi le petrecea trecând în revistă informații pe care le sistematiza în timpul zilei. În consecință, muncea fără încetare.

Fusese desemnat să–l ajute pe anchetatorul în probleme de incendii al departamentului, un tip între două vârste, cam scorțos, numit Teddy Brunner.

Brunner era vechi în meserie şi probabil ştia mai multe despre

incendii decât oricine din departament.

Dar Raley era cel care aducea sub nasul şefului său informaţii despre diferite seminarii şi conferinţe.

Când bugetul era singurul motiv care–l oprea să participe la aceste conferinţe, îşi plătea singur pregătirea, considerând–o contribuţie personală pentru viitorul său.

Deşi Brunner era veteran, Raley avea două diplome şi cunoştinţe ştiinţifice avansate de stingere a incendiilor. Totalizând resursele lor, făceau echipă bună. Raley nu făcea caz de educaţia sa, pentru că respecta anii de experienţă ai pompierului mai bătrân.

Uneori, Brunner era arţăgos şi tăios cu el. Raley înţelegea că probabil se simţea ameninţat de el şi de mai buna lui înţelegere a noii tehnologii, dar treptat îi câştigă respectul lui Brunner. Raley se străduia să menţină relaţia de muncă într–un echilibru stabil.

Dar oricât ar fi disecat situaţia, faptul că fusese numit ucenicul lui Brunner într–o anchetă atât de importantă, era indiciul că urma să fie succesorul acestuia, când bătrânul va hotărî să se retragă. Era o ocazie grozavă, precum şi o realizare personală, încununarea anilor de studiu şi de muncă susţinută şi pentru că era pe cale să facă un pas important în carieră, nu–şi permitea niciun risc, trebuia să se mobilizeze total.

Dar Jay era în stare să zdruncine şi concentrarea unui călugăr. Şi nu accepta niciodată un refuz.

— Haide, Raley. Pot conta pe tine că vei veni?

Din nou, Raley încercă să se scuze, spunându–i că Hallie era plecată din oraş.

— Este într–o călătorie de afaceri şi nu se întoarce până mâine.

— Nu are încredere în tine, nu te lasă singur? Te ţine cu o lesă foarte scurtă.

Jay îl tachina adesea pentru căsătoria care se apropia, amintindu–i avantajele şi plăcerile de a nu fi legat oficial de cineva. Tachinările lui Jay nu–l deranjau pe Raley. Abia aştepta căsătoria, monogamia, să–şi petreacă tot restul vieţii alături de Hallie.

Bănuia că prietenul său era gelos în secret pentru relaţia sa cu Hallie, genul de relaţie pe care Jay nu a împărtăşit–o niciodată cu o femeie, şi că–l tachina din invidie.

Jay se uita adesea visător la Hallie, spunându–i:

— Dacă aş avea–o pe Hallie, poate m–aş gândi şi eu la căsătorie. Ai pus mâna pe ultima femeie bună, Raley, ai fost norocos.

Hallie râdea de nebuniile lui, la fel şi Raley.

Amândoi ştiau că Jay n–ar da celibatul pe o relaţie, în care se aştepta fidelitate din partea lui, dacă asta nu era chiar o condiţie.

— Are încredere în mine, spuse Raley. Numai că nu m–aş distra la o petrecere unde n–ar fi şi ea.

— Ia–o pe Candy. Poate fi perechea ta.

Raley începu să râdă zgomotos. Candy Orrin crescuse împreună cu ei. Era cu şapte ani mai mică, dar într–o vară, când îl convinsese pe antrenor s–o lase să fie mascota echipei de baschet, devenise ca o umbră a lor.

Era un băieţoi care se putea întrece cu ei la fugă, la lovituri, la tras la ţintă, la înjurături, iar când au crescut, bea mai mult decât bărbaţii. Era foarte amuzantă şi o bună prietenă, dar nu putea s–o înlocuiască pe Hallie şi Raley îi spuse asta lui Jay.

Jay începu să chicotească.

— Te–am auzit, omule. Candy nu are graţia, şarmul şi frumuseţea lui Hallie. Apropo, ţi–am spus că sunt îndrăgostit în secret de femeia ta?

— Da, de vreo sută de ori.

— Zău? Atunci, ştii. Unde rămăsesem?

— Candy nu are…

— Aşa este. Este la fel de diferită de Hallie, cum eşti şi tu de mine.

— Ha! Ha!

— Dar trebuie să recunoşti că te poţi amuza cu ea, că nu are niciodată iubit şi zicea că dacă nu poate să pună mâna pe vreun partener pentru petrecerea mea, s–ar putea să nu vină. Şi atunci, cum să–mi sărbătoresc miraculoasa supravieţuire dacă doi dintre cei mai buni prieteni nu vin?

Raley nu mai încercă să se scuze. Motivul real pentru care nu voia să vină era că în ultimele zile revizuise rapoartele autopsiilor celor morţi în incendiu. Pentru Raley, rămăşiţele pământeşti nu erau doar ţesuturi carbonizate şi fragmente osoase. Acele trupuri umane desfigurate fuseseră oameni, care sfârşiseră în chinuri groaznice. Nu–l lăsa inima să uite cât de îngrozitoare trebuie să fi fost ultimele lor minute de viaţă. Amintirea lor îi alungase somnul,

iar când reuşea să doarmă, auzea urletele lor în coşmarurile sale. Nu–i prea ardea de petrecere.

Dar dacă ar fi discutat asta cu Jay, ar fi însemnat că–i reamintea că, deşi luptase cu mult eroism, pe cei şapte nu reuşise totuşi să–i salveze. Îşi imagină că acele suflete îl bântuiau pe Jay, la fel cum făceau cu el, iar Jay preferase să dea o petrecere, în semn de răspuns.

Poate modul în care reacționase amicul său era cel mai potrivit. Jay ar fi spus că nici regretele, nici durerea nu–i puteau readuce la viață pe cei şapte.

Îngropați morții, viața este pentru cei vii. Şi dacă te gândeai bine, avea dreptate.

— Puteam să mor foarte uşor în ziua aceea, spunea el. Mai am şi acum crâmpeie de amintiri, Raley. Mi–e teamă de foc, mă tem să stau în orice clădire. Nu pot să văd ceva cuprins de fum, mi se face teamă că podeaua de sub mine va ceda. De multe ori m–am gândit: *Asta este. Mi–a trecut vremea. O să mor.* Dacă n–ar fi fost soarta, aş aparține deja trecutului. Petrecerea asta ar putea fi trezirea mea la viață, în loc de…

— O, pentru Dumnezeu, să înceapă muzica… gemu Raley. Te–ai folosi de orice ca să mă faci să vin, nu?

— N–am ruşine.

— Cred.

Jay îi aminti s–o sune pe Candy, să se ofere s–o ia de acasă, apoi îi spuse:

— Stai să vezi. O să te distrezi, chiar dacă acum îți plângi de milă.

— Încă un lucru, zise Raley, oprindu–l chiar înainte de a închide. Cleveland Jones. N–am primit toate documentele despre el.

— La naiba! Am uitat din nou!

— Nu–ți înțeleg motivul. Este a treia oara că–ți cer formularele pe baza cărora s–a făcut arestarea lui.

— Ştiu, ştiu, îmi pare rău. Ți le dau luni, la prima oră.

— Aştept s–o faci. Închise, dezamăgit că nu primea în weekend raportul de arestare. Nu–i plăcea sa–l bată pe Jay la cap cu asta, dar raportul era vital pentru ancheta sa.

Atenția lui Jay era distrasă de implicarea personală şi a presei,

care continua să–l hingherească pentru interviuri. Nu că i–ar fi displăcut să fie în centrul atenției, dar statutul de celebritate îi cam ocupa timpul.

Cu excepția acestei ultime discuții, când îl suna pe Jay, acesta părea foarte ocupat şi gata să scurteze discuția. De fiecare dată, Raley simțea că este purtat cu vorba, dar atenția lui divizată era de înțeles. Şi el, ca orice altul din poliție, muncea peste program, ca să recupereze de pe urma acelui incendiu dezastruos.

Întregul departament era la pământ, abia reuşeau să controleze haosul într–o oarecare măsură. Personalul muncea în sedii provizorii, încercând să se reorganizeze simultan cu derularea sarcinilor zilnice.

Din această cauză, Raley nu–l putea învinui pe Jay că nu răspunsese imediat la cererea sa de a vedea dosarul lui Cleveland Jones, dar era nerăbdător să–şi termine investigațiile. Brunner îi dăduse această responsabilitate, iar el voia s–o îndeplinească nu numai pentru a–l satisface, ci pentru a–l impresiona pe cel mai în vârstă.

Dar cel mai mult voia să scape de coşmarurile sale.

Hallie, mai mult ca oricine, observase această preocupare a lui şi el ştia că este îngrijorată. Parcă o auzi cum răsuflă uşurată când o sună să–i spună că Jay îl convinsese să meargă la petrecere.

— Foarte bine, spusese ea.

— Nu este chiar aşa, dar n–ar accepta un refuz.

— De ce nu vrei să te duci?

— Pentru că nu eşti şi tu cu mine.

— Mă flatează ce–mi spui, dar ăsta este singurul motiv?

Raley nu–i putea ascunde prea multe.

— Nu vreau să mai pierd o noapte. M–am dedicat acestei anchete şi nu vreau să–mi pierd avântul.

Pe un ton mai liniştit, ea îl întrebă:

— Ce mai faci?

— Îți simt lipsa.

— Pe lângă asta.

— Sunt bine.

— Pari obosit.

— Sunt. Dar totul e bine.

Ea nu–l contrazise, dar el şi–o imagină cum se încrunta când se

îndoia de el. Avea un fel anume, foarte drag lui, de a–şi ţuguia buzele când o preocupa ceva. O văzuse încruntată cu doi ani în urmă la o petrecere de Anul Nou a unor prieteni comuni, la

New York. Era la bufet uitându–se la stridiile crude aflate deasupra unei grămezi de gheaţă. Se dusese lângă ea şi–i spusese:

— Nu cred că muşcă.

Ea începuse să râdă, spunându–i:

— Cred că nici eu.

Felul în care îşi ţuguiase buzele îl făcuse să–şi dorească sa le sărute. Îi plăcea s–o sărute, mai ales când îşi ţuguia buzele şi purta ochelari. Nu l–a crezut când i–a spus că preferă ochelarii lentilelor de contact.

Dar aşa era.

Revenind la discuţia lor, o întrebă:

— Cum merg şedinţele tale?

Ea era ofiţer de creditare la o bancă locală, dintr–un mare lanţ bancar. O avansare o adusese la Charleston doar cu câteva săptămâni înainte de acel An Nou, când se cunoscuseră. De atunci, după numele de familie, i se adăugase şi VP. Fusese la Boston toată săptămâna, la sediul central al băncii.

— Lungi, dar pline de informaţii.

— Aşadar, a meritat deplasarea.

— Da. Apoi: O, am vorbit cu mama ieri. Biserica este liberă sâmbătă, pe doisprezece.

— Grozav! Asta era data din luna aprilie stabilită pentru cununia lor. Florile de primăvară erau în toi.

Nu era nici prea cald, nici prea umed. O sun pe mama s–o anunţ.

— Mama mea a discutat cu ea deja.

— Este şi mai bine.

Începură să râdă, pentru că el lăsase planurile de nuntă în seama celor trei femei, avertizând–o pe Hallie că va trebui să se asigure că el ştie la ce oră trebuie să apară cu inelul. Simţea că asta era tot ce trebuia să ştie.

— Mă bucur să te aud râzând, îi spuse ea. Şi cred că este o idee excelentă să te duci la petrecerea lui Jay. Ai nevoie de o pauză, să te rupi de acea anchetă.

— N–am fost o companie prea plăcută în ultimul timp, nu?

— Ai pus prea mult suflet în tot ceea ce ai făcut.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Nu te scuza c–ai fost prea dedicat muncii tale, Raley. Incendiul acela a fost o tragedie. Nu te–aş fi putut iubi dacă nu te–ai fi dedicat acestei anchete.

Vocea ei blândă şi mai ales înțelegerea care răzbătea din ea îl făcură să–şi dorească s–o atingă.

Bostonul i se paru brusc ca din altă galaxie.

— De ce nu eşti aici, să pot face dragoste cu tine?

— Mâine, spuse ea. Nu–ți face planuri pentru mâine–seară. Mi–am luat o cămaşă de noapte nouă de la Victoria's Secret. Vreau să–ți distrag atenția de la muncă, de la tot.

Imaginația lui prinse aripi.

— Ce–ai zice de o partidă de sex fierbinte la telefon, chiar acum?

— Grozav, spuse ea, dar am o şedință peste cinci minute.

— Oricum, cele cinci minute nu m–ar duce la nimic…

— Te–ar duce, aşa cum procedez eu, începu ea să toarcă, apoi să râdă auzindu–i oftatul greu. Şi nici nu vreau să întârzii la petrecerea lui Jay.

— A promis că va fi una din orgiile sale.

— Nici nu m–aş fi aşteptat la altceva. Să–mi fac probleme? Sau doar încerci să mă determini la un sex prin telefon?

— Nu, nu trebuie să–ți faci probleme. Da, încerc să te conving la sex telefonic. Dacă mă ajuți să–mi rezolv acum problema, n–o voi lua razna.

— Cum aş putea rezista unor avansuri atât de romantice?

El începu să râdă.

— Aşadar? Nu te pot convinge?

— Îmi pare rău.

— Bine, oftă el. Dar cum să–i explic asta lui Candy?

— Candy? Am pierdut ceva?

— Jay m–a convins să fiu partenerul ei diseară.

— Cine va conduce?

— Eu. O să beau o singură bere. Candy se poate întoarce singură acasă, poate să rămână la Jay sau unde vrea ea. Vin devreme acasă şi îmi voi petrece restul zilei de azi şi de mâine planificând toate ches– tiile obscene pe care ți le voi face când ajungi acasă.

— Abia aştept. Îi spuse numărul zborului şi ora sosirii.

— Ne vedem în aeroport, la bagaje. Între timp… te iubesc.

Candy se opri în uşă, să cuprindă cu vederea tot livingul lui Jay.

— Aceiaşi suspecți dintotdeauna.

Raley, care se uita peste umărul ei, observă hărmălaia.

— Nu–i cunosc nici pe jumătate din cei aflați aici.

— Asta voiam să spun şi eu, îi răspunse ea, ridicând tonul ca să se facă auzită. Este una din invitațiile deschise, tipice lui Jay.

Apartamentul lui era sufocat de oameni, care încercau să vorbească tare ca să acopere muzica, creând un amestec de râsete, discuții şi Bon Jovi.

După ce o adusese pe Candy aşa cum promisese,

Raley a fost tentat să facă act de prezență, apoi să dispară. Dar era prea târziu, iar Jay deja îi observase.

Ridicându–şi paharul de margarita, îşi croi drum prin mulțime spre ei. O sărută pe Candy pe obraz.

— Arăți senzațional!

— Mulțumesc. E nouă. Îşi ridică puțin poala rochiei şi făcu o reverență. Mi–am făcut un cadou. Poate că n–am să pot să–mi plătesc chiria luna asta, dar ce naiba? Fusta îmi arată fundul mare?

Din respect, amândoi spuseră într–un glas:

— Nu!

— Mincinoşilor! Dar vă mulțumesc, oricum.

Curând, după ce–şi luase examenul de licență la Drept, se ivise o slujbă la biroul procurorului districtual. Participase la concurs şi insistase cu o tenacitate de buldog până fusese angajată. La început, a fost ceva mai mult decât o funcționară, dar nu i–a luat mult să se distingă. Era ambițioasă, avea încredere de sine şi nu accepta nicio jignire din partea colegilor ei bărbați. Ba mai mult, era împotriva acelui mit al femeii din sistemul judiciar ținute într–un glob de cristal, mit pe care se străduia să–l distrugă.

Nu era o frumusețe naturală, dar când avea timpul necesar şi–şi dădea silința, cum ar fi în această seară, putea fi destul de atrăgătoare.

— Hei, prieteni, mă bucur că sunteți aici. Jay trecu pe lângă Candy ca să dea mâna cu Raley, apoi îl îmbrățişă, bătându–l pe spate. Raley, care era puțin mai înalt ca Jay, se aplecă stângaci în

îmbrățișarea lui. Cu toate acestea, Raley a fost mișcat de demonstrația de afecțiune a lui Jay, apoi amintindu–și motivul pentru care fusese organizată petrecerea, îi spusese cu o voce răguşită

— Nu, eu sunt fericit că eşti aici.

S–au despărțit repede, dar au continuat să se privească şi să–şi zâmbească afectuos.

Candy îi privi cu suspiciune.

— Sper că n–aveți de gând să vă pupați pe gură.

Ei începură să râdă. Jay spuse:

— Doar când o să înghețe iadul, apoi făcu un gest cu capul: barul este acolo.

Le luă zece minute să treacă prin living. Imediat ce îi oferi un pahar de plastic cu bere lui Raley şi se asigură că şi Candy avea o margarita, Jay îi părăsi ca să primească invitații şi să–i cunoască pe cei aduşi de aceştia.

Candy observă că în încăpere se mai afla un alt avocat de la biroul procurorului districtual. Stătea cu spatele la perete, de parcă era pus în fața plutonului de execuție.

— E însurat, îi spuse lui Raley, dar am înțeles că s–a separat de soție. Eu n–o văd, tu? Evident era o întrebare retorică, pentru că nici nu mai aşteptă răspuns. E drăguț, deşi are față de tocilar, nu crezi?

— Mda. Mai degrabă tocilar decât inteligent, îşi spuse Raley, care avu înțelepciunea să–şi păstreze remarca pentru sine. Pariez că tu eşti mai isteață ca el.

Fără a sesiza sarcasmul sau poate ignorându–l, ea spuse:

— O, nici nu încape discuție! Se întoarse spre el şi–şi arătă dinții. Am ceva pe dinți?

El verifică şi scutură din cap.

— Nu, e bine, poți să te duci.

— Ne mai vedem.

Candy porni în direcția avocatului care avea privirea pierdută. *Bietul* de el, gândi Raley, chicotind în sinea sa. Îl aştepta o noapte de pomină.

Lăsându–se dus de val, Raley ieşi afara unde nivelul de zgomot nu era chiar aşa de ridicat. Aleea de beton era îngrădită din trei părți cu fâşii înguste de iarbă şi împrejmuită cu un gard. În seara

asta, poarta rămăsese deschisă. Invitații lui Jay se puteau răspândi în zona comună a complexului de apartamente. Se pare că niciunui locatar nu–i păsa de petrecere. Raley era sigur că Jay îi invitase pe toți, ca mijloc de prevedere în caz că vreunuia îi venea ideea să reclame.

Dar cui să reclame vecinii zgomotul? Poliției?

Toți angajații poliției care nu erau de serviciu în acea noapte se aflau la petrecerea lui Jay, bând bere şi margarita, mâncând chipsuri şi salsa, cuburi de brânză şi ceapă cu sos.

Raley se uită spre poarta deschisă, plănuind să plece. Îi spusese deja lui Candy că va pleca înaintea ei, iar ea trebuie să se descurce singură. Dacă ieşea pe poartă, trebuia să facă un ocol până în locul unde–şi parcase maşina, Fără a mai trebui să intre în apartamentul lui Jay, evitând să–i dea explicații acestuia, care, desigur, ar fi insistat să rămână.

Îşi termină berea şi aruncă cutia goală într–un coş, apoi se îndreptă spre poartă.

— Bună.

Se întoarse ca să se asigure că salutul îi fusese adresat. Aşa era. Dar n–o mai văzuse niciodată pe tânăra care–i zâmbea.

— Te cheamă Raley, nu?

— Aşa mă cheamă.

Ea îi zâmbi cu şi mai multă convingere.

— Raley Gannon. Am pus întrebări ca să–ți aflu numele. Arătă cu degetul peste umăr, sugerând că întrebase de el pe cineva dintre invitați.

— Oh.

N–a fost o remarcă strălucitaă, dar asta a fost tot ce–a putut să–i spună. Femeia arăta uluitor, de la claia de păr blond până la unghiile roşii de la picioare.

Acestora li se adăugau o pereche de sandale cu tocuri înalte şi un top roşu, pe care erau înscrise cu strasuri inițialele FEUK. Avea câte o margarita cu gheață în fiecare mână.

— Pari însetat. Îi întinse unul din pahare lui Raley.

El îl luă, dar ea îl surprinse uitându–se la literele care străluceau întinse pe sânii ei. Începu să râdă.

— Înseamnă Filiera Franceză din Anglia. Îți place England? Este o casă de modă.

— O, da.

— Cam frapantă, nu?

— Mda.

— Te face să arunci şi o a doua privire. Cel puțin asupra ta a avut acest efect. Îşi provocă un tremur uşor, care făcu cele patru litere să se clatine. Sânii ei căpătară mişcări seismice.

Simțindu–se vinovat că se holbase la ea, Raley se concentră asupra margaritei.

— Tocmai plecam.

Dezamăgirea ei evidentă îl flată.

— Chiar aşa? Cum vine asta?

— Am ceva treabă.

— Sâmbătă noaptea?

— Mda, eu…

— Dar nu aud sirenele pompierilor.

El îşi dădu rapid capul pe spate privind–o.

— Ştii că sunt pompier? Ce m–a dat de gol?

Ruşinoasă, înclină capul privindu–l printre gene.

— Şi asta am întrebat. Voiam să intru în vorbă cu tine. Aveam nevoie de un subiect. N–am fost surprinsă să aflu că eşti pompier. M–am gândit că trebuie să ai o meserie tipic masculină. Asta datorită staturii şi restul… Dar pompier! Uau!

El sorbi din margarita. Era rece, delicioasă, o combinație perfectă de dulce şi înțepător.

— Asta mi–am dorit întotdeauna să fiu.

— Aşa vor toți băieții, încă din copilărie. Dar tu chiar ai devenit pompier. Femeia începu să lingă sarea de pe gura paharului şi–i zâmbi.

El îi răspunse în acelaşi mod.

— Te distrează să mergi cu maşina de pompieri?

— Păi… dacă mergem la o intervenție sau la o urgență…

— O, da, ştiu, este periculos şi toate celelalte.

Dar totuşi trebuie să fie o chestie.

Uşor stingherit, el recunoscu:

— Da, este o chestie.

Cineva o împinse de la spate şi ea se lovi de el.

— Uau! Sânii ei pe care tronau literele F şi C se striviră de brațul lui, când încercă să–şi găsească echilibrul. Scuze.

— Nicio problemă.

— Te–am făcut să verşi băutura?

— Doar un pic. Linse picăturile de margarita care se topiseră pe mâna sa şi mai luă o înghiţitură. Apoi încă una.

— În interior este prea multă lume, spuse ea. Dar se aglomerează şi aici.

— Mda, aşa este.

Fără a fi luat conştient hotărârea de a merge în alt loc, Raley porni după ea, ieşiră pe poartă, apoi pe peluza care lega clădirile complexului. În mijlocul terenului se afla o piscină de douăzeci de persoane cu apă fierbinte, un club folosit de locatari, terenuri de tenis, care aveau şi coşuri de baschet la fiecare capăt şi câteva spaţii unde vecinii se puteau aduna, unele închise cu grilaj, altele în aer liber, unde se putea face plajă pe şezlonguri.

Femeia îşi aşeză mâna pe braţul lui şi se aplecă să–şi scoată sandalele, oftând când picioarele goale simţiră iarba.

— O, e mai bine acum!

— Sunt convins. Tocurile alea sunt cauzatoare de moarte!

Ea începu să râdă.

— Ei bine, te omoară, e adevărat, dar îţi fac picioarele să arate bine.

Picioarele ei arătau bine şi fără ele. Se forţă să–şi ridice privirea spre ochii ei. Îi spusese cum o cheamă?

Dacă o făcuse, nu–şi amintea. Tocmai voia s–o întrebe când îi puse ea întrebare.

— Porţi acele bretele late, roşii?

— Fac parte din echipamentul nostru.

— Sunt atât de provocatoare! Din nou, femeia linse sarea de pe gura paharului. Buzele îi erau foarte roşii, limba ascuţită şi roz.

El privi dincolo de ea, înapoi în curtea lui Jay.

Nu observase că s–au îndepărtat aşa de mult. La această distanţă, Bon Jovi se auzea ceva mai tare decât un bas înăbuşit. Pulsul lui începuse să ţină ritmul cu melodia acestuia „, Wanted Dead or Alive”

— Mda, după cum am mai spus, mă pregăteam să plec.

— Oh. N–am vrut să te reţin.

— Nu este nicio problemă… eu…

— M–am gândit c–ar fi grozav să ne terminăm băuturile pe

marginea piscinei. Unde este mai răcoare.

El ezită, dar în clipa aceea „răcoarea” suna tentant.

— Sigur, aşa este.

Se îndreptă cu ea spre piscină, dar pe drum începu să se clatine.

— Margarita a fost destul de concentrată, observă el.

— Voiam să spun acelaşi lucru. Vrei să înotăm?

Ți–ar limpezi mintea.

Îi trecu rapid prin minte s–o întrebe de costumele de baie, dar a fost prea neconvingătoare ca să devină realitate.

— Nu. Cred că vreau să mă aşez un minut.

— Şi eu. Să mergem acolo.

Ea îl conduse spre una din acele zone închise, cu gard de viță. Era spațiu îngust pentru un grup mic, iar când el se aşează pe un şezlong, femeia i se alătură

— Întinde–te. Dau drumul la ventilator.

El se întinse pe perna ridicată şi o urmări cum se îndreaptă spre un stâlp, unde se afla un comutator.

O mişcare rapidă din degete şi ventilatorul de deasupra capului începu să se învârtească, producând o mişcare bine–venită a aerului.

El închise ochii, dar nu conştientiză gestul pană când ea se reaşează pe şezlong şi–i deschise ca s–o vadă zâmbindu–i.

Se aplecă asupra lui şi trecu paharul rece peste fruntea lui.

— E mai bine?

El mormăi ceva, dar nu era sigur că i–a adresat cuvinte adevărate. Sânii ei se aflau cumva în calea buzelor lui.

— Ai o iubita?

— Logodnică.

— Mi–am închipuit. Bărbații ca tine sunt întotdeauna ai altora.

— Bărbații ca mine?

Ea zâmbi, descheindu–i câțiva nasturi de la cămaşă.

— Puternici, pompieri frumoşi, cu păr pe piept.

Îşi trecu degetele prin părul lui. Ea unde este?

— La Boston. Cu afaceri.

El tresări când ea îi atinse uşor sfârcul cu unghiile şi tocmai voia să–i spună să nu facă asta – chiar voia să–i spună – când ea zise:

— N–am fost niciodată la Boston. E prea frig. Mie–mi place clima mai caldă, ție nu?

Hallie era în sedințe lungi, dar pline de informații. Vezi? Nu era atât de beat dacă–şi amintea.

— Este cumplit de cald în seara asta. Femeia îşi ridică părul lung de pe gât cu amândouă mâinile, îl ținu astfel, apoi îl lăsă să cadă. Când dădu drumul părului, mâinile ei trecură peste sâni şi ei păru să–i placă ce simțea, pentru că mâna ei dreaptă rămase acolo. Îşi cuprinsese sânul drept, iar cu degetul începuse să–şi mângâie încet sfârcul aflat sub F–ul strălucitor. Mişcările circulare ale degetului erau hipnotizante, la fel şi ceea ce făcea sfârcului.

Dar indiferent cât de seducător ar fi fost, el trebui să clipească des ca să o poată privi. Dumnezeule, se îmbătase! îşi simțea trupul greu. Nu era sigur că–şi putea mişca picioarele şi nici nu voia asta în mod special, pentru că ar fi însemnat să le mişte din loc… mă rog…

Îi spusese cum o cheamă?

Oricum, dacă se mişca, o dădea la o parte şi începuse să–i placă felul cum îi simțea şoldul lipit de coapsa lui.

Cum de se îmbătase dintr–o bere şi o jumătate de margarita? Era rezistent la băutură. Anii de colegiu în care băuse zdravăn îl otoliseră.

Dar unde îi era margarita?

— Logodnica te–a lăsat singur?

Trebuia să răspundă ceva la asta, dar, la naiba, dacă se putea gândi la vreo replică.

— Mare prostie din partea ei!

El nu–şi amintea să fi aruncat margarita, dar probabil o făcuse, pentru că mâinile lui erau ocupate.

Una era pe…

La naiba, cum o chema?

Ținea o mână pe piciorul ei, care–i fusese apoi orientată sub fusta ei scurtă, apoi în sus spre coapsa ei, iar cealaltă era presată de acel sfârc tare care fusese dezvelit pentru el.

Respirația ei era umedă pe fața lui.

— A făcut o prostie, spre norocul meu!

Acea limbă ascuțită, roz, pe care o observase înainte… lingea sarea de pe buzele lui? Ceva aflat jos, sub talia lui, se simțea teribil

de bine, dar nu era bine ce se întâmpla.

Nu este bine. Nu este bine! De ce fac asta?

10

Când Raley a încetat să vorbească, în cabană se făcu tăcere, se auzea doar picuratul apei la chiuveta din bucătărie. În cele din urmă, îşi ridică privirea spre Britt.

— Este ultimul lucru pe care mi–l amintesc. Limba ei în gură la mine şi mâna ei în pantalonii mei, iar eu mă întrebam: ce naiba fac? Trebuia s–o opresc.

Scutură din cap, ca pentru a–şi limpezi gândurile.

După asta, nimic.

Britt se înfioră.

— Sună cunoscut.

— Mă gândeam eu.

— Eu nu–mi amintesc decât că voiam să mă aşez pe canapeaua lui Jay fără să cad. Dincolo de asta nu mai ştiu nimic.

— N–ai avut niciun fel de amintire?

— Aş vrea să pot răspunde afirmativ.

— Poate, cu timpul. Şi eu mi–am reamintit unele lucruri, aşa cum îţi aminteşti un vis la câteva zile după ce l–ai avut. O imagine apare şi dispare, înainte ca mintea ta s–o poată înregistra complet. Un şir de cuvinte pe care l–ai auzit, dar care nu are sens. Ceva de genul ăsta. Întinse mâna după sticlă, o goli, apoi îşi împreună braţele pe masă şi se aplecă spre ea. Nu crezi că este o coincidenţă cam bizară că amândoi am avut experienţe similare şi că în ambele cazuri Jay s–a aflat la originea lor?

— Crezi că Jay a aranjat cu acea femeie şi a trimis–o să te drogheze?

— Tu ce crezi?

Întrebarea dăinui între ei precum fumul unei lumânări stinse. După o vreme, Britt spuse:

— N–aş vrea să gândesc aşa despre Jay.

— Nu. Pentru că era un erou. Şi eroii nu fac astfel de lucruri. Mai ales prietenilor.

Şi–l imaginã pe Jay zâmbindu–i dezarmant.

Întotdeauna avea o lumină jucăuşă în priviri, dar care era capabil de o trădare la nivelul celei descrise de Raley? Nu putea să creadă. Acel Jay Burgess pe care–l cunoscuse ea nu făcea asta.

— Te doare? o întrebă el.

În timp ce gândurile îi rătăceau, îşi fricționa absentă umflătura de la ceafă. Raley observă gestul.

— Mi–a provocat durere de cap. Ai o cola sau altceva?

El se ridică, luă o cutie din frigider şi i–o întinse.

Ea o deschise şi bău.

— Poate că Jay a avut sau nu un rol în ce ți s–a întâmplat ție, îi spuse ea. Dar nu avea sens să mă drogheze ca să devin o amantă agreabilă, apoi să se sinucidă punându–şi perna pe gură.

— Nu. Altcineva a venit şi a făcut–o.

— Cine?

— Nu ştiu.

— Pe cine suspectezi?

— O să ajungem şi la asta. Lasă–mă să–ți spun ce s–a întâmplat în dimineața în care m–am trezit în dormitorul lui Jay.

— Nu locuia în aceeaşi casă ca acum… ca atunci.

— Nu. Vechiul lui apartament avea două dormitoare, fiecare cu baia proprie, separate de o bucătărie şi un living.

— Exact. Dormitoarele se aflau la capetele opuse ale apartamentului.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, ea îşi dădu seama că se trădase. Se uită repede la el, să vadă dacă înțelesese implicațiile celor spuse de ea.

Sigur că le înțelesese.

El îi replică:

— Nu mă surprinde.

Chipul ei nu exprima nici scuză, nici căință.

Poate doar provocare.

— Şi ce? M–am întâlnit cu Jay când niciunul nu avea vreun angajament față de altcineva şi legătura noastră s–a terminat repede. De fapt, atât de repede, încât abia s–a putut numi o relație sau, în orice caz, a fost una inofensivă.

— Inofensivă, zici? Când eşti suspectată că l–ai ucis?

O tăcere lungă se instală între ei, apoi ea spuse:

— Vorbeşte–mi despre dimineaţa de după petrecere.

El îşi apăsă buricele degetelor în orbitele ochilor, apoi le trecu peste faţă, peste obrajii acoperiţi de barbă, peste bărbie.

— Nu–mi pot aminti nimic, în afară de ce ţi–am spus deja. Dar până în ziua în care voi muri, nu voi uita senzaţia groaznică pe care am avut–o când m–am trezit.

Se trezise, dar nu deschisese ochii. Stătuse nemişcat, derulând zilele săptămânii în minte, încercând să realizeze ce zi era. Ce avea pe agenda de lucru? Era de serviciu sau liber? Când o va vedea pe Hallie?

Aşa este, se gândi el, de parcă mintea lui ar fi pocnit din degete. Era duminică. Hallie se întorcea acasă.

Fericit de acest gând, deschise ochii. Era cu faţa la un perete, dar nu la peretele său. Era prea aproape de pat să fie peretele său de la dormitor şi nu avea nici culoarea aceluia.

Unde se afla?

Privi mai atent peretele, fereastra, şi realiză că era în apartamentul lui Jay. În dormitorul de oaspeţi.

Îl recunoscuse pentru că dormise acolo de câteva ori, când partidele de pocher se prelungeau până la ore târzii în noapte, când îşi zugrăvise propria casă şi mirosul îl făcuse să se mute. Jay îi oferise dormitorul său de oaspeţi până la finalizarea zugrăvelii. O dată, după o cină prelungită, Jay îi convinsese pe el şi pe Hallie să doarmă în patul lui.

Îşi amintea clar acele ocazii.

Dar nu avea idee cum naiba ajunsese acolo noaptea trecută. Era destul de târziu, judecând după lumina care pătrundea prin jaluzele. Erau lăsate, dar lumina puternică a soarelui încercuia marginea fiecărei şipci.

Se întoarse cu faţa în sus şi mişcarea asta îl făcu să geamă. Îl durea capul ca naiba şi era greu ca un pietroi. Nici nu era sigur că–l poate ridica de pe pernă, dar nici nu era convins că vrea să încerce. Era o mişcare care–i putea face globii oculari să explodeze.

Avea o mahmureală cumplită, dar chiar nu–şi amintea…

Şocat, scăpă un strigăt, văzând mâna. Era cu palma în sus, la câţiva centimetri de coapsa lui, de parcă l–ar fi atins cu câteva secunde în urmă.

Acea mână moale, inertă era a unei femei.

Se ridică. Sau încercă s–o facă. Cearşaful i se înfăşurase în jurul picioarelor, făcându–l să se impiedice când atinse podeaua. Aterizã într–un genunchi, atât de puternic, încât făcu zgomot, lovindu–se de podea. Dar în starea de şoc în care se afla, abia simți.

Inima îi bătea cu putere, iar când îşi auzi propria respirație întretăiată, îşi închise gura ca s–o oprească.

Rămase încremenit, gândurile învălmăşindu–i–se în cap şi căutând să–şi explice inexplicabilul.

Femeia era moartă.

Pielea ei bronzată căpătase tenta albăstruie a morții. Buzele aveau culoarea chitului. Ochii întredeschişi păreau acoperiți cu o peliculă.

Stupefacția lui dură aproape zece secunde. Poate chiar mai puțin. Când pregătirea sa de pompier începu să se manifeste, simți nevoia să acționeze. Nu o făcea din compasiune, ceea ce denota un plan şi opțiunea de a fi viteaz. În cazul lui Raley, era vorba de ceva mai mult precum energia, spontaneitatea, instinctul, care–l făceau să salveze pe cineva sau ceva, fără a trebui să aibă vreun plan pentru asta.

Fu lângă ea într–o nanosecundă, căutându–i pulsul. Nu simți nimic. Pielea îi era rece ca marmura.

Cu toate astea, încercă manevrele de resuscitare.

— *Jay*! strigă. Unde dracului eşti? Jay! strigătele lui rămaseră fără ecou. Nu se auzea niciun zgomot în casă, în afară de respirația sa cauzată de efortul şi îndemnurile lui nedesluşite adresate ei de a se mişca, de a respira, de a–şi reveni.

Dar atât eforturile, cât şi rugămințile lui erau zadarnice. Ştiuse că aşa va fi, dar trebuia să încerce.

Continuă manevrele de resuscitare până când sudoarea începu să–i curgă pe față. Sau erau lacrimi de suferință care–i înțepau ochii, rostogolindu–i–se pe obraji?

În final, epuizat de propriile sale eforturi, renunță. Se sprijini pe călcâie, holbându–se la ea, încercând să înțeleagă cum se putuse derula acest spectacol de groază cu el ca personaj principal.

Întinse mâna spre telefonul de pe noptieră. Era o derivație a telefonului lui Jay. Formă 911.

Operatoarea îi răspunse.

— Este vorba de un deces. Trimite o ambulanță.

Închise, înainte ca dispecerul să înceapă să–i pună întrebări.

Făcu zgomote puternice pe podea, ieşind în fugă din încăperce apoi pe hol. Jay era în bucătărie, stătea pe un scaun de bar, cu o cană de cafea în mână, cu ziarul de duminică deschis în faţa lui pe masă. Avea căştile puse pe urechi, iar picioarele goale băteau în ritmul muzicii.

— Jay!

Raley nu crezu c–a fost auzit, dar probabil Jay l–a observat cu colţul ochiului. A întors capul imediat şi a început să râdă, ceea ce în situaţia aceea a fost un gest deplasat. Raley nu şi–a dat seama decât după aceea ce privelişte bizară oferea. Gol, cu ochii holbaţi, îşi agita mâinile ca să–i atragă atenţia prietenului său.

Imediat ce Jay îşi scoase căştile, îi spuse:

— Fata…

— Parcă eşti Nebunul din Borneo, chicoti Jay.

— Este o fată…

— Ştiu, dar promit să nu spun nimic.

— E moartă.

Jay îşi înăbuşi râsul. Zâmbetul îi dispăru.

— Ce–ai spus?

Raley se întoarse şi porni spre dormitor, convins că Jay va veni după el. Aşa a fost. S–a oprit în cadrul uşii, a privit trupul cu neîncredere, apoi şi–a acoperit gura cu mâna.

— La naiba!

— Am încercat s–o resuscitez, dar… Raley îşi trecu mâna peste cap. Dumnezeule! Crezând că va leşina, se aplecă de mijloc, îşi puse mâinile pe genunchi şi trase aer adânc în piept de câteva ori.

Când se ridică, Jay stătea lângă pat, studiind trupul neânsufleţit.

— Pare moartă de ceva timp.

— M–am trezit. Am găsit–o. Aşa ca acum.

Jay se şterse la gură din nou.

— E, groasă, omule!

— Ştiu. Am sunat la 911.

Jay încuviinţă absent.

— Îmbracă nişte pantaloni. Raley se uită la el părând să nu–l înţeleagă… ia nişte pantaloni pe tine, repetă Jay.

Fără a se mişca de pe loc, Raley se răsuci până îşi zări

pantalonii într–un maldăr, format din hainele lui şi ale fetei. Iniţialele FEUK înscrise cu strasuri îi râdeau în faţă. Îmbrăcă pantalonii, apoi trase fer– moarul, dar mişcările sale erau mecanice.

— Ce s–a întâmplat? îl întrebă Jay.

Raley privi în gol.

— Ce?

— Ce s–a întâmplat? La naiba, Raley. Am o femeie moartă în casă. Cu tine în pat. Ce dracu' i–ai făcut?

— *Nu ştiu!*

— Cum adică nu ştii?

— Nu ştiu. Nu–mi amintesc. Se îndreptă spre cadavru. Nici măcar numele nu i–l ştiu.

Jay îşi puse mâinile în şolduri şi–l privi consternat, apoi auzind sunetul îndepărtat al sirenei, lăsă aerul dramatic şi intră în acţiune. Cercetă încăperea cu privirea până detectă poşeta femeii.

O luă şi începu s–o scotocească, găsind un portmoneu. Îl deschise.

— Suzi cu un i. Monroe.

Îi aruncă o privire interogativă lui Raley.

Raley scutură din cap.

— Nu ştiu dacă mi–a spus cum o cheamă.

— N–am văzut–o până aseară, zise Jay. M–am uitat după tine şi te–am văzut însoţit de ea.

Raley îşi trecu o mână peste faţa umedă.

— Da, îmi amintesc destul de vag asta. A apărut de undeva şi a intrat în vorbă cu mine. Mi–a adus o margarita. Ne–am plimbat pe marginea piscinei, cred.

Jay îl privea neîncrezător.

— N–am avut habar că te–ai dus aşa departe.

— Ce tot spui?

— Raley, tu şi fata asta… se opri, scutură impacientat din cap. Nu avem timp de asta acum. Sirena se auzea tot mai tare. Era aproape acum. Jay continua să scotocească prin poşeta ei.

— Ce cauţi?

— Vine neinvitată la o petrecere, ca o intrusă.

Ce–ţi spune asta? E o femeie de lume, nu?

Raley era prea uluit să mai înţeleagă ce voia să–i comunice Jay.

— Ah! Scoase un pătrat mic de folie de aluminiu din poşeta ei. Abia apucând colţul cu unghiile, îl ţinu în aşa fel încât să–l vadă Raley, apoi îi dădu drumul la loc. Se lăsă într–un genunchi şi examină suprafaţa noptierei.

— Mda. Când se ridică, se aplecă spre faţa nemişcată a fetei, examinând–o ca un poliţist. Este o drogată, spuse ridicându–se şi întorcându–se spre Raley. Aţi tras ceva pe nas azi–noapte?

Raley continua să–l privească, uluit de întrebare.

El şi Jay experimentaseră marijuana în colegiu, dar preferaseră alcoolul. În plus, acesta era mai ieftin şi legal. Jay ştia prea bine că Raley nu era consumator de droguri.

Jay zise:

— După faţa ta, aş zice că nu.

Sirena sună foarte tare, apoi se opri. Jay îl dădu pe Raley la o parte şi se duse la uşă.

— O să le dau drumul. Trebuie să chem poliţia.

Mă ocup eu de asta, da? Nu le spune nimic celor de la urgenţă. Eşti prea zdruncinat ca să vorbeşti, m–ai înţeles?

— Chiar sunt foarte zdruncinat.

— Bine. Jay îi făcu bine cunoscutul semn ridicând un deget în sus, apoi se duse să le dea drumul paramedicilor.

Raley îi cunoştea. Se holbară la el când intrară în dormitor şi îi văzu grupaţi lângă patul unde se afla femeia decedată. Dar îşi făcura treaba fără a se opri să–i pună întrebări.

Următoarea jumătate de oră a rămas destul de estompată. Mai târziu, când Raley a încercat să–şi reamintească secvenţe ale evenimentelor, acestea se suprapuneau, devenind un amalgam de amintiri, unele indistincte, altele foarte vii. Din noaptea prece–dentă nu–şi amintea nimic altceva decât că ajunsese cu Candy la petrecerea lui Jay, că intenţionase să scape repede de acolo, cu câteva secunde înainte ca fata să apară lângă el.

Paramedicii au chemat antreprenorul de pompe funebre al districtului, care a confirmat că pe pat se afla un cadavru.

La un moment dat, Jay i–a dat lui Raley o ceaşcă de cafea.

— I–am sunat pe Pat şi pe George şi le–am spus pe scurt cum stau lucrurile. Din fericire, au fost de acord să vină, chiar dacă este duminică şi niciunul nu este de serviciu.

Pat Wickham şi George Megowan erau prietenii lui Jay din

departamentul de poliție. Amândoi detectivii rezolvaseră cazuri grele. Atacuri, viol, crima.

Gândul acesta l–a speriat pe Raley.

— Dar n–am făcut nimic.

— Sigur că nu. Oricum, nimic criminal. Te–ai încurcat cu o femeie pe care n–o cunoşteai. S–a dovedit a fi o consumatoare de droguri. De unde să fi ştiut? N–ai ştiut că o să tragă pe nas după ce a dat pe gât câteva margarita.

— Eu am băut una singură şi cred că nici n–am terminat–o.

— Mai mult de una, prietene. Jay îşi aşează mâna pe umerii lui Raley. Te–am văzut ameţit de–a lungul anilor, dar niciodată aşa de ameţit ca aseară.

Raley se smulse de sub braţul lui Jay.

— Îţi mai spun, n–am băut decât o bere. Poate şi o jumătate de margarita. Nu puteam să mă îmbăt numai dintr–atât, insistă el.

În clipa aceea au sosit Wickham şi Megowan.

Raley îi văzuse noaptea trecută distrându–se cu toţi ceilalţi. Wickham fusese cu soţia. Megowan cu o tânără anorexică agăţată de braţul său. Dimineaţa asta păreau mahmuri, nespălaţi şi nefericiţi să se întoarcă în apartamentul lui Jay, în special ca să examineze trupul unei tinere moarte.

— În camera de oaspeţi, spuse Jay conducându–i pe hol. El şi Raley veneau în urma lor.

Cvartetul cel sumbru ocupă mare parte din podeaua camerei aglomerate. Detectivii au examinat cadavrul, în timp ce Jay şi Raley au stat deoparte, urmărindu–i.

— Ai atins–o? întrebă Wickham.

— Am resuscitat–o, atât a fost în stare să spună.

Pe mâinile fetei au fost aşezate pungi de plastic.

Cei doi detectivi au întors–o într–o parte, căutând răni sau urme de violenţă pe spatele ei. Cel puţin asta a presupus Raley.

Jay le spuse:

— Sunt nişte resturi pe noptieră. Cred că de cocaină. În poşeta ei este un pachet în folie de aluminiu. Dacă veţi mai căuta, veţi găsi cocaină şi iarbă. Am impresia că era consumatoare obişnuită.

Ea şi Raley şi–au pus–o azi–noapte. El a adormit. Ea a prizat droguri şi a murit în somn.

Megowan spuse:

— Autopsia va stabili asta.

De obicei, lui Raley nu i se făcea greaţă. În munca sa nici nu era îngăduit. Dar când auzi cuvântul „autopsie” în acest context, cafeaua băută începu să i se învârtă în stomac. De parcă ar fi sesizat disconfortul, Jay îi adună hainele de pe jos, îl luă de braţ şi–l scoase din cameră.

— Du–te să–ţi revii. Îi întinse grămada de haine şi pantofii. Foloseşte baia mea. Fă duş dacă vrei. Ei vor mai sta o vreme, apoi vom vorbi.

Raley se mişcă ca un robot pe hol, prin dormitorul lui Jay, în baie. Vomită. Urină mult. Se spălă pe faţă cu apă rece, şi pentru că asta nu–l ajută să scape de mahmureală, făcu duş, alternând apa caldă cu cea rece sloi.

Simţindu–se oarecum refăcut, li se alătură celorlalţi în livingul lui Jay, care era încă plin de resturi de la petrecere.

Wickham deschise discuţia:

— A naibii treabă, Raley!

După o asemenea evaluare a situaţiei, orice ar fi spus Raley ar fi părut de prisos, aşa că se mulţumi să încuviinţeze.

— Noi, hm, am găsit cateva prezervative sub pat, în partea unde ai dormit tu. Folosite. Le trimitem la laborator.

Wickham nu–i adresă întrebarea direct, dar Raley ştia ce va întreba.

— Nu ştiu dacă am făcut sex, le spuse. Nu–mi amintesc.

— Tipa era destul de bună, remarcă Megowan.

Cum să nu–ţi aminteşti?

— Nu–mi amintesc, repetă el. Vomitatul îi provocase răguşeală. Îşi drese glasul. Vă spun eu ce–mi amintesc.

Megowan făcu o mişcare din mână, iar Raley începu:

— Am venit aici cu Candy Orrin. Povestirea lui ajunse până în momentul în care se afla cu fata pe marginea piscinei – cu Suzi cu un singur i. De aici, lucrurile o iau razna. Îmi amintesc că m–am gândit că margarita era al naibii de tare. Mă simţeam ameţit, voiam să mă aşez.

Sună telefonul lui Jay. El se scuză ca să răspundă, întorcându–se cu spatele spre cameră, vorbind încet în receptor.

— Stăteai întins pe şezlong, spuse Wickham atrăgându–i atenţia lui Raley din nou asupra sa. Eu şi soţia mea v–am văzut. Ea nu

părea jenată.

Obrajii lui Raley se înflăcărară.

— Îmi amintesc c–am sărutat–o sau, mai degrabă, ea m–a sărutat pe mine.

— Sărutat? pufni Wickham. Mda, poate că v–ați şi sărutat.

Jay reveni.

— Era Hallie, spuse cu blândețe. Era îngrijorată că n–a dat de tine în dimineața asta. I–am spus că te–ai îmbătat şi că mai dormi încă.

Raley trebui să–şi învingă încă o dată greața. Îşi luă capul în mâini şi–şi sprijini coatele pe genunchi.

Jay îl bătu pe spate.

— O să fie totul bine. I se putea întâmpla oricui.

Mai ales cuiva care a muncit aşa de mult ca tine. Nu ți–ai închipuit c–o să te îmbeți cu nişte margarita.

— Nici n–am băut una întreagă, zise el ridicându–se. Una, Jay. Şi o bere.

O mişcare din hol îi atrase atenția. Paramedicii trăgeau spre uşa din față un pat metalic cu roți, pe care se afla un cadavru învelit în plastic. De data asta Raley n–a mai putut să–şi controleze senzația de vomă. În timp ce se repezea spre baia lui Jay, l–a auzit pe Megowan sugerându–i acestuia să–l aducă la sediul provizoriu al poliției pentru interogatoriu.

Jay i–a promis că va veni acolo cu el pe la ora unu. În schimb, a obținut promisiunea lui Megowan că va trata cazul ca pe o moarte accidentală.

— Nu este cazul să alarmăm presa, da? spuse Jay.

Raley a fost bucuros să audă că Megowan era de acord.

— După cum văd, nu este cazul.

Raley vomită din nou atât de violent, încât se miră chiar că nu şi–a rănit esofagul. În final, simțind că şi–a dat afara şi stomacul, ieşi fără vlagă din baie.

Apartamentul era gol acum, rămăseseră doar el şi Jay care–i spunea ce să facă şi când să facă, pentru că el părea incapabil să ia şi cea mai neinsemnată decizie.

— Vrei pâine prăjită?

— Nu.

— Ar trebui să bagi ceva în stomac.

— Bine.
— Suc de portocale?
— Sigur.
— Vrei să–ți împrumut o cămaşă? A ta este murdară de ruj.
— Mulțumesc.

Aşa au stat lucrurile, până au plecat la secția de poliție, unde au ajuns exact la ora unu. Wickham şi Megowan, după ce făcuseră duş şi se bărbieriseră, îi aşteptau în sala de interogatoriu.

— Chiar este necesar, băieți? întrebă Jay când au fost introduşi el şi Raley.

— Este, dacă vrem să nu fim deranjați, spuse Megowan. Facem tot ce putem ca să muşamalizăm asta.

Îi oferiri ceva de băut lui Raley. El refuză. Jay îi tratase durerea de cap cu analgezice şi–l forțase să bea litri întregi de apă, ca să se hidrateze. Pâinea prăjită îi liniştise stomacul. Simțea că–şi revenise oarecum, era mai încrezător şi avea mintea mai limpede când, pentru a doua oară, reluă evenimentele petrecute cu o seară în urmă.

Când termină, Jay se uită la colegii săi cu o expresie care spunea *Sunteți satisfăcuți?* Ei nu păreau c–ar vrea să–l linşeze pe Raley, dar nici prea convinşi de spusele lui nu erau.

Raley ştiu că a venit momentul să facă primul pas în apărarea sa.

— M–am gândit la asta. Ştiu că eram obosit.

Margarita era neobişnuit de tare. A dus la un metabolism anormal. Este posibil ca o singură băutură să mă fi pus în fund după cum e posibil să mă fi adus în stare să fac sex cu fata aia. Arăta bine şi ea m–a abordat. Dar cu siguranță, cantitatea de alcool pe care am băut–o azi–noapte nu–mi putea şterge complet memoria. Pur şi simplu, nu cred asta

Trase aer adânc în piept, apoi îi dădu drumul încet

Cred c–am fost drogat.

Ceilalți trei bărbați îl priviră dezorientați, rămânând fără reacție la afirmația lui. În cele din urmă vorbi Jay:

— Drogat? De către fată?
— Ea a fost singura care mi–a adus băutura. Ea folosea droguri.
— Nu s–a confirmat, zise Wickham.
— Da, neconfirmat încă, admise Raley.

— Ea l–a drogat, spuse Jay. Avea droguri în poşetă şi am detectat deja prietenul cu care a venit. Au consumat droguri înainte de petrecere.

Raley a fost surprins că Jay aflase atâtea într–un timp atât de scurt. Era impresionat atât de aptitudinile de investigator ale lui Jay, cât şi de prietenia lui. Chiar dacă se îndoia de povestea lui Raley, n–o arata.

Megowan a fost anunțat că este căutat la telefon şi părăsi încăperea ca să răspundă.

Jay se uită la ceas.

— Când a sunat Hallie, mi–a dat ora sosirii.

Dacă avionul soseşte la timp, îți rămâne mai puțin de o oră.

Dumnezeule, Hallie! Piloții îşi vor anunța apropierea de Charleston. Ea va anticipa întâlnirea lor la bagaje. Probabil că–şi pudra nasul, se ruja din nou, îşi aranja părul, folosea spray–ul de gură, aşteptând cu inocență să ajungă în brațele logodnicului ei credincios. I se rupea inima să–şi imagineze cât va fi de dezamăgită, când va afla de trădarea lui.

Niciunul dintre ei nu era foarte gelos. Hallie nu se supăra dacă el stătea de vorbă cu altă femeie, iar el nu reacționase la călătoria ei la Boston, cu doi bărbați de la banca cu care lucra. Aveau încredere unul în altul.

Cum dracului avea să–i explice ce se întâmplase noaptea trecută când nici el nu avea o explicație?

Încercă să–şi imagineze că se află în fața ei, spunându–i ce trebuia. Cum îşi va găsi cuvintele? Ce cuvinte să folosească ca să estompeze hidoşenia celor întâmplate? Nu existau cuvinte pentru asta. Femeia pe care o iubea urma să fie foarte afectată de ce făcuse el şi nu avea cum să evite asta.

Jay îi puse mâna pe umăr.

— De ce nu mă laşi să mă duc s–o iau eu? O s–o pun la curent cu cele întâmplate. Dacă atenuez impactul veştii, va fi mai bine pregătită să audă detaliile de la tine.

Megowan care se întorsese, spunând:

— Este un plan bun. Cel puțin în ce o priveşte pe Haillie. Oricum, Raley trebuie să rămână aici.

— De ce! întrebă Jay.

— Cobb Fordyce. A aflat ce s–a întâmpat. Vrea detalii.

Cobb Fordyce era ambițiosul procuror districtual. Se spunea că avea un al şaselea simț când trebuia să separe cazurile care merg în instanță de celelalte.

Cei care–l criticau spuneau că al şaselea simț se baza mai mult pe ambiție, decât pe dorința de a vedea că s–a făcut dreptate, dar aceştia erau în minoritate. Votul publicului era dovada unei înalte considerații. Îi plăcuse întotdeauna celebritatea şi de când cu incendiul şi cu eroismul pe care îl afişase în ziua aceea, o cultiva cu fiecare prilej.

Supărat, Jay îl întrebă

— Cine l–a chemat?

— Nu contează, Jay. Eşti un polițist căruia i–a murit o fată în pat cu un invitat. Paramedicii îl cunosc pe Raley. Mai devreme sau mai târziu, cei de la procuratura districtuală vor trebui să afle ce ascundem noi.

— Fata a murit de supradoză, exclamă Jay.

— Atunci nici tu, nici Raley nu aveți de ce să vă faceți probleme, nu? zise Megowan. Implicarea procurorului districtual este… cum îi spuneți voi?…Rutină?

— Formalitate, zise Raley plictisit.

— Exact, zise Megowan. Fomalitate. Lasă–l pe Jay să se ducă la aeroport să–ți ia logodnica şi să–i spună voalat că te–ai băgat într–o mare încurcătură noaptea trecută. Tu rămâi să discuți cu Fordyce.

Înainte să plece, Jay îl luă deoparte pe Raley.

— Un singur lucru. Pentru Dumnezeu, nu mai spune nimic c–ai fi fost drogat.

— Dar…

— La naiba, ascultă–mă! spuse Jay luându–l de braț şi scuturându–l uşor. Dacă o ții tot aşa cu drogurile, concluzia va fi că tu şi defuncta Suzi v–ați drogat împreună, atât de tare că tu ți–ai pierdut autocontrolul şi memoria, iar ea a murit.

Raley îşi acoperi capul cu amândouă mâinile.

— Dumnezeule!

— Mda. Jay oftă şi plecă la aeroport.

Cobb Fordyce nu apăru. O jumătate de oră mai târziu, Raley era singur în sala de interogatoriu, când intră Candy. Arăta rău de tot,

era buhăită la față de prea multă băutură din noaptea trecută şi de nesomn.

Rimelul întins pe față o făcea să aibă ochi de raton.

Era îmbrăcată tot cu rochia de la petrecere care acum era mototolită. Raley îşi imagină că dormise îmbrăcată. Se întrebă unde.

Ea rămase în pragul uşii deschise, privindu–l câteva momente înainte de a trânti uşa şi a avansa în încăpere.

— Nu mi–a venit să cred. Este adevărat?

— Din păcate, da.

Şi–a aruncat servieta pe masa mică şi a expirat cu putere.

— Dumnezeule, Raley.

— Ştiu.

Ea şi–a strâns părul la spate, într–o coadă ciufulită, pe care a legat–o cu un elastic pe care îl ținuse la încheietura mâinii.

— Oficial, mă aflu aici ca să–l reprezint pe procurorul districtual Cobb Fordyce. M–a sunat şi m–a rugat să mă ocup de cazul ăsta, pentru că el sărbătoreşte astăzi aniversarea fiului său. Bunici, baloane şi o nevastă care s–ar supăra teribil dacă ar pleca.

— Ştie că suntem prieteni?

— N–aş fi aici dacă ar şti. Şi m–ar concedia imediat ce ar afla. Unde–ți este avocatul?

— Avocat?

— Avocatul tău, Raley, avocatul tău, spuse ca pierzându–şi cumpătul. Ce–i cu tine? Nu te–ai trezit încă?

— Eu…

— Nu–mi spune c–ai discutat cu poliția fără avocat.

— Nu cu poliția, spuse el ridicând vocea ca şi ea.

Cu Jay.

— O, Jay, pufni ea batjocoritor. Şi Megowan. Şi Wickham. Îl privi cu un amestec de iritare şi de stupoare. Şeful meu, procurorul districtual m–ar face praf dacă ar şti că am discutat cu tine fără să fi existat un avocat de față.

— Vorbeşte cu mine, Candy.

Ea scutură din cap cu obstinație.

— Nu e o idee bună.

— Te rog. Vocea i se schimbă brusc şi asta avu mai mult efect asupra ei decât rugămintea.

Umerii ei se lăsară. Aruncă priviri precaute spre uşă.

— Bine. Ai trei minute la dispoziție, aşa că fi rapid. De la prieten la prieten. Spune ce s–a întâmplat.

El îi spuse cât de bine şi de concis putu.

— Aşadar, admiți că te–ai culcat cu ea, zise Candy.

— M–am trezit lângă ea.

— Era deja moartă.

— Desigur. Da. I–am aplicat tehnicile de resuscitare, deşi constatasem că e moartă de câteva ore.

— N–ai fost martor la moartea ei?

El o privi crunt. Ea îşi agită mâinile acope– rindu–şi fața.

— Uită c–am întrebat asta. Sigur că nu. Ați făcut sex?

— Poate. Probabil. S–au găsit prezervative folosite.

— Groaznic, murmură ea. Şi apropo, eşti un măgar trădător şi n–aş învinui–o pe Hallie dacă n–ar mai schimba o vorbă cu tine.

— N–am făcut–o conştient.

— O, înțeleg. Aşadar te mulțumeşti să afirmi că nu erai conştient când ți–ai pus–o cu tipa.

— Admit că am fost… apoi, amintindu–şi sfatul lui Jay, ezită.

— Ce? Ce–a fost?

Dar atenționarea de a nu pomeni de droguri lănsată de Jay nu era valabilă şi pentru Candy, aşa că îi spuse încet:

— Cred c–am fost drogat.

— Am auzit că avea cocaină la ea. Ai consumat şi tu?

— Pe naiba! Cred că mi–a strecurat ceva… nu ştiu. Un drog care favorizează violul. După un moment, îi spuse: Nu te mai uita aşa la mine.

— Regret, spuse ea înfuriată. Aşa mă uit ori de câte ori un prieten bun îmi spune o poveste neverosimilă.

— Cred că aşa s–a întâmplat.

Ea îl studie un moment, apoi trase un scaun de sub masa mică şi se aşeză.

— Vorbeşte. Grăbeşte–te. Te ascult.

El îi spuse teoria sa că în băutura dată de Suzi Monroe fusese introdus un drog care alterează gândirea.

— Provoacă amnezie temporară, aşa cum mi s–a întâmplat.

— Bine.

— Ei?

— La fel face şi cocaina.

— Jay spunea să nu zic nimic despre asta.

— Jay are dreptate. Când văzu că el voia să protesteze, îi spuse: Foarte bine, o să–i spun lui Fordyce că eşti convins că ți s–a strecurat o doză. Nu sunt sigură că–l pot convinge. Nu se susține, Raley.

Pentru apărarea ta, acest „nu–mi amintesc" nu are semnificație.

— Nu mă crezi?

— Eu te cred, pentru că te cunosc. Dar gesticulă spre uşa închisă. Procurorul, aceşti detectivi vor fi, în cel mai bun caz, sceptici. Pierderea memoriei este o scuză foarte convenabilă. Ia–ți un avocat, Raley. Imediat. Înainte să apuci să mai spui o vorbă cuiva. Şi fă o analiză de urină. Imediat. Îl mai strânse o dată de mână ca pentru a–l asigura de prietenia ei, dar zâmbetul îi era cam voalat, ca şi apărarea lui.

11

Albinele zumzăiau în tufa înflorită de iasomie în fața ferestrei de la bucătărie. Când Raley se opri din povestit, le auzi şi Britt la fel de bine, cum ar fi auzit un avion zburând deasupra casei.

Zumzăitul lor părea atât de puternic.

— Când am văzut–o prima oară acolo, în pat, reluă el pe un ton distant, am conştientizat implicațiile pe care le va avea asupra vieții mele. Era ca…ca… încercă să găsească un echivalent. Ca atunci când vezi că un ornament de Crăciun cade din pom şi se sparge în milioane de cioburi? Britt încuviință cu un gest din cap descrierea lui. Ei bine, în momentul dinainte ştii că nu poți face nimic să răstorni legea gravitației sau să schimbi consecințele inevitabilului. Răul se va petrece şi va fi ireparabil.

Când am văzut–o zăcând acolo, moartă, am ştiut că va avea un astfel de efect asupra vieții mele. N–am putut împiedica o nenorocire inevitabilă. Viața mea era pe punctul de a se distruge. Ar fi fost imposibil să cred că va fi ca înainte.

Britt îşi acoperi buzele ca să nu–i tremure.

Cunoştea acel sentiment.

— Ceea ce descrii tu este exact ce–am simțit eu când m–am trezit şi l–am găsit pe Jay mort lângă mine.

El se uită la cutia ei de cola, urmărind o picătură de apă care se scurgea pe suprafața acesteia şi se aduna la bază.

— Gândeşte–te c–am dormit lângă ea toată noaptea, în timp ce ea murea. Se opri şi–şi lăsă bărbia în piept, masându–şi fruntea. Eu salvam oamenii, asta era menirea mea, pentru numele lui Dumnezeu!

Aproape că se întinse peste masă ca să–i atingă mâna şi să–l consoleze, dar îşi cenzură gestul chiar în ultima clipă.

— Nu dormeai, Raley. Fuseseşi doborât. Şi n–ai ucis–o tu. Eşti nevinovat.

El îşi înălță capul şi o privi cu ochii lui verzi, redeveniți duri şi reci.

— Nu asta le–ai spus telespectatorilor tăi.

— N–am afirmat niciodată că ai fi vinovat de crimă.

— Nu în prea multe cuvinte, dar asta lăsai să se înțeleagă.

— Am spus deja că regret.

— Iar eu ți–am spus că este cam târziu pentru scuze. Ceea ce s–a întâmplat în ziua aceea mi–a ruinat viața. Am pierdut totul. *Totul,* repetă lovind masa cu pumnul pentru a–şi accentua vorbele, făcând ca acea cutie de cola plină pe jumătate să sară. Iar reportajul tău a denaturat lucrurile în aşa fel, încât n–am mai putut salva nimic.

— Şi acum ce–ai vrea să fac? Britt îşi aruncă brațele lateral. Ce să fac mai mult decât sa te cred şi să accept ceea ce–mi spui acum ca fiind adevărul, ce altceva aş mai putea face ca să mă revanşez față de tine?

El deveni brusc foarte liniştit, dar privirea pe care i–o aruncă o făcu să dorească să–şi fi strâns hanoracul la piept. Dar pentru că nu–l purta în acel moment, tot ce ar fi putut face era să–şi ridice brațele, să le încrucişeze la piept, să suporte intensitatea privirii lui şi semnificația ei. Refuzând să zâmbească prosteşte şi să–i evite privirea, îl înfruntă şi ea.

Picioarele scaunului scârțâiră enervant pe linoleum când el se ridică brusc. Se duse spre mijlocul camerei şi trase brusc de capătul sforii ca să dea drumul ventilatorului din tavan. Se întoarse în bucătărie, dar nu pe scaunul său de la masă. Începu să

străbată spațiul îngust dintre dulap şi masă.

— Candy a avut dreptate. Apărarea mea a fost slabă. Dar au fost şi câteva lucruri în favoarea mea.

Şeful barului închiriat pentru petrecere a admis că margarita avea destulă tequila cât să doboare şi un măgar. Iar autopsia lui Suzi Monroe a arătat că avea destulă cocaină ca să facă stop cardiac. Dar ca şi tine, Britt, când am fost testat la cocaină şi pentru orice alt drog care favorizează violul, acestea fuseseră deja eliminate.

— Şi n–ai mai ascultat sfatul lui Jay?

— Ba da. Când analiza de urină a ieşit negativă, apelul lui a fost şi mai puternic. Am scăpat de acuzația de folosire a drogurilor. „Mai bine s–o lăsăm aşa", a spus el.

— Dar Wickham şi Megowan? Te–au auzit spunând c–ai fost drogat.

— Jay mi–a spus să nu–mi fac probleme în privința lor. A zis că s–a ocupat el de asta. Şi bănuiesc c–a făcut–o. Nu s–a mai readus în discuție acest subiect.

— Procurorul n–a aflat niciodată?

— O, ba da. Candy, care a crezut ce i–am spus, a decis că Fordyce trebuie să afle. Eu, ea şi el am avut o discuție cu uşile închise.

— Doar voi trei?

— Şi avocatul angajat de mine.

— Cum îl chema? Începea cu B, nu?

— Nu–mi amintesc bine. L–am luat din cartea de telefon. S–a dovedit că nu ştia pe ce lume trăieşte. Oricum, ne–am întâlnit cu Fordyce.

— Şi?

— M–a ascultat, dar n–am ajuns la niciun rezultat cu el. Sperma din prezervativ era a mea. După părerea lui Fordyce, era normal că dacă am făcut sex cu Suzi Monroe, am şi încurajat–o să se drogheze cu cocaină. Chiar dacă analiza mea de urină a ieşit negativă, asta n–a dovedit că n–am încercat s–o fac pe ea să se drogheze.

— Fordyce a spus asta?

— În mare, asta a spus. Repeta mereu că pierderea memoriei mele nu s–a confirmat. Chiar dacă nu mă credea, susținea c–a fost

indusă de consumul de alcool. Cu toate acestea, mi–a promis să judece cazul din toate unghiurile, ceea ce este un fel mai politicos de a–mi spune „Ieşi dracului de aici şi nu–mi mai irosi timpul“. Candy şi–a asumat vina de a–i fi spus.

Ea se gândise că dacă m–aş spovedi sincer lui Fordyce, mi–ar fi de ajutor. De fapt, a rămas confesiunea mea că mi–am pierdut capul în noaptea aceea şi că nu am fost în stare de nimic.

— Şi între timp ai fost concediat de la pompieri.

— Şeful chiar n–a avut de ales. Se aşează din nou la masă. Nu l–am învinuit niciodată. A făcut doar ce a crezut că era mai bine pentru departament. Am fost implicat într–un scandal care presupunea alcool, sex, deces prin supradoză de cocaină. Nu era o imagine bună pentru un pompier. Brunner a profitat de incident ca să se descotorosească de mine. A făcut caz că nu–i place ce face, dar în secret a fost bucuros c–a găsit scuza perfectă să scape de mine. Dar şeful nu m–a concediat imediat. Aştepta şi el, ca şi mine, să vadă ce va face Fordyce. Voi fi acuzat de comportament nesăbuit, de omucidere sau, dimpotrivă, voi fi absolvit de orice vină şi voi scăpa doar cu o mustrare severă şi avertismentul ca data viitoare să fiu mai atent?

Se opri aici, iar ea ştiu ce va urma.

— Aici intru eu în scenă, spuse ea încet. Cu toate că ştia că este inutil, încercă să se scuze din nou. A fost o poveste picantă tocmai din motivele pe care le–ai menționat, Raley. Unul dintre oamenii cu cea mai buni reputație din oraş prins în pat cu o fată moartă.

— Droguri, sex şi rock–and–roll.

— Absolut. A fost o pară coaptă care mi–a căzut în poală. Cum să n–o fi luat?

— Sigur că ai luat–o! Am fost hărțuit de camere de luat vederi, microfoane şi lumini îndreptate spre mine zi şi noapte. Chiar şi blestematele alea de care de reportaj erau parcate afară…

Când el se întrerupse, Britt termină fraza în locul lui:

— În fața casei lui Hallie.

Spera că el va continua povestirea, dar n–o făcu.

Desfăcu capacul cutiei cu scobitori, îl închise şi îl deschise de câteva ori, apoi îl închise definitiv. Ea îşi imagină că el închisese dinadins subiectul logodnicei sale.

El reluă însă povestirea:

— Am fost chestionat îndelung, dar în final Fordyce n–a avut suficiente probe pentru un dosar penal, aşa că n–am fost condamnat. Moartea lui Suzi Monroe a fost înregistrată ca un accident datorat unei supradoze. O privi furios pe Britt. Probabil, aici s–ar fi sfârşit totul. N–aş fi depăşit momentul ăsta niciodată, niciodată nu voi putea, dar cel puţin dacă s–ar fi oprit acolo, mi–aş fi purtat singur povara. Ar fi rămas o problemă personală. Dar ai apărut tu la televizor şi ai transformat–o în victimă pe Suzi Monroe.

— Dar a fost o victimă!

— N–a fost victima mea! spuse el, apăsându–se cu degetul în piept. A fost victima stilului de viaţă pe care şi l–a ales. Era o drogată notorie. O petrecăreaţă, care muncea pentru procurarea drogurilor. Jay a menţionat o mulţime de cunoştinte ale ei care au confirmat asta.

Se ridică nervos de pe scaun, îl ocoli, apoi îşi propti mâinile de spătarul acestuia aplecându–se în faţă, în timp ce continua să–i reproşezeze:

— N–ai arătat fotografii recente ale ei, cu tocuri stilet şi topuri din piele, înscripţionate cu sintagme sugestive realizate din strasuri. Le–ai arătat spectatorilor fotografii de la absolvirea liceului, ridică glasul, în robă şi cu bonetă.

— I–am cerut mamei ei o fotografie.

— Mama ei, care nu voia ca fiica ei să rămână în memoria oamenilor ca o prostituată care se droga cu cocaină, a preferat ca Suzi cu un singur i să fie considerată victima unei brute care a îmbătat–o, a făcut sex cu ea şi n–a făcut nimic ca s–o oprească de la o supradoză.

Britt aceeptă critica lui dură, pentru că aşa fusese.

Nici într–un milion de ani n–ar fi recunoscut că denaturase povestea, pentru a–şi impresiona noul şef şi a face carieră. Dar în faţa conştiinţei nu putea să nege că reportajul fusese părtinitor în defavoarea lui Raley Gannon.

— I–am spus…

— Scuteşte–mă, i–o reteză el scurt.

El dădu ocol bucătăriei, îndepărtându–şi părul de pe faţă, un gest cu care ea se obişnuise de acum. Îl văzuse făcându–l ori de câte ori atingea limitele frustrării. Era felul său de a se tempera.

Indiferent ce era, ea îi era recunoscătoare pentru asta. Când era furios o speria.

El se aşeză la loc.

— După ce ai prezentat–o pe Suzi ca pe o sfântă, iar pe mine ca pe călăul ei, şeful n–a putut face altceva decât să mă concedieze. Fordyce nu m–a condamnat pentru crimă, dar nici nu mai era nevoie. Am fost judecat şi condamnat de opinia publică. Din priviri îi spuse: de tine.

După o tăcere încordată, ea făcu o încercare:

— Atunci te–ai mutat aici?

El încuviinţă scurt.

— Închiriasem locul de câteva luni, apoi am decis să–l cumpăr, ştiind că nu mă voi mai întoarce niciodată. Ca să duc o viaţă scăzută, locul acesta este la fel de bun ca oricare altul.

— Unde ne aflăm, mai exact?

— Între Beaufort şi Charleston. Îi spuse zona în mare, localizând–o, apoi menţionă câteva oraşe.

— N–am auzit de ele, spuse ea.

— Asta este.

— Cineva… te vezi cu cineva?

— Cum ar fi? Avocatul meu? I–am plătit factura, l–am concediat, apoi n–am mai auzit de el, nu l–am mai văzut. Te referi la prietenii mei? Scoase un sunet de dispreţ.

— Părinţii?

El păru brusc îndurerat şi spuse încet:

— Şi ei au plecat din Charleston.

— Te–au crezut?

— Fără îndoială. Sunt singurul lor fiu. Am avut întotdeauna o relaţie strânsă. Ar fi fost alături de mine, indiferent ce s–ar fi întâmplat.

— Sigur?

— Ar fi fost şi au fost chiar. Dar tocmai pentru că au făcut–o, au fost dispreţuiţi şi ei. Chiar şi vechii lor prieteni au început să–i evite. S–au săturat să fie marginalizaţi. Tata s–a pensionat mai devreme de la compania furnizoare de medicamente la a cărei înfiinţare a contribuit şi s–au mutat la Augusta, unde mama are o soră. M–am detestat pentru că i–am făcut să treacă prin aşa ceva. Niciodată nu mă voi putea revanşa faţă de ei. Toată viaţa şi–au

petrecut–o la Charleston. Mi–au scris că şi–au făcut noi prieteni, că le place acolo, dar… ridică din umeri.

Ei îi stătea pe vârful limbii să vorbească despre logodnica sa, dar preferă să–l întrebe:

— Cum suporți izolarea? Să nu ai legături cu nimeni? Bine, cu excepția lui Delno. Cum îți omori timpul?

El o fixă cu privirea câteva clipe.

— Pun la cale răzbunarea. Vorbi încet, dar amenințător, pe un ton care–i făcea pielea de găină pe brațe.

Ea fu mulțumită că de afară se auzea zgomot, care anunța reîntoarcerea lui Delno. Când apăru pe verandă, atârnă o carcasă cu carne flască într–un cuier, le ordona câinilor să se aşeze, deschise uşa cu plasă şi–şi vârî capul:

— Pot să intru?

— Nu, spuse Raley.

Delno păşi înăuntru oricum, frecându–şi mâinile:

— Am pierdut ceva important?

— Nimic din ce să nu fi auzit.

Picioarele lui goale răsunară ca nişte copite pe linoleum când ajunse la bucătărie.

— Mi–e foame. Aveți ceva de mâncare? Inspectă frigiderul, apoi spuse dezamăgit: Şuncă presată. Vreți să prăjesc iepurele ăla, mai degrabă?

— Aş prefera să te duci acasă şi să iei cu tine şi câinii ăştia împuțiți şi plini de purici. Brusc, Raley se ridică şi ieşi din cabană.

Britt se uită la Delno, care se pare că ajunsese la concluzia că şunca din frigider nu era de lepădat. Îşi vârî în gură câteva felii roz. Era atât de neplăcut să–l vezi, încât ea îşi întoarse privirea spre uşa cu plasă, care se închisese după ce Raley ieşise brusc.

— Încă este supărat pe mine.

— Este doar excitat, atât.

Ea întoarse capul repede.

— Poftim?

— Excitat. Închise uşa frigiderului şi se şterse la gură cu dosul palmei. Mi–am dat seama. Îşi vârî degetul în ureche de unde scoase o bucată de ceară, pe care o şterse de partea din față a salopetei. Nici nu mă surprinde. După cum te fâțâi pe aici, astfel îmbrăcată.

Procurorului general Cobb Fordyce îi era cam greu să se concentreze la discuția care se aprinsese. Masa lungă, ovală, de conferința devenise un câmp de bătălie, adversarii se aşezaseră față în față la capetele opuse ale mesei cu suprafața lucioasă, ca două armate comasate de o parte şi de alta a unei zone demilitarizate.

El ocupa poziția neutră din capul mesei.

Înainte de începerea şedinței, se gândise să sune părțile implicate, să le ceară o amânare. Dar şedința mai fusese amânată o dată. Dacă mai încerca o amânare, îşi punea ambele părți în cap. S–ar fi speculat că îi evita din motive politice.

Chestiunea era vitală şi arbitrară. Legiştii adunați lucrau sub amenințarea unui termen–limită.

Din acel motiv, îi lăsase să se adune conform programului, cu toate că el nu se concentra pe acest subiect, ci pe altul.

După ce aflase de dimineață rezultatul autopsiei lui Jay Burgess, asta era tot ce–l preocupa.

— Domnule Fordyce, noul proiect de lege privind controlul armelor are nevoie de avizul dumneavoastră ca să treacă, spuse un participant când reuşi să plaseze cuvintele.

— Nu contează dacă o avizați sau nu, domnule procuror general, spuse unul dintre adversarii săi cu multă încredere în sine, care lui Fordyce i se păru simulată. Aşa cum este acum, legislatura asta n–o va vota ca lege.

— Şi atunci, de ce încercați din răsputeri să–l convingeți să n–o avizeze? interveni un domn al părții celeilalte.

Cobb se ridică.

— Domnilor, să luăm o pauză înainte de a se lăsa cu vărsare de sânge pentru acest proiect de lege al armelor. Nu vi se pare ironic? Le aruncă zâmbetul său cu care câştigase voturile şi primi râsetele înfundate la care se aşteptase. Serviți–vă cu apă, cu cafea. Prăjiturile cu ciocolata merită savurate, cu toate caloriile pe care le au. Mă întorc într–un minut.

Speră că nu–l va urma nimeni la toaleta bărbaților şi aşa fu. Folosi toaleta, simțindu–se obligat s–o facă, după ce întrerupsese

şedința sub acest pretext. La chiuvetă îşi ținu mâinile sub apa rece, atent ca manşetele sale albe, apretate, cu emblema statului, să nu se ude.

Aşa, se gândi el.

Vestea că Jay Burgess fusese ucis va străbate tot statul astăzi. Se va afla din fiecare titlu de ziar şi de la televiziune. Nimănui nu–i va scăpa, chiar să vrea.

Când sosise dimineață la birou, secretara îi spusese cu o agitație cam nepotrivită ce auzise la CNN.

— A fost menționat numele dumneavoastră, sir, spuse ea. Au arătat acea fotografie cu cei patru eroi şi cu incendiul în fundal.

Acea blestemată fotografie. Acel blestemat incendiu.

Din ziua aceea, de multe ori, Cobb îşi dorise să fi putut da timpul înapoi, să fi avut posibilitatea de a se împotrivi acelei şedințe care–l adusese la secția de poliție în acea zi, la acea oră. În orice altă zi ar fi fost la biroul său de la tribunal, sau pe drum spre casă.

Acea zi fusese o excepție şi o regretase de multe ori de atunci.

Dar fuseseră la fel de multe momente – poate chiar mai multe – când fusese recunoscător pentru faima de care se bucurase în urma incendiului.

Cariera sa politică s–ar fi lansat probabil şi ar fi avut succes. Dar nu cu viteza cu care o făcuse acum. Iar el abia aşteptase să aterizeze în fotoliul de procuror general, nu?

Trăsese foloase de pe urma incendiului şi, implicit, din moartea celor şapte oameni care pieriseră atunci. Şi în adâncul sufletului – lăcaşul absolut al onestității – nici nu–i păruse chiar aşa de rău. Ce fel de om devenise?

Dar o astfel de judecată era păguboasă. Soarta era soartă, nu putea fi păcălită. Fiecare se ducea când îi venea timpul. El şi ambițiile sale aveau o semnificație infinitezimală când erau raportate la forțele cosmice, sau, dacă era o persoană pioasă, la predestinare.

Asta îşi spunea. Acesta era crezul care–l lăsa să doarmă noaptea. Se împăcase cu asta. Dacă toți ceilalți puteau trăi cu asta, puteau uita de incendiu şi merge mai departe, putea şi el.

I se părea totuşi că acel incendiu nu va fi stins niciodată. Dacă Jay Burgess ar fi murit liniştit de cancer, fără să facă valuri...

Dar nu, pentru că nu acesta era stilul lui Jay.

Acum se derula o anchetă asupra căreia plana aceeaşi agitaţie, ca atunci când fusese ucis Patrick Wickham. Asasinul acestuia nu fusese niciodată identificat sau prins. Uciderea lui încetase să mai fie o ştire de prima pagină, până când n–a mai fost nici măcar o poveste.

După ce participase la funeraliile tovarăşului său, aşa cum se cuvenea, Cobb lăsase moartea lui Wickham să se estompeze în atenţia electoratului. În calitate de candidat la postul celui mai înalt ofiţer în stat responsabil cu aplicarea legii, ar fi putut să hrănească zilnic atenţia electorilor săi cu uciderea sângeroasă a poliţistului, folosindu–se de moartea lui ca să–şi susţină campania. Putea încuraja o investigaţie completă, până era prins ucigaşul poliţistului şi adus în faţa justiţiei.

Dar el n–o făcuse. Nu putuse.

Privindu–se în oglinda aflată deasupra chiuvetei unde apa rece curgea în continuare peste mâinile sale, văzu un chip destul de atrăgător, cu tâmplele argintii, un fizic bine întreţinut prin exerciţii regulate. Un chip care indica o viaţă cinstită şi integritate. Soţ devotat, un tată bun, credincios. Asta vedea şi publicul. Un bărbat care arăta corespunzător rolului pe care–l avea şi inspira încredere în sistemul judiciar, libertate şi dreptate pentru toţi. Dar oamenii vedeau doar ce li se arăta, nu?

Se îndoia că cineva care auzea circumstanţele în care–şi pierduse viaţa Jay Burgess va privi dincolo de ceea ce era evident: dusese o viaţă de Don Juan şi fusese asfixiat cu propria pernă de o femeie pe care, probabil, o părăsise.

Oare cineva, se întrebă el, îşi va aminti vreodată de un bărbat numit Raley Gannon şi de acuzaţiile împotriva lui de acum cinci ani?

Evitând să–şi mai privească chipul în oglindă, procurorul general Cobb Fordyce se aplecă deasupra chiuvetei şi se spălă cu apă rece pe faţă.

Pat Wickham junior prinse curaj şi forma numărul de telefon.

— Conway Constructions.

— George este?

— Îmi pare rău. Este plecat până după–amiază.

— Oh. Fruntea lui Pat se umplu de sudoare. Şi–o şterse cu o

batistă împăturită din buzunar.

— Pot să–i transmit un mesaj?

— O, nu. Revin eu mai târziu.

Pat închise repede şi se uită pe deasupra dulapului său, urmărindu–i pe ceilalţi ofiţeri, şoareci de birou ca şi el. Domeniul său era calculatorul. Era un onorabil funcţionar la arhivă. Armele îl speriau.

Criminalii îl revoltau. Avea insignă, dar nu era făcut să fie poliţist. Niciodată nu voise asta şi privea următorii douăzeci de ani pe care îi mai avea de servit ca pe o condamnare pe care trebuia s–o ispăşească.

Nu sesiză niciun pericol şi formă un număr de mobil. Acesta sună de trei ori înainte de se auzi un „alo" brusc.

— George? Pat Wickham.

Simţi nemulţumirea din glasul lui George Megowan şi, pentru un moment, se gândi că va închide telefonul. Dar el mormăi doar:

— Stai puţin.

Pat auzi o conversaţie estompată, în care George se scuză, urmată de câteva secunde de tăcere, în care acesta căuta să rămână singur.

Apoi:

— Cum ai făcut rost de numărul ăsta?

— Sunt poliţist, doar.

Omul pufni disprețuitor, apoi spuse:

— Sunt într–o întâlnire importantă. Socrul meu este gata să pună mâna pe un contract, să construiască un complex atletic. Nu puteai suna într–un moment mai nepotrivit.

— Trebuie să vorbim despre Jay.

— Ce dracului să vorbim? zise George cu glas scăzut.

— Se ştie c–a fost ucis.

— Am auzit.

— Reportera aia pretinde că i–a fost administrat un drog pentru favorizarea violului.

— Şi asta am auzit.

— Şi?

— Şi ce?

Pat estimă că George Megowan cântărea cu 3 kg mai mult decât el. Dar în clipa aceea îşi dori ca forţa sa fizică să fie pe măsura

mâniei. I–ar fi spart capul nătâng de perete, pentru că era atât de obtuz.

— Şi nu te temi?

— Mda, poate că mă tem. A trebuit să joc optsprezece partide de golf şi să pierd, apoi am suferit la o masă timp de două ore şi jumătate, urmate de nouăzeci de minute de licitaţie. După toate astea, dacă negocierea contractului eşuează, Les o să dea vina pe mine că i–am întrerupt licitaţia, ca să vorbesc la telefon.

Pat văzu dincolo de izbucnirea nervoasă a celuilalt. George era la fel de îngrijorat de situaţia asta ca şi el.

— Iar acum a dispărut Britt Shelley.

— A dispărut? Ce vrei să spui?

— Exact ce–ai auzit, răspunse Pat iritat. Nu era acasă când Clark şi Javier s–au dus s–o aresteze. Nu era nici la postul de televiziune. N–a mai fost acolo de ieri după–amiază.

George ascultă totul, apoi îl întrebă:

— Şi ce–ai vrea să fac eu? Să mă duc s–o caut prin tufişuri?

— Ce crezi că poate însemna dispariţia ei?

— De unde dracu' să ştiu, Pat? Primul lucru care–mi vine în minte este că s–a sustras arestării.

La celalalt capăt auzi, desigur, un oftat, pe care Pat îl ignoră.

— Ce crezi că i–a spus Jay?

Pe un ton schimbat, mai marcat de nesiguranţă, George răspunse:

— Nu ştiu.

Neliniştea celuilalt îi spori neîncrederea lui Pat.

— Iisuse!

— Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să te controlezi? Nu te lăsa bătut.

— Ce vom face?

— Nimic. N–o să facem nimic, o să ne comportăm normal. Nu faci nimic, Pat, m–ai înţeles?

Lui Pat îi displăcea tonul poruncitor al celuilalt.

Cine se credea de–i vorbea astfel? El, care după cum ştia toată lumea, era cel pe care–şi vărsa socrul nervii!

El, care avea o nevastă cu o problemă la picioare – nu le putea ţine niciodată apropiate.

George fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Pat senior,

pe când erau amândoi ofițeri de poliție. În continuare, devenise prietenul familiei şi venea adesea la masă în casa lor. Pat şi–l amintea pe George atingându–l în glumă pe braț, tachinându–l în privința fetelor, vorbindu–i despre baseball şi jucând jocuri video cu el. Era zgomotos, exuberant şi vesel.

Asta înainte de a se căsători cu Miranda Conway.

Înainte ca el şi Pat senior să devină eroi. Înainte de incendiu.

După aceea, George Megowan n–a mai fost văzut prin casa Wickham.

— Trebuie să mă duc acum, zise George. Şi nu mă mai suna. Cu cât avem mai puține contacte, cu atât mai bine. Ai priceput?

Închise înainte ca Pat să–l contrazică. Palmele acestuia erau umede când a pus la loc receptorul în furcă. Se făcea că studiază un fişier pe ecranul calculatorului său în cazul în care apărea vreun ofițer.

Telefonul dat lui George nu i–a domolit nervozitatea, aşa cum sperase, ci i–a accentuat–o.

Bravura lui George era ceva de suprafață. Pat putea să parieze că dacă zgâria suprafața corpului vânjos al lui George Megowan, va găsi în interior un laş căruia îi era la fel de frică.

Ca şi el, George se temea că cineva va face legătura între uciderea lui Jay Burgess şi incendiul de la secția de poliție. Va face oare cineva legătura asta? Exista vreo suspiciune că evenimentele erau legate?

Era cineva cu ochii pe el?

Pat Wickham junior îşi dorea adesea să fi avut ochi la spate. Şi nu numai la munca.

12

Stând pe trunchiul unui copac retezat de la marginea pădurii, Raley îl urmări pe Delno, care pornise înspre cabana sa cu iepurele mort, însoțit de trioul de câini. Frunzişul des păru să–l înghită cu totul imediat, fără a lăsa nimic care să amintească de trecerea sa cu excepția unei gaițe arțăgoase cu pene albăstrui.

În jurul cabanei lui Raley, copacii cu lemn de esență tare fraternizau cu arborii pereni. Primăvara, pomii înfloriți şi tufişurile sălbatice creau pete de alb şi pastel. Chiar şi în mijlocul iernii, palmierii pitici şi stejarii rămâneau verzi, dând impresia de vară eternă.

Locul putea fi cu adevărat frumos, dacă el ar fi avut ideea de a aranja cabana, de a moderniza bucătăria şi baia, de a o mobila adecvat, de a face îmbunătățiri, de a–i da aer de casă locuită, cu mai multă viță de cartof dulce.

Nerăbdător, Raley lăsă la o parte visele diurne şi imaginile plăcute pe care le implicau.

Folosise enervarea față de Delno ca scuză ca să iasă afară o vreme. Dacă nu i–ar fi întrerupt Delno, ar fi găsit un alt motiv să iasă. Era obişnuit să trăiască fără aer condiționat. Canicula verii şi umiditatea nu–l mai deranjau. Cu excepția zilei de astăzi. În această zi, aerul dintre cei patru pereți ai cabanei fusese sufocant.

Dar atmosfera sufocantă din cabană nu putea să poarte vina pentru claustrofobia sa, mai mult decât prezența lui Delno. Se discuta despre incendiu, moartea lui Suzi Monroe şi toate problemele care urmaseră, ceea ce făcuse ca în pieptul lui să se adune atât de multă mânie şi resentimente că nu mai putea respira.

Şi mai era şi Britt Shelley.

Şi de ea trebuia să ia o pauză. Când îl întrebase cum se putea revanşa pentru tot răul pe care i–l făcuse, i se conturaseră imediat în minte câteva posibilități. Toate tentante, dar interzise.

Noaptea trecută, când o forțase să doarmă lângă el, procedase în acest mod doar ca s–o facă să se simtă nesigură şi inconfortabil. Să zicem că–i plătea pentru mâhnirea pe care i–o provocase.

Dar cu toată sinceritatea, o făcuse şi pentru că nu putuse rezista să se culce lângă o femeie cu care avusese o discuție – chiar şi una ostilă – care trecea de obişnuitul „cât costă? „sau „plec dimineață. Asta doar pentru această noapte". Şi de obicei, pleca mult înainte de ivirea zorilor.

Iar acum se gândea că somnul alături de Britt fusese o eroare majoră de strategie. În timp ce tactica servise scopului inițial, îi stârnise şi imaginația.

Dar când ieşise afară, o evitase ca un laş, nu?

Făcu un efort să se ridice de pe acel buştean, reveni în curte şi urcă treptele. Apoi intră în casă.

Ea se afla în mijlocul camerei cu braţele pe lângă corp, de parca i se ordonase să aştepte întoarcerea lui. Soarele care apunea o lumina din spate prin fereastra bucătăriei. Ventilatorul din tavan făcea ca şuviţele ei să se ridice şi să cadă în jurul feţei, ca într–un dans aerian.

Ea spuse:

— Se face târziu. Ar trebui să mă întorc acasă.

— Bine. El vorbise toată dimineaţa şi după–amiaza. Doar acum realiză că trecuse ziua.

Conştientă de situaţie, ea îşi trase în jos marginea cămăşii albastre de bumbac. Îi ajungea până la mijlocul coapselor. Îşi ridicase mânecile. Încheiase toţi nasturii cu excepţia celui de la gât.

— Sper că nu te superi c–am împrumutat asta.

N–am mai găsit hanoracul meu.

În casă era mai cald decât afară, aşadar ea nu îmbrăcase cămaşa pentru că i–ar fi fost rece. Poate că abia acum realizase cât de sumară era pijamaua ei. Nu era un neglijeu subţire, căci cele mai importante părţi ale corpului erau acoperite cu acel material uşor care se lipea de trup şi arăta ca şi cum s–ar dizolva la atingere. Noaptea trecuta el se comportase ca un domn, punând pe ea acel hanorac înainte de a o scoate din casa ei.

— Hanoracul tău este pe jos, lângă camionetă, îi spuse. Cred că unul din câini l–a folosit drept saltea.

— E în ordine.

— Eşti gata?

Ea încuviinţă.

— Vrei să mergi la baie înainte de plecare?

— Nu.

— Vin imediat.

În dormitor, el se schimbă de cămaşa de ieri şi–şi puse una curată gândindu–se, când a deschis micul dulap, că ea trebuie să fi umblat recent printre lucruri ca să–şi ia o cămaşă. Se întrebă de ce o alesese pe cea de bumbac. Era veche şi moale fiind spălată de prea multe ori. Poate părea confortabilă. Poate s–a gândit că i se va potrivi mai bine decât celelalte. Poate s–a gândit că restul

cămăşilor lui erau urâte.

Folosi toaleta, se spălă pe mâini şi tocmai voia să iasă din baie când se hotărî să se spele pe dinți.

Observă că tubul de pastă era închis după folosirea de dimineață. Ea îl închisese, pentru că el avea prostul obicei de a–l lăsa desfăcut.

Şi ea se spălase pe dinți. Dintr–un motiv anume, ştia că asta l–a agitat.

Opri ventilatorul şi încuie uşa cabanei. Ea urcase deja în camionetă când apăru el. Îi recuperă hanoracul şi îl scutură de murdărie înainte de a–l arunca pe canapeaua din spate a camionetei, apoi urcă.

Ea îşi găsi poşeta pe podeaua maşinii. Scoase o perie mică din ea şi o trecu prin păr, se uită în oglinda unei pudriere şi oftă când se văzu. Oricum, nu se obosi să se aranjeze. După ce puse la loc pudriera şi peria, reaşeză poşeta pe podea, între picioare.

Au mers tăcuți vreo 7 kilometri până la drumul principal. Când intrară pe acel drum, îi spuse:

— Te conduc până la maşina ta.

Ea se uită la picioarele goale, strângând poalele cămăşii lui.

— Dacă sunt arestată înainte să intru în casă, voi fi dusă la secția de poliție aşa cum sunt.

El aruncă o privire la picioarele ei.

— Ai face senzație.

— Ultimul lucru pe care–l vreau este să provoc senzație.

— De ce? Nu este perioada când se fac clasamentele de popularitate?

Ea îl săgetă cu o privire cruntă. Observația lui nesinceră fusese la fel de meschină ca şi precizarea ei sarcastică despre lama de ras din noaptea trecută.

Dar asta a ajutat–o să schimbe subiectul de la picioarele ei goale şi frumos conturate.

Au mai mers în tăcere încă vreun kilometru, sau cam aşa ceva. Când el a privit–o din nou, a văzut că–şi lăsase capul pe spate. Îşi ținea ochii închişi. Se vedea cum respiră. Câteva secunde, urmări cum se ridică şi se lasă vechea sa cămaşă de bumbac.

Niciodată nu arătase aşa de bine.

Îşi drese glasul.

— O să găseşti poliţiştii la uşă. Ce ai de gând să le spui?

— Că promit să merg cu ei liniştită, dacă mă lasă să mă schimb.

— Mă refeream la faptul că nu ai fost acasă când au venit sa te aresteze?

— Şi eu mă întrebam acelaşi lucru. Să le spun c–am fost răpită? M–ar crede?

— Mă îndoiesc. Oricum, nu după episodul cu drogul pentru favorizarea violului, pierderea memoriei şi relatarea nopții petrecute cu Jay.

— Oricare din variantele astea sună la fel de neverosimil, nu? Fără a–şi mişca capul deschise ochii şi–l străfulgeră cu privirea. Doar nu vei veni să declari că m–ai luat cu forța din casă la miezul nopții?

El clătină din cap.

Ea închise ochii din nou.

— N–am crezut c–o vei face, dar te–am întrebat.

— Am fost destul în centrul atenției. Nu mi–a plăcut. Acum lucrez din spate.

— Aşa că va trebui să înfrunt singură totul.

— Cum am făcut şi eu.

— Am ajuns din nou în acelaşi loc. Bietul Raley. El îşi pierdu răbdarea.

— Nu ți–am cerut mila.

Ea se îndreptă de spate şi se întoarse spre el:

— Nu?

— Nu!

— Oricum, te–ai asigurat că am aflat tot ce–ai pierdut. Reputația, slujba şi…

— Şi mai ce? Hai, spune!

— Şi logodnica.

El îşi aținti privirea asupra drumului.

— Te roade să afli, nu?

— L–am întrebat pe Delno.

— Ce ți–a spus?

— El m–a întrebat ce mi–ai spus despre ea şi când i–am răspuns că nu mi–ai spus nimic, a zis că i se pare că n–ai vrut să aflu nimic. Ea aşteptă el se încăpățână să rămână tăcut. De ce nu vrei să ştiu?

— Nu este nimic de ştiut.

— Rahat!

El râse scurt.

— Asta este un cuvânt pe care telespectatorii tăi nu l–au auzit de pe buzele tale dulci.

— Ce s–a întâmplat cu ea, Raley?

— Dumnezeule, n–ai de gând să mă laşi în pace?

— Nu, până nu aflu toată povestea. Nu ştiu decât c–o chema Hallie.

— O cheamă încă.

— Încântătoare femeie. Isteață, de succes, frumuşică.

— Exact.

— Cât timp ați fost logodiți?

— Puțin peste un an.

— Plănuiați să vă căsătoriți pe 12 aprilie.

— Dar nu ne–am căsătorit. Sfârşitul poveştii. El se mai aştepta la un „rahat", dar ea nu răspunse imediat. Deşi ochii lui rămaseră ațintiți asupra drumului, o simțea că–l priveşte.

După câteva clipe ea spuse încet:

— Raley, a fost prea mult pentru ea, pentru orice femeie să…

— Să ierte?

— Să admită. Înainte de a începe să te ierte, a trebuit să admită faptul că te–ai dus fără ea la o petrecere care promitea să fie sălbatică – punctul de plecare al problemelor.

— Ea m–a îndemnat să mă duc, îți aminteşti? Era bucuroasă că iau o pauză de la acea anchetă.

— Era grozav de naivă.

— Mai spune–o o dată.

Ştiind că el o auzise, ea repetă cu oarecare duritate:

— Or Hallie era teribil de naivă, ori tu erai extrem de demn de încredere.

— Poate câte puțin din fiecare.

— Poate. Ştiu doar că n–aş fi spus niciodată „excelentă idee" dacă logodnicul meu mi–ar fi spus că se duce la petrecerea lui Jay Burgess.

— Asta te–ar fi făcut posesivă.

— Rațională.

— Geloasă.

— Hai să trecem peste asta, da?

— Nu, să rămânem la asta. Cum eşti, Britt? Într–o relaţie mă refer. Te agăţi de tipul respectiv? Eşti nesigură şi te agăţi de el? Sau faci ce vrei şi–l laşi pe individ să stea în preajma ta până oboseşte şi dispare?

Încercările lui de a redirecţiona conversaţia de la viaţa lui personală la a ei n–au funcţionat. Ea l–a întrebat:

— Ce s–a întâmplat după ce a luat–o Jay pe Hallie de la aeroport?

El îşi scutură umerii de parcă ar fi vrut să scape de o mantie grea.

— Te–ar ajuta să vorbeşti despre asta.

El o privi într–un fel anume.

— Nu, pe tine te ajută.

— Merit asta, presupun. Dar asta nu se înregistrează.

— De ce eşti aşa de curioasă? Ai o curiozitate morbidă?

— N–am meritat asta.

El o privi din nou, apoi scăpă o înjurătură.

— Bine. Dar vei fi dezamăgită. N–a fost o scenă de zile mari, nici artificii, nimic ce să poţi dramatiza la televizor.

Ea îl privi aşteptând.

De unde să înceapă? După ce trase aer în piept, el începu:

— Eram încă la poliţie când s–a întors Jay. A adus–o pe Hallie acasă de la aeroport. Mi–a spus că era supărată. Foarte. Apoi m–a bătut pe spate. „Dar e puternică. Va fi bine."

Wickham şi Megowan spuneau că nu mai au nimic nou: eram liber să plec. Am părăsit secţia de poliţie şi m–am dus direct la apartamentul lui Hallie.

Am sunat la uşă, dar nu mi–a răspuns. Am folosit cheia mea şi am intrat. Ea era cuibărită pe canapeaua din camera de zi, strângea o pernă la piept şi plângea.

El ezită în prag, dar pentru că ea nu–l izgoni, a intrat şi a închis uşa încet. Corespondenţa care fusese introdusă prin fanţa uşii cât lipsise era risipită pe podea. Păşi peste ea. Transperantele erau lăsate. Nu aprinsese lumina şi încăperea era în întuneric.

Se priviră peste acel spaţiu care–i separa şi inima lui parcă stătu în loc văzându–i ochii plânşi.

Era ceva cu totul diferit faţă de întoarcerea ei acasă pe care o

planificaseră. Proiecta cu ochii minții o întâlnire sentimentală, ca o scenă dintr–un film romantic, în care decorul devine aproape imaterial când se privesc cei doi îndrăgostiți. Se deplasează unul spre altul cu anticipare, ținându–şi răsuflarea şi când se întâlnesc, se sărută prelung. Sau poate se îmbrățişează şi se învârtesc amețiți de dragoste.

El şi Hallie avuseseră astfel de momente când râdeau mult, din simpla bucurie de a–şi fi găsit fiecare în celălalt partenerul perfect, sau altele când schimbau doar un zâmbet sau o privire, mulțumindu–se să rămână învăluite în tăcere.

Se întreba atunci dacă va fi posibil să mai aibe astfel de momente vreodată. Dumnezeule, spera ca acelea să nu fi fost ultimele! Poate că această experiență le va consolida relația. Dar mai întâi trebuie să o depăşească.

Se îndreptă spre canapea şi se aşeză. Nu se atinseră. Ea continua să suspine încet. Şi–ar fi dorit s–o țină în brațe, să–i spună cât îi părea de rău, cât o iubea, că totul va fi bine. Se va îngriji el de asta. Dar o lăsă să plângă, sperând că acesta era primul pas în procesul de vindecare şi de uitare.

Abia trecuse o jumătate de oră, deşi timpul nu era relevant. Ar fi rămas lângă ea pentru totdeauna, aşteptând un semnal că este gata să vorbească. În cele din urmă, ea îşi şterse ochii, nasul şi îl privi. Pe un ton grav, zise:

— Raley?

Semnul întrebării plasat la sfârşitul numelui lui transmitea profunda ei neîncredere că trebuia să poarte această discuție. Aştepta o explicație. El îşi aşeză brațul pe spătarul canapelei şi o privi în ochi.

Rosti singurul lucru pe care–l putea spune, care veni din adâncul sufletului său:

— Hallie, îmi pare rău.

Cumva, se apropiară şi se îmbrățişară, plângând.

Era prima oară când fusese capabil să dea frâu emoțiilor de când se trezise în acea dimineață. Plânse pentru fata care murise, pentru criza pe care o traversa, pentru durerea teribilă pe care i–o provoca femeii iubite.

În final el îşi recăpătă controlul, îşi şterse fața şi–i luă mâna în palmele sale.

— O să–ți spun tot. Aşa cum s–a întâmplat. Apoi, dacă vrei să mă loveşti, sau să–mi ceri să plec, sau…

— Vorbeşte, Raley.

Şi el începu. Nu–i ascunse niciun amănunt, chiar şi când îi era foarte greu să rostească vorbele care–l incriminau. Hallie merita adevărul absolut.

— Ar fi trebuit să plec imediat ce s–a apropiat. Ar fi trebuit să refuz băutura şi să plec aşa cum plănuisem. În niciun caz nu mi–am spus de cum am vazut–o: *Hallie lipseşte din oraş, aşa că pot să–mi fac de cap. Hallie nu va afla niciodată. Jay va păstra secretul.* Jur, Hallie, ca n–a fost aşa. Nu am nicio scuză decât că arăta grozav, că era prietenoasă şi că, bănuiesc, simțeam nevoia să fiu flatat.

— Iubirea mea nu te flata îndeajuns?

— Da. Desigur. Dar…

— Dar amicul tău a rezolvat treaba pentru tine.

El a salvat vieți şi a devenit erou. Asta te roade, nu?

— Puțin.

Confesiunea lui o întristă.

— Nu ai ce să–mi dovedeşti, Raley. Nici ție. Nimeni nu–ți pune la îndoială etica profesionala, cunoştințele şi îndemânarea, cu siguranță valoarea ta.

— Ştiu, spuse el cam încăpățânat, lucru pe care–l regretă imediat. Dar de la acel incendiu nu pot să nu fiu puțin cam invidios că Jay a făcut ceea ce se presupune c–ar fi trebuit să fac eu. Aşa că atunci când fata aia m–a ales pe mine dintre toți, trebuie să recunosc c–am fost cumva măgulit. Oricum, n–am plecat. Pentru asta îți cer iertare. Dar pentru restul…veni mai aproape de ea. Hallie, ştiu, nu pot dovedi asta, dar sunt convins că margarita pe care mi–a adus–o ea trebuie să fi conținut un drog.

— Jay mi–a spus asta.

— Tu ştii cât rezist la băutură. Câteva înghițituri de margarita, indiferent cât de tare ar fi fost, nu m–ar fi făcut să ajung până acolo încât să periclitez relația cu tine. N–aş fi riscat să te pierd pentru o noapte cu altă femeie, oricare femeie. Nu s–ar fi întâmplat asta. Singura explicație este că nu eram conştient. Nu mă mai controlam.

Încercă să–i explice cât putu de bine cum trupul lui reacționase

la stimulul sexual, aşa ca al oricărui alt bărbat, dar că el, inima, sufletul şi mintea nu participaseră.

— Mă crezi? Dacă nu, aş putea să mă opresc aici.

Ea îl cercetă cu privirea.

— Te cred, Raley. Te cred. Numai că nu pot înțelege cum ai ajuns într–o situație ca asta.

— El a insistat să merg la petrecere, Hallie. Spuse asta pe un ton care nu era deloc agresiv. Nu încerca să scape de vină şi nici să se certe cu ea.

— Ştiu, ştiu. Ea închise ochii un moment.

Când îi redeschise, el avu impresia că ea se întărise şi putea să audă şi restul. Îi mărturisi experiența cumplită de a se fi trezit cu Suzi Monroe moartă lângă el. Îi vorbi apoi despre discuțiile cu detectivii.

— Te–au crezut? îl întrebă.

— Aşa mi s–a părut. Jay m–a crezut şi şti cât poate fi de convingător. N–a mai vorbit despre droguri, dar a dat vina pe alcool, care, pe fondul oboselii, m–a răpus. I–a convins pe Wickham şi Megowan că n–am fost deplin responsabil de escapada sexuală. Iar eu sunt foarte sigur că nu sunt răspunzător de felul în care a murit Suzi.

Îi vorbise apoi despre felul în care–i venise Candy în ajutor, cu toate că tehnic vorbind, ea reprezenta partea adversă.

— M–a făcut în tot felul şi mi–a spus că dacă ar fi în locul tău nu mi–ar mai vorbi.

Hallie schiță un zâmbet.

— Da, aşa este ea. Apoi oftă şi–l întrebă dacă vrea o cola. Se duseră la bucătărie şi se aşezară pe nişte scaune de bar cu genunchii atingându–li–se în timp ce îi explica la ce îi spusese Jay să se aştepte în zilele următoare.

— Mi–am recoltat o probă de urină care va fi examinată. Sperma din prezervativ a fost dusă la laborator. El se prefăcu că nu observă tresărirea ei.

Se va face autopsie. Jay spune că multe depind de asta. Vor ține incidentul sub control, tratându–l ca pe un accident provocat de o supradoză, ceea ce şi eu cred c–a fost.

Hallie tăcu o vreme, studiind capacul cutiei de cola pe care o ținea în mână.

— De ce să te fi drogat femeia aia pe tine, Raley?

Ridicându–şi privirea spre el, repetă: De ce?

— Bănuiesc c–a vrut să se asigure că mă voi culca cu ea.

— Ai descris–o ca fiind foarte provocatoare. La petrecerile lui Jay există mereu bărbaţi la vânătoare, căutând fete doritoare şi sălbatice, aşa cum ai descris–o pe Suzi Monroe. De ce te–a ales pe tine dintre toţi, dacă nu voia decât să se culce cu un bărbat?

— Nu am răspuns la asta.

Ea continuă să se uite la el alte câteva secunde, apoi îşi mută privirea în altă parte.

— Părinţii tăi au aflat?

— I–am sunat de la poliţie şi le–am spus totul. Au rămas fără cuvinte. O fată a murit în pat cu mine. Normal că au fost uluiţi. La început. Apoi au vrut să vină imediat să mă susţină, să–mi caute un avocat. Le–am spus să nu vină, căci pentru moment sunt bine.

— Iar ei te–au crezut.

— Fără îndoială.

El sperase că ea va spune că–l crede, fără îndoială, dar ea nu zise decât:

— Trebuie să afle şi ai mei.

— Lasă–mă să le spun eu. A fost greşeala mea.

— Vor fi… Dumnezeule, nici nu–mi pot imagina.

Îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile. Şocaţi.

— Cred că şocul este o reacţie normală la veşti atât de proaste.

— Când vor afla toţi prietenii lor, le va fi ruşine.

— Sper să nu se ajungă la asta. Jay nu va da cazul publicităţii.

Alte lacrimi se rostogoliră pe obrajii ei. Îl privi cu tristeţe.

— De ce ni se întâmplă nouă asta?

— Pentru că am fost prost. Al naibii de prost. Îi cuprinse faţa în palmele sale. Dar nu te poţi îndoi niciun moment că te iubesc şi că aş da orice, orice, ca să şterg ultimele douăzeci şi patru de ore.

Incapabilă să vorbească, ea înclină din cap.

El o trăsese mai aproape şi îi sărutase buzele cu tandreţe.

— Vom trece peste asta, Hallie.

— Da.

— Este dureros acum, ştiu, dar voi îndrepta lucrurile.

S–au îmbrăţişat strâns. Îngropându–şi faţa la pieptul lui, ea şopti:

— Îmi displace aşa de tare.

— Mie şi mai mult.

— Îmi pare rău, atât de rău.

El se gândi că ei îi părea rău de situaţie, de ceea ce i se întâmplase lui. Poate atunci chiar îi părea rău.

Dar mai târziu se întrebă dacă nu cumva ea îi spusese ceea ce ştia încă de atunci – îi părea rău, dar relaţia lor nu avea cum să continue.

Zilele treceau. Hallie îi împărtăşi dezamăgirea când el a fost exclus din ancheta lui Brunner şi suspendat temporar. N–a putut dovedi că şi el fusese o victimă, dar simţea că Hallie îl crede şi că era gata să–l apere din toată inima.

Asta la început. Apoi situaţia a luat altă întor– sătură. Cu părere de rău, Candy l–a informat că Fordyce se gândea la o punere sub acuzare şi această posibilitate a fost strecurată presei. Jay şi ceilalţi ţinuseră investigaţia secretă până atunci, dar odată ce povestea a ajuns în presă, s–a împrăştiat în comunitate cu foarte mare repeziciune.

O reporteră blondă, nouă de la Channel Seven se pare c–a făcut din ea proiectul ei favorit. Reportajele ei o caracterizau pe Suzi Monroe ca pe o novice dintr–o mănăstire. Autopsia a confirmat că ea murise de un atac de cord indus de droguri şi s–a ridicat desigur problema celui care o încurajase să consume atât de multă cocaină. El a fost principalul suspect.

Mai apoi, testele au confirmat că sperma din prezervativ era a lui. A sunat–o imediat pe Hallie când a primit vestea şi i–a spus că va veni la bancă, atunci când va termina programul. Voia s–o oprească înainte să ajungă acasă, să dea drumul la televizor şi să audă comentarii despre sperma logodnicului ei de la blonda zâmbăreaţă, care părea că se amuza copios de necazul lui.

O luase pe Hallie de la bancă, o dusese la White Point, urcaseră împreună treptele la Battery. Uitându–se spre apa schimbătoare a portului Charleston, îi spuse rezultatul testelor de laborator.

— Nu ştiu ce am făcut noi doi. Dar se pare c–a fost o formă de sex.

Hallie n–a spus nimic un timp îndelungat, ci doar s–a uitat în umbrele schimbătoare ale soarelui şi la norul care trecea pe deasupra apei. Până la urmă i–a spus:

— Aş vrea să mă duci înapoi la maşina mea, Raley.

— Hallie…

— Te rog, Raley. Nu mai pot vorbi despre asta acum.

Poate că sperase că sperma nu va fi a lui, ci fusese o înscenare sau o teribilă încurcătură. Dar acea după–amiază păru s–o schimbe. După aceea, chiar când erau împreună, o simțea distanțându–se cu paşi mici, dar notabili. Sărutările ei deveniră rezervate şi caste, îmbrățişările indiferente, apatice. Discuțiile erau încordate. Discutau pe alte subiecte, dar problema rămânea mereu acolo, între ei.

Scandalul le–a umbrit viețile şi le–a răpit toată fericirea. Chiar dacă încercau să–l ignore, îi epuiza încet.

În final, când doar simulau că mai sunt un cuplu, el a întrebat–o direct dacă vrea să renunțe la căsătorie.

— Dar tu? îl întrebase ea.

— Ştii că eu nu vreau. Dar nici nu vreau să te țin legată de mine, dacă tu nu vrei asta.

— Vreau. Numai că…

Ea nu–i împărtăşi motivul pentru care punea sub semnul îndoielii logodna lor. El putea doar presupune care era acela. Pentru că asupra sa plana încă suspiciunea de a fi comis o crimă? Sau pentru că ea fusese umilită public, numele logodnicului ei fiind menționat în fiecare seară la ştiri? Toată lumea din Charleston ştia de acum că el avusese un fel de relație sexuală cu Suzi Monroe, ceea ce era de–ajuns ca să rupă logodna, chiar dacă el era nevinovat de celelalte acuzații.

Luând–o de mână, el i–a spus:

— Hallie, te iubesc. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Sentimentele mele pentru tine nu s–au schimbat.

Dar n–aş vrea să rămâi legată de mine doar din obligație.

— Nu este aşa, Raley. Jur că nu. Făcu o pauză, apoi spuse: Suntem foarte stresați amândoi. În această stare emoțională, niciunul nu poate lua o decizie care să–i influențeze viața. Este greu să ne gândim la căsătorie când trebuie să ne confruntăm cu asta. Trebuie să trecem peste această problemă, înainte de a putea face un pas decisiv înainte. Trebuie să ne acordăm timpul şi spațiul necesar pentru a sorta lucrurile. Îl privea cu sinceritate şi era atrăgătoare. Nu crezi?

El se aplecă şi dădu drumul la aerul condiționat

Reaşezându–se pe locul şoferului, aruncă o privire pasagerei din dreapta care–l întrebă:

— Ți–a înapoiat inelul?

— Nu atunci. Nici eu nu i l–am cerut. N–am făcut decât să fiu de acord cu condițiile impuse de ea. Râse amar. Cred c–am fost cam generos cu timpul şi spațiul pe care i le–am acordat.

— Ce s–a întâmplat?

— Am închiriat cabana şi am început să–mi petrec zile întregi acolo. Jay a profitat de ocazie. Raley i–a mai aruncat o privire grăbită lui Britt ale cărei buze se desfăcură a uimire: n–a fost de ajuns că făcuse orice femeie să–i mănânce din palmă, să–l mănânce cu totul, adăugă cu cruzime. A trebuit s–o aibă şi pe Hallie. Se plângea că era singura femeie din Charleston pe care a dorit–o şi n–a putut s–o aibă. Ea considera că aşa vrea s–o tachineze. Ca un fraier, şi eu am crezut la fel. Dar el n–a făcut asta. A profitat că eram departe, iar ea vulnerabilă şi…Raley fusese umilit de viteza şi usurința cu care Jay îi luase locul în patul lui Hallie, în inima ei. Chiar după atâta timp, trădarea ei îl durea şi–l scotea din minți.

— Poate că ea l–a dorit întotdeauna.

—Oricum, mi–a trimis inelul de logodnă prin poştă la părinții mei. Le–am spus să–l arunce, să–l vândă, sa–l dea primei persoane fără adăpost. Nu–mi mai pasa.

O vreme, singurele sunete din maşină au fost fâşâitul roților şi ticăitul ceasului de la bord. Nu ştia dacă Britt se teme să nu spună ceva nepotrivit, să folosească un cuvânt care să–i declanşeze furia, sau dacă doar se gândea la ce–i spusese el.

Poate că stabilea nişte legături, întrebându–se dacă Jay îi făcuse ei curte în acelaşi timp în care se culca cu Hallie. Oricum, n–a spus nimic câțiva kilometri.

În cele din urmă, a zis:

— Peste cinci minute ajungem la pistă. Ar fi bine să te gândeşti la ce vei spune poliției, dar înainte de a spune ceva, ar trebui să–ți înştiințezi avocatul.

Ea încuviință absentă.

— De asta ți–a orchestrat Jay căderea? Dacă da, asta este. Hallie a fost motivul pentru care s–a asigurat că o să ajungi în pat

cu Suzi la petrecerea lui? Acolo s–au stricat lucrurile? Gândind cu voce tare, ea continuă: Jay n–a mizat pe Suzi că se va droga şi că va muri în camera lui de oaspeți. N–a pus la cale decât să te prindă cu pantalonii în vine când Hallie era plecată, apoi s–a asigurat că ea va afla, pentru ca mai apoi să poată profita de ea.

— Jay n–ar fi făcut toate astea doar ca să aibă o femeie. Fie ea şi Hallie.

— Dar crezi c–a pus la cale să te trezeşti în pat cu Suzi?

— Cu Suzi moartă. Ea îl privi cu evidentă neîncredere. El întoarse capul şi încuviință. Da, Britt.

Jay a plănuit totul. A învățat–o pe Suzi ce să–mi spună, lucruri de genul bretelelor roşii care o incitau, sau că am o meserie prin excelență masculina. Jay i–a pus în gură asemenea cuvinte despre care ştia că–mi vor atinge mândria afectată. El ştia că este nevoie de ceva mai mult decât de sâni mari şi picioare frumoase ca să mă atragă în patul ei.

— A venit la tine cu un pahar de băutură cu droguri.

— Pus la dispoziție de Jay. Sunt sigur de asta.

Odată ce am fost compromis, iar el a avut prezervativele cu care să dovedească, a avut griji ca ea să consume prea multă cocaină şi să moară.

— Raley… ea scutură din cap neîncrezătoare. Îți acuzi cel mai vechi prieten de crimă.

— Da.

— De ce ar fi făcut Jay asta? De ce?

— Faptul că am băut şi am făcut sex cu Suzi Monroe n–ar fi fost destul de grav. Mi–ar fi provocat probleme, probabil m–ar fi costat relația cu Hallie, dar n–ar fi afectat alte aspecte ale vieții mele. Dar moartea lui Suzi de o supradoză în timp ce se afla cu mine în pat a avut scopul de a mă ruina complet. Un incident ca acela nedemonstrabil din cauza pierderii temporare a memoriei poate distruge viața unui bărbat. Îl poate anihila complet. Pe el şi tot ce făcea.

Opri la intersecția a două drumuri de țară şi se uită la ea. După câteva secunde, văzu cum înțelegerea a ceea ce–i spusese se cristalizează în ochii ei. Cu un glas abia auzit, ea îi spuse:

— Ancheta ta privind incendiul.

El nu zise nimic, ci doar luă piciorul de pe frână şi acceleră în

intersecție. Când trecu de ea, întoarse pe un drum nemarcat, nepavat. Următoarea porțiune de drum era foarte dificilă din cauza gropilor.

— Îmi amintesc asta, spuse Britt. Noaptea trecută când tremuram pentru viața mea.

— Când o făceai pe leşinata. Se prefăcuse că–şi pierduse cunoştința în timp ce el căuta centura de siguranță sub ea. Probabil se gândise că o pipăia în timp ce cotrobăia, dar el chiar nu putea găsi acea centură blestemată. Fusese prinsă între scaune. Vru să–i explice acum, apoi se gândi că era cel mai bine să nu mai vorbească despre asta. Nu voia ca ea să ştie ce bine îşi amintea.

Maşina ei era parcată lângă peretele ruginit, ondulat, al hangarului dărăpănat unde o lăsase. Trase lângă ea, dar niciunul nu făcu vreun gest de a coborî din maşină. El lăsă motorul să meargă destul de mult ca să coboare geamurile, apoi îl opri.

Britt va ajunge pe întuneric în oraş. Soarele apusese deja. Apăruseră câteva stele. Nu aşa de multe câte putea vedea el deasupra cabanei sale. Cerul nopții care–ți tăia răsuflarea era unul dintre beneficiile traiului departe de un oraş mare.

Asta şi liniştea pătrunzătoare, ca şi intimitatea absolută. Deşi prețul pe care–l plăteşti pentru o intimitate absolută este singurătatea. Britt privea peisajul prin parbriz.

— Frumos.

— La vreo 60 de metri în partea aceea este râul. zise el făcând semn cu bărbia. Edisto, adăugă, observând perplexitatea ei. Formează marginea estică a ACE Basin. Combahee, în partea de apus. Ashepoo cumva face diferența.

— Niciodată n–am venit să explorez zona.

— Ar trebui s–o faci.

Ea zâmbi scuzându–se că fusese indiferentă față de topografia locului. Apoi îl întrebă:

— Ce s–a întâmplat între Jay şi Hallie?

El privi spre râu.

— I–a frânt inima. Ea s–a aşteptat la fidelitate, dar asta nu–i stătea lui Jay în caracter. Nici măcar în vocabular. Obținuse ce şi–a dorit, nu fără o luptă grea. Poate şi mai mult pentru că Hallie era logodnica mea. De fapt, amândoi am fost batjocoriți de Jay

Burgess.

Raley realiză că strânsese pumnii şi că simţea aceeaşi furie, ca atunci când aflase că bunul lui prieten îl trădase cu Hallie, apoi se descotorosise de ea. Pentru Jay fusese o cucerire ca oricare alta.

— Ea l–a prins înşelând–o, şi–a luat inima în dinţi şi a părăsit Charlestonul.

Simţind privirea ei curioasă, el continuă:

— Am aşteptat câţiva ani şi m–am hotărât să iau legătura cu ea. Am folosit telefonul de la magazinul general şi i–am sunat pe ai ei. Era singurul mod de a da de urma ei. Imediat ce m–am prezentat, am primit câteva vorbe usturătoare de la tatăl ei. Ştii, ei au crezut poveştile pe care le–ai spus despre mine. Dar înainte de a închide, mi–a spus, de fapt nu, a urlat cu mândrie, triumfător, că Hallie s–a măritat cu un chirurg ortoped de succes la Denver şi că aşteaptă primul copil.

Chiar şi insectele părăsiseră acea fâşie de pământ. În afară de cântecul lor nocturn, nimic nu întrerupea liniştea grea. Ceasul de pe parbriz ticăia.

—Atât.

Raley auzi foşnetul materialului când Britt se mişcă. Întorcându–se spre el. Îşi îndoi genunchiul stâng şi–l vârî sub dreptul.

— Înainte de a mă duce înapoi şi a mă lăsa în voia lui Clark şi Javier, cred c–ar trebui să–mi vorbeşti despre ancheta asupra incendiului de la secţia de poliţie.

13

— Mai întâi, am o întrebare pentru tine, spuse Raley. Cine a fost sursa ta? Cine ţi–a vândut pontul despre mine şi evenimentele din acea duminică dimineaţa?

Britt trase aer adânc în piept şi–i dădu drumul încet:

— Jay Burgess.

El nu lovi cu pumnul în parbriz, nici nu înjură. Nimic din astea,

nimic din ce s–ar fi aşteptat ea. Dar îl văzu strângând din maxilare atât de tare că nici barba nu putea ascunde asta.

— Mi–am imaginat. Cum s–a ajuns la asta?

— L–am cunoscut în timpul primei mele misiuni de ştiri din Charleston. Am fost trimisă să fac un reportaj despre o crimă dintr–un bar rău famat, dintr–un cartier rău famat din Charleston. După ce am terminat evaluarea situației, Jay, care investiga scena crimei, a venit şi s–a prezentat. A spus ceva banal de genul: „Vii des aici?“

— Iar ție ți s–a părut ingenios.

— Era ingenios. Ne–am cunoscut, am vorbit puțin, apoi el m–a întrebat dacă există vreun bărbat important în viața mea. A spus că dacă există, el se va arunca de pe pod. Dacă nu, ne vom întâlni mai târziu la o băutură, într–un bar mai elegant.

— Şi te–ai dus.

— Era drăguț şi simpatic. Un polițist cu care mă simțeam în siguranță. Da, m–am dus şi mi–a plăcut.

El îşi arcui sprâncenele.

— Nu, Raley, nu m–am culcat cu el în noaptea aceea.

— La a doua întâlnire?

Ea refuză provocarea:

— La câteva zile după acea primă întâlnire, Jay m–a sunat la postul de televiziune.

Ea răspunse la interiorul din sala de ştiri cu un glas vesel şi încrezător:

— Britt Shelley.

— Este ziua ta norocoasă.

— Am fost aleasă să–mi petrec weekendul la Ozarks, să mă uit la proprietățile care se pot închiria în comun?

— Mai mult.

— Am câştigat la loterie?

— Jurnalistic vorbind.

— Sunt numai urechi.

— Aş vrea să nu–mi pronunți numele.

Desigur, ea îi recunoscuse glasul imediat, dar nu mai sesiza acel zâmbet din spatele lui.

— Bine.

— Niciodată.

Tonul lui nu putea exprima decât ceva foarte serios.

— Vorbim despre un subiect? Ea întinse mâna după carnetul de notițe şi pix.

— Un eveniment. Şi nu vei divulga că eu sunt sursa.

— Se înțelege.

— Nu pot vorbi acum şi, mai ales, nu la telefon.

Stabiliră să se vadă în noaptea aceea la 11:45 p.m., după ultima emisiune de ştiri, dându–i timp personalului postului să părăsească clădirea şi să elibereze parcarea.

Ea n–a fost surprinsă că Jay Burgess a sunat–o din nou. Se aşteptase la asta. Se distraseră bine la prima rundă de băuturi – el o mai băuse şi pe a doua, dar nu se îmbătase. Fusese o întâlnire plăcută, agreabilă, de cunoaştere. Unde ai crescut, la ce scoală ai învățat? Îți place sportul, filmul, lectura, mâncarea condimentată? Ai fost vreodată căsătorită? Destinații preferate de vacantă? Unde ți–ai dori să mergi în vacanță?

Încheiaseră acea seară plăcută cu promisiunea că se vor revedea curând şi că îl crezuse.

Se gândise că următorul lui telefon va fi ca să o invite undeva din nou, nu ca să–i dea un subiect pentru reportaj. Dar n–a fost dezamăgită. Era mult mai interesată să–şi construiască un public fidel, decât să intre în ceea ce ştia că nu putea să fie decât o aventură trecătoare. În cazul lor, hormonii se puteau amesteca, dar inimile niciodată. Stabilise asta la o jumătate de oră după ce–l cunoscuse.

Cu timpul, înțelesese că în rândul tinerilor profesionişti în ascensiune, persista o concluzie nerostită că orice fel de relație amoroasă era o frivolitate. Ajun– sese să recunoască bărbații care gândeau oarecum la fel ca ea, care nu căutau un partener permanent, pentru care întâlnirile erau ocazii de relaxare şi descătuşare, uneori prin consimțământ reciproc, pentru diminuarea impulsurilor sexuale. Nimic mai mult.

În acest grup nespecificat de persoane cu ambiții de promovare, rarerori vreunul intra într–o relație care să facă față presiunilor celor două cariere şi ambițiilor celor două persoane implicate. Relațiile de durată cer timp şi atenție, care de obicei sunt direcționate de astfel de persoane atingerii obiectivelor profe–sionale, care deveneau, desigur, mai importante decât cele

amoroase.

Îi plăceau bărbații. Se simțea bine în compania lor. Din când în când, îi plăcea să se culce cu câte unul. Dar își schimbase locul de muncă destul de frecvent, uneori nu stătea mai mult de un an după care își trimitea CV–ul să vadă decă exista vreo posibilitate să avanseze la nivelul următor.

Nu avusese nici timpul, nici dorința de a dezvolta altceva în afară de câteva amiciții sporadice, dintre care cele mai multe, prin propria ei voință, rămăseseră platonice și, ceea ce era mai important, fără complicații. Astfel își permitea să dea preavize, să împacheteze și să părăsească un oraș fără să se uite înapoi, fără regrete, fără suferință, a ei sau a iubitului abandonat.

Ocazional, la orizont, se vedea întâlnind un bărbat irezistibil, care să devină la fel de important ca munca ei. Angajamentele și căsătoria, faptul de a aparține cuiva i–ar fi surâs, în special pentru că–și petrecuse aproape jumătate din viață singură.

Desigur, i–ar fi plăcut să ajungă la acea intimitate cu un bărbat care si–i anticipeze nevoile, să înțeleagă ce simte, să aprecieze ambițiile ei, să primească și să dăruiască dragoste. I–ar fi plăcut să aibă copii, mai mulți chiar, pentru că nu și–ar fi lăsat copilul ei fără o familie, așa cum rămăsese ea la moartea părinților.

Dar deocamdată toate acestea se aflau într–un orizont de așteptare. Acel fel de viață urma să vină „într–o zi”. Deocamdată, îi părea bine că trăiește fără o astfel de povară.

Imediat își dăduse seama că și Jay Burgess avea aceeași politică de viață. Era un bărbat căruia îi plăceau flirturile, femeile, care mai mult ca sigur nu va stabili o relație cu una singură. Era plăcut, distractiv, dar un blestem pentru femeia care se îndrăgostea de el.

Așteptându–l în mașina ei din parcarea întunecată a postului de televiziune, se simțea la fel de emoționată ca o tânără la prima întâlnire cu iubitul ei. Jay opri mașina lângă a ei, coborî și după ce se uită în jur prin parcarea goală acum, deschise portiera și urcă.

— Salut. Se aplecă peste bord și o sărută pe buze.

— Niciodată nu–mi sărut sursele, Jay.

— Adevărat? El părea cu adevărat surprins. Eu sărut pe toată lumea. Mă refer la fete.

— Sunt sigură de asta, spuse ea râzând. Sper că asta nu este

doar o stratagemă a ta să fi aici, singur, cu mine în întuneric.

— Acest scenariu ar fi posibil, spuse el cu acel zâmbet fermecător. Mi–ar plăcea să–l pot pune în aplicare cândva. Făcu o pauză şi zâmbetul îi pieri.

Dar nu în seara asta.

— Atunci, chiar ai un subiect.

— Mă tem că da.

— De ce spui asta?

— Este vorba de subiectul respectiv, Britt. Nu este ceva prea plăcut, dar înainte de a–ți da detalii, trebuie să–mi promiți că nu mă vei cita ca sursă.

— Ți–am promis deja.

— Nu a existat această întâlnire.

— Am înțeles, Jay. Poți avea încredere în mine.

El încuviință şi începu prin a o întreba dacă a auzit ceva despre moartea recentă a unei femei pe nume Suzi Monroe. Britt îşi aminti că citise ceva în ziar.

— Supradoză de cocaină, nu? Nu prea ştiu detalii.

— Există o explicație, îi spuse el. Procurorul districtual n–a dat detalii presei. Moartea a fost clasată ca o supradoză obişnuită. Dar sunt mai multe detalii legate de acest caz, pe care nu le divulgăm.

— Cine nu le divulgă?

— Detectivii chemați la locul morții femeii. Şi eu.

— De ce nu le–ați dat la iveală?

— Pentru că a murit în apartamentul meu.

Britt simți numaidecât implicațiile. Începu să şi vadă cum cariera ei înregistrează un progres imediat.

Jay vorbi neîncetat zece minute, relatându–i cum murise fata în pat cu cel mai bun pompier din oraş, care era şi prietenul său de o viață, Raley Gannon.

De acum, radarul ei de reporter clipea într–o veselie. Dacă ar fi fost ficțiune, intriga ar fi fost una tot mai consistentă.

— Acest bărbat ar fi trebuit să facă tot posibilul s–o salveze, spuse Jay aproape furios. Numai că şi el era aşa de beat, aproape inconştient.

El continua, recunoscând că petrecerea fusese cam nebunească, se consumase foarte mult alcool.

— Sunt renumit pentru ospitalitate… spuse el oarecum sfios.

Dacă vei mai sta aici destul, vei afla.

Dar… îşi plecă apoi capul, scuturându–l cu tristeţe.

Petrecerea asta a scăpat complet de sub control. Am dat petrecerea ca să sărbătoresc faptul că trăiesc. Făcu o pauză şi o privi. Ai aflat de incendiul de la secţia de poliţie?

Ea încuviinţă.

— Ai fost unul din eroii zilei.

El păru flatat că ea aflase şi continuă fără alte comentarii.

— Am vrut să fie cea mai grozavă petrecere dată vreodată. Dar ar fi trebuit să nu beau nimic. Să fi urmărit cât beau invitaţii mei, cât de tare s–au îmbătat. Doar sunt poliţist, pentru numele lui Dumnezeu! Este obligaţia mea să protejez oamenii.

Ea nu zise nimic când el îşi făcu *mea culpa*. La unul din posturile la care lucrase înainte, un profesionist cu experienţă o învăţase că atunci când cineva avea ceva de spus şi o făcea din proprie iniţiativă, era bine să nu–l întrerupi.

— Ar fi trebuit să veghez în special asupra celui mai bun prieten al meu, zise Jay. Nu realizasem până atunci cât de epuizat era Raley. Nu trebuia să–l las să bea atât. Muncise prea mult, luând asupra sa şi alte responsabilităţi, avea prostul obicei să–şi asume responsabilitatea pentru orice merge prost în lume.

Dacă se lovesc două planete, el îşi asumă responsabilitatea. Aşa este el. Prea dur cu sine. Şi iată că ajunge în momentul în care iubita lui este plecată, poate să o lase şi el mai uşor, să–şi facă de cap măcar: o dată şi… Jay dădu aerul afară cu putere. La naiba!

Se pare că eu l–am împins spre asta. Îşi frecă obosit ochii. Amândoi suntem vinovaţi. Şi eu la fel ca el.

— De moartea lui Suzi Monroe? Ea nu se putu abţine. Întrebarea îi scăpă înainte s–o poată opri.

— Mda, pentru felul în care a murit.

Şocată de francheţea lui, ea ascultă detaliile despre felul în care Raley se îmbătase cu margarita şi o dusese pe Suzi la fel de beată în dormitorul de oaspeţi al lui Jay.

— Tu le–ai dat cocaina, Jay?

— Nu! Dumnezeule, cum poţi să crezi asta? Cunoscându–l pe Raley aşa cum îl cunosc – şi–ţi spun acum încă o dată că e tipul cercetaşului fanatic – aş jura pe un teanc de Biblii că Raley nu s–a drogat. Sunt aproape gata să jur că nici pe ea n–ar fi lăsat–o s–o

facă. Cred că s–a întâmplat exact aşa cum a spus el. Au făcut sex de câteva ori, el a adormit şi n–a ştiut nimic până s–a trezit a doua zi şi a găsit–o moartă.

— Ce cred anchetatorii? îl întrebă Britt încet.

— Acelaşi lucru.

I–a mai spus că procurorul districtual analiza cazul cu atenție, dar că el nu credea că Raley Gannon va fi acuzat de crimă. Autopsia n–a relevat nimic dubios în afară de supradoza letală de cocaină, pe care se pare că fata şi–a administrat–o singură.

— Noi nu i–am furnizat droguri, nu i–am pus cocaina sub nas. Mă interesează doar ca implicarea noastră să fie trecută sub tăcere. Este mai bine să nu se afle. Are zi de muşamalizare, iar eu fiind de bună credință, nu mai pot participa în niciun fel.

Avea dreptate, era un subiect grozav, pentru care un reporter de investigații trebuia să facă mari eforturi să–l aibă, în stilul Woodward şi Bemstein. Uluitor, că îi fusese servit pe o tavă de argint! Ei, care era o începătoare. Ei, cea care–şi încerca norocul pe piața ştirilor de televiziune de dimensiuni respectabile şi cu reputație.

Se întreba dacă visează. Nu. Când se întinse să–i strângă brațul lui Jay Burgess în semn de consolare, el se afla foarte aproape.

— Ce s–a întâmplat n–a fost vina ta, Jay. Indivizii care au ajuns în dormitorul tău erau adulți. Erau responsabili pentru faptele lor.

— Ştiu, dar…

— De fapt, este chiar de admirat pentru caracterul tău că–ți asumi o parte de responsabilitate, ca să nu mai spunem că vi să–mi şi spui asta.

El o privi, schițând un zâmbet.

— Şi ce va ieşi din asta? Patruzeci de bice sau o sută de Ave Maria?

Ea zâmbi, apoi deveni brusc serioasă când îi spuse:

— Povestea asta trebuie relatată.

El oftă şi se rezemă de spătarul banchetei.

— De asta sunt aici. Întâlnirea cu tine din noaptea trecută a fost providențială. Ca şi cum ai fi fost trimis, aşa că voi face aşa cum îmi dictează conştiința.

— Povestea va avea un impact exploziv. Realizezi asta, nu? În special pentru prietenul tău. După cum ai spus, se presupune că

el trebuia să salveze oameni.

— De asta eu şi ceilalți detectivi am păstrat tăcerea la început. Va fi rău pentru Raley, iar el este un tip grozav. Cu adevărat, zise el observând o urmă de scepticism dincolo de încruntarea ei. Toată lumea îl place pe Raley. E un tip rezistent, dar asta este pe cale să–l distrugă. Fata care era în pat cu el şi–a găsit să moară! Privind–o direct, îi spuse: Nu vreau ca el să afle vreodată că eu am făcut public totul. Ne–ar distruge prietenia.

— Înțeleg, Jay. Dar şi tu va trebui să înțelegi că o dată ce povestea asta va fi dată publicității, nu poate fi retrasă la fel ca un lot prost de conserve de fasole. Nu poate fi negată, infirmată, dezbătută sau chiar retractată, va rămâne pentru totdeauna.

— Ştiu ce spui. La naiba, Britt, ştiu că va urma o cădere şi pentru mine. Dar mă aflu în punctul în care pot să spun „dă–i drumul!" Nu mă mai lasă conştiința să trăiesc cu această povară.

Britt tăcu şi trase aer în piept, apoi se uită la Raley. În timpul povestirii, el nu se mişcase. Se aplecă spre el, aşa cum făcuse în noaptea aceea cu Jay, şi–i puse mâna pe braț.

— Remuşcările, dorința de a–şi asuma o parte din vină pentru Suzi Monroe, m–au plasat imediat de partea lui. L–au transformat într–o sursă total credibilă şi şi–a atras simpatia mea, Raley. Nu l–am pus sub semnul îndoielii pentru că se implicase şi el ca şi tine. De ce şi–ar pune gâtul pe tocător, s–ar expune oprobriului public, dacă ceea ce mi–a spus nu era adevărul absolut şi o problemă de conştiință?

— Pentru că ştia că mie îmi va cădea capul. Nu lui. Nici momentul ales n–a fost întâmplător. Voia să ajungă cu tine în pat cât mai repede.

Ea îşi retrase cu furie mâna de pe brațul lui.

— Dar acesta n–a fost motivul principal pentru care a luat legătura cu tine atunci. Scandalul nu produsese încă rezultatul dorit. Eu eram suspendat, nu concediat. Hallie era supărată şi afectată, dar accepta explicația mea. Relația noastră mai avea încă o şansă să supraviețuiască. Cobb Fordyce ezita să mă pună sub acuzație de crimă. Dacă lucrurile ar fi rămas aşa, mi–aş fi putut salva reputația şi mi–aş fi restabilit viața. Aş fi fost afectat, dar nu distrus. Dar asta nu i–a fost de–ajuns, continuă el furios. Trebuia

să mă termine. Pentru acest scop, Jay trebuia să străbată distanța, să dea la iveală îngrozitorul adevăr, chiar dacă asta însemna să admită că a fost o gazdă neatentă. Scoase un sunet ironic să–şi sublinieze sarcasmul.

— Nu mi–am dat seama c–am fost manipulată, spuse ea.

— Nu, tu doar ai luat povestea lui şi ai fugit cu ea. Minute întregi de transmisie au fost dedicate ca să subliniezi cât de beat eram, cât de iresponsabil, să nu realizez că femeia cu care eram trăsese pe nas cantități mari de cocaină combinată cu alcool. Şi cine a fost furnizorul cocainei? Te–ai asigurat că vei ridica această întrebare în mințile telespectatorilor tăi fără să mă acuzi direct pe mine că i le–aş fi dat. I–ai intervievat pe cei prezenți la petrecere, care au spus că m–au văzut conducând–o spre piscină. Ceea ce este o minciună. S–a spus c–am înotat goi. Poate. Nu–mi amintesc. Cred că dacă aş fi încercat să înot, m–aş fi înecat, dar… Ridică din umeri. Nu sunt sigur de nimic. Mi–am construit apărarea pe faptul că mi–a fost ştearsă memoria cu o substanță pusă în secret în băutura mea. Dar Jay, bunul meu prieten, m–a sfătuit să nu spun asta, ca să nu fiu luat drept narcoman şi alcoolic înrăit.

— Trebuia să mă suni, să–mi spui versiunea ta

El pufni disprețuitor şi de astă dată.

— Iar tu, cu siguranță, m–ai fi crezut.

Nu, nu l–ar fi crezut. Ştia că nu l–ar fi crezut. Ca şi când i–ar fi citit gândurile, el râse disprețuitor, iar ea refuză să se mai scuze încă o dată.

Recunoscuse că reportajul ei fusese tendențios. Îi spusese că–i pare rău: el respinsese scuzele ei. Era momentul să treacă mai departe.

Dar înainte de asta lăsă să mai treacă câteva momente. Apoi îi spuse:

— Jay voia să oprească ancheta ta.

El încuviință scurt.

— El ştia că m–am specializat ca polițist mai întâi. Cred că nu i–a convenit asta niciodată, dar cine ştie. Poate că n–a fost aşa. Oricum, mă apropiam de descoperirea a ceva ce el n–ar fi vrut să aflu.

— Cum ar fi? Cauza incendiului?

— Ştiam cauza. Fără îndoială. Cineva a dat foc hârtiilor din

coşul de gunoi.

— Aşa de simplu?

— Nu, nu este aşa de simplu. El ezită, ca şi cum ar fi vrut să intre în detalii, apoi se decise să n–o facă. Investigaţia mea era incompletă şi lipsită de rezultat. Când a avut loc petrecerea lui Jay, erau întrebări importante la care n–am primit răspuns niciodată. După ce am fost eliminat, Brunner s–a dus cu explicaţiile date lui urmând calea oficială. Lumea le–a acceptat şi i–a îmbrăţişat pe eroi.

— Eroii. Ea îi enumera pe degete. Pat Wickham şi George Megowan.

— Cei doi detectivi care erau mahmuri, dar care au fost chemaţi la faţa locului ca să investigheze moartea lui Suzi Monroe.

— Cobb Fordyce.

— Procurorul districtual care nu m–a acuzat de crimă, dar i–a recomandat public şefului pompierilor demiterea mea chiar în ziua în care a fost anunţată.

— Şi Jay.

— Care ştia cel mai bine să–şi acopere fundul.

Imaginea care începuse să se formeze în mintea ei nu era tocmai plăcută.

— Încerci să spui că cei patru au pus la cale chestia cu Suzi, mergând până acolo încât să se asigure că femeia a înghiţit o doză letală de cocaină cu scopul de a opri ancheta ta?

— Tu care eşti reportera de renume, ce spui?

— Pui sub semnul îndoielii faptul că au fost eroi?

— Nu mă îndoiesc de asta. Sute de martori i–au văzut scoţând oamenii din clădirea incendiată, intrând înapoi de câteva ori ca să–i scoată pe alţii.

— Şi atunci de ce se temeau de ancheta ta? De ce au mers până într–acolo încât s–o oprească? N–ar fi făcut–o. Doar dacă…

Întrucât ea se opri pentru câteva secunde, el o îndemnă să continue.

— Doar dacă…

Gândurile începură să i se învălmăşească în cap.

— Doar dacă ancheta ta urma să dea la iveală ceva care s–a petrecut înaintea incendiului.

El tăcu, lăsându–i timp să–şi ordoneze gândurile.

— Asta este, nu? Urma să descoperi ceva care nu numai c–ar fi diminuat eroismul lor, ba chiar l–ar fi anulat. Vorbind repede acum ca să poată ține pasul cu gândurile ei care se derulau rapid, îi spuse: Asta mi se pare logic. Au făcut toate astea, au riscat să fie incriminați în legătură cu moartea lui Suzi Monroe, ca să te împiedice să descoperi ceva foarte rău, ştiut doar de ei patru.

— Unul pentru toți şi toți pentru unu, spuse el cu amărăciune.

— Jay voia să–mi dezvăluie acest secret. În noaptea aceea la Wheelhouse. Nu este aşa? Voia să se descarce, să scape de această povară cu adevărat.

— Bine intuit, spuse el, din nou pe un ton amar. Mai avea câteva săptămâni de trăit. Voia să aibă conştiința curată, înainte de întâlnirea cu Creatorul. Şi cine ar fi fost mai indicat să afle? Tu erai mesagerul lui personal, care făcuse o treabă foarte bună pentru el. Deşi de data asta cred că ți–ar fi smuls promisiunea să nu dai adevărul publicității decât după moartea lui.

— Aşadar, ce a fost?

— Ce–i?

— Secretul? Ce făcuseră cei patru sau ce nu făcuseră, ce nu voiau să fie divulgat? Ce era? Ştii?

Ce bănuieşti?

El se mulțumi s–o privească, fără a spune nimic.

— Raley! exclamă ea exasperată. Ce întrebări ai pus şi nu ai primit răspuns? Ce te frământa pe tine? Ceva din raportul autopsiei, nu–i aşa? În discuția cu Jay, când te–a chemat la petrecere, i–ai spus că ai nevoie de un raport asupra dispăruților? Îți lipsea ceva. Ce anume? În ce direcție se îndrepta investigația ta?

El scutură din cap.

— Mda.

— Mda?

— Mda. Ți–am spus ce trebuia să ştii, altceva nu–ți mai spun.

— Ce? De ce?

— Pentru că nici eu nu am deocamdată răspunsurile şi nici n–aş vrea să mă văd menționat la ştiri mâine–dimineață.

— Eu nu voi apărea mâine la ştiri. Voi fi în puşcărie, apărându–mă de acuzația de crimă.

— O, am toată încrederea în tine, Miss Oră de Vârf. Vei găsi tu o modalitate de a apărea în fața camerei cu un microfon. Chiar şi din

închisoare.

— În ciuda insultei, nu ți–aş menționa numele.

Dacă aş putea să ajung în fața unei camere, aş spune: că dețin informații dintr–o sursă necunoscută.

— N–o să spui nimic, pentru că nici eu nu–ți spun mai mult decât ți–am spus deja. Sunt numai speculații, de fapt, iar tu ar trebui să le coroborezi. Nu este asta regula de aur a jurnalismului profesionist? Să coroborezi întotdeauna cel puțin două surse?

Britt simți batjocura din spatele vorbelor lui.

— Încă mai eşti supărat pe mine, nu? De asta nu–mi dai toate informațiile?

— Este un motiv la fel de bun ca altele. Nu–ți uita poşeta. Deschise portiera şi coborî.

Câteva secunde, ea rămase privind locul rămas gol din spatele volanului, apoi îşi luă poşeta şi coborî.

Când călcă pământul, simți cum tulpinile buruienilor uscate îi înțeapă tălpile.

Nu realiză cât era de întuneric până ce nu înconjură botul maşinii, încercând să evite să calce pe ceva ce–ar fi rănit–o. Raley orientase fasciculul lanternei industriale de mare putere asupra unei cutii de unelte ataşate în spatele maşinii şi scotocea după chei şi cleşti şi altele de genul acesta.

— Ce faci acolo?

— Caut cheile maşinii tale. Le–am pus aici azi–noapte.

— Ai un comportament copilăresc. Şi criminal.

— Criminal? Cum vine asta? Se auzea scrâşnet de metal pe metal, în timp ce el scotocea printre unelte.

— Jay a fost redus la tăcere, nu? Aşa cum s–a întâmplat şi cu tine acum cinci ani. Cineva m–a drogat şi pe mine, ca şi pe tine, apoi l–a ucis pe Jay, ca şi pe Suzi şi au lăsat un țap ispăşitor care nu–şi aminteşte nimic. Asta este teoria ta.

— Corect.

— În acest caz, păstrând pentru tine ceea ce ştii sau lămureşti, de fapt, împiedici anchetarea morții lui Jay. Asta înseamnă obstrucționarea justiției.

— Greşit. Am ajutat la anchetă. Pe tine de ce crezi că te–am răpit? Am făcut–o ca să poți folosi ce ți–am spus, ca să–i orientezi pe detectivii Clark şi Javier spre eroii care au supraviețuit, George

Megowan şi Cobb Fordyce. Unul din ei l–a ucis pe Jay.

— George Megowan este fost poliţist, iar Fordyce este procurorul general al statului.

— N–am spus că va fi uşor.

— Aceşti detectivi nu vor vrea să audă ceva rău despre Jay. Este idolul lor. Fără o dovadă, nu vor crede că Jay a fost implicat într–o conspiraţie şi muşamalizare, mai ales nu împreună cu ceilalţi doi.

— Va fi o misiune dificilă, dar pariez că i–ai putea convinge. M–ai putea ajuta pe mine, convingându–i pe ei.

— Aş putea.

— Dar n–o vei face.

— Nu, n–o voi face.

Când scoase mâna din cutia de unelte, inelul ei cu chei era pe inelarul lui. Î–l întinse. Ea îl înşfăcă, iar el îi spuse:

— Îmi vreau cămaşa înapoi.

Ea ezită, apoi lăsă poşeta să cadă, descheie rapid nasturii cămăşii şi o scoase. Raley o luă şi o aruncă prin uşa deschisă a şoferului în cabină, apoi luă hanoracul ei din spatele camionetei şi i–l dădu.

— Probabil ar trebui să–l dezinfectezi înainte să–l porţi din nou. Câinii lui Delno…

Britt îl luă de la el şi–l aruncă în spate unde fusese.

— Raley! Vocea ei trăda nerăbdarea. De ce nu l–ai demascat pe Jay şi pe ceilalţi cu cinci ani în urmă?

— Mi–au trebuit luni întregi să înţeleg c–am fost tras pe sfoară. Cred c–au început să mi se clarifice lucrurile doar când a început să aibă relaţii cu logodnica mea. Şi după ce am înţeles, ce puteam dovedi? Nimic. Iar cu câteva clipe în urmă chiar tu ai subliniat importanţa dovezilor într–o anchetă de criminalitate. Reputaţia şi credibilitatea mea s–au dus dracu'. Cine ar fi crezut că am fost drogat ca să–mi pierd memoria? Tot ce Fordyce – vulturul legal al pâlcului – a avut de spus a fost că a auzit deja această apărare şubredă şi a considerat–o irelevantă. Nu aveam cu ce să lucrez, Britt. Şi în plus…

— În plus, ce?

El îşi muşcă interiorul obrazului, apoi spuse:

— Nu puteam să cred că prietenul meu mi–ar face aşa ceva. Nici acum nu sunt tentat să cred. În adâncul meu ştiu că aşa a fost,

dar inima refuză să creadă. Şi de multe ori aproape m–am convins de propria–mi amăgire. Încercam să mă conving că amărăciunea şi gelozia profesională că m–au făcut să–i transform pe cei trei eroi în monştri. În cinci ani am făcut multe presupuneri. Se concentră din nou asupra chipului ei. Apoi, ieri–dimineață am văzut conferința ta de presă. Am ştiut atunci că nu m–am înşelat nicio clipă.

— Absolut, spuse ea cu vehemență. Ceea ce mi s–a întâmplat mie confirmă ce ți s–a întâmplat ție.

Asemănarea dintre cazurile noastre nu poate fi nici negată, nici ignorată. Vom merge împreună la poliție.

— Îmi pare rău. Te descurci singură. El scotoci în buzunarul cămăşii de unde scoase o foaie de hârtie şi i–o întinse.

— Ce este asta?

— Indicații, cum să ajungi acasă. Este cam complicat să conduci pe drumurile astea secundare pe întuneric, dar dacă urmezi instrucțiunile nu te pierzi. La un moment dat, ai putea ieşi în autostrada şaptesprezece. De acolo o iei la stânga. Aşa vei ajunge direct la Charleston. Condu cu grijă. El se întoarse.

— Eşti un laş!

Piciorul lui drept se afla deja în cabină, dar întoarse capul şi o privi peste umăr. Ea aproape păli sub privirea lui dură, dar se controlă.

— Pentru că n–ai prea opus rezistență, Jay ți–a furat reputația, cariera şi pe Hallie. De ce n–ai luptat măcar pentru ea? Poate asta ar fi vrut să vadă, că lupți. Din acest motiv, când ai văzut că eşti desființat de presă, de ce n–ai venit la mine să–mi ceri un drept la replică? Tu te–ai retras în pădure, ți–ai lăsat barbă, ai devenit un pustnic a carui singură tovărăşie este a unui bătrân cu păduchi, care duhneşte. Este adevărat că n–ai avut o dovadă solidă a ceea ce ți–au făcut aceşti bărbați. Dar eu cred că este un raționament superficial. Faptul că te–ai retras din mijlocul semenilor este departe de a fi un act de curaj, pompier Gannon. Este renunțare. Capitulare. Şi nu cred că ți–ai petrecut timpul aici, în cabana asta, departe de lume plănuind să te răzbuni. Nicidecum. Eu cred că ți–ai petrecut timpul lingându–ți rănile şi plângându–ți de milă. Nu vei fi niciodată reabilitat, pentru că nu ai nervii să încerci. Este mai comod să stai în cuibul tău, decât să ieşi la luptă pentru dreptatea care ți se cuvine.

Când termină de vorbit, respira greu şi era indignată. Raley nu mişcase un muşchi în timpul diatribei ei. Îşi retrase piciorul din cabina camionetei şi veni încet spre ea.

— Ai impresia că mă cunoşti?

Ea îşi scoase bărbia în afară sfidător.

— Cred că te–am intuit perfect. Spui că vrei să te răzbuni pe toţi cei care au contribuit la căderea ta nemeritată. Ai ocazia să te reabilitezi.

El o studie un moment printre gene.

— Ştii, ai dreptate. Făcând o mişcare bruscă, îi puse mâinile pe umeri, o dădu cu spatele spre camionetă şi veni mai aproape de ea. Gura asta a ta isteaţă mi–a adus această cădere nemeritată. Îi fixă buzele cu privirea, buzele care se deschiseseră când el o prinsese de mâini. Le închise acum. El zâmbi dându–şi la iveală dinţii, dar nu era o expresie tocmai plăcută. Crede–mă, Britt Shelley, steaua de la Channel Seven, în ultimele douăzeci şi patru de ore mi–am imaginat că m–aş putea manifesta liber cu gura ta, aşa cum ai făcut şi tu cu viaţa mea, acum cinci ani. Răzbunare? O, da! M–am gândit la multe metode de a te reduce la tăcere, dar toate au fost prea obscene. Se aplecă spre ea presând–o între el şi camionetă, apropiindu–şi gura de a ei. Dar nu te voi atinge. Niciodată. Nu pentru că aş fi laş, cum mă consideri şi nici pentru că nu mi–ar face plăcere, ci pentru că nu–mi placi. Cu toate că... făcu o pauză, ochii lui verzi ridicându–se spre ai ei. În special, pentru că te–a avut Jay înaintea mea.

14

Dându–i drumul la fel de brusc, el se întoarse şi urcă în camioneta sa. Porni motorul şi Britt fu nevoită şi sări din faţa maşinii când el întoarse şi ieşi în drumul principal. Ea începu să tuşească din cauza prafului stârnit de camionetă.

Lacrimile de furie făcură ca stopurile maşinii să pară două pete roşii. Imediat ce dispărură, rămase în întuneric total. Îşi luă repede geanta de pe jos şi urcă în maşină. Scaunul şoferului fusese dat în

spate la maxim ca să poată încăpea picioarele lungi ale lui Raley Gannon, şi toate oglinzile fuseseră dereglate.

Faptul că trebui să le readucă la poziția inițială o înfurie şi mai tare.

Iar drumul accidentat nu avu darul să–i îmbunătățească starea de spirit. Nu putea merge decât foarte încet. Nu zări niciodată luminile maşinii lui Raley în fața ei, deşi continuă să înghită tot praful ridicat de el până la drumul principal. Nu era un motiv de laudă. dar cel puțin într–o vreme anume, drumul fusese acoperit cu zgură. Poate în timpul administrației Truman.

Se mai uită o dată pe instrucțiunile date de el, presupunând că trebuia să–i fie recunoscătoare pentru atâta considerație şi întoarse, aşa cum îi fusese indicat. Ținu maşina la o viteză moderată nu numai pentru că drumul traversa o pădure deasă, întunecoasă şi şerpuia, ci pentru că avea nevoie de timp să reflecteze la experiența ei cu Raley şi să se pregătească pentru ce o aştepta. Înainte ca lucrurile să meargă spre bine, urmau să se înrăutățească şi se temea tocmai de aceasta perioada de trecere.

Britt îşi purtase singură de grijă de la moartea părinților, care pieriseră la interval de un an, tatăl de cancer pulmonar pe când era în liceu, iar mama de un atac de cord, câteva luni mai târziu.

Fiind studentă în primul an, nu–şi permisese luxul de a–şi plânge mama. Nevrând să piardă un semestru întreg, îşi luase doar o săptămână învoire de la ore pentru înmormântare şi pentru a perfecta toate actele necesare în urma decesului neaşteptat.

Apoi se echilibrase emoțional şi se întorsese la şcoală, acceptând că era orfană şi că avea viața în propriile–i mâini. Era beneficiara unor polițe modeste de asigurare de viață pe care le folosi pentru a–şi plăti studiile. Când absolvi, vându casa familiei. Fusese o hotărâre dureroasă, reprezentând despărțirea de singura familie pe care o avusese vreodată, dar îi trebuiau banii pentru a–şi suplimenta veniturile foarte mici obținute la diferite posturi de televiziune. Aceste slujbe îi aduceau ceva mai mulți bani decât o bursă studențească, dar erau utile pentru a căpăta experiență în fața camerei video şi în privința echipamentelor, pe lângă scrierea şi realizarea propriu–zisă a reportajelor.

La unul dintre posturile de televiziune, în schimbul accesului în sala de editare, trebuia să golească coşurile de hârtii şi să mături

în fiecare seară după ce plecau toți acasă. Nu–i plăcea asta, dar se achita de sarcina respectivă, spunându–şi că ajuta la definitivarea caracterului ei. Şi, în plus, îi aducea treizeci şi cinci de dolari în plus pe săptămână.

În cele din urmă, s–a mutat la un post de televiziune cu audiență mai mare, unde nu trebuia să mai facă nimic în plus ca să–şi mărească salariul. În anii care au urmat, s–a mutat de la un post la altul avansând, învățând, câştigând experiență, dezvol–tându–şi abilitățile de a apărea în fața camerei.

Când se eliberă slujba de la Charleston, căpătase deja cunoştințele corespunzătoare în domeniu, dar şi logistica de care se putea folosi. Angajarea ca reporter tematic a reprezentat un pas major înainte în cariera ei. Slujba asta nu avea s–o îmbogățească, dar îşi putea permite să–şi plătească ipoteca şi îmbrăcămintea de firmă.

Cu toate că deplânsese întotdeauna moartea prematură a ambilor părinți, realiză că era făcută să trăiască pe propriile picioare. Sau poate că adoptase această atitudine tocmai pentru că nu avea altă şansă.

Oricum ar fi fost, era obişnuită să–şi câştige existența şi să stea pe propriile–i picioare. Nu se baza pe nimeni.

Era liberă să ia decizii, fără amestecul cuiva.

În seara aceasta, îşi dori să nu fi fost chiar atât de singură. Nu se mai simțea independentă, ci mai degrabă abandonată, fără prieteni, vulnerabilă.

Acestea erau sentimente rare, neagreate de ea, aşa că nu prea ştia cum să se descurce cu ele. De ce, după ce trăise singură atâta vreme, îşi dorea să–i fie cineva alături, pe care să se sprijine, care s–o sfătuiască sau s–o încurajeze?

Dar nu exista o astfel de persoană în viața ei.

Tot aşa cum fusese singură când, la optsprezece ani rămăsese fără părinți. Acum, ca şi atunci, trebuia să accepte să se descurce în diverse situații cu cât mai multă hotărâre şi demnitate. Supraviețuise până în acest moment. O va face şi de acum înainte.

Dar cum putea să se descurce fără să fie îngrijorată pentru ce–i vor aduce orele următoare?

Polițiştii aflați acasă la ea o vor trata cu amabilitate sau o vor aresta imediat ce va coborî din maşină? Va fi încătuşată, i se vor

citi drepturile şi va fi înghesuită în maşina poliției, înainte de a i se da şansa să ofere vreo explicație pentru dispariția ei?

Oricum ar fi, va fi neplăcut şi umilitor. Acum era suspectă. Detectivii nu vor mai dovedi amabilitate doar pentru că era o vedetă TV. Clark va fi mai puțin politicos, Javier mai cinic. Interogatoriul va fi un chin.

Chiar dacă Bill Alexander ar acționa cu promptitudine, n–ar putea s–o scoată din închisoare pe cauțiune până la punerea sub acuzare şi asta n–ar avea loc decât cel mai devreme a doua zi, situație în care ar fi nevoiți să petreacă cel puțin o noapte în arestul poliției.

În închisoare. Gândul acesta, chiar dacă era vorba doar despre o noapte, îi producea rău fizic.

Şi atunci îi trecu prin minte un gând şi mai rău.

Era acuzată de uciderea unui ofițer de poliție. Şi ca şi cum asta n–ar fi fost de–ajuns de rău, în ochii legii va părea c–a fugit ca să evite arestarea. *Îți mulțumesc, Raley Gannon.*

Faptul că scenariul lui de răpire îi oferise arsenalul necesar pentru o apărare mai solidă decât acel neconvingător „nu–mi amintesc" îi redusese şi şansele de a fi eliberată pe cauțiune. Perspectiva era să stea în închisoare până va fi judecată şi numai

Dumnezeu ştia cât va trece până atunci.

Oscila între a–i fi recunoscătoare lui Raley pentru intervenția lui, pentru că informațiile oferite de el erau prețioase în construirea apărării ei. În secunda următoare, ar fi vrut să–l strângă de gât. Pentru o sumă de motive.

Când o luase pe sus, de ce nu–l îmbrâncise sau nu–i opusese rezistență? Nu se temuse că–i va face rău. Dacă nu–i făcuse rău în ultimele douăzeci şi patru de ore, nu–i va face nici în continuare.

Totuşi, n–ar fi trebuit să stea aşa, să se lase manipulată în acest mod de un bărbat.

Când îl făcuse laş fusese o încercare calculată de a–l face să vorbească. Indiferent cât de mult îi spusese, rămăseseră încă multe detalii pe care le omisese. Îl atâtase deliberat, sperând că–l va face să–şi piardă răbdarea, să scoată ceva care s–o ajute să–i exonereze pe amândoi de vină.

Felul în care îl tachinase declanşase mai mult decât reacția scontată. Cuvintele prost alese îi oferiseră o oportunitate de care el

profitase. El…

Gândurile i–au fost întrerupte de soneria telefonului.

Întinse mâna automat spre poşetă şi se gândi: este celularul meu?

Cei doi bărbaţi se plictisiseră. Erau nişte oameni extraordinar de răbdători, care puteau sta ore întregi fără să se mişte sau să clipească, dacă aşa le cerea slujba, dar ar fi preferat să fie pe teren, să fie activi, să facă ceva în loc să stea într–o sală, aşteptând o nouă misiune.

Jucau un modest joc de gin rummy şi monitorizau linia de telefon pe care implantaseră un microfon ilegal ceva mai devreme. Dintre toate aspectele plictisitoare ale muncii lor, monitorizarea unei linii telefonice era poate cea mai plictisitoare.

Lucrau în mod curent sub pseudonimele de

Johnson şi Smith şi, ca şi numele lor false, cei doi se puteau substitui reciproc, având abilităţi şi perso– nalităţi care se potriveau. Nu erau legaţi de nimeni de pe această planeta şi erau loiali doar celor care–i plăteau. Cu bani gheaţă.

Numele lor nu apăreau la taxe, la permisele de conducere, asigurări sociale, în nicio bază de date.

Ieşiseră din ţară cu cincisprezece ani în urmă, ca să lupte într–un război secret împotriva diferitelor facţiuni ale unei populaţii africane, de care puţini americani auziseră, şi cu atât mai puţini erau capabili să arate acel loc pe glob. Acolo, cei doi indivizi fuseseră făcuţi sa dispară. Când reveniseră în SUA, aveau alte nume, amprente, identităţi şi chiar şi toate documentele au fost curând distruse.

Angajamentele lor erau întotdeauna temporare, dar uneori lucrau de mai multe ori pentru acelaşi client şi aveau o listă lungă de clienţi mulţumiţi — naţiuni, cadre, persoane fizice. Lucrau întotdeauna în echipă şi erau extraordinar de buni în ceea ce făceau, pentru că erau lipsiţi de scrupule. Niciunul nu avea conştiinţă. Sufletele le fuseseră sacrificate într–o pustietate de o violenţă inimaginabilă.

Surprinzător era însă faptul că ei nu erau deloc remarcabili. Violenţa de care erau capabili era camuflată de felul obişnuit în

care arătau. Nu purtau uniforme paramilitare de camuflaj. Armele pe care le aveau erau bine ascunse chiar şi de ochii celor instruiți să le observe, iar mâinile erau armele pentru care optau de cele mai multe ori. Puterea lor venea din antrenamentele fizice, nu din masa musculară.

Puteau trece drept contabili, tineri profesori sau ceva la fel de inofensiv. În mulțime se pierdeau foarte bine, de parcă s–ar fi făcut invizibili.

Se supuneau orbeşte celor care le plăteau serviciile. Nu propuneau niciodată un plan alternativ, niciodată nu–şi exprimau părerile decât dacă li se cerea. Erau atât de lipsiți de curiozitate, aproape indiferenți față de sarcinile pe care le primeau. Nu le păsa niciun pic de problemele pe care le implica slujba respectivă. Erau apolitici şi atei. Făceau ce li se cerea, fără întrebări şi fără discuții.

Aceste atribute i–au făcut ideali pentru nevoile curente ale clienților. Fuseseră angajați să o scoată din circuit pe Britt Shelley şi să–l ucidă pe Jay Burgess.

Li se arătase fotografia lui Britt Shelley şi o văzuseră la televizor. O detectaseră chiar de cum intrase în bar. The Wheelhouse servise scopului lor pentru că era aglomerat, înțesat de lume, iar chelnerițele erau atât de solicitate, încât tăvile cu băuturi stăteau destul de mult pe tejghea pentru ca o mână de expert să acționeze, fără să observe careva.

Li se dăduseră instrucțiuni explicite care au fost îndeplinite în cele mai mici amănunte. Li se spusese să anihileze femeia, făcând să pară că ea îl omorâse pe Burgess, iar ei procedaseră întocmai.

Le fusese de ajutor faptul că Burgess fusese neglijent şi nu activase alarma. Pătrunderea în casa lui a fost doar o chestiune de a deschide uşa de la terasă şi de a păşi înăuntru. Drogul o lovise în plin pe Britt Shelley, iar când Johnson şi Smith intraseră în livingul lui Burgess, acesta o întreba îngrijorat dacă se simte bine. Era evident că nu.

Luat prin surprindere, slăbit de boală şi de băutură, Burgess fusese răpus uşor. Cei doi forțaseră apoi cuplul să bea conținutul sticlei de scotch.

Burgess protestase, dar în cele din urmă se conformase. Femeia era prea amețită ca să–i mai pese ce se întampla cu ea, aşa că i–au turnat scotch–ul pe gât fără prea mare dificultate.

Când amândoi au fost reduşi la neputinţă,

Johnson şi Smith i–au dezbrăcat, i–au pus în patul bărbatului, apoi pe el l–au asfixiat cu perna. Au pus un pachet de prezervative pe canapea, fiind atenţi să nu lase urme care să fie descoperite de vreun investigator deştept.

Scena fusese realizată cu precizie, aşa cum li se ceruse. Totul se desfăşurase conform planului… până în această dimineaţă când s–a descoperit că Britt Shelley dispăruse. Clientul lor, care nu anticipase asta, se înfuriase. Eforturile de a o găsi nu duseseră la nimic.

Astfel că li s–a ordonat să stea cu ochii pe Bill Alexander, avocat. La început, clientul lor se gândise că ar fi putut să–l tortureze, până dădea la iveală locul în care se afla Britt. Dar curând se descoperi că nervozitatea acestuia era reală şi că atunci când a fost văzut declarând poliţiei că habar nu are unde se află clienta sa spunea adevărul.

Oricum, presupuseră că el va fi primul pe care–l va contacta Britt Shelley când reapărea – dacă nu cumva era găsită mai întâi de poliţie şi arestată –, aşa că lui Johnson şi Smith li se ordonase să monteze un microfon pentru interceptarea discuţiilor avocatului.

N–a fost prea greu s–o facă. Era un burlac care trăia singur, prea zgârcit ca să–şi angajeze o menajeră. În timpul zilei, când era la birou, casa rămânea goală. Echipa formată din cei doi bărbaţi intrase şi ieşise în doar două minute şi–şi petrecuse restul zilei monitorizând echipamentul, aşteptând să se întâmple ceva.

Şi în cele din urmă, se întâmplă. Ciuliră urechile auzind tonul şi apoi sunetul tastelor când Alexander formă un număr. Johnson lăsă jos cărţile şi notă ora apelului. Smith dădu drumul la înregistrare.

Trei apeluri, apoi un alo. Voce de femeie, care părea ezitantă şi uimită, apoi exasperată.

— Domnişoară Shelley! Slavă Domnului că ai răspuns!

— Domnul Alexander?

— Unde ai fost? Poliţia a emis mandat de arestare pe numele tău!

— Da, am aflat.

— Unde te–ai dus?

— Mai exact, nu m–am dus… Este o poveste lungă. Îţi explic totul

când ajung acasă. Prespun că poliția îmi supraveghează casa.

— Da, te aşteaptă un adevărat comitet de primire.

Trebuie să te previn, domnişoară Shelley, că s–a obținut mandat de percheziție după–amiază. Aş–teaptă–te la o harababură.

— Mandat de percheziție? De ce?

— Pentru că eşti fugară!

— Nu, nu sunt.

— Atunci, cum ți–ai spune? Când cineva dispare ca să evite arestarea…

— Eu n–am făcut asta.

— Poliția aşa crede. De fapt, toată lumea.

— Ştiu, dar am o explicație. Eu…

— După cum ai spus, păstrează–ți explicația până ajungi aici. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Unde te afli acum?

— Nu sunt sigură.

— Nu eşti sigură?

— Cred că mă aflu la o oră distanță, cel puțin.

Vai veni acolo imediat ce ajung în oraş.

— Dacă nu te vor prinde mai înainte. Atât autostrada douăzeci şi şase, cât şi nouăzeci şi cinci sunt înțesate de…

— Nu sunt între state. Sunt pe nişte drumuri de țară, a căror stare nu este prea bună. Ştii unde… Ye… Ye…

— Yemassee?

— Da, scrie aici că voi trece pe acolo.

— Unde scrie asta?

— Este o poveste lungă. De aici o iau… spre River Road, spre autostrada şaptesprezece.

— Bine, bine, ajungi acolo cât poți de repede.

Mă duc la tine acasă şi te aştept acolo. Când ajungi, nu spune nicio vorbă până nu discuți mai întâi cu mine. M–ai înțeles, domnişoară Shelley? Nicio vorbă.

— Am înțeles, dar sunt multe de spus. În primul rând, moartea lui Jay este legată de incendiu.

— Incendiu?

— Incendiul de acum cinci ani de la secția de poliție.

— El a fast unul dintre eroi. Toată lumea ştie asta.

— Da, dar sunt multe de spus. Jay era…

Convorbirea se întrerupse brusc.

Johnson se uită la Smith care ridică din umeri şi zise:

— Se pare că i s–a descărcat bateria.

Îl auzi pe Alexander care formă numărul de două ori, dar de fiecare dată îi răspunse căsuța vocală.

Murmurând printre dinți: „La naiba!“, închise.

Smith luă telefonul său celular şi formă un număr pe care nu–l ştia nimeni, în afară de el şi de Johnson

Imediat ce i se răspunse, zise:

— Tocmai a sunat–o avocatul ei. Am înregistrat convorbirea.

Fără a mai spune ceva, Johnson dădu drumul la înregistrare. Angajatorul său ascultă, apoi când se termină, zise:

— Îşi aminteşte că Jay i–a spus ceva despre incendiu. Nu i s–a şters memoria complet.

Smith spuse uşor defensiv:

— Uneori amnezia este temporară. Fiecare reacționează diferit la drog.

— Cu alte cuvinte, trebuia să vă pun s–o omorâți şi pe ea. Puteați face să pară o crimă–suicid. Dar e cam târziu acum pentru sfaturi, nu? Oricum…

Se părea că mecanismele mentale ale şefului lor se puseseră în funcțiune.

— A fugit de lege şi asta este în avantajul nostru.

Asta o face să pară o criminală, capabilă să–şi ucidă fostul iubit. Este disperată şi poate spune orice ca să–şi salveze pielea. Dacă începe să facă remarci răutăcioase despre Jay şi eroismul lui, cine o va asculta? Sau, chiar mai bine…

Johnson şi Smith întrevedeau ce se va întâmpla:

Cel mai bine era ca Britt Shelley să nu aibă ocazia să spună nimic nimănui, scutindu–l pe cel care–i angajase de necazuri şi probleme. Lăsară partida de gim rummy neterminată, mulțumiți că aveau ceva mai stimulator de făcut.

Raley observă că nu mai avea benzină. Era o problemă să oprească şi să facă plinul, dar şi mai rău ar fi fost să rămână fără benzină pe drumul spre cabana sa. Intră în prima benzinărie, coborî din maşină şi se îndreptă spre o gheretă mică, să plătească anticipat. Casierul derulă tranzacția printr–o fereastră cu bare metalice. Erau postate semnele că funcționau camerele de

supraveghere, dar Raley se îndoia că era aşa. Nu se îndoia însă că exista o armă încărcată sub tejghea, nu chiar la vedere, dar la îndemână.

Se întoarse la pompă şi introduse duza în rezervor. Când făcu asta, observă hanoracul lui Britt pe bancheta din spate a camionetei, unde–l aruncase furioasă. Văzându–l, avu remuşcări, deşi n–ar fi trebuit. Recunoscu că se purtase ca un nemernic, cam tot timpul cât fuseseră împreună, dar ea nu merita un tratament mai bun.

Imediat ce se va întoarce la Charleston, va sta în lumina reflectoarelor unde–i mergea bine, nu? Poate nu imediat, dar oricum, destul de repede va fi liberă de toate suspiciunile legate de moartea lui Jay. Va avea subiectul cu care va face carieră. El i–l completase cu elementele–cheie care lipseau şi adăugase şi puţină melodramă. Astfel că deşi ea nu avea sentimente prea bune pentru el în acest moment în curând va ajunge să–i mulţumească.

Pe măsură ce se umplea rezervorul, privea în direcţia oraşului. Tânjea după oraş, după filme, teatre, restaurantele care serveau creveţi, grătare şi plăcintă cu crab, după jocurile cu mingea, plimbările lungi în port duminica.

Cel mai mult îi lipsea munca sa, de care era pasionat.

Poate îşi iubise meseria chiar mai mult decât pe Hallie. Era o confesiune dură, dar cu toată sinceritatea regreta mai mult că rămăsese fără carieră decât că o pierduse pe ea.

Ajunsese la concluzia că dacă ea l–ar fi iubit mult, aşa cum pretindea, nu s–ar fi îndoit de el. Odată ce recunoscuse că reacţionase la avansurile lui Suzi Monroe, Hallie ar fi trebuit să accepte orice altceva îi spusese el, aşa cum făcuseră şi părinţii săi. Ar fi trebuit să–l creadă fără ezitare sau rezerve. Dar ea nu făcuse asta. Dacă l–ar fi crezut, nu s–ar fi despărţit aşa de uşor de el. Iar dacă el ar fi iubit–o atât de mult precum crezuse, nu s–ar fi retras, lăsând terenul liber pentru Jay.

Eşti un laş. Înţelegea de ce–l considerase Britt laş. Dar nu curajul îi lipsea lui, ci dovezile. Un bărbat inteligent nu face acuzaţii la adresa autorităţilor, decât dacă are dovezi. Dacă nu ai dovezi solide, îţi trebuie măcar un martor care să–ţi susţină afirmaţiile. Acum, după cinci ani lungi de aşteptare, avea unul în sfârşit.

Poate lui Britt i se părea că el o înarmase, apoi o trimisese pe front să lupte în locul lui, neştiind că el plănuise să–şi poarte propriul război din spatele frontului. Era singurul fel în care se putea câştiga acest conflict, pentru că, în acest moment, nu mai era sigur care dintre cei doi eroi supraviețuitori conspirase să–l ucidă pe Jay.

Atât Megowan cât şi Fordyce fuseseră implicați în oprirea anchetei pe care o desfăşura el asupra incendiului. Oare unul singur pusese la cale reducerea lui Jay la tăcere sau merseseră în cârdăşie? Un singur lucru era cert: Niciunul dintre ei nu era erou, aşa cum pretinsese.

Raley ar fi fost fericit s–o lase pe Britt să culeagă laurii pentru demascarea lor, a înşelăciunii puse la cale şi a crimelor. Nu voia decât să fie exonerat. Îşi voia viața înapoi.

Desigur, nu se amăgea singur. Nu urma o luptă prea uşoară. Fiecare din aceşti bărbați avea multe de pierdut şi niciunul nu ar fi renunțat fără luptă. Fiecare deținea toate resursele pentru o luptă îndelungată şi murdară.

Cel care era responsabil de moartea lui Jay era obişnuit cu subterfugiile şi destul de priceput.

Probabil îl supraveghease atent pe Jay, temându–se că, având în vedere recentul său diagnostic, acesta s–ar simți obligat să se confeseze înainte de a muri.

Britt declarase că Jay îi telefonase devreme în ziua aceea, ca să stabilească întâlnirea. Asta însemna că a fost pus la cale rapid un plan de ucidere a lui, lăsând–o pe ea singura suspectă. Unul sau amândoi se mişcaseră cu repeziciune şi în siguranță.

Imediat ce Britt va începe să pună întrebări legate de incendiu, acei pretinşi eroi vor ajunge în vizorul publicului, dar şi al poliției. Unul sau amândoi vor începe să se agite şi Raley plănuia să–l urmărească pe cel care se agita cel mai mult, care era cel mai disperat să se apere împotriva declarațiilor defăimătoare şi care era cel mai dispus să ofere răspunsurile pe care el nu le avea încă în privința focului.

Voia să le obțină. Nu se gândise la altceva în aceşti cinci ani. Iar acum, din cauza morții lui Jay şi a implicării lui Britt, el îşi putea încheia misiunea fără să se teamă că n–ar fi crezut sau că ar fi discreditat. Presupuse că lui Jay ar fi trebuit să–i mulțumească

pentru asta. Doar pentru asta trebuia să–i mulțumească lui Jay.

Jay, Pat Wickham, Cobb Fordyce şi George Megowan. Primii doi ieşiseră din joc. Ceilalți doi erau pe cale de a primi oprobriul public, aşa cum promise şi el. Vor intra în atenția presei locale. Britt va avea grijă de asta. Tot ce vor spune şi vor face va deveni subiect de reportaj. Cu cât vor protesta mai mult, cu atât ea va pune mai multă presiune asupra lor. Va fi în elementul ei.

Ştuțul de benzină se închise. Raley îl puse la loc în pompă şi înşurubă capacul de la rezervor. Îi mulțumi prin semne bărbatului atent, taciturn, din spatele ferestrei cu zăbrele. Apoi, ridicând hanoracul de pe bancheta maşinii, îl luă în cabină şi–l puse pe scaunul pasagerului.

Ieşi din benzinărie, dar când să întoarcă pe drumul care ducea spre casă, frână şi lăsă motorul la ralanti, în timp ce–şi şterse picăturile de sudoare de pe frunte, uitându–se la hanorac. Nu mirosea a câine.

Aşa îi spusese el ca s–o enerveze. Mirosea a ea.

Probabil va fi arestată şi reținută imediat pentru uciderea lui Jay. Dar nu va trece mult până ce ea va juca acea carte pe care i–o dăduse el. Când o va face, îşi va face în acelaşi timp doi duşmani în cei doi bărbați puternici.

Cu toate astea, se va descurca bine. Nici Fordyce, nici Megowan nu erau atât de nebuni încât s–o omoare, mai ales că ea stătea în lumina reflectoarelor televiziunii şi atenția fiecărei persoane din Carolina de Sud era asupra ei. Celebritatea o va proteja. În plus, se va afla în custodia poliției.

Dar, Dumnezeule, femeia asta devenea complet nesăbuită când era vorba despre un subiect grozav.

Oare nu cumva, din dorința de a pune mâna pe vreunul, va renunța la orice măsură de prevedere, va pierde orice perspectivă şi bun–simț?

Privind înapoi spre direcția din care venise, se întrebă dacă fusese explicit în indicațiile pe care i le dăduse. Îi spusese să nu facă stânga până când trecea de a doua cale ferată? Dacă făcea la stânga după ce trecuse doar de prima, ar putea merge kilometri întregi, înainte de a–şi da seama că a greşit.

Oare îi indicase clar? Când scrisese instrucțiunile de dimineață, fusese distras de faptul că ea dormea în patul lui pe o parte, cu

genunchii strânşi la piept, astfel că instrucțiunile se poate să nu fi fost aşa de detaliate cum ar fi trebuit.

Se mai uită o dată la hanorac, apoi după ce expiră cu putere, gest pe care–l simți până în inimă, întoarse camioneta pe drumul pe care venise şi apăsă cu toată puterea pe accelerator.

— La dracu'!

Avusese celularul cu ea tot timpul. La cincisprezece minute după ce se descarcase bateria, încheind brusc discuția cu Bill Alexander, încă mai tremura. Îşi descoperise celularul într–un compartiment al poşetei pe care nu–l folosea niciodată. Naiv îl crezuse ea pe Raley Gannon când acesta îi spusese că i–a lăsat telefonul acasă.

Se întrebă câte alte minciuni îi mai spusese, câte jumătăți de adevăr.

Dacă le putea spune atât de uşor şi cu atâta convingere, putea să creadă povestea despre moartea lui Suzi Monroe? El o auzise la declarația de presă spunând că i se administrase un drog pentru înlesnirea violului, care–i şterse memoria acelei nopți cu Jay.

Era posibil ca Raley să fi alcătuit un scenariu asemănător pentru propria–i răzbunare?

O poveste ca asta l–ar implica pe Jay Burgess în totul felul de fărădelegi şi era clar că Raley avea un cui împotriva fostului său prieten de–o viață. Dintr–o singuri lovitura, el se dezvinovățea şi distrugea renumele de erou al lui Jay.

Oare se lăsase amăgită?

Dacă da, Raley era un mare mincinos, pentru că ea crezuse tot ce–i spusese. Dăduse crezare povestii lui, pentru că el nu–i spusese tot. Din experiență, ştia că oamenii care dețin cele mai valoroase informații erau şi cel mai puțin dispuşi să le comunice celorlalți.

El ştia mai mult despre acel incendiu, despre ce anume îl declanşase, sau altceva ce nu era gata să destăinuie.

Mai curând sau mai târziu, va trebui să dea la iveală tot ce ştia sau specula, pentru că ea nu avea de gând să–l lase bombănind acolo, în pădure, în timp ce ea dădea singură piept cu polițiştii, cu Fordyce sau Megowan.

După ce va împărtăşi povestea detectivilor Clark şi Javier, va fi trimis cineva să–l găsească pe Raley Gannon şi să–l aducă la un interogatoriu serios. Şi şeful pompierilor îşi va manifesta dorința să discute cu el. Raley va fi forțat să spună ce ştie, iar ea va fi acolo să scrie povestea, pe măsură ce se va derula.

Jay îi promisese un subiect teribil şi–şi respectase promisiunea. O necăjea totuşi că fermecătorul Jay pe care îl cunoscuse ea şi acel escroc descris de Raley erau una şi aceeaşi persoană. Dacă tot ce–i spusese Raley era adevărat, şi ea credea că aşa era, atunci Jay sacrificase viața unei tinere, prietenia de–o viață cu Raley şi chiar onoarea sa ca ofițer de poliție.

Pierduse totul ca să protejeze ceea ce Raley fusese aproape să descopere, ceva atât de îngrozitor, încât Jay simțise nevoia să se confeseze ca să poată să moară liniştit. Din nefericire, ucigaşul nu–l lăsase să–şi descarce conştiința.

Britt era atât de absorbită de gândurile sale, încât nici nu realiză că rătăcise drumul, până ce farurile maşinii ei nu luminară indicatorul că se afla la periferia unui oraş de care nu auzise şi care nu era menționat pe indicațiile lui Raley. Trase pe marginea drumului şi consultă din nou notițele lui scrise de mână.

Cale ferată dublă? Calea ferată unde virase la stânga rămăsese cu mult în urmă. Ar fi fost bine să accentuezi asta, Gannon, şuieră printre dinți când făncu o întoarcere în formă de U. Desigur, el scrisese „cale ferată dublă", numai că ea nu citise instrucțiunile cu destulă atenție. Şi totuşi… asta i–a luat destul timp. Bill Alexander va avea un atac.

Parbrizul îi era împroşcat cu insecte moarte. De două ori zărise ochii strălucitori, de topaz, ai unei căprioare în lumina farurilor. Din fericire, rămăsese în lăstărişul pădurii şi nu sărise în fața maşinii. Dar ea încetinise, oricum.

Întoarcerea pe linia de cale ferată o costă aproape jumătate de oră. Când maşina ei se lovi de toate şinele duble de cale ferată, îl mai înjură o dată pe Raley Gannon şi făcu întoarcerea corect.

„Mergi patru kilometri, apoi fii atentă că urmează o întoarcere din scurt la dreapta", citi cu glas tare de pe bucata de hârtie pe care o ținea acum pe volan la vedere, ca să evite altă greşeală. „Bine! Uite–o!" spuse când găsi locul unde trebuia să facă întoarcerea.

Drumul era întunecat. Ramurile copacilor de pe ambele părți ale drumului formau o adevărată punte deasupra. Drumul şerpuia prin pădure, traversând zone mlăştinoase şi pârâuri care se vărsau în râurile mari, presupuse ea. Va trebui să exploreze această zonă de o frumusețe sălbatică. O va face. Dacă nu se ducea la închisoare, se gândi cu o strângere de inimă.

Da, cu siguranță. Întoarcerea la natură era pe lista ei de lucruri de făcut. Dar nu se va aventura în această zonă sălbatică fără un ghid. Nu fără cineva care cunoştea drumurile.

Raley, poate. Sau poate, nu. El n–o plăcea. I–o spusese.

Tresări când o bufniță sau altă pasăre de noapte cu aripi foarte mari coborî în picaj pe drum, direct în fața măştii radiatorului maşinii ei. Apoi, simțindu–se penibil din cauza nervozității exagerate, începu să râdă autocritic. Dar care femeie n–ar fi nervoasă dacă ar merge singură noaptea pe un drum întunecat de țară?

Câteva minute mai târziu a fost chiar fericită să vadă faruri în față. Vehiculul era pe un drum lateral aşteptând–o să treacă, ca să poată ieşi la şosea. Răsuflă uşurată că maşina intră pe drum în urma ei. Îi păru bine că nu mai este singură.

Dar apoi farurile se iviră în oglinda ei retrovizoare. Pentru un scurt moment irațional se gândi că era Raley! Se întorcea la Charleston cu ea!

Dar imediat rațiunea învinse. El nu avea cum să vină din direcția aceea, farurile erau prea slabe pentru o camionetă, iar Raley cu siguranță n–ar merge în spatele ei practic atingând–o cu bara de protecție. N–ar orbi–o cu luminile lui aprinse, cum făcuse acest şofer.

Raley n–ar merge atât de periculos de aproape de altă maşină, nici măcar pentru a–i atrage atenția şi a–şi anunța prezența în spatele ei.

— Ticălosul! murmură Britt apăsand pe accelerație. Celălalt şofer făcu acelaşi lucru şi merse în bara ei câțiva kilometri. Dacă era aşa de nerăbdător şi ea respecta limita de viteză, de ce nu o depăşea?

Nu era dungă dublă galbenă care să interzică depăşirea, dar chiar dacă ar fi existat, cineva care nu avea scrupule să meargă în bara ei n–ar avea nimic împotrivă să încalce legea depăşirii. Nu exista trafic din față care să–i împiedice manevra.

Ridicând o mâna de pe volan ca să se protejeze de lumina orbitoare reflectată în oglinzile retrovizoare, distinse două siluete în cealaltă maşină. Păreau a fi bărbaţi, dar nu era foarte sigură, iar acum mergea prea repede ca să nu mai ţină amândouă mâinile pe volan.

Probabil erau nişte tineri care se ţineau de pozne, prea inconştienţi să realizeze că jucau un joc periculos. Va scrie un reportaj pe această temă şi va pune întrebarea „Ar trebui mărită la optsprezece ani vârsta legală de obţinere a permisului de conducere?"

După încă câţiva kilometri era istovită. Mâinile păreau că îi sunt grefate pe volanul pe care–l strânsese atât de tare. O dureau şi umerii din cauza încordării.

Ai câştigat, spuse. Trase maşina foarte aproape de marginea drumului care era foarte îngustă, aproape o fâşie. Dar şoferul nu se folosi de spaţiul suplimentar eliberat de ea ca să treacă. Trase maşina atât de aproape încât amortizorul dreapta din faţă mai că trecea peste amortizorul ei din spate, stânga. Se dădu într–o parte şi mai mult până când roata de pe dreapta se scufundă în noroi. Celălalt şofer micşora şi mai mult distanţa dintre ei lăsând doar câţiva centimetri între amortizoarele lor. „Ce naiba vrei, imbecilule?"

Dar iritarea ei se transforma încet în panică. Era ceva mai grav decât nişte puştani care făceau glume proaste. Oare să mărească viteza şi mai mult, să încetinească sau să oprească? Toate opţiunile i se păreau riscante, dar ultima poate avea cel mai mare grad de risc. Era sumar îmbrăcată. Celularul ei era mort. Nu avea armă. Nu văzuse altă maşină trecând de cel puţin o jumătate de oră. Ocazional, zărise luminile caselor aflate în pădure, dar nu şi pe ultima porţiune de drum.

Nu, să oprească nu era o opţiune. Faptul că încetinise nu–l descurajase pe celălalt; se apropiase şi mai mult. Asta îi lăsa o singură opţiune: să meargă tare şi să spere că nu se vor lovi înainte de a ajunge la autostrada 17 care era intens circulată, sau să spere că acei doi indivizi vor obosi şi o vor lăsa în pace.

Dar instinctul îi spunea că acest lucru nu se va întâmpla. Era un joc ameninţător, nu doar un simplu joc. Cei doi din maşina aceea îi puseseră gând rău.

Şoferul părea să aibă o plăcere neobişnuită de a o orbi cu farurile care se reflectau în oglinzi. Nu mai vedea nimic din cauza lor. Considerând că este mai bine să fie mai incisivă, apăsă la maximum pe accelerație şi în acelaşi timp trase de volan spre stânga.

Trecu la extrem de mica distanță şi reuşi să nu–i atingă bara din față dreapta. Revenită pe suprafața dură a şoselei, maşina ei zvâcni puternic înainte. Dar avantajul acesta nu dură mult. Celălalt vehicul duduia în spatele ei, apoi o ocoli şi din nou ajunse cu bara de protecție în bara ei.

— La dracu'! strigă ea îngrozită. De ce faci asta? Ce vrei?

Din nou fu orbită de luminile lui, iar în față distingea semnul care indica râul. Dincolo de acest semn acea bandă suplimentara se sfârşea brusc, iar drumul se îngustă dispărând sub un pod.

Teama lui Britt se amplifică. Se gândi la apele întunecate ale râului pe care ea şi Raley le traversaseră de câteva ori pe drumul de la cabana sa la pista de decolare. Chiar având informații limitate despre acea zonă, ştia că erau câteva râuri mari care deveneau convergente şi se vărsau în St. Helena Sound şi de acolo în Atlantic, direcția lor schimbându–se de patru ori pe zi, în funcție de flux şi de reflux. Multă apă. Oamenii mureau adesea înecați.

De curând, făcuse un reportaj despre recuperarea trupului neînsuflețit al unui om. Fusese un înotător experimentat, dar se înecase când barca sa de pescuit se răsturnase. Doi caiacişti fuseseră dați dispăruți zile întregi înainte ca trupurile lor să fie recuperate la mulți kilometri în jos, unde intraseră ca să profite de faptul că râul era umflat de ploile abundente de primăvară.

Imediat ce va trece podul acela se va simți în siguranță. Dar când acceleră cu acest scop în minte, şoferul acceleră şi el, apropiindu–se mult de ea.

Disperată, apăsă până la capăt pedala de accelerație, dar nici această viteză n–a fost suficientă pentru a ajunge în fața celuilalt. În momentul în care ajunse la semn, celălalt şofer manevră maşina mai bine. O împinse spre dreapta, forțând–o să iasă de pe drum, pe acea bretea de şosea care curând se sfârşea.

Probabil se apropia de 160 km pe oră, când maşina ei lovi apa. O izbi cu atâta putere, încât airbagul se deschise. Asta i–a salvat viața, dar n–a fost o binecuvântare. Pentru că ea a fost conştientă

cât timp maşina i–a fost înghiţită de apele învolburate ale râului.

15

Raley gonea spre Charleston, iar camioneta lui părea că înghite şoseaua, când detectă în faţa sa două perechi de lumini de poziţie ale unor maşini. Clipeau printre copaci, adesea dispăreau câteva minute, înainte de a le zări din nou. Deşi se afla atât de departe de ei, observă că a doua maşină mergea mult prea aproape de cea din faţă. „Idiotul."

Era o prostie să conduci atât de agresiv, în special pe o autostradă ca aceasta. Dacă şoferul era atât de nerăbdător să ajungă undeva, de ce nu depăşea cealaltă maşină pur şi simplu?

De fapt, spera că primul şofer nu era vreun idiot, un zevzec al şoselelor, care refuza să se lase depăşit.

Raley se grăbea să ajungă la Charleston, ca s–o avertizeze pe Britt să acţioneze cu mare grijă. Nu ştia însă cum va lua legătura cu ea. Ea va fi înconjurată de poliţie şi…

— Ce dracu'?

Prima maşină intrase pe acea bretea a şoselei, dar cea de–a doua n–o depăşi. De fapt, părea că cea de–a doua ar fi încercat s–o scoată pe prima de pe şosea. Brusc avu o revelaţie. Britt. Şi chiar când avu acest gând, maşinile dispărură. Oare o va mai prinde din urmă? Doar dacă ea nu mergea cu viteză. Doar dacă nu se rătăcise.

— La dracu'!

I se păru că–i ia foarte mult să iasă din acea curbă care îl împiedicase temporar să vadă cele două maşini, dar odată ce ele reapărură, îşi fixă privirea într–acolo. Din neferire, era prea departe pentru a distinge formele maşinilor şi a determina modelele implicate în acel joc periculos de–a şoarecele şi pisica.

Apăsă cât putu de tare pe acceleraţia camionetei sale, dar celelalte maşini erau mai uşoare, mai rapide şi nu putea micşora distanţa care îi separa.

Din nou, maşinile dispărură. Numără secundele.

Douăzeci, poate? Treizeci? apoi zări licărul unor faruri care dispărură cu totul din câmpul său vizual şi pe cele ale urmăritorului care se grăbea spre pod.

Raley lăsă să–i scape un strigăt şi apăsă pedala de accelerație până la podea. I se păru că–i ia o mie de ani să parcurgă distanța până la pod. Lovi volanul de parcă ar fi biciuit camioneta să meargă mai repede.

Derapă, apoi frână cu o zdruncinătură teribilă la numai câțiva metri de marginea malului de pământ erodat care sprijinea podul. Ieşise din camionetă chiar înainte ca inerția să fi oprit definitiv maşina. Deschise cutia cu scule şi scoase lanterna puternică pe care o folosise mai înainte, apoi înşfăcă primul obiect metalic greu care–i căzu în mână. O cheie. Va trebui să se descurce cu ea. Coborî terasamentul jumătate alunecând, jumătate sărind, încercând să se descalțe din mers de pantofii sport. Când ajunse la apă, era desculț şi trăgea aer adânc în piept să–şi umple plămânii, apoi fără a mai sta pe gânduri, plonjă în apă.

Lanterna sa avea un fascicul puternic, dar şi el o mişcă cât putu de bine prin apa neagră ca păcura.

Cunoştea râul, ştia cât de întunecată era apa acolo unde nu era adâncă, dar acesta nu era unul din acele locuri. Aici apa era foarte adâncă. Disperat, plimbă lanterna dintr–o parte în alta şi intră în panică atunci când observă maşina aşezată greoi pe fundul apei, înconjurată de mâl. Îndreptă lanterna spre geamul şoferului. Îi apăru o palmă albă aplatizată pe geam şi o şuviță de păr blond plutind misterios în lumina slabă a lanternei. Britt. Lanterna mai clipi o dată şi muri.

Întunericul era acum absolut. Dădu drumul lanternei, lovi apa cu putere şi în câteva secunde se afla de cealaltă parte a maşinii. Intuindu–şi calea, găsi parbrizul şi–l lovi cu cheia cât putu de tare. Nu ceda.

Îl mai lovi de câteva ori. Nimic.

Simțea ceva, ca o arsură în plămâni. Continua să lovească parbrizul cu cheia până când în cele din urmă acesta plesni, dar nu se sparse. Îl lovi întruna până când reuşi să–şi treacă piciorul prin orificiu.

Largi gaura lovind–o în continuare, apoi reuşi să–şi strecoare

umerii înăuntru. Sticla spartă îi zgârie capul şi braţele, dar ignoră durerea. Orbecăi după Britt şi–i găsi braţul drept. Când o atinse, ea nu reacţionă şi în sinea lui ţipă: o, nu!

Pipăi după centura de siguranţă. Nu era fixată.

Ea reuşise s–o desfacă. O prinse de braţe şi o scoase cu grijă prin orificiul din parbriz în grabă. Niciunul nu avea timp la dispoziţie. El nu mai avea aer, iar ea nici nu mai mişca. Odată ce o scoase afara prin gaura din parbriz, execută o lovitură în foarfecă şi se folosi de braţul drept pentru a urca la suprafaţa apei.

Plămânii lui gemeau după oxigen. Lovea apa cât putea de tare, dar picioarele îi erau tot mai grele, ca de cauciuc, cu fiecare secundă care trecea şi nu le mai putea coordona. Trecuseră cinci ani de când nu mai făcuse niciun antrenament pentru salvări, astfel că îşi pierduse condiţia fizică.

Se uită spre suprafaţa apei, dar aceasta era cu puţin mai luminoasă. Cu toate acestea, se luptă să ajungă deasupra ei. Sus. Sus. În cele din urmă scoase capul la suprafaţa apei şi inhală o gură de aer. Dar Britt nu respira. Se asigură că avea capul afară, apoi începu să înoate cu ea spre mal. Trupul lui avea încă nevoie de oxigen, era epuizat, dar înotă cât putu de tare împotriva curentului. Când picioarele lui atinseră fundul apei, înaintă cu greu, apoi se târî pe mal, trăgând–o pe Britt după el. O aşeză pe spate şi se aşeză deasupra ei. Avea puls slab, dar nu respira. Aşezându–şi mâinile pe sternul ei, începu resuscitarea.

— Haide, Britt, îi spuse în timp ce–i apăsa ritmic pieptul. Nu muri în mâinile mele. N–ai terminat încă. Haide, Britt.

Apa i se scurgea de pe faţă în ochi, dar nu se opri din compresii sau din încurajările, care uneori căpătau accente de provocare:

— M–ai făcut laş, dar tu eşti cea care cedează.Vrei să laşi vreo altă reporteră să pună mâna pe subiectul tău? N–o să ţi–o ierţi niciodată, dacă te dai batută acum. Respiră, la naiba!

Apa de râu tâşni din gura lui Britt, împroşcându–l. Îşi aşeză capul pe pieptul ei, răsuflând uşurat:

— M–am gândit eu că asta o să te facă să–ţi vii în fire. Îi întoarse capul într–o parte. Ea tuşi, trase aer şi tuşi din nou. Gata, dă totul afară, aşa, e bine, murmură el îndepărtându–i părul ud de pe faţă, când ea începu să vomite apa înghiţită.

Când începu să respire mai uşor, îi întoarse capul şi–l privi.

Lacrimile îi împăienjeniseră ochii. Vocea îi era răguşită, strangulată, când încercă să vorbească.

Mai scuipă apă, apoi reuşi să spună:

— Au încercat să mă omoare.

El încuviinţă. O mie de întrebări îşi aşteptau răspunsul, dar mai aveau de aşteptat. El trebuia să–i evalueze starea fizică acum. Dar în acelaşi timp era conştient că trebuia să se îndepărtezc naibii de acest loc. Nu era sigur că farurile lui trecuseră neobservate de cel care o scosese pe Britt de pe şosea. Nemernicul se putea întoarce să se asigure că nu fusese salvată sau că supravieţuise prin cine ştie ce miracol. Dacă ucigaşul se întorcea, erau pierduţi.

— Trebuie să ajungem la camionetă. O să te car eu.

— Pot să merg.

El nu credea că va fi posibil, dar nu se împotrivi. Se ridică şi îi întinse mâna. Ea o apucă şi se ridică. Dar când ajunse în picioare, genunchii i se înmuiară.

El o prinse, apoi fără a–i da ocazia să se împotrivească, o ridică pompiereşte pe umăr şi începu să urce pe mal cu ea.

Prin întuneric, căută puncte de sprijin pe care să păşească. Şi pe el îl lăsară genunchii de câteva ori.

Se împiedică de stâncile pe care creşteau tufişuri sălbatice şi palmieri pitici cu frunze ascuţite şi o dată chiar îşi juli piciorul de trunchiul unui copac căzut.

De câteva ori, picioarele goale i se afundară în mâl.

Când în cele din urmă ajunse la camionetă, o lăsă jos pe Britt proptind–o de bara de protecţie a maşinii, ca să deschidă uşa pasagerului, apoi o urcă în maşiniă.

Întinzându–se peste ea, luă hanoracul şi o îmbrăcă, vârându–i mâinile pe mâneci. O prinse de bărbie şi–i cercetă chipul. Buzele nu–i mai erau albăstrii. Îi luă mâna şi îi studie degetele. Se pare că revenise la culoarea normală şi acolo, deşi lumina din maşină nu era atât de puternică, aşa că era greu de spus.

— Masează–ţi mâinile şi picioarele. Vin imediat.

Ea îl prinse speriată de mână.

— Unde pleci?

— Să–mi recuperez pantofii. El îşi trase mâna şi închise uşa camionetei.

Colindă malul râului până–şi găsi amândoi pantofii, nevrând să–

i lase acolo. Până acum, oricare ar fi fost acela care o împinsese pe Britt în apă nu ştia că fusese salvată. Cu siguranță, el nu trebuia să fie identificat ca salvatorul ei. Deocamdată, se gândi că era mai bine ca alianța lor să rămână un secret. Nu avea ce face în privința urmelor din noroi, sau a celor lăsate de roți. Spera că dacă acela se întorcea să verifice, va căuta urmele maşinii ei scufundate. Satisfăcut că maşina ei se scufundase, acela nu va mai cerceta în detaliu zona. Îi explică toate astea lui Britt când urcă în maşină şi–şi aşeză pantofii uzi lângă picioarele ei goale. Apoi porni camioneta şi ieşi pe drumul principal. Se îndreptă în direcția din care venise, evitând Charlestonul.

Destinația lui putea fi oricare, dar acest loc trebuia evitat. Voia să părăsească scena.

— Cine a fost, Britt?

— Doi bărbați.

Îi luă mâna stângă şi o aşeză cu palma în sus între ei pe scaun. Îşi apăsă degetele cu fermitate de palma ei şi–i luă pulsul.

— Le–ai văzut fețele?

Ea scutură din cap.

— Ce maşină era?

Ea ridică din umeri.

— Numărul l–ai văzut?

Ea scutură din nou din cap.

El îi numără bătăile inimii. Pulsul era ceva mai mare decât normal, dar părea puternic şi constant.

— Deschide cutia de mănuşi. Scoate setul de prim ajutor. Este un termometru în el. Ia–ți temperatura.

— Mă simt bine.

— Vrei să iei naibii termometrul şi să vezi ce temperatură ai, fără să mai comentezi? Tonul lui era dur, dar nu atât din iritare, cât din teamă. Dacă ar mai fi întârziat câteva minute la benzinărie, dacă nu s–ar fi bazat pe instinct să vină după ea, dacă n–ar fi putut să spargă parbrizul, Britt ar fi fost acum moarta. Toate acestea îi făcură mâinile să tremure.

Supusă, ea făcu ce–i spuse. Merseră în tăcere până când ea îşi scoase termometrul din gură şi–l citi:

— Treizeci şi şase cu doi.

— Destul de bună.

— Rar îmi creşte temperatura.

— Foarte bine. Acum, ascultă–mă: probabil ar trebui să te duc la un spital. Este unul în Walterboro. Temperatura este în regulă, circulaţia ţi–a revenit. Înainte să mi se termine lanterna, ţi–am văzut mâna lipită de geamul portierei. Atunci mai erai conştientă, nu cred c–ai stat fără aer prea mult timp. Probabil vreo două minute, ceea ce înseamnă că nu ţi–a fost afectat creierul. Dar ar trebui să ţi se verifice nivelul oxigenului. Ai nişte tăieturi şi zgârieturi de când te–am tras afară prin parbriz, e posibil să ai şi vreo contuzie. Ai putea avea reziduuri în plămâni, deşi ai tuşi dacă ar fi în cantitate mare. Resuscitarea făcută îţi ţine sângele în circulaţie până poţi respira singură, dar în cazul unei victime foarte aproape să se înece, există mijloace de tratament în regim de urgenţă, care…

— Raley?

— Poftim?

— De ce nu vrei să mă duci la spital?

În pofida tuturor motivelor pe care i le înşirase, Britt simţise că de fapt, nu voia s–o ducă.

— Pentru că mă tem că dacă te internez, nu vei trăi mult. Nu vedea de ce să–i spună asta cu menajamente. Ea avea nevoie de adevăr şi acesta trebuia spus fără niciun fel de dulcegării. Cineva l–a omorât pe Jay. Cineva a încercat să te omoare şi pe tine.

Cred că vei fi în siguranţă, dacă te cred moartă.

— Cobb Fordyce a fost în spatele încercării de a mă ucide?

— Sau George Megowan. Sau, poate, amândoi.

— Unul pentru toţi, spuse ea încet, repetând cuvintele lui.

— După ce ne–am despărţit, m–am gândit cât de vulnerabilă eşti. Veneam să te previn să fi atentă, să rămâi în custodia poliţiei, dacă ar fi posibil. După asta, n–a mai fost loc de speculaţii. Cine l–a terminat pe Jay te consideră o ameninţare.

— De ce nu m–au omorât odată cu Jay?

— Sunt sigur că se întreabă şi ei acelaşi lucru, regretând că n–au făcut–o.

Cu coada ochiului, Raley o văzu că se ţine de coate şi–şi freacă antebraţele. Cu toată căldura de afara, dădu drumul la aer condiţionat şi îndreptă ventilurile spre ea.

— Ai văzut cealaltă maşină? îl întrebă ea.

— N–am putut desluşi nimic fiind prea departe, şi prea întuneric. Nu pot înțelege cum au aflat unde eşti. Doar daci nu ți–au montat un dispozitiv de transmisie–recepție automat. Dar dacă ar fi făcut asta, de ce nu ne–au aşteptat pe pistă? Sau de ce nu ne–au interceptat când te–am luat de acasă noaptea trecută?

— Telefonul meu, zise ea fără vlagă. L–am găsit.

— O!

— A sunat la scurt timp după ce am ieşit de pe pistă. Era avocatul meu. Am discutat două sau trei minute, înainte să mă lase bateria. Puteau să mă găsească prin satelit?

— Bănuiesc că da. Dacă aveau echipamentul setat pentru asta. I–ai spus lui Alexander unde te afli?

Ea încuviință.

— I–am spus pe unde urma s–o iau şi cât de departe mă aflam.

— Oricine auzea asta, putea să te aştepte pe un drum lateral. Când ai trecut, au luat–o după tine.

— Exact aşa s–a întâmplat. La început am fost bucuroasă că văd altă maşină.

— Ai menționat numele meu în discuția cu Alexander?

— Nu.

— I–ai spus ceva despre ce ai aflat de la mine?

— Doar că există o legătură între moartea lui Jay şi incendiul de la secția de poliție. Că mai sunt multe de spus.

Raley scoase aerul din piept cu putere.

— Cât de bine îl cunoşti pe avocatul ăsta?

— L–am cunoscut ieri–dimineață. Britt îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă forțat. Oare a fost doar ieri?

— Mi se pare că te–a trădat, Britt.

— Bănuiesc că da.

— Sau i s–a plantat vreun microfon în telefon.

Ajunseseră la un magazin cu unelte de pescuit, care alături de momeală, vindea bere rece, cafea fierbinte, artificii şi cei mai buni burgeri din Dixie.

Sau cel puțin aşa se lăuda afişul din fereastră scris de mână.

Raley parcă în fața magazinului şi deschise portiera.

— Vin imediat. Când văzu că ea nu comentează şi nici nu–l bombardează cu întrebări, ştiu că era încă în stare de şoc. Ar fi preferat întrebările ei.

Un clopoțel aflat deasupra uşii sună când intră.

Un bărbat care purta un tricou alb, pătat, larg şi pantaloni kaki, se rezemă de tejghea, mâncând dintr–un pachet de chipsuri cu ceapă, frunzărind o revistă pentru pescari. Deasupra şi în spatele lui, pe perete, se afla montat capul unui mistreț cu colții rânjind.

Când Raley se apropie de tejghea, omul îşi şterse mâinile de sare pe pantaloni şi–l examină începând de la picioarele goale, murdare de noroi, de la hainele ude, până la fața murdară cu barba şi părul încâlcit.

— Ai înotat?

— Ceai fierbinte, te rog. Unul.

— Ceai fierbinte? Omul chicoti pe înfundate. Vrei şi cartofi prăjiți la el?

Raley se rezumă la a–l privi.

Zâmbetul prostesc al bărbatului se estompă încet.

— Cafetiera este acolo. Ibricul cu apă fiartă este lângă ea.

Raley se îndreptă spre zona de autoservire şi scotoci până dădu de o cutie cu ceai Lipton, cam deformata. Umplu un pahar de plastic cu apă fierbinte care era de fapt călduță, introduse pachetul de ceai şi puse capacul. Apoi reveni la tejghea.

— Cât costă?

— Este pentru doamna?

Omul privi dincolo de Raley, care se întorsese să vadă la ce se uita: la Britt cu capul rezemat de portiera pasagerului, cu părul ud acoperindu–i aproape toată fața, cu excepția ochilor care priveau în gol prin parbriz.

— Exact, spuse Raley întorcându–se spre el.

— Ați avut o noapte grea?

— Mda, aşa s–ar spune.

— Este din partea casei, zise omul, împingând ceaşca de ceai spre Raley.

— Mulțumesc.

— Nu uita zaharul.

Raley luă două pachete de Domino, îi mulțumi bărbatului şi se întoarse la camionetă. Îi întinse ceaiul şi zahărul lui Britt, apoi dădu drumul la motor şi ieşi în şosea.

— Nu vreau ceai. Ea scosese capacul şi se uita în ceaiul din ceaşcă ajuns abia la culoarea sucului de mere.

— Bea–l oricum.

Ascultătoare, Britt puse paharul între genunchi, goli ambele pachete de zahăr în el şi, curajoasă, luă o înghiţitură.

El îi spuse:

— Am acasă un rezervor de oxigen. Ea nu zise nimic, dar cu coada ochiului observă că–l privea ciudat. El îşi ţinea privirea înainte. M–am gândit că aş putea avea nevoie de el pentru vreo urgenţă, dacă Delno ar face stop cardiac de la prea multă grăsime din carnea de oposum. Prăjeşte totul în untură şi consideră că grăsimea poate fi chiar baută.

Ea mai luă o gură de ceai, continuând să–l privească peste marginea paharului.

— Vrei să mă întorc cu tine la cabană?

El îşi întoarse capul.

— Nu, chiar n–aş vrea. Dar am să–ţi arăt ceva.

— Pe lângă rezervorul de oxigen?

— Dosarele mele. Tot ce am despre ancheta incendiului.

— Documente oficiale?

— Ştiind că voi fi concediat, m–am strecurat în biroul lui Brunner şi am copiat tot. Sunt dispus să te las să le citeşti, dar trebuie să–mi promiţi mai întâi că nu mă faci subiectul vreunui reportaj, până ce nu–ţi dau eu undă verde. Făcu o pauză să vadă efectul.

— Sau?

— Te pot lăsa la spital, să fi îngrijită aşa cum trebuie. Sau te–aş putea duce acasă să te predai poliţiei. Cu toată sinceritatea, îţi spun că oricare dintre aceste variante este mai înţeleaptă decât să stai cu mine.

Ea îşi trecu degetul pe marginea paharului de câteva ori.

— Propriul meu avocat nu este de încredere.

— Indiferent dacă te–a trădat sau nu, este compromis.

— Chiar tu ai spus că detectivii care se ocupă de mine l–au idolatrizat pe Jay şi nu vor să audă ceva rău despre el.

— Sunt convins că–i vei face să treacă peste asta. Vor trebui să accepte adevărul mai devreme sau mai târziu.

— Mai târziu. Pentru că în acest moment nu sunt o persoană credibilă.

— Între timp eşti în primejdie.

— Fără îndoială. Cineva a încercat să… Încercat să…
— Te elimine.
Prea emoționată să vorbească, ea încuviință.
Raley considera că acel răspuns a fost de–ajuns.

Slavă Domnului, ultimii invitați se îndreptau spre uşa din față să–şi exprime mulțumirile şi să–şi ia rămas–bun. George rezistase cu stoicism la această petrecere. Ideea de distracție a lui Les era să adune toți lingăii cu nevestele, să–i îndoape cu mâncare şi băutură bună, ca să vadă toți ce al dracului de tare era el, şi ce noroc aveau că–i lăsa să–l pupe în fund.

În aparență, petrecerea fusese organizată în ultimul moment pentru a sărbători afacerea încheiată cu municipalitatea în această după–amiază, după optsprezece lovituri pe terenul de golf şi un prânz care parcă nu se mai termina. George se îndoia de caracterul spontan al acestei petreceri.

Când se întorsese de la clubul country, maşinile de catering, barmanii şi chelnerii angajați erau deja acolo, aranjând tot. Oaspeții au început să sosească de pe la şase şi jumătate, continuaseră până la şapte şi veniseră toți cei care fuseseră invitați. Îşi imagina că Les plănuise această petrecere cu săptămâni în urmă.

Nemernicul nici nu–şi pusese problema că ar fi putut să nu primească acel contract pentru complexul atletic.

— Domnule Megowan, sunteți chemat la telefon.

George se întoarse spre menajera care–l atinsese pe braț să–l facă atent.

— Preia mesajul.

— Am încercat, sir. A insistat să vorbească doar cu dumneavoastră.

— George? Miranda, care arăta uluitor într–o rochie neagră strânsă pe corp, fără bretele, se apropie de el. Martiniul ei roz se asorta cu acel diamant în formă de lacrimă din decolteu. Piatra de cinci karate era grozavă, dar nu putea susține o lumânare între sânii ei planturoşi. Familia Madison aşteapta să–şi ia rămas–bun. Aceştia îi erau cei mai nesuferiți dintre toți.

— Trebuie să vorbesc la telefon. Urează–le noapte bună în

numele meu.

Ea păru deranjată, dar nu zise nimic, ci doar se întoarse cu spatele, alăturându–i–se lui Les care era bucuros să scape de Madison, complimentându–i fără pic de sinceritate nevasta mică şi dolofană cu faţă de şoarece, pentru rochia ei şleampătă.

George goli paharul şi i–l întinse menajerei.

— Mulţumesc. Vorbesc din birou.

Era o încăpere ce denota snobism. Rafturile bibliotecii erau pline cu cărţi pe care nu le citise, de autori de care nu auzise. Pereţii erau împodobiţi cu capete împăiate de cerb şi elan pe care nu el le împuşcase. Se mai afla acolo o casetă strălucitoare cu trofee de golf şi de la meciurile de tenis pe care nu–şi amintea să le fi jucat. Unul dintre caii de curse câştigase câteva trofee, dar George nu avusese niciun aport la asta, în afară de faptul că achitase acele facturi exorbitante pentru întreţinerea grajdurilor, instruirea cailor cu temperament greu de stăpânit, din rasa Thoroughbred.

Şi mai era acolo acea fotografie faimoasă a lui şi a celorlalţi la locul incendiului. Miranda o mărise jenant de mult şi o atârnase pe perete, într–o ramă pe care ar fi putut s–o folosească şi regina Angliei pentru portretul ei de stat.

Evita să se uite la ea când se aşeză la birou şi ridică receptorul.

— Da? Cine este?

— Cobb Fordyce.

Cu toată hotărârea de a nu se uita la portret, privirea i se îndreptă direct acolo.

— N–ai terminat de acum programul?

— Am simţit că trebuie să sun.

— Suntem în toiul unei petreceri, Cobb. Am invitaţi.

Ignorând asta, procurorul general spuse:

— Am primit un telefon interesant cu câteva minute în urmă.

— O!

— Bill Alexander.

George înghiţi. Sau încercă s–o facă. De fapt, gura i se uscase. Îşi dori să–şi mai fi turnat un pahar înainte de a ridica receptorul.

— Avocatul?

Părând ofensat, Cobb spuse:

— Haide, George.

— Bine, de ce te–a sunat la ora asta din noapte?

— Pentru că sunt procurorul general. S–a gândit că ar trebui să aflu că Britt Shelley i–a spus că există o legătura între moartea lui Jay şi incendiul de la secţia de poliţie.

George se rezemă cu cotul de birou şi–şi lăsă capul în palmă.

Fordyce continuă:

— L–am întrebat pe Alexander de ce face clienta sa, domnişoara Shelley, legătură între cele două tragedii. Este doar o ipoteza sau i–a spus Jay ceva înainte de a muri? Domnul Alexander mi–a explicat că n–a avut timp s–o descoasă, pentru că discuţia s–a oprit brusc, terminându–se bateria celularului. Nu ştiu cât de bine îl cunoşti pe Bill Alexander, George, dar este un tip nervos. Când m–a sunat în seara asta intrase în panică. Îi promisese detectivului Clark că domnişoara Shelley va veni acasă cam într–o oră, după convorbirea cu el. Nu a mai ajuns. Încă o dată nu se ştie pe unde umblă.

— Da. De ce te–a sunat Alexander pe tine ca să–ţi dea aceste veşti?

— Se întreba dacă trebuie să ia în serios afirmaţia domnişoarei Shelley că există vreo legătură între incendiu şi uciderea lui Jay Burgess. Mi–a cerut părerea în această privinţă. Dacă sunt de părere că necesita investigaţii suplimentare. Ar trebui făcută publică? Sau ţinută în secret? Pe scurt, a apucat un şarpe de gât şi nu ştie unde să–l azvârle.

George simţi nevoia să vomite.

— Când Alexander l–a sunat pe detectivul Clark, spunându–i că Britt Shelley se întorcea acasă să se predea, ştii dacă a spus ceva despre incendiu?

— Nu, n–a spus. S–a gândit să mă consulte pe mine mai întâi.

Ei bine, răsuflă George uşurat, tot era ceva. Nu mult. Dar ceva. Simţind prezenţa cuiva, îşi ridică privirea ca să–şi vadă socrul şi pe Miranda, unul lângă altul, în uşa biroului.

Cobb spunea:

— Nu–mi place revenirea asta la incendiu, George. Ar putea deveni incomodă pentru noi toţi.

— Da, sunt conştient de asta. Trase aer în piept.

Uite ce este, trebuie să închid. Te sun mâine.

— Trebuie să discutăm, George.

— Bine. Te sun devreme. Închise, înainte ca procurorul să mai poată spune ceva.

Miranda se îndreptă spre canapeaua de piele şi se sprijini de ea întinzându–se languros, umflându–şi sânii catifelați iviți deasupra decolteului rochiei.

— Cine a fost, dragule?

— Cobb Fordyce.

Sprâncenele ei se arcuiră elocvent, dar Les întrebă imediat:

— Ce avea de spus procurorul nostru general la ora asta din noapte?

George îi privi pe amândoi:

— A spus că avem o problemă.

16

Britt observă când văzu tubul de oxigen.

— Mă simt bine. Sincer.

— Inspiră–l cinci minute, cât timp fac un duş. Ea se învoi şi poziționă canula. Respiră normal. Îi făcu semnul cunoscut ridicând degetul în sus, dar a fost un gest anemic.

Epuizați şi marcați emoțional, schimbaseră doar câteva vorbe pe lungul drum de întoarcere la cabană.

Erau multe de discutat, dar tacit fuseseră de acord că toate puteau aştepta până se refăceau fizic.

Temându–se de bacteriile pe care le–ar fi putut contracta în râul Combahee, Raley se clăti viguros.

Niciuna din tăieturile şi zgârieturile de pe mâini şi braţe nu părea serioasă, dar le curăță cu antiseptic înainte de a se îmbrăca într–un tricou curat şi o pereche de jeanşi vechi, tăiați de la genunchi.

Britt stătea exact în locul unde o lăsase, pe un scaun de la masă, cu picioarele goale sprijinite pe bară, cu degetele îndoite dedesubt. El îi închise oxigenul, iar ea îşi scoase tubul din nas.

— Pot să fac duş acum?

El îi arătă dormitorul.

— Ți–am lăsat acolo un prosop curat şi nişte haine în baie.

— Mulțumesc.

— Ți–e foame?

Ea scutură din cap, dispărând în dormitor, cu mişcări de somnambulă.

El avu impresia că–i este foarte foame, dar când deschise frigiderul nu–l tenta nimic. Renunțând la mâncare, se întoarse în dormitor. Duşul curgea încă.

Străbătu încăperea cu privirea, luminându–se la vederea viței de cartof dulce. Avea un aspect plăcut, îmbietor. Duşul se opri. Intră înapoi în living şi aşteptă până se deschise uşa băii, apoi se reîntoarse în dormitor. Ea îmbrăcase un tricou şi boxerii lăsați de el. Desigur erau imenşi pe ea. Boxerii îi treceau de coapse, iar mânecile tricoului peste coate, dar era decentă.

Avea părul încă ud. Orbitele îi erau întunecate, iar ochii păreau extraordinar de mari şi lipsiți de expresie. Se îndoia că ar fi recunoscut cineva din televiziune, în această hoinară a nimănui, pe acea femeie mereu informată, care le aducea ultimele ştiri.

— Aşază–te pe pat, îi spuse el. O să–ți pun ceva pe rănile alea. Ustură, dar asta înseamnă că lucrează.

Fără alte discuții, ea se îndreptă spre pat şi se aşeză. El reveni de la baie cu o sticlă de dezinfectant şi o rolă de hârtie igienică. Nu avea vată.

Se lăsă pe vine în fața ei şi desfăcu o bucată din sul, pe care o îmbibă în lichidul cu miros înțepător.

Îi curăță o rană de pe braț. Britt şuieră de durere printre dinți.

— Te–am prevenit, spuse el.

— E–n regulă.

— O să mă mişc repede. Se concentră asupra altei tăieturi, de data asta la genunchi. A trebuit să te scot prin parbriz.

— Nu l–am putut sparge.

— Am luat o cheie cu mine şi l–am lovit până s–a spart. Nu–ți aminteşti partea asta?

Ea scutură din cap.

— Îmi amintesc cum maşina a lovit apa. Cu putere. Airbagul s–a deschis, apoi s–a dezumflat.

Maşina a atins fundul râului. Centura m–a ținut pe loc. Îmi amintesc cât de brusc s–a petrecut totul. Dar mie mi s–a părut că totul se desfăşura cu încetinitorul, ştii?

El încuviință, rupând câteva bucăți de hârtie, turnând dezinfectant pe ele.

— Luminile de la farurile şi bordul maşinii se stinseseră. Era întuneric. Atât de întuneric.

— Nu trebuie să mai vorbeşti despre asta, Britt.

— Maşina s–a umplut de apă. Ea continua, ca şi cum nu l–ar fi auzit. M–a acoperit. Am desfăcut centura şi am început să lovesc în geam, dar… îşi întoarse capul dintr–o parte în alta. Ochii i se umplură de lacrimi. Tremura. Am continuat să lovesc geamul ca să se spargă, dar n–am reuşit. Şi nu–mi mai puteam ține respirația.

— Britt, ți–e rece?

— Nu.

Dar dinții îi clănțăneau. El se ridică şi luă pilota de pe pat, apoi o strânse în jurul ei. Ea apucă pilota, îşi încrucişă brațele la piept şi se cuibări în ea.

El îngenunche în fața ei şi–i îngriji tăietura de la tâmplă.

— Este destul de urâtă, dar nu este atât de profundă ca să fie nevoie de copci. O să rămână o mică cicatrice câtva timp. Cu puțin fard probabil nu se va observa. Mai ales în fața camerei.

Îi vorbea ca s–o calmeze. Sau poate o făcea ca să se calmeze pe sine. Unul dintre ei trebuia să aibă situația sub control, iar ea fusese cea mai traumatizată şi părea extrem de fragilă acum.

Ceea ce simțea ea era tipic. Acum, că pericolul iminent trecuse, începuse să realizeze că avusese o întâlnire cu moartea. El avusese nenumărate experiențe de acest gen cu cei pe care–i salvase din incendii sau din alte situații periculoase. Când nivelul de adrenalină scădea, adesea deveneau isterici.

El sesiză o mică poticnire în respirația lui Britt şi se alarmă.

— Ai probleme de respirație?

— Nu.

Turnă antiseptic pe o bucată de hârtie igienică şi i–o aplică pe tăietura de pe frunte. Asta o făcu să sughită. Lacrimile care–i luceau în ochi i se scurseră pe obraji.

— Îmi pare rău. Ştiu că ustură, spuse Raley. Dar nu durează mult. Promit.

— Este în ordine.

— Aproape am terminat. Doar nu vrei să adăposteşti vreun parazit. Îi mai tamponă rana de câteva ori, apoi aşeză sticla de

antiseptic pe comoda de televizor, care servea drept noptieră. Uite, vezi?

Se ridică în picioare, scuturându–şi mâinile. Am terminat.

Ea îşi ridică privirea spre el, cu ochii atât de mari şi de umezi care–i dominau figura. Încă mai suspina, iar buzele îi tremurau. O lacrimă i se prelinse în colţul gurii, unde i se uneau buzele.

Nu părea să fi sesizat.

— Mi–a fost atât de frică.

El renunţă la atitudinea voit veselă şi–i spuse cu seriozitate:

— Ştiu.

— Nu aveam ce să fac.

— Aşa este.

— Am încercat să scap de ei, dar drumul…

— Ai făcut tot ce–ai putut.

— Când a pătruns apa în maşină, am intrat în panică.

— Cine n–ar fi făcut–o?

— M–am gândit întotdeauna că… voi fi curajoasă.

Dar n–a fost aşa.

— Ai fost.

— Ştiam că voi muri.

— Dar ai scăpat.

— N–a fost… ştii ce se spune când îţi vezi viaţa derulându–se prin faţa ochilor.

— Da.

Ea scutură furioasă din cap.

— Ei bine, la mine n–a fost aşa. N–a fost nimic.

Nimic altceva decât apă şi… Spaimă. Nu–mi doream decât să scap. Mi–era atât de frică. Raley?

— Poftim?

Îl prinse de mână, iar el se apropie de ea. Apoi, cu cealaltă mână îl apucă de curea, trăgându–l jos.

Dând la o parte pilota, aproape se căţără pe el folosindu–se de diferite părţi ale trupului său, iar când ajunse în picioare, îi încolăci braţele pe după gât, atârnându–se de el.

— N–am vrut să mor, n–am vrut să mor.

— N–ai murit. Eşti bine. Eşti în siguranţă.

— O, Dumnezeule. Ridicându–se pe vârfuri, îşi îngropă faţa la pieptul lui. Am crezut că voi muri.

— S–a terminat. Eşti în siguranţă acum. Stingherit, o bătu pe spate. O să fie bine.

Atunci ea îi prinse obrajii în palme, aplecându–i faţa spre ea, buzele ei căutându–le cu disperare pe ale lui. Îşi trecu degetele prin părul lui, apoi îi apucă părul chiar de la rădăcină, strângându–l. Îl sărută şi continuă să–l sărute printre vorbe neinteligibile şi scurte, marcate de disperare.

Raley îi simţi trupul mai mic, mai moale ca al lui şi picioarele ei goale care se frecau de ale lui. Se apucase de el cu amândouă mâinile. Buzele ei erau moi şi umede. Era prea mult. Raley fu cuprins de dorinţă.

O prinse în braţele sale. O ridică şi o trase spre el. Îşi lipi buzele de ale ei. Când făcu asta, buzele ei se deschiseră. Limbile li se atinseră, apoi limba ei îi umplu gura şi, Dumnezeule, a fost pierdut.

În mintea lui suna un clopoţel de avertizare mai tare ca o alarmă, dar nu–l luă în seamă. Ea mirosea bine, avea gust bun, gura mătăsoasă, fierbinte şi lacomă şi trecuse ceva timp de când îl dorise vreo femeie. Cu disperare.

Continua să–şi ţină mâinile înfipte în părul lui, apoi în tricoul lui până când i se strecurară pe spatele lui. Unghiile ei i se înfipseră în piele. El întrerupse sărutul ca să–şi scoată tricoul pe cap şi să–l arunce, apoi continuă s–o sărute. Se depărtară din nou doar pentru ca ea să–şi scoată tricoul dat de el. Când se apropiară, sânii ei erau presaţi de pieptul lui şi se auzi gemând de plăcere.

Îl apucă iar de pantaloni şi–l trase spre ea, în timp ce se lăsa pe pat. El o urmă. Ea îi desfăcu şliţul, sau mai precis, îl desfăcură împreună, mâinile lui stângace luptându–se cu ale ei pentru nasturii de metal, până când degetele ei experte îi strânseră penisul.

El murmură vorbe incoerente, obscene, scoţându–şi pantalonii şi îndepărtând apoi boxerii ei largi. Ea îi lovi cu piciorul, chiar în momentul în care Raley o pătrunse. A fost un gest dur, rapid, stângaci, dar într–un minut amândoi au reuşit să termine, îmbrăţişându–se strâns, gemând, cu răsuflarea întretăiată. Apoi timp de câteva minute au rămas aşa împreunaţi, vlăguiţi.

Ea nu s–a mişcat, nici el n–a făcut–o, deşi consecinţele a tot ceea ce tocmai s–a întâmplat au căzut asupra lui cu greutatea unei

tone de cărămizi.

Jay a fost acolo înainte.

Indiferent cât de bine se simțise cu ea, la asta se gândea el când piciorul ei a alunecat de pe şoldul lui şi brațele ei s–au relaxat din îmbrățişare, apoi i–au dat drumul.

Raley s–a întors pe spate şi a închis ochii.

Minutele trecură într–o liniște apăsătoare, atât de multe minute încât situația deveni chiar mai jenantă decât era în realitate. Cineva trebuia să spună ceva, dar nu avea să fie el acela.

În cele din urmă, o simți cum se ridică. El deschise ochii pe când se întindea după boxerii pe care–i aruncase la piciorul patului. Nu putu să nu se uite la ea din profil. Avea un fund frumos. Spatele frumos, întins. Încântătoare înfățişare. Linia sânilor era plină, dar naturală. Un sfârc rozaliu, încântător.

Simțind că o doreşte, se ridică din pat. Luă de pe jos tricoul pe care–l purtase ea şi, fără a se întoarce, i–l întinse. Ea îl luă, fără o vorbă. El îşi adună cele doua articole de îmbrăcăminte, apoi se ridică şi se duse la baie, închizând uşa în urma lui.

Rămase în fața chiuvetei, dădu drumul la apă şi folosi o bucată de pânză ca să se spele, repetând: *O, Doamne, o Doamne.*

Îşi încheie pantalonii, amintindu–şi, nu fără mâhnire, proverbul care spunea că uşa hambarului trebuie să stea întotdeauna închisă, apoi stinse lumina înainte de a deschide uşa. Ea stătea întinsă pe o parte, cu spatele spre el. Îmbrăcase tricoul şi trăsese pilota până la mijloc. Se aşează pe pat şi se întoarse cu spatele spre ea, aşa că acum erau spate în spate.

Cu glasul răguşit, ea îi spuse:

— Se zice… ezită, apei îşi drese glasul şi încercă din nou: Se spune că atunci când treci prin ce am trecut eu în seara asta, sau când te duci la o înmormântare, când ai o confruntare directă cu realitatea şi moartea implacabilă, este normal să vrei sex. Se spune că ceea ce tocmai s–a petrecut între noi… adică… este o reacție firească la trauma prin care am trecut de curând. Pentru că sexul este… final… este apanajul exclusiv al vieții.

Raley remase nemişcat câteva momente, apoi întinse mâna spre lampă şi o stinse.

— Aşa se zice?

Când se trezi ea, Raley era plecat. Lăsase un bilet pe masa din living. O bucată de hârtie albă, ruptă dintr–un caiet cu spirală, un scris îngroşat, familiar, cu cerneală neagră.

„Mă întorc repede."

Un bărbat nu prea vorbăreț.

Judecând după ora menționată pe acel scurt mesaj, lipsise vreo două ore. Prăji pâine, făcu cafea şi tocmai termina a doua ceaşcă, când îi auzi camioneta pe alee.

Se grăbi înapoi în dormitor, închise uşa, nevrând să pară că i–a aşteptat nerăbdătoare întoarcerea. În timp ce se ascundea acolo, se gândi că întotdeauna când se ajunge la sex, adulții se poartă copilăreşte.

Chiar şi aşa, nu ieşi din dormitor.

Auzi scârțâitul uşii cu plasă care se deschise, apoi se trânti la loc, urmat de paşii lui îndreptându–se spre bucătărie. Când avu destul curaj să deschidă uşa de la dormitor, el era cu spatele. Aşeza câteva pungi de plastic pe masa din bucătărie. Erau înscripționate cu un logo familiar „, Target".

— M–am mirat unde…

Îi pieri vocea când Raley se întoarse. Se tunsese.

Nu avea părul scurt, aşa cum obişnuia să–l poarte cândva, dar tunsoarea îl făcuse să pară mai blând.

Însă schimbarea majoră era chipul lipsit de barbă.

Uitase de maxilarul colțuros sau de pomeții proeminenți. Iar fără barba care–i adumbrea, ochii aceştia păreau mai verzi, mai atrăgători.

Se întreba dacă trebuia să comenteze această schimbare neaşteptată şi drastică, dar înainte de a putea vorbi, el se întoarse şi începu să–şi descarce bagajele.

— Ai mâncat ceva? o întrebă.

— Pâine prăjită.

— Am adus nişte fructe.

Ea se apropie de masă şi văzu un coş de plastic cu căpşuni şi un pepene galben. Luă căpşunile să le spele la chiuvetă.

— Arată delicios. Dădu drumul la apă şi spălă fructele.

— Ți–am adus nişte haine, spuse el. Nu ştiu dacă ți se potrivesc. Ea puse pe tejghea coşul cu căpşuni să se scurgă. El îi întinse

diferite articole din sacoşe.

Nu te aştepta la prea mult.

Curioasă, ea se uită într–una din sacoşe.

— Mulțumesc. Mă duc să mă schimb chiar acum.

Aproape ajunsese la dormitor când el o întrebă:

— Iei anticoncepționale?

Ea se întoarse brusc.

— Ce să iau?

El se încruntă ca şi cum ar fi vrut să spună: *M–ai auzit. Vrei să mă faci să repet?*

Britt făcu o mişcare evazivă din umeri, iar el îşi puse mâinile pe şolduri.

— Asta înseamnă da sau nu?

Lui Britt nu–i plăcu nici atitudinea, nici tonul lui.

— Nu este treaba ta.

— Din nefericire este, după noaptea trecută.

Un val de furie o cuprinse.

— Ascultă–mă, domnule Gannon. Dintre toți bărbații cu care m–am culcat, cei mai multi au fost flatați, alții recunoscători, toți satisfăcuți, dar niciunul *nefericit.*

— Ce drăguț! Te–ai protejat sau nu?

— Oricum, nu este problema ta. Nu va fi. Niciodată. Nu ai de ce să–ți faci probleme, da?

Apoi se răsuci pe călcâie ieşind din dormitor, închizând cu putere uşa în urma ei. Încă nerevenindu–şi de pe urma furiei, cu obrajii arzând, goli indiferentă conținutul pungilor pe pat, pregătită să se declare nemulțumită de tot.

De fapt, Raley făcuse alegeri destul de bune.

Totul era alb, negru sau din denim. Lucruri care se puteau asorta. Genul de îmbrăcăminte pe care l–ai lua pentru un weekend. Se întrebă dacă Hallie îl deprinsese cu simțul vestimentar.

Desfăcu pachetul cu lenjerie intimă, îmbrăcă sutienul şi chiloții, apoi o pereche de jeanşi albi şi un tricou negru, tenişi albi de pânză cu garnitură de piele argintie. Nu era rău deloc. Măsurile erau potrivite, sau aproape de ele, chiar şi pentru chiloți.

Gândul că dacă ar fi cumpărat toate astea cu o zi în urmă nu le–ar fi nimerit atât de bine o făcu să roşească.

În afară de haine, se mai aflau şi câteva articole cosmetice care includeau o loţiune de corp, ruj, fard de obraz şi rimel. Pentru a căpăta mai multă încredere, le folosi înainte de a reveni în bucătărie unde el tăia pepenele. O privi peste umăr, dar nu făcu nicio remarcă asupra noii îmbrăcăminţi.

— Mă simt mai în elementul meu acum, spuse ea. Mulţumesc.

— Pentru puţin. Veni aproape de ea ca să ia un vas din dulap, dar nu se uită în ochii ei.

— Ceea ce s–a petrecut între noi va rămâne un subiect tabu?

El tăiase pepenele cu un cuţit de bucătărie, feliindu–l repede şi eficient.

— Ce ai spus?

— Nu te face că n–ai auzit, Raley. Ne vom comporta ca doi adulţi şi vom discuta despre ce s–a întâmplat aseară sau vom ignora realitatea?

— Am discutat deja pe tema asta. Aseară.

— Aia a fost discuţie? Ai mormăit câteva silabe şi ai stins lumina.

El ridică din umeri.

— Nu m–ai lăsat să spun prea multe. Acea boloroseală a fost…

— Credeai că e o simplă bolboroseală?

El puse joc cuţitul şi se întoarse spre ea.

— Ce am făcut a fost ori simplă bolboroseală cum ai spus, ori doi oameni care voiau să facă sex. Tu alegi.

— Nu trebuie să fii aşa de crud.

— Nici tu aşa de analitică. Luă cuţitul şi reluă tăierea pepenelui.

— Am crezut că tu ai vrea mai degrabă să analizezi, spuse ea. Tu eşti cel care a jurat că nu se va atinge de mine, îţi aminteşti? Apoi, câteva ore mai târziu ai…

— Am făcut dragoste cu tine, ca şi cum ziua de mâine n–ar mai exista. Dar există şi mâine. Astăzi este acel mâine, spuse el manevrând cuţitul ca pentru a străpunge podeaua. Şi nu vreau să vorbesc despre asta.

— Doar ca să te asiguri că nu vei suporta consecinţele peste nouă luni.

— Nu eşti îngrijorată? Dacă aveam vreo boală cu transmitere sexuală?

— Tu, Raley Gannon, cel precaut, paranoic în privinţa

protecției? Nicio şansă. Cred că sunt în siguranță. El se întoarse, dar ea îl prinse de cot şi–l făcu să revină. Analiza mea ne este benefică amândurora. Ne privează de orice responsabilitate. Te scuteşte pe tine de corvoada de a avea o femeie pe care a avut–o Jay cu câteva nopți în urmă.

El se crispă.

— Ai spus că nu ai făcut sex eu el.

— Am spus doar că nu cred că s–a întâmplat asta.

— Erai confuză din punct de vedere emoțional în noaptea în care a murit, la fel ca azi–noapte. De unde ştii că nu l–ai forțat să facă sex, aşa cum ai făcut cu mine?

— Şi dacă aş fi făcut–o? Ce–ți pasă? De ce eşti aşa de înverşunat? Din cauza lui Hallie?

Raley împinse spre ea vasul cu pepene.

— Vrei? Serveşte–te. Avem treabă.

Britt se uită la fața lui proaspăt bărbierită şi observă că era hotărât să nu vorbească. Foarte bine. Nici ea nu voia să mai discute despre acest subiect.

El putea crede ce voia. Ea ştia foarte bine de ce se aruncase în brațele lui.

Când îşi aminti, simți că obrajii încep să–i ardă.

Dar acea dorință exacerbată era scuzabilă din cauza experienței trăite pe fundul apei. Era singurul motiv pentru care se comportase astfel. Spera că el a înțeles asta. Spera că ea însăşi a înțeles.

Muşcă dintr–o bucată de pepene, vorbind în timp ce mesteca.

— Vrei să–mi vorbeşti acum despre incendiu?

— Mai târziu. Mă duc mai întâi la Delno, să văd ce ştiri au mai dat de dimineață. Să văd dacă ți–au găsit maşina.

— Crezi că au găsit–o?

— Mă îndoiesc. Cei care te–au scos de pe drum nu s–au dus să raporteze ce–au făcut. În timp ce eu lipsesc, ai putea…

— Nu rămân singură aici.

— De ce nu?

— Cineva a încercat să mă ucidă noaptea trecută!

— Şi acum te consideră moartă. Şi chiar dacă nu te consideră moartă, nu ştie că eşti cu mine.

— Ar putea afla.

— Nu are cum.

— Vin cu tine.

— Este mult de mers şi foarte cald. O să–ți murdăreşti pantofii noi. Iar casa lui Delno nu este tocmai o grădină.

— Dacă sunt ştiri despre mine, aş vrea să le aud chiar de la sursă.

E1 o privi intrigat, apoi ridică din umeri.

— Cum doreşti.

Luă două sticle de apă din frigider şi–i întinse una, apoi ieşi urmat de ea. Au mers prin pădure unde erau insecte şi urzici. Pantofii ei cei albi s–au murdărit, dar nu s–a plâns.

Dacă exista vreo cărare, ea n–o observă, dar Raley ştia pe unde erau cele mai mari tufe de măceş.

A ocolit un trunchi căzut unde albinele galbene îşi făcuseră cuib şi a avertizat–o: „fii atentă la aligatori“, când au trecut pe marginea mlaştinii, unde era un desiş de chiparoşi. Trunchiurile lor noduroase ieşeau din apa tulbure ca nişte stalagmite. Aligatorul era complet în apa, doar ochii săi amenințători rămăseseră deasupra.

În cele din urmă, Raley o anunță:

— Am ajuns. Ea asudase în tricoul cel nou.

El o prevenise că locuința lui Delno nu era tocmai un paradis, dar nu–i spusese că era chiar o groapă de gunoi, înconjurând o structură cu un aspect ciudat, aflată într–un oarecare echilibru, dar sprijinită de toate acele lucruri îndesate în interior.

Raley o conduse printr–o cursă cu obstacole alcătuită din tot felul de vechituri – de la obiecte ruginite pe care nu le putea identifica până la nişte: trepte şubrede de lemn. Blănuri de animale şi piei de reptile fuseseră prinse în ținte pe pereții exteriori.

Ca decor? se întreba ea. Sau erau petice?

Cei trei câini moțăiau pe veranda mică.

Probabil ca–i recunoscuseră de vreme ce nici nu lătrară, nici nu se mişcară când cei doi s–au apropiat, cu toatc că unul schelălăi, când Raley îl dădu la o parte de la uşa.

— Delno! strigă el prin plasă.

— Vin! Răspunsul lui se auzi din celălalt capăt al unui luminiş. Delno apăru dintr–un lăstăriş, ridicându–şi bretelele salopetei.

Eram la dependințe.

Se opri brusc când văzu că Raley era proaspăt bărbierit. La naiba, la naiba!

Fără o vorbă, Raley deschise uşa cu plasă şi intră.

— Salut, Delno, spuse Britt, apoi intră după Raley în cabana sufocantă şoptindu–i: Are şi dependințe?

— Te–am avertizat. El se duse direct la televizorul cu antenă cu amplificator şi–l deschise. Se uită la Delno care intrase.

— Ai văzut ştirile de dimineață?

— E dată dispărută, spuse omul salutând–o pe Britt, fără a–şi lua ochii de la Raley.

Raley, deranjat de privirea lui mirată îl întrebă:

— Ce este?

— Nimic. Chiar nimic. Omul îşi trecu mâna peste fața zgâriată, apoi se duse la soba unde fierbea o cratiță. Vreți puțină tocană?

— Nu, mulțumim, abia am luat micul dejun, spuse Britt politicos, nevrând nici măcar să–şi imagineze ce fierbea în acel vas.

La televizor se transmitea o întrecere sportivă, deşi dacă n–ar fi dat sonorul tare, Britt n–ar fi ştiut.

Nu distingea nimic din acea imagine cu purici. Raley comută pe alte canale, deşi numărul lor era limitat, dar pe fiecare se transmiteau emisiunile obişnuite.

Până la urmă îl închise.

— S–a mai spus şi altceva despre ea, în afară că lipseşte?

— I–au luat un interviu tipului ăluia care spunea că este avocatul ei. Înainte de a continua, Delno scuipă tutunul într–o cutie goală de conserve. Spunea c–a vorbit cu ea seara trecută la telefon şi că vine să se predea. Dar polițistul a spus că n–a mai apărut, că este încă în libertate şi că este căutată. Tot el a adăugat că atunci când va fi găsită, va fi făcută răspunzătoare pentru multe. Se opri uitându–se la Britt, aşteptându–se la vreun comentariu, dar ea nu intră în amănunte despre ceea ce el ştia deja.

Raley îl întrebă:

— S–a spus ceva despre un accident pe River Road?

— Nu, n–am auzit nimic.

— S–a spus ceva despre mine?

— Despre tine? Nu.

Raley se uită în jos la ea.

— Asta e bine.

— Bănuiesc. Totuşi sunt considerată o fugară şi nu victima unei încercări de a fi ucisă.

— Tu ai încercat s–o ucizi?

Se întoarseră spre Delno care–i adresase întrebarea lui Raley. Britt începu să râdă, dar Raley se încruntă şi spuse:

— Nu, n–am încercat s–o ucid. Mulțumesc că m–ai lăsat să–ți folosesc televizorul. Dacă auzi ceva despre vreunul din noi, vii să ne spui?

Delno mută cocoloşul pe care–l mesteca dintr–o parte în alta a gurii.

— S–ar putea. Dacă nu sunt ocupat cu ceva. Nu sunt Walter Cronkite, după cum ştii.

Raley pufni disprețuitor.

— Nu cred că te–ar putea lua cineva drept Walter Cronkite. Se îndreptă spre uşă. Britt îi mulțumi lui Delno pentru informații, apoi îl urmă pe Raley afară.

Traversaseră cam jumătate de curte, când Delno strigă după ei:

— Ea te–a făcut să te bărbiereşti?

Raley nu se opri, nici nu se întoarse.

Bătrânul începu să cotcodăcească.

— M–am gândit că nu vrea urme de barbă pe trupul ei, acolo unde n–ar trebui să existe.

Britt se prefăcu că n–a auzit. La fel şi Raley.

— Ea ți–a spus că dacă nu te bărbiereşti, atunci nu…

Raley se opri şi se întoarse.

— Ea n–a avut nicio legătura cu asta. Bine?

— Atunci cum ai…

— Mă duc la o înmormântare. Raley se întoarse din nou şi intră în pădure.

Mergea mai repede acum pe drumul de întoarcere, iar ea abia se ținea după el. La un moment dat, când rămase mult în urmă, fu nevoit să se oprească şi s–o aştepte. Când îl ajunse, ea abia mai sufla.

— Îmi pare rău. Mi–am prins piciorul într–o viță.

Mi s–a înțepenit pantoful.

— Unde–ți este apa?

— Am terminat–o la Delno. Îi întinse sticla lui, dar ea refuză.

— Vei avea nevoie de ea.

— Nu, mulțumesc, sunt bine.

Ea bău din sticlă, dar îi mai lăsă ceva şi lui. El termină restul de apă şi înşurubă capacul sticlei goale.

— Nu mai este mult.

El vru să–şi continue drumul, când ea îl întrebă:

— La înmormântarea lui Jay?

El încuviință cu un gest scurt.

— Am auzit la radio dimineață, când am fost în oraş. Corpul lui a fost ridicat de rude după autopsie. Ceremonia este la ora trei.

Se tunsese şi se bărbierise ca să arate mai prezentabil, presupuse ea.

— Vor fi acolo. Cobb Fordyce. George Megowan.

— Probabil.

— Te vor recunoaşte.

— Şi? Jay a fost prietenul meu din copilărie. De ce nu m–aş duce la înmormântarea lui?

— Din cauza a ceea ce el şi ei ți–au făcut.

— Dar ei nu ştiu ce ştiu eu. Ei cred că au realizat ce şi–au propus. M–au distrus şi m–au îndepărtat. Timp de cinci ani am fost scos din peisaj. Nu mai sunt o amenințare pentru ei.

— Şi atunci de ce te duci la înmormântare?

El rânji.

— Ca sa–i fac să se întrebe dacă nu cumva au greşit.

Ea se trezi răspunzând surâsului lui răutăcios.

— Se vor enerva văzându–te.

— Ăsta este planul şi dorința inimii mele. Şi în plus de asta, sper s–o văd pe Candy.

El porni din nou, iar ea se ținu după el cât putu de aproape.

— Când îmi vei vorbi de incendiu şi ancheta ta?

— În seara asta. Când mă întorc de la Charleston.

— Asta va fi peste câteva ore. Nu vreau să stau singură aici.

— Nu te pot lua cu mine, Britt. Ai putea fi văzută.

Cel care a încercat să te omoare va încerca din nou, dacă ştie că trăieşti.

— Aici voi fi lipsită de apărare.

— Voi lua legătura cu Delno pe drum şi–l voi ruga să vină să

stea cu tine.

— Nu este amuzant deloc.

— Nici n–am spus că ar fi. Dacă ar încerca cineva…

Se opri atât de brusc că Britt dădu peste el.

Înainte de a–l întreba ce–l făcuse să se oprească, el se întoarse, o prinse cu brațul de mijloc şi o trase într–un tufiş.

— Ce…

— Sst, îi şuieră în ureche. Este cineva în cabană.

17

Cine este? întrebă Britt în şoaptă.

— Nu ştiu. Am zărit o mişcare în geamul de deasupra chiuvetei.

Uitându–se printr–un tufiş sălbatic şi încâlcit, el ținu sub observație fereastra un minut, dar nu mai văzu umbra mişcându–se. Oricum, era convins că nu se înşelase. Primul său impuls a fost să intre în cabană şi să înfrunte intrusul. Dar nu reuşise să stabilească dacă era bărbat sau femeie, mic sau mare, o potențială amenințare sau cineva care se pierduse şi căuta ajutorul unui străin. Dar după evenimentele de noaptea trecută, se temea de ce era mai rău. Aparent

Britt gândea la fel, pentru că îl privi cu teamă.

— Stai pe loc, spuse el.

Dar când încercă să se mişte, ea îl apucă de braț.

Părea că–l imploră să n–o lase singură, în schimb înclină din cap şi–i spuse:

— Fii atent.

Raley trase aer în piept şi ieşi de după tufişurile unde se ascundeau. Dacă intrusul s–ar fi uitat pe fereastră, l–ar fi văzut alergând aplecat spre peretele dinspre nord al cabanei. Străbaterea distanței era o chestiune de secunde, dar în acest interval Raley era expus şi fără posibilitatea de a se apăra.

Când ajunse la cabană, se lăsă pe vine lângă un stâlp de cărămidă. Se aşteptase la un strigăt, o provocare, ceva. Nimic. Reuşise să străbată neobservat zona defrişată. Cel puțin, aşa

presupuse.

Privi înapoi spre locul unde se ascundea Britt.

N–o vedea. Dacă el n–o vedea, probabil nimeni altcineva care se uita pe fereastra cabanei n–o vedea, ceea ce îl făcu să răsufle uşurat când se strecură pe lângă perete spre faţa cabanei, unde spera să–l prindă pe intrus când el sau ea, indi– ferent ce ar fi fost, va ieşi.

Se deplasă de–a lungul peretelui exterior al dormitorului. Auzind mişcare în încăpere, se opri şi înjură. I se păru că îi scotocea cineva prin cameră.

Deschidea sertare, le închidea. Auzi scârţâitul cunoscut al uşii de la dulap, umeraşele mişcându–se pe tija metalică, cineva care bătea în perete.

Apoi ceva căzu – un sunet de sticlă spartă – şi presupuse că era lampa lui de citit de pe suportul de televizor. Dacă te îndepărtai prea mult cu spatele de dulap fără să fi atent, dădeai peste această noptieră improvizată.

Apoi câteva minute nu se mai auzi nimic din interior. Tocmai când Raley vru să se ducă să cerceteze, auzi prin perete paşi, zgomotul lor micşorându–se pe măsură ce se îndreptau dinspre dormitor spre living.

Strecurându–se pe lângă zid, ajunse în colţul cabanei şi rămase acolo ghemuit când deodată uşa cu plasă se deschise şi un bărbat ieşi în verandă.

— Ai găsit ceva?

Până atunci, Raley nu–şi dăduse seama că mai era şi un al doilea. Acesta se afla pe scaunul pasagerului din camionetă şi părea că cercetează cutia cu mănuşi.

Raley se aplecă şi mai mult şi–şi ţinu respiraţia.

Dacă era văzut, trebuia să le facă faţă acestor indivizi fără armă. Era convins că nu se află în faţa unui jaf obişnuit, că nu era nicio coincidenţă că aceştia apăruseră chiar în dimineaţa de după atentatul celor doi indivizi asupra lui Britt.

Auzi trântindu–se capacul cutiei cu mănuşi, apoi şi uşa pasagerului de la camioneta sa.

— Este noroi uscat pe ambele părţi ale podelei.

A avut de curând un pasager. Ce este înăuntru?

— O să–ţi spun pe drum la întoarcere. Bărbatul din verandă sări

cele trei trepte şi porni spre curte.

Dar cred că bănuiala mea se confirmă.

Raley nu voia ca ei să plece fără a–i fi văzut, aşa că riscă să arunce o privire din colţul cabanei. Cel care fusese în camioneta lui urcase deja pe locul pasagerului într–o maşină castanie. Stătea în umbră, dar Raley îi distinse profilul. Bărbie înclinată, ochelari de soare, păr care se rărea. Nimic deosebit ce–ar putea observa de la această distanţă.

Îl văzuse mai bine pe cel care intrase în cabană.

De statură medie, subţire şi bine făcut, în jur de patruzeci de ani. O tunsoare simplă. Pantaloni negri, clasici şi o bluză tricotată sport, albastru–deschis.

Nici el nu se remarca prin nimic deosebit, cu excepţia pistolului pe care–l puse la loc în teaca prinsă de curea, înainte de a urca la volan, a porni maşina şi a da cu spatele. Execută cu precizie întoarcerea numai din trei mişcări, apoi plecă pe drumul care ducea la autostradă.

Raley reţinu modelul şi numărul maşinii. Nu se mişcă decât după ce nu–i mai auzi motorul. Apoi se ridică încet în picioare, ştergându–şi sudoarea de pe frunte cu dosul palmei şi scuturându–şi picioarele ca să repună sângele în circulaţie.

Privind de–a lungul drumului pustiu, se gândi:

Asta schimbă totul. Apoi, rosti cu voce tare şi cu năduf:

— Nemernicul!

Revenindu–şi, se îndreptă direct spre locul unde o lăsase pe Britt. Când se afla la oarecare distanţă, o strigă.

— E în ordine. Au plecat.

Nu se mişcă nicio frunză, nu era nici urmă de pantalonii ei albi, sau de tricoul negru.

— Britt?

Tot nimic. Inima i se opri brusc. Alergă până la acel pâlc de tufişuri şi dădu crengile la o parte.

— Britt?

Ea era acolo unde o lăsase, dar cu spatele spre cabană. Stătea pe jos, cu genunchii strânşi la piept şi când îşi ridică capul şi îl privi, arăta de parcă ar fi văzut o stafie. Şi într–un fel, asta văzuse.

— El a fost acolo. La Wheelhouse. În noaptea aceea.

Raley o duse repede în cabană.

— Strânge tot ce ți–am cumpărat azi–dimineață, tot ce vrei să iei. Trebuie să dispărem de aici şi s–ar putea să nu ne întoarcem o vreme. Grăbeşte–te.

Cercetă foarte atent zona livingului. După gesturile nebuneşti ale lui Britt cu o zi în urmă, când scotocise după telefon, el pusese totul la loc. La prima vedere, nimic nu părea c–a fost deranjat de la locul său. Dar pentru unul ca el care trăise aici singur, instruit să țină furtunul de incendiu acolo unde trebuia, obişnuit să păstreze totul în perfectă stare de funcționare era lesne de observat dacă fusese mutat ceva chiar cu câțiva milimetri.

Cel care scotocise fusese grijuliu şi pusese totul la loc, dar nu atât de bine încât Raley să nu poată băga de seamă că fuseseră trase sertarele, pernele fuseseră presate, covoarele ridicate, mobila dată la o parte, apoi repoziționată.

La fel şi în dormitor. Chiar şi suportul de televizor fusese ridicat. Lipsea becul lămpii de pe noptieră. Îşi aminti acele minute lungi de tăcere care urmaseră acelei izbituri. Oare acel intrus ordonat adunase cioburile becului spart? Evident că da. La fel de evident era că luase cioburile cu el, pentru că Raley nu găsi niciunul.

Observă toate acestea într–o secundă de cum păşi în cameră, pentru că privi imediat spre birou. Un sertar pe care ştia că nu l–a lăsat deschis era întredeschis, dar râse uşurat şi spuse:

— Nu l–a găsit.

Conştient că Britt îl urmărea în timp ce–şi vâra noile haine în pungi de plastic, ridică borcanul în care se afla lujerul de cartof dulce de pe birou şi–l puse pe podea. Desprinse rădăcinile lujerului de ancorele fixate pe perete, apoi le înfăşură în jurul vasului.

— Spuneai că arată bine. N–am crezut că îl va deranja cineva. Apoi trase biroul masiv de la perete ajutându–se de genunchi şi de umăr. Este un ciocan în cutia de unelte din dulap. Te rog să mi–l aduci.

Britt găsi ciocanul în câteva secunde şi i–l aduse.

Se folosi de cleştele de la capătul acestuia ca să scoată câteva cuie, apoi desfăcu o bucată din tabloul acela ieftin de pe perete. În spate se afla un spațiu gol.

Vârî mâna şi scoase câteva dosare. Erau legate cu un elastic gros, învelite în plastic.

— Dosarele tale, spuse Britt.

— Mda.

— L–ai văzut pe tip?

— Pe amândoi.

— Au fost doi?

— Unul a percheziționat camioneta, iar celălalt a fost aici.

— Cum arăta celălalt?

— Ca şi cel pe care l–ai văzut. Ca unii care au ieşit de pe terenul de golf, numai că aveau arme.

Băgând mâna sub pat, trase de acolo un sac şi puse pachetele înăuntru, apoi smulse mormane întregi de lenjerie intimă, ciorapi şi tricouri din sertarele biroului. Din dulap scoase câțeva perechi de jeanşi şi le îngrămădi în sac. O privi, apoi deschise din nou dulapul, scoase o şapcă de pe raftul de sus şi i–o întinse.

— Strânge–ți părul dedesubt şi trage cozorocul cât poți de jos.

Apoi luă o pereche de pantofi eleganți şi un costum închis la culoare.

— Tot mai vrei să te duci la înmormântare? îl întrebă ea

— Da.

Ea deschise gura, dar el o întrerupse înainte de a apuca să zică ceva.

— Discutăm pe drum despre asta.

— Pe care drum?

— Vom discuta şi despre asta.

— Raley. Îl prinse de braț când trecu pe lângă ea, cărând sacul în care îşi aruncase în grabă lucrurile şi costumul.

— Aceştia au fost cei doi bărbați care m–au scos de pe drum noaptea trecută?

— Nu te–aş putea contrazice.

— Cine sunt?

Nu aveau timp de pierdut, dar el se opri o clipă, privind–o.

— Nu ştiu cine sunt, Britt. Dar pot ghici cine i–a trimis. Şi mai ştiu un lucru – că ăştia nu–şi pierd vremea degeaba.

Raley îl auzise pe unul dintre intruşi spunând „la întoarcere”.

— Presupun că asta înseamnă că se întorc la Charleston, îi spuse el pe când părăseau în grabă cabana. Dacă este aşa, suntem

în siguranță deocamdată. Pe de altă parte, zise el încruntat, se pare că acestor doi ticăloşi le plac asasinatele automobilistice. Ne–ar putea aştepta la intersecția cu drumul principal, ştiind că acest drum înfundat care duce spre casa mea este singurul care dă spre ieşire. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să trecem pe acolo şi am impresia că ăstora nu le pasă să aştepte oricât de mult.

El întinse mâna sub scaun, de unde, spre uimirea ei, scoase un pistol.

— Mă uimeşte că nu l–a găsit tipul care a percheziționat maşina. Sau poate l–a găsit, dar n–a vrut să–mi dau seama.

Era un revolver. Un obiect mare, amenințător, cu o țeavă lungă. Desfăcu cilindrul şi–l verifică. Din poziția sa, Britt văzu că fiecare cameră era încărcată.

Dădu drumul cilindrului la loc.

— Ei presupun că nu ştim de vizita lor, continuă el. Că nu bănuim nimic. Ne–ar putea aştepta la drumul principal să se ia după noi, să ne urmărească până la un loc convenabil şi să lovească din nou, făcând să pară un accident. Am fi găsiți morți şi gata. Nimeni n–ar suspecta o crimă.

Se apropiau de intersecția care–l îngrijora pe Raley. Îi spuse să se lase jos în scaun.

— Vreau să ții capul jos. Ai înțeles?

Ea încuviință, dar se pare că el nu avea încredere că va face ce i–a spus. De aceea, îi puse mâna pe cap când încetini uşor, ca să vadă cine venea din față, apoi țâşni pe drum şi bruscă camioneta, întorcând din scurt astfel că roțile scrâşniră şi se simți miros de cauciuc încins.

Îşi mai ținu mâna pe capul ei câteva minute până se convinse că nu–i urmărea nimeni. Apoi îi spuse că se putea ridica, dar mergea cu viteză, încordat şi atent, uitându–se mereu în retrovizoare. Ea răsuflă uşurată când puse pistolul sub scaun.

— Ai fi tras în ei?

— Dacă ar fi încercat ceva în genul tentativei de azi–noapte? Să fi convinsă c–aş fi tras!

Tonul pe care spuse astea nu lăsa loc niciunei îndoieli.

— Atunci, îmi pare bine că nu ne–au aşteptat, ca să ne urmărească.

— Acum mă gândesc că poate nici n–a fost nevoie, spuse el.

Tipul care a scotocit prin maşină putea să monteze un dispozitiv de urmărire. Pun mâna pe noi când primesc acceptul de la şeful lor şi li se pare convenabil. Se mai gândi un moment, apoi se uită la ea. Ai unde să te duci?

— Să mă duc?

— Să stai undeva. Până când eşti în siguranță ca să ieşi din ascunzătoare.

— Nu.

— Familie ai?

— Nu.

El o privi cam neîncrezător.

— Nu, Raley, nu am pe nimeni, spuse ea. Ai mei au murit. Amândoi au fost singuri la părinți, ca şi mine. Fără frați, mătuşi, unchi, nimeni. Ai înțeles?

Dându–şi seama că discursul ei putea suna ca o eschivare, schimbă tonul: Şi chiar dacă aş fi avut rude, oricum nu le–aş fi implicat. Sunt fugară. Şi în plus…

Când se întrerupse, el o privi:

— Şi ce?

— Nimic.

— Cum nimic?

— Trăiesc o poveste fantastică. Nu scriu despre ea. O trăiesc.

— O trăieşti, spuse el disprețuitor. Mda. Deocamdată. Apoi spuse furios: Britt, asta nu e o joacă. În cinci minute ai putea muri.

— Înțeleg asta. Doar am fost azi–noapte în maşina scufundată, îți aminteşti?

— Eu da. Dar tu?

— Şi viața ta este în pericol. Renunți la anchetă?

Îl întrebă. Ei bine? insistă văzând că nu–i răspunde.

După câteva secunde de tăcere încăpățânată, ea continuă: Nici eu nu renunț la reportajul meu. Şi nici nu mă ascund. Asta este.

Mai străbătuseră vreo doi kilometri, poate patru.

În cele din urmă, el spuse:

— Te–ai putea preda poliției. Ai fi în siguranță în custodia lor.

— Nu, n–aş fi. Dacă Fordyce sau Megowan nu m–au putut ucide, se vor asigura că voi fi condamnată pentru uciderea lui Jay. Chiar tu ai spus asta. Se vor asigura că voi părea atât de vinovată,

încât nimeni nu va crede o iotă din ce le–aş spune despre Jay, despre incendiu, nimic. Tu ar trebui să ştii mai bine. În cazul tău s–au oprit chiar înainte de a te fi condamnat de moartea lui Suzi Monroe. Dacă prietena ta Candy nu l–ar fi influenţat pe Fordyce, probabil te–ar fi judecat şi condamnat pentru ceva. Nu crimă cu premeditare, dar ceva pentru care ai fi fost închis pentru mult timp.

Când el murmură un „la naiba", Britt ştiu că a câştigat disputa. Pentru a pecetlui victoria, adăugiă

— Din nefericire, eu n–am o Candy care să intervină pentru mine.

— Nu suport s–o sun ca să–i cer o favoare. N–am mai vorbit de cinci ani cu ea. Iar acum este ocupată cu votul din senat.

Britt se arătă neîncrezătoare.

— Eşti… Candy a ta… Candy Orrin este judecătoarea Cassandra Mellors?

— Da. Am crezut că ştiai asta.

— Nu!

— Oh! El ridică din umeri în semn de scuză. Eu i–am spus întotdeauna Candy. Nu suporta să fie strigată Cassandra în copilărie. Nici nu răspundea la numele ăsta. Spunea c–o face să pară îngâmfată.

Acum bănuiesc că sună profesional.

— Judecătoarea Mellors este prietena ta, spuse Britt, încercând să–şi fixeze în minte această revelaţie neaşteptată.

— O prietenă cu care n–am vorbit de ani întregi.

Am încercat să reiau legătura cu ea când i–a murit soţul, dar mi–am imaginat că nu avea nevoie să apar cu din pădure, când ea încerca să facă faţă tragediei personale.

Britt ştia din cercetările pe care le făcuse pentru reportajele ei despre judecătoare că fusese căsătorită mai puţin de un an cu soţul ei, un fel de inginer de software care murise într–un accident de feribot în portul New York. Se dusese acolo cu afaceri, la invitaţia unor clienţi din insula Staten. Feribotul în care se afla a fost lovit de alt vas şi s–a scufundat rapid. El a pierit odată cu ceilalţi douăzeci şi patru de pasageri.

— O cunosc, îi spuse Britt. Am scris un reportaj despre ea şi ne–am înţeles bine. Am încercat să iau legătura cu ea chiar în ziua în

care m–ai răpit. Căutam sprijinul unor persoane influente. Oricum, am sunat–o la birou, dar nu era disponibilă. Poate va fi acum, mai ales dacă i–aş spune c–am fost cu tine.

— Sper să pot discuta singur cu ea la înmormântare, un minut sau două. Să văd ce gândeşte despre Jay, Fără să îi cer ajutorul direct. Şi–a mai riscat o dată cariera pentru mine. Nu cred c–ar mai face–o încă o dată, mai ales înainte de votul Senatului.

Britt îi înțelese modul de gândire, dar sprijinul judecătoarei Mellors nu putea să le strice. Pierdută în gânduri, ea privi pe geam. Nimic nu i se părea cunoscut. Nu era drumul pe care i–l indicase el noaptea trecută.

— Mergem spre Charleston?

— Acolo vom ajunge. Dar trebuie să facem rost de altă maşină înainte. În eventualitatea ei au pus un transmițător pe maşina mea. Şi chiar dacă n–ar fi aşa, nu putem merge cu aceeaşi maşină. Acum o ştiu.

Observându–i chipul foarte sever, ea spuse:

— Asta înseamnă că sunt pe urmele noastre.

— Da, asta înseamnă.

— Şi atunci, de ce n–au acționat, acolo la cabană?

El se încruntă.

— Nu–mi imaginez. Poate, după cum ți–am spus, preferă să omoare oamenii în maşinile lor. Sau poate au fost angajați doar să mă localizeze şi acum aşteaptă alte instrucțiuni. Poate vor un avans, înainte de a comite un dublu asasinat. Poate ceea ce a găsit individul în cabană i–a creat altă pistă.

— Nu ți–a găsit dosarele.

— Dar te–a găsit pe tine, deşi te credea moartă.

Ea deschise gura să spună ceva, dar înainte de a o face, el o întrebă: Cum l–ai recunoaşte pe individ?

L–ai văzut bine?

— Prin fereastra de la baie. S–a uitat afară. A avut în acel moment chipul foarte clar expus. A stat acolo cincisprezece, douăzeci de secunde, cercetând zona din spatele cabanei.

— Te–a văzut?

— Sunt sigură că nu, altfel ar fi reacționat. Nu m–am mişcat. Nu puteam. Eram paralizată de spaimă pentru că l–am recunoscut imediat.

— Eşti sigură? Eşti convinsă că l–ai văzut la Wheelhouse?

— Am avut una din acele scurte amintiri pe care mi le–ai descris, numai că asta a fost fixată în mintea mea. Îmi amintesc că l–am văzut imediat ce am ajuns.

Stătea la bar lângă uşă. Când am intrat ne–am privit.

— Aţi vorbit?

— Nu. Doar ne–am privit, aşa cum fac doi străini. Fără zâmbete formale. Apoi l–am zărit pe Jay şi… stai puţin. Ea se opri şi strânse din ochi. Se poate să–l fi văzut când am plecat cu Jay din bar. Era un bărbat într–o maşină parcată peste drum de intrarea în bar.

— O maşină obişnuită? Cu aşa ceva au fost astăzi. Maronie?

— Poate. Ştii cum este circulaţia pe East Bay la ora cinei. Printre maşinile care treceau am văzut…se feri să–şi amintească clar, dar imaginea rămânea încețoşată. Era un bărbat la volan, dar nu ştiu sigur dacă era cel din bar.

— Dar eşti sigură că bărbatul de la bar şi cel din cabană au fost unul şi acelaşi?

— Sigură.

— Bine. El începu să–şi muşte interiorul obrazului, gândindu–se.

— Ce este?

Raley lovi volanul cu pumnul de câteva ori.

— Sunt unele lucruri pe care nu le pot înțelege. Primul, de ce au venit să–şi vâre nasul prin cabana mea? Ce căutau?

— Cum te–au găsit?

— Nu le–a fost greu. Am permis de conducere. Plătesc taxe pe proprietate. Le–a fost uşor să afle unde locuiesc. Dar de ce au venit?

— Poate au făcut legătura.

— Ce vrei să spui?

— Am menționat localitatea Yemassee, când am vorbit cu Bill Alexander. Dacă au localizat adresa ta…

— Şi au văzut că nu era departe de acolo. El încuviință. Mda. Înțeleg ce vrei să spui. S–au gândit că este o coincidență stranie.

— Poate Megowan şi Fordyce te consideră o pistă liberă pe care nu–şi mai permit să o piardă.

— Asta gândeam şi eu, mormăi el. Aruncându–i o privire neliniştită, îi spuse: Asta eşti şi tu, Britt. O pistă liberă în privința

căreia au crezut că nu mai trebuie să–şi facă probleme. Sunt convins c–au fost destul de şocaţi să descopere că trăieşti şi eşti cu mine. Asta i–a cam pus pe jar.

Spre a–şi stăvili teama tot mai mare, ea insistă din nou că bărbatul din cabană n–o văzuse.

— Dacă m–ar fi văzut, ar fi făcut ceva.

— Dar sacoşele de la Target erau la vedere pe pat. Cred că s–a uitat în ele, a verificat data de pe bonuri, a văzut hainele şi articolele de machiaj din baie. Mă îndoiesc că m–ar crede un travestit.

— Dar puteai să cumperi toate astea pentru altă femeie. Una vie. Pe mine mă cred hrana pentru peşti pe fundul râului Combahee.

— Sper că asta cred. Dar dacă aş fi fost în locul lor şi nu ţi–aş fi văzut cadavrul cu ochii mei şi aş fi văzut hainele acelea noi care ţi se potriveau, în casa unui bărbat cu care ai ceva în comun, cum ar fi legătura cu Jay Burgess şi prietenii, m–aş gândi că poate nu te–ai înecat. Aş avea o bănuială, aşa cum spunea tipul ăsta. Aşa că până la proba contrarie, voi considera că s–a declanşat o luptă: noi împotriva lor.

Din motive doar de ei ştiute n–au pus mâna pe noi la cabană, dar asta nu mă face să mă tem mai puţin.

Lăsă maşina pornită şi se duse la bancă să scoată bani, aşa cum îi spusese. Când se întoarse, aduse cu el o sacoşă cu fermoar care conţinea bani, după cum îşi imaginã Britt.

— Îţi datorez jumătate din aceste cheltuieli, spuse ea. Portmoneul ei se afla în poşetă, în maşina ei de pe fundul râului. Nu–i făcea plăcere să nu aibă bani deloc, dar nu mai avea niciun card sau act cu care să scoată bani din contul personal. Nici n–ar fi făcut–o, oricum. O retragere de bani ar fi fost primul lucru pe care Clark şi Javier l–ar fi urmărit.

— Nu–ţi face griji în privinţa asta, spuse Raley.

Banii sunt ultima problemă pe care o avem acum.

— Din ce ai trăit în ultimii ani? Nu te supăra că te întreb.

— Mi–am vândut casa. Cabana asta a costat o mică parte din ce am obţinut atunci. Am avut şi altă maşină.

Am vândut–o, mi–am vândut şi barca şi remorca. Am lichidat

tot. Mingi de bowling, schiuri, bicicleta, echipamentul de scufundări, tot. Nu mai am nimic din toate astea acum, dar nici cheltuieli mari.

— Te simți bine aşa?

— Da, mă simt bine. Se uită la ea şi adăugă ironic: Aşa de bine cum te simți tu fără familie.

El încetini, ca să cerceteze un loc de pe autostradă unde se vindeau maşini şi bărci folosite, remorci, generatoare şi rezervoare de propan. Pe loc.

La prețuri bune.

Dincolo de acest loc se afla o biserică. Raley opri în parcarea bisericii şi trase camioneta la umbra unui stejar acoperit cu muşchi. Numără câteva mii de dolari din sacoşa cu bani şi băgă în buzunar bancnote de o sută. Îi spuse să rămână în camionetă.

— Dacă se apropie careva, claxonează cu toată puterea.

Se întoarse în locul unde se vindeau maşini. Ea îl urmări cum merge de–a lungul şirurilor de maşini şi camionete. Curând, un bărbat scund cu pântece proeminent, a cărui cămaşă avea cercuri de sudoare la subraț ieşi din biroul de vânzări şi veni spre Raley.

Îşi dădură mâna, avură un scurt schimb de cuvinte, apoi agentul de vânzări a început să–i arate diferite modele. Pe unele le–a refuzat imediat, a verificat câteva renunțând apoi la ele când i–a fost arătat un sedan cu o caroserie specifică, cafeniu–deschis.

În timp ce agentul dădea măsura talentului său,

Raley umbla în jurul maşinii, lovind roțile cu piciorul, apoi urcă la volan. Porni motorul, ridică capota, îl verifică, se uită sub caroserie să vadă dacă nu existau scurgeri de ulei, sau cel puțin aşa presupuse Britt, apoi păru să se decidă. Îl urmă pe fericitul agent de vânzări în birou şi ieşi câteva minute mai târziu cu un mănunchi de acte galbene şi un set de chei.

Conduse maşina spre biserică, o parcă în spatele camionetei, apoi veni pe partea pasagerului şi îi deschise portiera, întinzându–i cheile când coborî.

— Tu o vei conduce pe asta. Nu vor recunoaşte maşina. Eu iau camioneta. Dacă mi se întâmplă ceva…

— Ceva?

— Orice. Tu mergi înainte. Te duci direct la Charleston şi te laşi la dispoziția detectivului Clark. Ai înțeles?

— Am crezut că vei vinde camioneta, spuse ea urmându–l spre noua achiziție.

El vârî hârtiile, actele maşinii, polița de asigurare pe termen scurt, în cutia cu mănuşi.

— Vânzarea este o tranzacție uşor de depistat. Şi în plus, îmi place camioneta.

— Unde o laşi?

— La pista de decolare. M–am gândit s–o duc la Delno, dar n–am vrut să–l implic. Nu cred că ei ştiu de pista asta, aşa că e mai bine s–o las acolo, chiar dacă asta înseamnă să mă întorc câțiva kilometri. O văzu că se aşază la volanul sedanului. Bine?

Ea îşi potrivi scaunul şi oglinzile.

— Tapițeria miroase urât.

— Nu le poți avea pe toate. Vino după mine şi ține–te aproape. Nu lăsa nicio maşină între noi. Ai înțeles?

— Nu–ți face probleme în privința asta.

El închise portiera, dar mâinile îi rămaseră pe geamul deschis.

— Aminteşte–ți ce ți–am spus, Britt. Dacă mi se întâmplă ceva, mergi înainte.

Dar nu s–a întâmplat nimic. Au ajuns fără niciun incident la pista de decolare. Şi–au luat lucrurile, inclusiv pistolul din camionetă, au urcat împreună în sedan, iar el a condus. Observă cum aruncă o privire plină de regret spre camioneta sa când ieşiră din vechiul hangar. Îşi abandona şi această ultimă jucărie.

— Şi acum? îl întrebă ea.

— Acasă.

— Unde este asta? — O să văd când ajungem acolo.

Era o parcare bizară. Douăsprezece cabane erau înghesuite într–o pădurice situată în laterala autostrăzii 17, la vest de râul Ashley pe care şi ei trebuiau să–l traverseze pentru a ajunge la Charleston.

Motelul nu se remarca prin nimic. Exista şi o piscină dar fusese golită: fundul bazinului era plin de murdărie, atât naturală cât şi făcută de om. Pe un gard legat cu lanțuri se afla un leagăn ruginit cu scaun de plastic galben, atârnat de un singur lanț. Restul lipsea.

Din nou, Britt rămase singură când Raley intră la recepție. El se

întoarse:

— Numărul nouă.

— Apartamentul prezidențial?

— Da, dar nu mai avem room–service după ora douăzeci şi două.

Camera respectivă avea două paturi duble cu noptiere, cu o lampă între ele. O măsuță cu două scaune, un birou cu o oglindă crăpată deasupra, un televizor şi aparat de aer condiționat aproape de tavan. Raley îl deschise şi acesta porni cu un zumzăit liniştitor şi cu un val de aer rece.

Ridicând cuvertura, Britt verifică cearşafurile.

Nu văzu nicio pată urâtă sau suspectă, iar aşternutul mirosea a detergent puternic şi a clor. O bandă de hârtie aplicată pe vasul de toaletă avu darul s–o liniştească.

— Nu este prea rău, spuse ea după ce se spălă pe mâini într–o chiuvetă mică.

Raley îşi scosese cămaşa. Văzându–i pieptul gol, îşi aminti de noaptea precedentă şi se poticni cu piciorul de uşorul uşii.

— Te deranjează dacă intru eu? făcu un semn cu capul spre baia din spatele ei, dar gândurile ei erau tot la acele amintiri erotice şi nu–i răspunse.

— Voi întârzia, spuse el.

Ieşind din acea stare, ea se dădu la o parte şi el se strecură pe uşa îngustă ducând cu el costumul şi pantofii. Şi pentru că avea mâinile ocupate, Britt îi deschise uşa şi o închise după el.

Se aşeză pe patul ei, uitându–se la tavanul placat acustic, apoi în jos la covorul portocaliu, aspru. Apa curgea în chiuvetă. Auzi o lovitură surdă, ca şi cum o parte osoasă a corpului se lovise de un perete de faianță, apoi o înjurătură rostita printre dinți.

Ea nu trăise niciodată cu un bărbat şi se întrebă dacă se auzeau mereu astfel de zgomote. Auzind cum îi cade un pantof zâmbi.

El ieşi după cinci minute, dar schimbarea realizată în acel interval de timp a fost remarcabilă.

Era îmbrăcat în pantaloni negii şi cămaşă de culoarea fildeşului. Îşi aranjase părul cu degetele. Încălțase pantofii aceia eleganți, dar sacoul îl purta pe mână.

— Arăți bine, spuse ea. De fapt, arăta grozav.

— Mulțumesc. O să îmbrac sacoul când ajung acolo.

— Cravata?

— Am uitat–o, pentru că n–a fost la vedere în dulap. Sau poate le–am aruncat pe toate. Oricum, când

Fordyce şi Megowan mă vor vedea, nu se vor gândi la cravată.

— Aşadar, te vei lăsa văzut?

— O, sigur că da. Privi spre geanta de la bancă pe care o pusese pe masă la un loc cu dosarele învelite în plastic şi cu pistolul.

— În caz de pericol, ia astea şi fugi.

— Am permisiunea ta să mă uit pe dosare?

El ezită un moment, apoi îi spuse:

— După ce te uiți, nu te grăbi sa–l suni pe cameramanul tău.

— N–o voi face.

O privi cu vizibila neincrederc.

— N–o voi face. Promit.

El înclină scurt din cap.

— Ține uşa închisă. Nici măcar nu te uita pe vizor fără să ai pistolul în mâna. Nu deschide nimănui uşa, în afară de mine. Ține minte că nici măcar poliția nu ştie că te afli aici, aşa că nu te lăsa înşelată de cineva care poartă uniformă. La întoarcere, o să iau ceva de mâncare. Vrei ceva special?

Vreau să te întorci repede. Vreau să te întorci întreg. Nu mai pleca deloc.

— Spray Lysol.

— Pentru?

— Tapițeria maşinii. Şi o cola dietetică. Acum, du–te. Este lipsă de respect să ajungi târziu la înmormântare.

18

N–a întârziat, dar a fost printre ultimii care s–au strecurat în capela casei funerare înainte de începerea slujbei. Toată latura stângă fusese rezervată polițiştilor şi toate locurile erau ocupate. Cealalți parte era plină cu civili.

Raley stătu în picioare, rezemat de peretele din spate împreună cu alții care veniseră prea târziu ca să mai ocupe vreun loc. Cântecele religioase se transmiteau prin difuzoare nevăzute, dar slujba avea mai mult un caracter laic decât religios. Într–adevăr,

Raley nu ştia dacă Jay avusese vreo înclinație spirituală. Lui

Raley îi impuseseră părinții să meargă regulat cu ei la biserică. În această privință Jay îl lua întotdeauna peste picior.

Au fost rostite citate biblice atât din Noul cât şi din Vechiul Testament, iar preotul protestant al departamentului poliției a rostit o rugăciuue. Dar cam toată slujba a fost dedicată punerii în evidență a virtuților lui Jay şi spiritului său, a devotamentului în aplicarea legii şi desigur, a eroismului său din ziua acelui incendiu de la secția de poliție.

Ideea care răzbătea din fiecare cuvântare era că poliția şi comunitatea în general au fost private de unul dintre cei mai buni membri şi că lumea fusese sever multilată prin părăsirea ei de către Jay Burgess.

Unul dintre cele mai impresionante elogii şi ultimul, de altfel, a fost scris de judecătoarea Cassandra Mellors. A fost citit de organizatorul funeraliilor în absența ei. Obligații profesionale şi probleme care nu sufereau amânare o împiedicaseră să ia parte la slujbă, le explică acesta, dar ea regreta profund că nu putuse să participe personal, să–şi exprime afecțiunea față de Jay Burgess şi tristețea pentru moartea acestuia în circumstanțe nefericite.

Imediat ce sosise, Raley cercetă marea de capete, căutând–o pe Candy. A fost teribil de dezamăgit să constate că nu era prezentă şi că nu va avea prilejul să restabilească personal legătura cu ea. Sigur că n–ar fi reluat subiectul incendiului. Nici n–ar fi menționat numele lui Britt. Desigur, Candy ar fi considerat că se sustrage actului de justiție. Dar dacă mai târziu va fi necesar să–i ceară ajutorul, era bine să existe o întâlnire personală înainte de a o contacta după o astfel de absență.

La terminarea slujbei, toți s–au ridicat în picioare. Un cimpoier a cântat „Amazing Grace”, în timp ce coşciugul a fost dus pe culoar, apoi scos pe uşile larg deschise, spre un car mortuar care aştepta. Înmormântarea era privată, doar cu rudele supraviețuitoare ale lui Jay, un grup de veri şi un unchi. Imediat ce coşciugul a fost scos pe uşă, invitații au fost poftiți afară de către personalul casei de rugăciuni, câte un rând, începând cu primele rânduri din față, până în spate.

Printre primii pe coridor se afla Cobb Fordyce, la braț cu o femeie atrăgătoare, care presupuse că era soția lui. Amândoi erau stăpâni pe sine şi solemni, având aerul standard al unor demnitari

la funeralii.

Iar dacă procurorul general îl remarcă pe Raley în mulțime, nu schiță niciun gest.

Dar George Megowan reacționă. Nu era cu mult în spatele lui Fordyce şi când îl zări pe Raley, se mai uită şi a doua oară la el, apoi se opri pe loc, făcând–o pe Miranda să–l privească mirată. Socrul lui care venea în urma lor îl împinse uşor.

George întoarse capul şi continuă deplasarea pe coridor spre ieşire. Nevrând să–l scape din câmpul vizual pe George, Raley încălcă protocolul şi–şi făcu loc prin mulțime de–a lungul peretelui din spate, ajungând chiar în fața celor care ieşeau.

Era o după–amiază toridă şi umedă, aerul era rarefiat. Bărbații care nu erau îmbrăcați în uniforme de poliție îşi scoseseră sacourile de la costum, în timp ce discutau în grupuri. Câțiva îşi aprinseseră țigările.

De fapt, nimeni nu se uita spre carul mortuar, dar toți erau conştienți de prezența lui şi păreau că nu vor să plece înaintea acestuia.

Raley scrută mulțimea risipită spre pajiştea capelei. Fordyce şi doamna sa erau conduşi spre limuzină. Dar George Megowan se afla într–un grup cu soția sa, socrul şi alți câțiva, pe care Raley nu–i cunoştea.

Raley se îndreptă spre acel grup.

Văzându–l, George s–a separat de ceilalți şi i–a ieşit în cale. Avea un zâmbet deschis şi sincer, vocea îi era puterniciă, pieptul lat.

— Raley Gannon! Mi s–a părut că te văd acolo.

Dumnezeule, cât a trecut?

— Cinci ani. Salut, George. Mimă şi el aceeaşi exagerare evidentă la George şi îi apucă mâna întinsă.

George îl bătu pe spate, examinându–l:

— Arăți bine, Raley. Eşti încă în formă. Câteva fire albe, dar cum naiba să nu ai.

— Mulțumesc.

— Eu, spuse lovindu–se peste abdomen, am pus câteva kilograme.

Nu avea replică la asta. Chiar se îngrăşase.

— M–am însurat.

— Am auzit.

— Lucrez pentru socrul meu.

Raley încuviinţă că nici asta nu era o noutate.

— Ştii că tata a muncit pentru Les până în ziua morţii, spuse George. Am crezut că dacă mă însor cu fiica şefului, o să am nişte privilegii. N–a fost aşa. Îl mai lovi pe Raley peste umăr râzând, dar râsul îi era forţat.

Cu toată aparenta sa bonomie, George era nervos. Îşi umezea mereu buzele, arunca priviri în jur. Nu se bucura că–l vedea pe Raley şi astfel îi întărea acestuia convingerea că avea un motiv să fie neliniştit. Fusese deja informat că Britt Shelley stătuse în cabana lui Raley şi nu pe fundul râului, aşa cum se credea?

— Ei, dar am vorbit destul despre mine, zise el. Tu ce faci pe aici?

— Pai, astăzi iau parte la înmormântare.

George cel afabil se dezumflă ca un balon perforat. Fără acel zâmbet larg, dinţii albi, trăsăturile lui păreau mai greoaie. Pielea i se lăsase, formând riduri adânci, semne ale nefericirii şi ale desfrâului.

Privi spre carul mortuar oprit în faţa capelei.

— A naibii lucrare, nu?

— Mda.

— Un adevărat şoc. Ca şi cancerul. Ştiai de asta?

— Numai după ce a fost ucis am aflat.

George scoase o batistă din buzunarul pantalonilor şi–şi tamponă buza de sus transpirată.

— La început marele Pat, apoi el.

Îl privea cu atenţie pe Raley, studiindu–i reacţiile.

Raley se controla atent.

— Tu şi Jay aţi fost prieteni mult timp.

— Toată viaţa. Până acum cinci ani.

George îşi mişcă picioarele mari, îşi trase umerii, îşi drese glasul. Semne evidente de stânjeneală, pe care un fost poliţist ar fi trebuit să ştie să le mascheze.

— Raley, ştii cum era Jay cu femeile, spuse el, uitând deliberat să facă vreo referire la Suzi Monroe. Chiar dacă avea o mie de femei, tot nu–i ajungea.

Întotdeauna era încântat de prospături, iar pe femeia ta pusese ochii demult. Şi în plus, când se încurcase cu ea, tu dispăruseşi,

nu?

— Nu, am fost dat la o parte. Discreditat, dezonorat şi concediat.

George tocmai vru să–i răspundă când fu întrerupt.

— George?

El se întoarse, părând mulţumit de această întrerupere.

— Iubito, vino aici. Îşi luă soţia de braţ şi o împinse în faţă. Miranda purta o rochie neagră, mulată, tocuri înalte şi pălărie de pai neagră cu boruri largi şi ochelari de soare. Ţinută de înmormântare şi nu prea. Îl ţii minte pe Raley Gannon? Vechi prieten al lui Jay. Din copilărie.

— A, pompierul. Sigur că mi–l amintesc. Îşi scoase ochelarii şi–i zâmbi lui Raley de parcă ar fi fost singurul bărbat de pe planetă, cu o sculă de 30 de cm, pe care abia aştepta s–o trateze ca pe o acadea.

— Bună, Miranda.

— Unde te–ai ascuns în timpul ăsta?

— Ici şi colo. Nicăieri.

Râdea gutural şi sexy.

— Se pare c–ai fost în locul ideal. Făcu o pauză, apoi spuse: Mă bucur că te–am văzut. Păcat că ne–am întâlnit în condiţiile astea.

El încuviinţă.

— Dar Jay n–ar vrea să fie jelit, nu? Şi e atât de cumplit de cald aici. Îşi trecu degetul pe gât ca pentru a atrage atenţia asupra pielii uşor transpirate de deasupra decolteului rochiei negre. Nu că ar fi fost nevoie. Dacă erai bărbat şi respirai, ai fi observat–o oricum.

Fără a–l slăbi din priviri pe Raley, i se adresă soţului ei:

— Tata a propus să mergem la club, să bem ceva.

— Grozavă idee, zise George, tamponându–şi faţa cu batista.

— Te rog să vii cu noi, Raley. Poţi merge cu George. Am venit în maşini separate. Prinse mânerul ochelarilor de soare între buze, sugându–l. Vii, nu?

El se întrebă dacă dublul sens al cuvintelor ei era intenţionat, dar imediat răspunse:

— Îmi pare rău, nu pot veni. Am alt program.

— O, exclamă ea, ţuguindu–şi buzele. Păcat.

— Dar aş vrea să mai discut un minut cu George.

— Bine, atunci... întinse mâna, aşezându–i–o pe braţ. Mi–a

părut bine că te–am văzut. Treci pe la noi. Pa. Lăsă jos mâna şi–i spuse lui George: Ne vedem acolo, iubitule.

George şi Raley o urmăriră cum se îndreaptă spre tatăl ei, care–şi lua rămas–bun de la un grup cu care stătuse de vorbă. Ea şi Les se îndreptară spre un Corvette roşu, decapotabil. George se întoarse spre Raley.

— Ce zici?

— Că te–ai descurcat foarte bine.

Celălalt începu să râdă, ferindu–şi privirea, stânjenit.

— S–ar putea spune că aşa este. Apoi ridică privirea spre Raley, uitându–se la el pe sub sprâncene. Te–ai culcat vreodată cu ea?

Raley fu luat prin surprindere.

— Pentru Dumnezeu, George. E nevasta ta!

— Te–ai culcat cu ea sau nu?

— Nu.

— Jay s–a culcat cu ea?

— Nu ştiu.

— Nu mai contează dacă–mi spui acum. Jay e mort.

— Nu ştiu, repetă Raley.

George continuă să–l fixeze cu privirea câteva secunde, apoi murmură:

— Nici de la el n–am reuşit să obţin un răspuns sincer în privința asta. Apoi îi evită privirea, dar atunci ceva îi atrase atenția şi–l făcu să tresară.

Raley se întoarse să vadă ce–i provocase acea grimasă.

Oamenii discutau în grupuri, făcându–şi vânt cu programul slujbei, aşteptând plecarea carului mortuar, pentru ca mai apoi să plece şi ei. Atmosfera era mohorâtă, dar Raley nu observă nimic sinistru în toată scena, nimic care sa–l facă pe George mai nervos decât era.

Dar apoi observă un cuplu în mulțime şi atenția îi fu atrasa de el, pentru că bărbatul îi fixa cu privirea pe George şi pe Raley, în timp ce femeia care îl însoțea era implicată în discuții cu alte persoane.

Când Raley îl surprinse pe străin uitându–se la ei, acesta se întoarse repede. Raley se uită din nou la George, simțind cum devine tot mai neliniştit. Îl întrebă:

— Cine este?

— Cine?

— Tipul, George. Cel care stătea cu ochii pe noi.

— Te referi la Pat?

Raley nu observă reacția stupidă a lui George, atunci când îl identifică pe bărbat.

— Ăla e Pat Wickham?

— Juniorul.

Raley nu l–ar fi recunoscut. Desigur, era mai bătrân acum ca atunci când îl văzuse ultima oară, dar nu–şi amintea cât trecuse de atunci. Doar că schimbarea drastica a chipului lui Wickham nu fusese cauzată de înaintarea în vârstă.

— Ce–a pățit la față?

— Un accident. Demult.

— Cine e tipa care e cu el?

— Nevastă–sa.

— E însurat?

— Are şi copii. Lucrează la noi la poliție, dar la birou. Calculatoare şi alte rahaturi. Nu este un adevărat polițist cum a fost taică–su.

Raley se concentră asupra lui Pat Wickham junior, apoi se întoarse la George.

— Sunteți apropiați?

— Nu, chiar deloc.

— Mda. Dar cu taică–su ai fost foarte bun prieten.

— Aşa este. Dar după ce a murit, ştii cum e.

George privi în jur, ca şi cum ar fi aşteptat să fie salvat. Raley, mi–a părut bine să te văd. Dar Miranda şi Les vor fi…

— Ți s–a părut ciudat, George?

George reveni imediat cu privirea asupra lui.

— Poftim?

— Haide. Las–o moartă. Ştii despre ce vorbesc.

Asemănarea dintre noaptea în care a murit Jay şi cea în care Suzi Monroe s–a drogat peste măsură.

— Jay nu a luat o supradoză. A fost asfixiat de reportera aia.

— Chiar aşa?

— Da. Sau cel puțin ăsta a fost verdictul. Asta am auzit.

— Ai auzit–o când a afirmat că a fost drogată? Ciudat, nu? Britt Shelley a repetat exact ce am spus eu în dimineața când m–am

trezit în pat cu o femeie goală, moartă şi nu mi–am amintit cum am ajuns acolo.

Lui George îi era din ce în ce mai cald din cauza gulerului. Luă un aer beligerant.

— N–am adus în discuție asta pentru că mi–am imaginat că ai prefera să nu vorbim despre asta.

Raley zâmbi şi spuse încet:

— Nu, George, tu ai fost acela care a preferat să evite subiectul. Vezi tu, nu cred că ai vrea să afle careva că v–am spus ție, lui Jay, lui Pat Wichkam şi lui Cobb Fordyce că mi s–a pus un drog în băutură, ca să–mi şteargă memoria acelei nopți. Pentru că li s–ar putea părea la fel de ciudat că Britt Shelley afirma acelaşi lucru în noaptea în care a murit Jay.

— Pe dracu', drog care să favorizeze violul! spuse George apropiindu–şi fața roşie de cea a lui Raley.

Asta este o metodă convenabilă de apărare, care nu poate fi însă dovedită.

— Ceea ce ştiu prea bine.

— Uite ce este, ea şi Jay au avut o discuție între amanți. Asta–i tot.

— Ea pretinde că n–au fost amanți.

George începu să râdă zgomotos. Sau încercă s–o facă. Sună mai mult a sufocare.

— În plus, continuă Raley, Jay nu s–a certat cu nicio femeie. Niciodată. Evita scene de genul ăsta.

Când voia să încheie o aventură cu o femeie, n–o mai căuta. Fără fasoane, fără agitație inutilă.

— Poate fata asta nu ştia. Poate…

— Jay mai avea câteva săptămâni de trăit. Mă întreb ce voia să–i spună acestei reportere celebre în noaptea aia. Te–ai gândit la asta?

George se gândi câteva secunde, apoi spuse:

— Poate a vrut să–i povestească cât i–a fost de uşor să ajungă în chiloții logodnicei tale.

Raley nici nu clipi.

— Cred c–a vrut să–i dea lui Britt Shelley o temă grozavă pentru reportaj, combinată cu o confesiune pe patul morții.

George mai făcu încă o jumătate de pas spre el cu oarecare

agresivitate:

— Ce–ar fi avut Jay să mărturisească?

— Tu să–mi spui.

— Eşti plin de ură, Gannon. Ai un dinte împotriva lui Jay că ți–a luat–o pe Hallie. Dacă aş mai fi polițist, ştii ce–aş crede? Că poate tu ai fost cel care s–a furişat în casa lui şi i–a ținut perna pe față.

— Dacă aş fi vrut să–l omor, nu mi–ar fi luat cinci ani s–o fac. Asta nu are legătură cu el şi Hallie.

— Nu? rânji George. Ştii, la câteva luni după ce ai plecat din oraş, m–am dus la Jay într–o zi. În miezul zilei. În plină zi.

— Cineva va uni punctele între ele, George. Tu, Fordyce, Pat Wickham, Jay, Suzi Monroe, eu şi Britt Shelley.

— Tocmai voiam să sun la uşa lui Jay, când i–am văzut pe fereastră.

— Cineva va face legătura, George, iar firul de legătură este incendiul.

— Picioarele iubitei tale erau ridicate pe marginile scaunului, Jay era în genunchi cu fața îngropată între piciorele ei, iar ei îi plăcea la nebunie.

— Toate aceste personaje au legătură cu incendiul.

Raley o spuse destul de tare ca să–i atragă atenția asupra lor şi să oprească discuțiile care aveau loc lângă ei. George, cu fața înroşită de căldură, se uita în jur zâmbind, dar teama că puteau fi auziți era evidentă.

În acel moment de însuflețire suspendată în timp, carul mortuar se urni din loc. Raley şi George, ca şi ceilalți, îl însoțiră cu privirea când porni încet spre panta dealului. Nimeni nu se mişcă, nici nu spuse nimic, până când întoarse la capul drumului şi dispăru dincolo de un gard des de plante perene, apoi un răsuflat colectiv de uşurare se auzi printre participanții la slujba de înmormântare.

George mormăi:

— Ei, asta a fost.

— Ai vrea tu. Raley se întoarse din nou spre George şi–l lovi încet în piept. Mai bine du–te să bei ceva, George. Poți să bei chiar mai mult. Cred că ai nevoie de o băutură. Apoi, zâmbi. Ne mai vedem noi.

— Dar dacă ştie să interpreteze zâmbetele, îi spuse Raley lui Britt o oră mai târziu, va şti că al meu a fost unul forțat.

— Am văzut acel zâmbet. Britt întindea cartofii prăjiți într–un sos de ketchup. Este cam periculos.

— Periculos?

— Mizerabil. Infam. Plin de cruzime.

Raley o privi batjocoritor.

— Nu cred că vreuna din aceste descrieri mi se potriveşte. În special acum că mi–am ras barba.

— Ți se potriveau mai mult când aveai barbă. Maxilarele, ochii. În mod clar, au ceva de lup.

El revenise în parcarea motelului, aducând pe lângă şase cutii de cola dietetică şi un flacon de spray

Lysol, o pungă de cheeseburgeri şi cartofi prăjiți, dar şi creveți prăjiți şi două milkshake. În timpul care i–a fost necesar să–şi scoată cămaşa din pantaloni şi pantofii, Britt a desfăcut mâncarea şi a aşezat–o pe masă. Apoi au început să mănânce.

În timpul acesta, el i–a relatat discuția cu George Megowan, încercând să fie cât mai exact. Britt nu–l lăsă să treacă peste ceva sau să–i redea pe scurt.

Pretindea detalii şi precizări.

— Este aşa grozavă? îl întrebă.

— Miranda?

Ea zâmbi încordată.

— Observ că n–a fost nevoie să te opreşti ca să te gândeşti la cine mă refer.

— Da. Grozavă.

— Am văzut–o doar în fotografii. Jay… chiar a… ştii tu?

El ridică un umăr.

— Poate. Probabil. În rest, toți…

Britt se opri din mestecat, iar întrebarea neformulată i se citea în priviri.

El îşi şterse mâinile pe un şervețel de hârtie.

— Prima dată când mi–a atras atenția Miranda, era majoretă la liceu, într–o fustă scurtă şi executa nişte ridicări cu piciorul pe margine. O puştoaică atrăgătoare. Când a crescut destul, eu eram deja plecat la şcoală şi după aceea am fost cu Hallie.

— Înțeleg. Nu v–ați sincronizat.

El se gândi „Las–o să se întrebe” şi întinse mâna după milkshake. Sorbi cu ajutorul paiului, apoi câteva minute au mâncat în tăcere.

— Raley?

Când se uită la ea, privirea lui era blândă, serioasă.

— Cum te–ai simțit? În timpul slujbei. Cum ai reacționat în fața morții lui Jay?

— Vrei să spui cum m–am simțit fiind atât de aproape de Jay, nu?

Ea se încruntă.

— În pofida a ceea ce ți–a făcut, era cel mai vechi prieten al tău. Nu simți nicio pierdere? Ai fost în stare să–l plângi?

El îşi vârî un crevete în gură.

— Nu te laşi niciodată de interviuri, nu?

Ea întoarse brusc capul, de parcă ar fi primit o palmă. Apoi aruncă ultimul cartof şi începu să adune resturile şi să le vâre în punga de plastic.

— Las–o baltă! Mi–am imaginat că trăieşti emoții contradictorii şi ai aprecia un ajutor ca să ți le pui în ordine. Greşeala mea.

Ea dădu scaunul în spate şi se ridică. Raley o prinse de mână.

— Bine, îmi pare rău.

Ea îşi trase brațul.

— Încă mai cauți un motiv ascuns în tot ce fac şi spun. Am crezut că am depăşit faza asta.

— Pentru mine poate părea imposibil s–o depăşesc.

Ea îl privi supărată câteva momente, apoi răsuflă greu şi umerii i se relaxară.

— Bănuiesc că merit lipsa ta de încredere. Dar am crezut cu adevărat că ai vrea să vorbim despre tine şi Jay.

El ezită, apoi cu o mişcare uşoară din cap o invită să se aşeze la loc, ceea ce şi făcu. El se rezemă de spătarul prea mic pentru statura lui şi–şi întinse picioarele în față.

— Nu degeaba eşti reporter şi o spun ca un compliment. Ai instincte excelente. Întrebarea despre înmormântare a atins o coardă sensibilă. De asta ți–am spus ce–am făcut.

I se păru greu s–o privească în ochi în timp ce rostea aceste gânduri personale, aşa că se concentră asupra acelei figuri zâmbitoare de pe cana cu milkshake.

— Jay era una dintre acele persoane cărora le găseşti mereu scuze. Tu i le găseşti şi doar tu le crezi.

— Ce vrei să spui?

— Ne făceam planuri. Să mergem la un meci. La schi nautic. Oriunde. El întârzia o oră. Eu mă înfuriam. El îşi încerca scuze şi se căia. Ai tot dreptul să fi furios, îmi spunea. Şi chiar dacă nu aveam tot dreptul să mă înfurii aşa, îmi trecea. Îl scuzam.

Împrumuta maşina mea şi venea înapoi cu rezervorul gol. Eu mă înfuriam, dar nu spuneam nimic. Ieşeam la masă undeva. Mă lăsa să plătesc eu, spunând că el o va face data viitoare, numai că data aceea nu venea niciodată. Nu banii erau problema. Nu asta mă deranja, ci faptul că era convins că voi plăti, fără să fac o problemă din asta. Aşa îşi trata toţi prietenii — desconsiderându–i şi supărându–i. Raley despică aerul cu mâna. Dar indiferent de ofensa adusă, ei îi găseau scuze, spunând: Ăsta e Jay. Dar avea şi talentul să te binedispună când aveai o zi nefericită – iar asta era o mare calitate. Te făcea să râzi când, de fapt, îţi venea să spargi ceva. Era sufletul petrecerilor. Nu era niciodată prost dispus. Era tandru şi simpatic. Asta îi atrăgea pe oameni la el. Toţi voiau să fie în preajma lui, în câmpul lui energetic. Pentru că era electrizant şi captivant. Aerul în jurul lui era foarte încărcat.

Văzut din afară, părea că are mii de prieteni.

Făcu o pauză şi–şi desfăcu picioarele cu grijă, după care se sprijini cu coatele pe ele aplecându–se înainte.

— Dar eu mă întreb – chiar avea prieteni sau avea numai cunoştinţe pe care le putea manipula, apoi se debarasa de ele? Era un prieten sau un tip care te putea folosi cu atâta abilitate, că nici nu realizai că a profitat de tine? făcu o pauză, apoi spuse: uitându–mă astăzi la coşciugul lui, am fost nevoit să mă întreb dacă ceva din ce mi–a spus vreodată a fost adevărat şi cinstit. Când aveam îndoieli, iar el mă încuraja, era doar retorică? Când îi împărtăşeam ambiţiile şi visele, îl plictiseam? Râdea de mine? Cred că darul lui special era să ştie ce să spună şi când să spună, ca să te facă să crezi că–ţi este prieten.

El oftă.

— Dacă am simţit c–am pierdut ceva? Mda, am simţit. Am crezut că prietenia cu Jay s–a sfârşit cu cinci ani în urmă. Dar astăzi am realizat că n–a existat niciodată. N–am avut o prietenie

adevărată. Tocmai asta am deplâns. Simțindu–se jenat de sentimentalismul său, se lovi uşor cu mâinile de picioare şi se ridică. Gata?

Ea îşi drese glasul.

— Da. Mulțumesc. A fost încântător.

Îşi încălță pantofii şi duse gunoiul afară, ca să nu miroasă în spațiul acela strâmt. Când se îndreptă înapoi spre cabana lor, se întreba dacă să–i spună sau nu lui Britt despre ce i se întâmplase după despărțirea de George Megowan. Ea merita să afle, dar oare era bine s–o sperie şi mai tare?

Examină atent parcarea unde mai era o singură maşină în fața unei cabane, în dreptul recepției. Intră în cameră, asigurându–se că uşa era încuiată şi zăvoiul era tras.

Când se întoarse, o văzu pe Britt înfruntându–l cu mâinile în şolduri.

— Când ai de gând să–mi spui?

— Ce să–ți spun?

— De ce umbli cu pistolul ăla prins la curea? Ea îi ridică poala cămăşii şi îi arătă teaca pistolului.

Spune–mi de ce te–ai ridicat să te uiți pe fereastră de două ori în timp ce mâncam? De ce…

— Au fost la înmormântare.

— Cine?

— Butch şi Sundance. Cei doi indivizi care au intrat în cabana mea.

Ea se dădu în spate până când atinse marginea patului, apoi se lăsă pe el.

— Te–au văzut?

— Da, dar m–am prefăcut că nu–i recunosc.

— Ce s–a întâmplat?

Îl lăsase pe George aproape gata să explodeze.

În timp ce se îndrepta spre maşină, observase sedanul acela maro cu coada ochiului. Încercase să nu lase să se vadă că recunoscuse maşina şi pe bărbatul aflat la volan, cu toate că era sigur că era cel care–i percheziționase cabana. Purta tot o camaşă bleu. Pe locul pasagerului era alt bărbat şi cu toate că Raley nu reuşise să–l vadă, observă că purta o pereche de ochelari de aviator şi presupuse că era acela care–i scotocise camioneta.

Nu avea de ales decât să se suie în maşina pe care o cumpărase recent în scopul de a scapă de camioneta care era uşor de identificat. „Am pierdut din cauza ta trei mii cinci sute de dolari, nemernicule."

Pe furiş arătă cu degetul spre conducătorul maşinii maronii.

Îşi croi drum printre maşinile care părăseau casa funerară şi observă cu mulțumire că maşina maronie a trebuit să aştepte altă ocazie pentru a se deplasa, care se ivi numai după ce trecură alte şase maşini.

Când Raley ajunse la ieşire o luă spre artera principală în direcția opusă motelului, unde se cazaseră el şi Britt. Merse într–atât de repede încât să nu rişte să fie oprit pentru depăşirea limitei de viteză.

Cu toate acestea, maşina maro îl prinse din urmă la cel de–al doilea semafor. Merse în urma lui de–a lungul următoarelor câtorva clădiri păstrând câteva maşini între ei, dar cu o viteză constantă, schimbând benzile odată cu Raley.

I–au trebuit 8 km de trafic aglomerat ca să scape de el, dar nu putea fi sigur ca Butch nu pusese pe altul să–l urmărească. Continuase să se strecoare prin traficul de pe bulevarde, mergând înainte şi înapoi pe autostradă de câteva ori şi o luase de două ori pe acelaşi drum, încât nu credea că ar fi posibil să fi fost urmărit.

Asta îi spuse lui Britt acum şi–şi dori să fi fost mai convingător.

— Cred c–am scăpat de ei, dar nu pot fi sigur.

— Nu vom şti până nu apare vreunul lovind în uşă, descărcându–şi arma.

— Am şi eu armă.

Asta n–o consolă prea mult.

— Nu eşti întotdeauna aici, Raley. Iar acum că ți–au văzut noua maşină, o vor recunoaşte.

— Am intrat în parcarea de la spital şi am schimbat plăcuța cu numărul de înmatriculare cu a unei camionete, apoi am făcut rost de un marker şi am făcut opt din trei. Şi am ales maşina asta pentru că sunt multe maşini maronii la fel. Aşa că le va fi greu şi ne urmărească.

— Au făcut–o până acum.

Ea avea dreptate, aşa că n–o insultă contrazicând–o.

— Ai putea totuşi să te arăți.

— N–o pot face până nu sunt bine echipat, gata să lupt cu focul, ca să zic aşa. De la spate, ea ridică din pat nişte exemplare ale documentelor xeroxate, evident le citise în absența lui.

— Te–ai chinuit să ascunzi toate astea. De ce?

— Am vrut să mă asigur că am o copie a documentelor originale. M–am temut că după ce voi părăsi departamentul, vor fi modificate sau ascunse.

— Cu bună intenție – ca să nu mai poată îi găsite vreodată.

— Când ai fost pus la zid de Jay, ce anume investigai?

— Felul în care au murit cei şapte.

— După cum spun acele rapoarte, unul era funcționar.

— Trupul i–a fost găsit în casa scării. A fost prinsă acolo când a căzut tavanul. Cauza morții – a fost strivită, dar probabil ar fi murit oricum din cauza inhalării fumului.

— Temnicerul?

— A fost salvat, dar a murit două zile mai târziu din cauza arsurilor şi inhalării fumului. N–a fost o moarte prea blândă, zise Raley mâhnit.

— Cinci prizonieri au murit în celula de detenție.

— *Patru* au murit în celulă. Dar a mai existat unul care a murit şi el.

Ea îşi coborî privirea spre hârtiile pe care le ținea în mână.

— Ai încercuit un nume cu roşu.

— Cleveland Jones.

19

Cleveland Jones a fost dus într–un birou mic, fără fereastră: nici măcar la uşă nu exista geam. Era folosit în ziua aceea ca birou de interogare, spuse Raley.

— De ce în ziua aceea?

— Curios, nu–i aşa? Mai ales că existau alte două camere de interogare. Oricum, se crede că el a pus focul.

— Dând foc unui coş cu hârtii. Ai spus că n–a fost aşa de simplu.

— Nici n–a fost. Ca inspector vechi şi experimentat, Brunner ştia asta. În mod obişnuit, coşul cu hârtii ar fi ars în câteva minute, când s–ar fi consumat tot ce putea să ardă. Dar acest coş fusese plasat lângă o gură de ventilație. Grătarul lipsea şi nu se ştie de cât timp.

— Eu am văzut clădirea ca un maldăr de gunoi ars, spuse ea. Dar am înțeles că era veche. Departamentul de poliție mai avea câteva luni până să se mute într–o clădire nouă.

— Aşa este. Clădirea era supraaglomerată, învechită, şi avea nevoie de reparații serioase. Izolația era veche. Erau găuri în conducte. Grinzile vechi de lemn care formau infrastructura erau putrede.

Cablurile erau defectuoase. Exista un sistem de pulverizare, dar acesta era antic, insuficient şi nu te puteai baza pe el nici în zilele lui bune. În ziua incendiului a căzut complet. Dar nimeni n–a vrut să cheltuiască bani pe reparații majore, de vreme ce departamentul trebuia să se mute curând într–o nouă locație. Reparațiile absolut necesare s–au făcut în grabă şi de mântuială. Ca nişte plasturi aplicați pe o hemoragie puternică. Din nefericire, toate astea s–au descoperit în timpul verificării noastre de după incendiu, nu înainte. Chiar şi praful este inflamabil şi se acumulase în structură de la sfârşitul secolului.

A fost un dezastru care parcă aştepta să se petreacă.

— Când flacăra din acel coş a fost absorbită în ventilul din perete…

Raley făcu o mişcare cu mâinile sugerând vâlvătaia.

— Curentul care s–a produs a tras–o în sus. Erau destule materiale inflamabile, dar nimic care să le împiedice pătrunderea prin pereți. De la prima scânteie a fost mortal.

— Şapte oameni, spuse ea scuturându–şi capul cu tristețe.

— Şase.

Ea îl privi cu agerime.

— Poftim?

— Şase. Cleveland Jones n–a murit în incendiu.

Murise înainte ca acesta să izbucnească.

Buzele ei se desfăcură în semn de uimire.

— De unde ştii?

— Ai ajuns la raportul autopsiei lui Jones?

— Da. E aici pe undeva. Răsfoi documentele risipite pe pat până găsi raportul şi i–l întinse. Spune că trupul lui a fost găsit pe podeaua camerei încuiate, curbat spre interior, cu mâinile sub bărbie.

— Ceea ce este tipic. Pe măsură ce arde, corpul se deshidratează, muşchii se contractă şi îl trag în poziție fetală. Asta nu înseamnă că victima a murit prin ardere. Cleveland Jones n–a murit de asta. Cauza morții lui a fost o traumă la cap.

Răsfoi paginile raportului autopsiei până la pagina la care se afla diagrama unui corp bărbătesc.

Arătă spre cap, unde autopsierul făcuse un semn.

Fractură de craniu. Amândouă sunt mari.

Britt citi cu voce tare ce scrisese medicul legist.

— Fatal. Ridică privirea spre Raley. A căzut vreo grindă? Tavanul s–a prăbuşit?

El scutură din cap.

— Dacă asta ar fi fost cauza, focul ar fi mistuit totul. Plămânii lui Jones ar fi prezentat semnele inhalării de funingine şi de fum. Nivelul de monoxid de carbon ar fi fost ridicat. Apoi ridică raportul. Nu asta a găsit medicul legist. Imediat ce a stabilit asta, l–a chemat pe Brunner şi i–a spus că una dintre victime era deja moartă când a izbucnit incendiul. Brunner mi–a cerut să informez detectivii că au de–a face cu o posibilă omucidere. Trebuia să lucrez cu ei la investigație. Asta făceam când m–a invitat Jay la petrecerea sa.

Ea trase aer adânc în piept, înțelegând importanța acelei informații.

— Imediat ce am început să pun întrebări despre Jones şi arestarea sa, s–au ivit problemele. Jay pretindea că nu–şi mai aminteşte arestarea lui Jones. Nu era cazul lui, spunea, dar mi–a promis că va afla tot ce se putea afla. Nu uita că poliția era într–un haos total. Noua clădire nu era terminată încă, aşa că lucrau în departamentele provizorii. Amânările lui Jay aveau un sens. Acum văd asta ca o eschivare. Nu voia să aflu ceva despre Cleveland Jones, altceva decât că era piromanul. Şi mai era ceva. Jones comisese multe crime, dar incendierea nu era printre ele. Am aflat asta din lista lui, pe care am obținut–o de la stat.

Obosit, el îşi mişcă umerii. Era tentat să amâne relatarea pentru

a doua zi, dar ştia că Britt nu l–ar lăsa să se oprească fără să termine totul, aşa că reluă:

— După apeluri repetate, Jay mi–a trimis în cele din urmă un mesaj printr–o secretară a poliției, spunându–mi că loviturile lui Jones suferite la cap erau dinainte de a fi arestat. Ofițerii care l–au arestat.

— Niciodată identificați – nu şi–au dat seama cât de serioase erau rănile, până când acesta a început să se comporte irațional la interogatoriu. A fost lăsat singur în timp ce s–a aranjat transferul său la spital. Se pare că atunci a dat foc. Mesajul lui Jay continua, spunând că–i pare rău, dar asta era tot ce ştia, dar că verifică în continuare şi când va avea detalii, mi le va transmite. N–a făcut–o, desigur.

— Şi Brunner? După ce tu ai fost îndepărtat, n–a continuat ancheta în problema morții lui Jones?

— În raportul final el a mers pe explicația lui Jay.

Actele referitoare la arestarea lui Cleveland Jones fuseseră distruse în incendiu, nu mai exista nicio documentație, dar Jay era un erou, aşa că Brunner nu i–a pus cuvântul la îndoială. Iar tu şi alți ziariști erați atât de absorbiți de povestea mea, atât de ocupați să ridicați în slăvi eroii, încât mica notă de subsol despre Jones a trecut neobservată. Şi oricum el era incendiatorul care a provocat moarte şi distrugere.

Cui îi păsa cum a murit?

— Brunner ar putea şti. Dacă te duceai la el…

— Nu pot. A murit la şase luni după incendiu.

Stop cardiac.

— Oh!

— Într–un fel sunt bucuros că nu va fi aici să trăiască ce va urma. Indiferent de turnura pe care o va lua în final situația, o mare parte din vină va cădea asupra lui. Nu cred că era corupt. Un pic cam obosit şi leneş, poate. Sau nu voia să facă valuri.

Ea se gândi câteva secunde, apoi îi spuse:

— Şi familia lui Cleveland?

— Tatăl. L–am sunat, sperând să obțin informații despre fiul lui. Tipul s–a arătat ostil, spunea că nu vrea să discute despre fiul său îndărătnic. M–am ținut de capul lui şi în sfârşit l–am convins. A fost de acord să ne întâlnim. Când am ajuns la el, nu era acolo.

M–am întors de câteva ori. L–am sunat. Niciodată n–am mai putut lua legătura.

— Nu ai mai multe detalii decât în noaptea în care te–ai dus la petrecere.

— Nu.

— Ai aflat vreodată de ce a fost arestat Jones?

— Ultraj. După cum era de aşteptat, nimeni nu–şi putea aminti felul crimei, sau locul comiterii ei, sau la ce oră din zi a fost adus la secție. Între toate aceste informații confuze exista una singură de care toată lumea era sigură: rănile fatale de la cap nu i–au fost provocate de cineva din poliție.

— Hm. Cam îndoielnic.

— Crezi?

— Jay ți–a promis raportul privind arestarea până luni.

— I–a fost uşor să promită. Ştia că duminică dimineață mă voi trezi cu fata aceea moartă în pat.

Se duse la fereastră şi desfăcu draperiile portocalii decolorate asortate cu covorul cel urât. A mai fost o întrebare fără răspuns şi a fost una teribilă.

— Cum a dat Jones foc? Cu ce? Când a fost arestat, i–au golit buzunarele, nu?

Ea ridică din umeri.

— O fi strecurat ceva…

— Da, poate, numai că nu s–a găsit niciun catalizator în acea încăpere.

— Poate a ars.

— Benzina, petrolul lampant se scurge în colțuri şi în crăpături. Ar fi fost depistate chiar şi în incendiul acela devastator. Oricum, Jones nu avea cum să care o canistră înăuntru.

— O cutie cu chibrituri? sugeră ea. Ceva atât de mic ar fi fost uşor de ascuns. În ciorap sau aşa ceva.

Putea să aprindă un chibrit, apoi să arunce cutia la gunoi, sau poate a păstrat câteva bețe ca să aprindă gunoiul din gura de ventilație.

Cu mult înaintc ca ea să termine, el scutură din cap.

— Nu s–a găsit siliciu. Este un compus aflat pe capetele chibriturilor. Rezistă la foc. Nu s–a găsit.

— Aşadar, nu s–a aflat niciodată ce a fost folosit pentru

aprinderea a ceea ce se afla în coş?

Cu un aer glumeț, el îi răspunse:

— Poate Jones a frecat două bețe. Dar, cum a aprins focul, cum l–a făcut să se extindă în toată clădirea, fără ca el să inhaleze fum? De dragul discuției să zicem c–a făcut–o. Ce spera să obțină cu asta?

— Să scape?

— Bine. Asta este normal. Dar trecuse de multe ori prin asta. Avea doar douăzeci şi unu de ani, însă era un criminal veteran. Ştia că va fi încuiat în cameră. Pare stupid, nu, să pui foc într–o cameră de unde nu poți să scapi?

— Dacă suferise o fractură de craniu şi se comporta irațional…

— Presupunem că şi asta este adevărat.

— Ar fi putut încerca să se sinucidă.

— Un tip dur ca el? Raley scutură din cap. Nu cred. Şi ce om, chiar şi cu un fragment de os care să–i scurtcircuiteze creierul, s–ar autocondamna la o moarte atât de oribilă?

— Poate a vrut doar să sperie lumea, spuse ea.

N–a realizat că odată ce era în interior, focul se va extinde cu repeziciune. A fost o glumă sau actul disperat al unui om lipsit de rațiune care a luat–o razna.

— Asta tot nu explică absența fumului din plămânii lui, insistă el. Dar cel mai mare mister în toate astea este lipsa implicării lui Jay. Lui îi plăcea să fie în centrul atenției, Britt. Ştii asta. Era ambițios, țintea sus. Recunoştea că vrea să ajungă şeful poliției. Şi atunci, de ce să nu vrea să fie în mijlocul anchetei în special când legistul a stabilit că una dintre victime era o posibilă crimă?

El începu să străbată încăperea cu paşi mari.

— Jay era detectiv specializat în omucideri.

Trebuia să cerceteze toate aceste elemente neaşteptate. Ancheta l–ar fi făcut protagonistul ştirilor, ar fi făcut ca steaua celebrității sale să strălucească şi mai tare. Dar el s–a distanțat şi a evitat implicarea. Nu–i era caracteristic aşa ceva.

— Dar deloc.

— Cred că s–a ținut la distanță de anchetă pentru că se temea de rezultat. Se temea că va fi periculos şi–l va ruina pe el sau pe partenerii săi.

— Şi tu erai prietenul lui, Raley.

— Dar nu eram pe lista suspecților implicați în crimă. Se opri şi o privi direct. Ceva îmi spune că cei patru eroi ascundeau ceva legat de Cleveland Jones, de felul în care a murit. Focul a fost pus, aşa că nimeni nu va şti vreodată ce s–a petrecut în încăperea aceea.

Am impresia că asta voia să–ți mărturisească Jay la Wheelhouse.

Ea nu se grăbi să fie de acord, sau să nege, ci îl privi fix, cu sprâncenele strânse a contemplare. După o vreme îi evită privirea şi răsuflă adânc.

— Crezi că l–a omorât cineva în acea încăpere.

— Da. Nu crezi că am dreptate?

Privirea ei reveni asupra lui.

— Înclin să cred că ai dreptate. Totul mă duce cu gândul la asta. Dar de ce ar merge până acolo încât să acopere orice urmă? Cum putem dovedi asta? Cum o putem dovedi fără să ne pierdem viața?

— Nu sunt sigur că vom putea.

Ea stătea încă pe marginea patului, cu fața ridicată spre el. Raley ştia că afirmațiile lui foarte oneste o luaseră prin surprindere. El prezentase problema: ea se aşteptase ca el să aibă idei privind modul în care să o rezolve.

Raley simți o dorință puternică, dar nepotrivită să–i atingă obrazul, însă şi–o domoli. După ce se priviră un moment mai lung, îi spuse:

— Britt, ascultă–mă acum şi ascultă–mă bine. Ai văzut cum trăiesc. Nu am ce pierde. Nici carieră, nici avere, nici o relație... nimic. Dar tu ai tot ce vrei.

Eşti în pragul unei realizări în carieră.

— Ce vrei să spui?

— Să te predai.

— Lui Clark şi Javier?

— FBI–ului.

Reacția ei n–a fost cea aşteptată. De fapt, zâmbea.

— Trebuie să recunosc că m–am gândit la asta.

Dar crima este un delict de stat. FBI–ul va avea rețineri să atingă un astfel de subiect. Nu le convine să se calce pe picioare cu agențiile locale şi de stat decât dacă sunt invitați s–o facă, iar

şansele ca asta să se întâmple în acest caz sunt puține, chiar nule. În câteva ore aş fi înapoi la Clark şi Javier şi aş fi mai disperată ca acum. Ca să nu mai spun cât de vexați ar fi c–am trecut peste capul lor.

— Le–ai putea spune locul unde se află maşina ta.

— Dar aş putea dovedi c–am fost forțată să ies de pe drum?

— Tipul ăla ți–a lovit amortizorul?

— Nu.

— Ți–a lovit aripa îndeajuns ca să sară vopseaua?

— Nu cred. Câteva lovituri, dar…

— N–a existat niciun contact metal–metal?

Ea scutură din cap.

— Clark şi Javier, probabil şi FBI–ul ar crede că am făcut în aşa fel încât să par nevinovată.

— Pe dracu'! Asta arată doar cât de buni sunt Butch şi Sundance. Îşi vârî degetele în păr şi după o serie de înjurături, spuse cu încăpățânare: Nu poți fi condamnată de uciderea lui Jay. Doar dacă există dovezi mai solide decât ce au avut până acum.

— Poate că nu, dar sunt obligatorii dovezile amănunțite. Şi în plus, ce efect crezi că ar avea un proces de crimă asupra carierei mele? Ca să nu mai vorbesc de partea financiară. Un avocat bun mi–ar consuma banii din cont într–o săptămână şi jumătate.

După proces aş avea o datorie enormă. Chiar dacă aş fi achitată, mi–aş fi pierdut deja un an din viață ca să mă apăr şi cine m–ar mai angaja cu un astfel de trecut pătat? Ca şi tine, Raley, când m–am trezit alături de Jay, viața pe care am trăit–o până atunci s–a terminat.

—S–au folosit de mine, aşa cum s–au folosit de Suzi Monroe ca să te pună la zid pe tine. Am avut noroc că m–au lăsat în viață, decizie pe care evident o regretă acum. Îmi plăcea ceea ce făceam şi ei m–au privat de asta. Aşa că acum nu numai că vreau să scriu reportajul şi să se facă dreptate, dar vreau să fiu şi despăgubită de aceşti nemernici.

În secret, Raley admiră flacăra din ochii ei, dar încă se temea pentru ea. De fapt, se temea pentru amândoi.

— Mai gândeşte–te.

— Nu am la ce să mă gândesc.

— Totuşi, mai gândeşte–te.

Ca să încheie discuția, el se ridică să stingă luminile, apoi trase un scaun la fereastră, se aşeză şi deschise un pic jaluzelele.

Auzi foşnet de hârtii şi ştiu că ea dădea la o parte dosarele, ca să se poată întinde pe pat. Trecură cincisprezece minute de tăcere, apoi ea spuse:

— Butch şi Sundance?

— Asta a fost perechea de escroci care mi–a venit în minte. Le–am putea spune Asasinul A şi B.

— Nu, prefer Butch şi Sundance.

Trecură aproape cinci minute, apoi ea îl întrebă:

— Vei sta acolo toată noaptea?

— Nu, mai stau o vreme.

Mai aşteptă încă patruzeci şi cinci de minute, până să considere că poate renunța la veghe. Dacă ar fi pândit cineva afară, ar fi făcut o mişcare odată ce se stinsese lumina, în special neştiind că el şi Britt sunt conştienți că sunt urmăriți.

Încă îmbrăcat, el se îndreptă spre cel de–al doilea pat pe care se întinse. Puse pistolul pe noptieră, apoi se gândi mai bine şi îl puse lângă el pe pat.

Britt adormise de mult. Încăperea era cufundată în tăcere, se auzea doar respirația ei egală şi bâzâitul lămpii cu vapori de mercur din parcare. Întins pe spate, cu capul abia turtind perna tare, scruta întunericul. Încerca să nu se gândească la spațiul îngust care–i despărțea sau la noaptea trecută.

Dar se gândea oricum. Îşi amintea fiecare detaliu cu o claritate desăvârşită. Insista să creadă că nu acele amintiri îi produseră o erecție perfectă cu care nu putea face nimic.

Închise ochii şi încercă să doarmă, dar mintea continua să rămână trează. Cu încăpățânare pendula între încurcătura în care se aflau şi aventura sexuală din noaptea precedentă, până când gândurile referitoare la prima fură întunecate de cele privind–o pe a doua. Renunță şi–şi lăsă mintea să alunece spre amintiri erotice. Probabil avea oase fragile, se gândi el. Nu realizase cât de delicată era până nu fusese sub el, iar el era prea excitat să mai poată fi blând.

Andre Gigantul care o viola pe Tinker Bell. Pe de altă parte,

fusese surprins de profunzimea pasiunii ei. Mda, poate că ea fusese supărată, speriata, aproape de isterie, dând frâu liber emoțiilor şi totuşi... cine ar fi ghicit că acea tânără rece de la televizor era una şi aceeaşi cu femeia care făcea sex cu disperare...

— Raley?

Vocea ei blândă îi opri respirația. Trase aer în piept şi reuşi să spună:

— Ce este?

— Rămân.

George îi trimise bezele tinerei chelnerițe şi–i părăsi apartamentul. Avusese o activitate susținută cu ea. Sau, mai bine zis, ea îl stimulase; când se îndrepta spre maşină, realiză că abia se mai târa din cauza oboselii.

Fusese o zi grea. Îşi petrecuse toată dimineața la birou, terminând un contract, până ce Les îi aminti cât era de târziu. Abia avusese timp să înghită un sandvici înainte de a pleca la înmormântare.

Ceremonia ar fi fost şi aşa destul de greu de suportat, dar la asta se mai adăugase şi întâlnirea cu Raley Gannon, care apăruse ca o nălucă ce–şi scutura lanțurile.

Moartea lui Jay îl înviase pe Raley Gannon. Era o ironie în asta, dar George era prea obosit să se mai gândească la ea.

Întoarse maşina spre casă, sperând că Miranda va fi adormită când va ajunge el. Ar putea chiar să se culce pe canapeaua confortabilă din birou ca s–o evite.

Ora de cocktailul de la acel bar country fusese prea scurtă, iar cina de la club prea lungă. În tot acest timp, Les îl bătuse la cap ba cu una, ba cu alta, în timp ce Miranda ofta de plictiseală, când nu se admira în oglinda din spatele mesei lor.

Când în cele din urmă masa se încheie, George îl întrebă pe Les dacă o duce acasă pe Miranda, spunându–i că el trebuia să se întoarcă la birou să–şi verifice e–mailurile. Se opri puțin la birou, dar numai pentru a–şi lua prezervativele, pe care le păstra în sertarul biroului, apoi îşi petrecu ora următoare cu chelnerița de cocktailuri, care nu numai că arăta bine, dar prefera cele mai contorsionate poziții de sex.

Acrobatica făcută cu ea în pat îl sleise de puteri, se simțea prea epuizat ca se mai târâie până acasă.

Dar în timp ce trupul lui lâncezea, creierul acționa ca un panou cu circuite supraîncărcat, sfârâind şi scânteind de o nouă îngrijorare la fiecare câteva secunde.

Les şi Miranda îi înlăturaseră îngrijorarea cu privire la apariția lui Raley la înmormântare.

— Ți–a imputat câte ceva. Ei şi? spuse Les care–şi mesteca laptele în cafeaua de după cină. Dacă tipul ăsta ar fi avut ceva să–şi susțină afirmațiile, l–ar fi folosit cu cinci ani în urmă. El ține de trecut. Uită–l.

Dar îndoiala continua să–l macine pe George şi se pare că şi Pat Wickham simțea acelaşi lucru. El nu ştia să–şi ascundă neliniştea aşa de bine ca George.

George putea să–şi reproşeze că–l lăsase pe Raley să–l surprindă privindu–l. Şi el se uitase cu ochii cât cepele de teamă şi Raley profitase de asta.

Sună celularul lui George. Probabil Miranda îl verifica, deşi ştia prea bine unde fusese. Deschise telefonul.

— Sunt pe drum.

— George?

— Mda.

— Sunt Candy.

— O, la naiba, Candy. Am crezut că e Miranda.

— Înțeleg prea bine, spuse ea cu haz şi umor autocritic. Aş vrea eu să fiu Miranda. Apoi pe un ton mai scăzut şi trist îl întrebă: Este un moment nepotrivit?

— Nu. Sunt în drum spre casă.

— Îmi pare rău, e târziu, dar nu am vrut să se termine ziua şi să nu te sun. Regret mult că am ratat înmormântarea. George, tu ştii că dacă n–ar fi fost…

— Nu e nevoie de explicații, Candy. Cu toții ştim şi înțelegem de ce n–ai venit.

— Apreciez că înțelegeți. Dar asta nu mă face şi regret mai puțin. Cum a ieşit?

— Cred că lui Jay i–ar fi plăcut. În afară de muzica de orgă. El ar fi preferat un cuartet de jazz.

Ea râse.

— Ceea ce ai scris tu a constituit momentul principal. Dacă Jay a ajuns în rai, cred că roşeşte.

— Am crezut tot ce am spus. Jay a fost un prieten bun. O să–i simt lipsa.

— Mda. George aşteptă o secundă, foindu–se stânjenit în scaunul său. Ghiceşte cine a apărut?

— Jumătate de oraş, bănuiesc.

— Eşti pe aproape.

— Cobb Fordyce, sunt sigură.

— Şi–a adus chiar şi nevasta.

— E politician doar, spuse ea fără răutate. Are o imagine de susținut.

— Şi Raley Gannon.

— Serios?

— Nu te păcălesc. Chiar el în persoană.

— Ai vorbit cu el?

— Am… am avut un schimb…

— Schimb? Cuvântul ăsta corespunde cumva cu ceea ce s–ar putea numi în mod obişnuit o conversație.

— Mda.

— Aşadar, ce poți spune despre Raley, George?

El începu să descrie cum arăta Raley, atitudinea lui.

— În mare, arăta la fel, numai că are părul mai lung. A şi încărunțit pe alocuri. Destul de prietenos, dar nu la fel de sociabil ca Jay. N–a spus cu ce se ocupă sau unde trăieşte acum. Dar el… oh, ezită, apoi spuse: A pus pe tapet afacerea cu Suzi Monroe.

— Asta mă uimeşte, spuse Candy gânditoare. Aş fi crezut că a înmormântat afacerea aia. Care a fost contextul?

— A remarcat asemănarea dintre noaptea în care a murit Jay şi cea în care s–a supradozat tipa aia, Monroe.

— Jay nu se supradoza.

De acum, George ajunsese acasă. Parcă în față, dar lăsă motorul să meargă, ca să nu se oprească aerul condiționat.

— I–am subliniat asta. Spunea că asemănarea consta în faptul că Britt Shelley pretindea că era drogată în noaptea în care a fost cu Jay, la fel ca în noaptea în care el a fost cu Suzi Monroe.

— Suzi Monroe folosea droguri în mod obişnuit.

Jay nu se droga niciodată. Aşadar s–a aventurat să ghicească cine i–a strecurat lui Britt Shelley o linie?

— N–am ajuns atât de departe, dar Raley consideră că… se

întrerupse când Miranda deschise uşa din faţă şi păşi pe verandă. Lumina din uşă îi sublinia trupul prin cămaşa de noapte străvezie, cu care era îmbrăcată.

— Raley consideră că…? insistă Candy.

Privindu–se cu nevasta prin parbriz, George spuse:

— Crede că Jay a stabilit întâlnirea cu Britt Shelley ca să–i dea un subiect grozav de ştiri. Unul care includea şi o confesiune pe patul de moarte.

Ea mormăi.

— Bietul Raley. Nu vrea să renunțe.

— I–am spus că e o cacialma, că are ceva pe conştiință, că este încă gelos pe Jay că i–a suflat–o pe Hallie de sub nas.

Candy oftă.

— Cred că nu–l poți învinui. Chiar după atâta timp, chiar după ce a murit Jay, îl doare că Hallie l–a respins.

Dar Raley refuză să accepte că este responsabil de nenorocul său, care i se trage din prostie.

— Şi din cauza sculei.

— Exagerezi.

George îşi înăbuşi râsul.

— Tu ştii mai bine, doamnă judecător.

— Ştii cum să iei legătura cu Raley?

— Nu. De ce?

— Ar fi bine dacă aş vorbi cu el.

George aşteptă câteva secunde, apoi spuse:

— Mă întreb…

— Ce?

— Ranchiuna pe care o nutrea Raley faţă de Jay îl putea face să comită o crimă? Lăsă întrebarea să reverbereze. Judecătoarea nu–i răspunse imediat, dar el ştiu că se gândea la asta. Aproape l–am acuzat de asta. Spunea că dacă ar fi vrut să–l ucidă pe Jay, nu i–ar fi luat cinci ani. Dar dă impresia de justiție poetizată, nu? Folosirea unui drog care favorizează violul? Este o temă de gândire. Altă pauză scurtă, apoi: Ce–ai aflat de Britt Shelley?

— Nimic.

— Am crezut c–ai auzit vreo bârfă pe la tribunal.

— Numai ce s–a transmis la ştiri. Se pare că Bill Alexander a fost ultima persoana cu care a vorbit. Tipul este un idiot. Asta,

desigur, rămâne între noi.

George începu să râdă.

— Am priceput.

— Ascultă, George, trebuie să mă duc la culcare.

Îmi cer scuze din nou c–am sunat aşa de târziu, dar este primul moment liber pe ziua de azi. Până la votul din senat, nu sunt stăpână pe timpul meu.

— Noroc în ceea ce faci. Nu că ai avea nevoie.

— Mulțumesc. Urmă o scurtă tăcere, apoi ea spuse: Cel puțin acum, Jay se odihneşte în pace.

— Sper că aşa este.

După ce–şi luară rămas–bun, George închise telefonul, apoi îl privi gânditor înainte de a opri motorul şi de a coborî. Pe când urca treptele, Miranda îl întrebă:

— Cine a fost?

— Judecătoarea Cassandra Mellors.

Miranda îşi arcui sprâncenele elocvent:

— Ca să vezi! Săptămâna asta eşti foarte solicitat, George. La început te–a sunat procurorul general al statului. Acum o judecătoare districtuală. Nu are nimic mai bun de făcut decât să–şi sune la ora asta foştii prieteni?

— Voia să ştie de înmormântare. I–am spus despre Raley.

— Oh! Şi ce–a zis?

Îi relată discuția.

— Candy a încheiat spunând că acum, cel puțin. Jay se odihneşte în pace.

Miranda făcu un pas spre el.

— Între discuțiile cu oameni sus–puşi, ai avut timp să ți–o tragi cu micuța ta chelneriță. Îi simt mirosul.

— Chiar aşa? George îşi vârî mâna între picioarele Mirandei şi îi strânse sexul. Geloasă?

— De ce aş fi? zise ea frecându–se intenționat de mâna lui. Ştiu că de fiecare dată când eşti cu ea sau cu alta, ai prefera să fi cu mine.

Era adevărat şi George o ura pentru că ştia asta.

— Dar nu te pot avea cu adevărat, Miranda, aşa este? Indiferent de câte ori ți–aş trage–o, nu te voi avea niciodată.

Ea nici nu pretinse să înțeleagă, nici să dezmintă.

Nu făcea decât să–l privească cu acel zâmbet care îl tortura. Frustrat, el îşi retrase mâna şi o ocoli, îndreptându–se spre uşă.

Ea îl prinse de braţ şi–l opri.

— Nu–mi place asta.

— Va trebui să fi mai explicită.

— Jay moare şi toţi foştii tăi prieteni apar din senin. Sunt ca ulii pe un stârv.

El zâmbi trist:

— Poate că nu–ţi place, dar nu ai de ce să fi surprinsă. Ce–ai crezut, că moartea lui Jay va trece neebservată? A făcut valuri. Cum spunea Raley, astăzi suntem legaţi între noi. Aplecându–se spre ea îi şopti: De acel incendiu.

Miranda îi dădu drumul şi se dădu un pas în spate, separându–se de el nu numai prin distanţă.

— Aşa o fi, George, dar eu nu fac parte din acea mică familie disfuncţională. Ochii îi străluceau cu răceală. Dacă pici, iubitule, nu te aştepta să mă las trasă împreună cu tine.

20

— Observ că domnul Jones n–a făcut nicio îmbunătăţire de când am fost aici ultima dată, remarcă Raley oprind maşina.

Rulota se afla pe un teren viran şi dădea impresia de casă neglijată. Un câine musculos, cu păr scurt, îşi arătă dinţii şi îşi întinse lanţul care–l fixa de o ţepuşă de metal.

— De unde ştii că mai locuieşte aici? întrebă Britt cu voce tare, ca să acopere lătrăturile feroce ale câinelui.

— L–am căutat în cartea de telefon în timp ce făceai duş.

— Crezi că este acasă?

— Camioneta e aici.

O camionetă vopsită de camuflaj, cu roţile pline de noroi, cam de înălţimea lui Britt, era parcată doar la câţiva metri de uşa rulotei. Steagul Stars and Bars al Confederaţiei atârna de antena de radio.

— Ar fi mai bine să locuiască în camion şi să dea rulota la fier vechi, spuse ea. Între cele două, camioneta era în stare mai bună.

Ea insistase să–l însoțească, iar Raley se împotrivise doar de formă. Fusese de acord în cele din urmă, doar pentru că nu avea cum să se apere de bărbații care îi căutau la motel. Chiar dacă i–ar fi lăsat pistolul, se îndoia că l–ar fi folosit. Tresărea de fiecare dată când îl vedea.

Iar dacă i–ar fi lăsat ei pistolul, el n–ar fi avut cum să se protejeze în caz că era atacat, poate doar să se apere prin forța sa, dar Raley nu credea că ar putea fi atât de nemilos ca bărbații care puseseră perna pe față unui om bolnav în fază terminală şi forțaseră maşina unei femei să sară în râu, lăsând–o să se înece.

Singura soluție ar fi fost să aibă atât arma, cât şi pe Britt cu el când îl vizita pe tatăl defunctului Cleveland Jones.

Deschise portiera maşinii şi puse piciorul stâng pe pământ. Câinele se dezlănțui.

— Sper că parul ăla rezistă.

— Crezi că o gogoaşă l–ar tenta? Britt indică punga cu Krispy Kreme în care mai rămăseseră din gogoşile de la micul dejun.

— Mă îndoiesc. Pare carnivor convins.

Raley coborî şi se ținu la o distanță apreciabilă de câine, apropiindu–se de rulota ruginită. Îşi scosese cămaşa din pantaloni ca să acopere pistolul de la centură şi mai verifică încă o dată dacă era bine ascuns. Domnul Jones nu fusese prea cordial cu cinci ani în urmă. Putea fi şi mai puțin acum dacă–l vedea pe Raley la uşa lui înarmat cu un 357.

Când Britt urcă alături de el treptele care duceau la uşă, îi mai aruncă o privire critică. Ea ar fi trebuit să fie incognito, dar aşa trecea drept o tipă care se întâmpla să poarte o şapcă de baseball, pentru că nu–i stătea părul bine.

Nu era machiată şi pregătită să apară în fața camerei, dar fizionomia care o făcea atât de fotogenică era greu de ascuns. Se îmbrăcase cu blugi şi tricou alb. Raley se gândi că ar fi trebuit să i le cumpere pe amândouă cu o măsură mai mare. Tricoul îi stătea strâns pe corp, iar blugii i se mulau pe fund.

Arătau grozav pe ea, dar nu fuseseră cea mai bună alegere pentru că scopul era s–o facă ştearsă şi uşor de trecut cu vederea.

— Aminteşte–ți, dacă te recunoaşte, dispărem imediat de aici. Fără dacă, şi sau totuşi. Nu spune unde stăm.

— Am trecut deja de asta, Raley.

— Mda, dar este încă o idee proastă.

— Nu sunt idioată. Nu mă voi trăda prin nimic.

— Ar fi bine să rămâi în maşină.

— Ştiu mai bine ca tine cum să iau un interviu.

Ea adoptase acea poziție în timpul disputei lor, dacă ar fi bine sau nu să participe când el va discuta cu Jones. El spusese nu, un nu hotărât… Ea va rămâne în maşină şi nu va risca să se expună.

— Eu trăiesc din interviuri, argumentă ea. Scot informații de la ei chiar şi atunci când nu sunt dispusă să le ofere.

— Şi eu am scos informații de la tine.

— Legându–mă de scaun! El nu putea spune nimic privitor la asta. Şi, în plus, insistă ea, ai tendința de a te enerva. Există posibilitatea să–l scoți din sărite pe Jones şi să–l faci să tacă, înainte de a afla ceva folositor de la el.

El ştia prea bine că Britt avea acest talent de a face pe cineva să spună mai mult decât intenționa.

Ea ştia ce întrebări să pună şi cum să le formuleze, încât să obțină mai mult decât un da sau nu. O privire sinceră a ei, o clipire a acelor ochi atât de albaştri, inocenți şi persoana se trezea vorbind. Şi asta era problema, el se temea că dacă o va pierde din vedere, ea va dispărea şi n–o va mai vedea. Îşi amintea secvențe cu ea înecată în apele râului, cu palma presată în zadar de geamul maşinii. Aşadar, o luase cu el. Începură să urce treptele, dar înainte să ajungă la uşa rulotei, aceasta se deschise, fură izbiți de un val de aer şi se auzi o voce, zbierând: „Taci odată, javră blestemată! Mă scoți din minți cu lătratul tău!”

Omul aruncă o bucată care arăta a grăsime dintr–o conservă de porc cu fasole. Trecând foarte aproape de urechea lui Raley, aceasta plonjă pe gunoiul din curte cu un plescăit. Câinele se aruncă asupra ei, de parcă nu mai mâncase de zile întregi.

Ținând uşa deschisă cu umărul, matahala aceea de om arătă spre semnul „Trecerea oprită” fixat pe un stâlp de lumină, din colțul remorcii lui.

— Ştii să citeşti?

— Lewis Jones?

— Nu asta scrie acolo.

Britt avusese dreptate. Trei propoziții şi deja Raley îşi pierduse răbdarea cu acest nemernic.

— Lewis Jones? întrebă din nou.

— Cine eşti? Ce vrei? îl întrebă pe Raley, dar ochii lui apropiați şi bulbucați o fixau pe Britt.

— Mă cheamă Raley Gannon. Îți aduci aminte de mine?

Privirea lui aspră îl seceră pe Raley.

— De ce mi–aş aduce aminte?

— Cercetam incendiul de la secția de poliție. Nu ne–am întâlnit niciodată, de fapt, dar am vorbit la telefon despre Cleveland.

El îi privi printre gene, aruncându–le câte o privire suspicioasă care se opri asupra lui Raley.

— Îmi amintesc numele tău. Vag. Ți–am spus atunci, îți spun şi acum, nu vreau să vorbesc despre Cleveland. E mort. S–a terminat povestea. Nu ai ce să mai faci.

Omul se întoarse în rulotă, trăgând uşa după el.

Britt urcă doua trepte şi apucă marginea uşii metalice înainte să se închidă.

— Ne cerem scuze c–am venit fără să vă sunăm mai întâi, dar promit să nu vă reținem mult. Vă rog, domnule Jones. Putem vorbi câteva minute?

Jones nu închisese uşa, dar încă îi privea cu precauție.

— Pentru ce? S–a întâmplat cu mult timp în urmă. Oricum, cum te cheamă?

— Britt Shelley.

Lui Raley nu–i venea să creadă că ea îşi spusese numele, mai ales când el îi repetase că trebuie să rămână anonimă. Apoi, spre şi mai marea lui dezamăgire, îi întinse mâna dreaptă. Raley abia se opri să o dea la o parte înainte ca el s–o atingă. Se părea că ea ştia ce face, pentru că stilul ei direct îl dezarmase total pe om.

Omul se uită la mâna ei şi păru să fie la fel de surprins de gestul prietenesc, la fel ca Raley, apoi îşi şterse mâna de dosul pantalonilor, înainte de a i–o întinde lui Britt.

— Cred că pot să pierd un minut sau două, murmură el cam în silă.

Se întoarse cu spatele la ei şi ei îl urmară înăuntru. Britt îl privi obraznic pe Raley peste umăr.

El pufni disprețuitor.

Interiorul rulotei era mai apăsător decât exte– riorul. Podeaua era neregulată, ceea ce făcu ca ei să meargă în sus spre canapeaua

spre care îi invită Jones.

Era murdară, dar Britt se aşeză fără ezitare. Raley însă, se aşeză lângă ea cam fără chef.

Pe lângă canapea, care era de lățimea rulotei, se mai afla o masă rotundă, acoperită cu un material cu un imprimeu hawaian țipător şi o altă masă împinsă la perete, care separa bucătăria de zona livingului, având două scaune sub ea.

Nu avea televizor, observa Raley. Nici ziare, după cum se vedea. Ceea ce explica de ce Jones nu reacționase arătând c–o recunoscuse pe Britt.

De fapt, omul părea că se retrăsese complet din lume. Acoperise fiecare fereastră cu câte un poster închis la culoare. Foile fuseseră atât de fix montate pe geamuri, încât nu lăsau nicio rază de lumină să se strecoare în interior. Pe tavan exista o singură lampă, de fapt, un singur bec gălbui ce făcea ca totul în jur să pară afectat de gălbinare.

Lumina gălbuie se reflecta şi pe capul lui Jones care fusese ras, dar se acoperise de țepii care începuseră să crească de câteva zile.

Purta o pereche de pantaloni de camuflaj tăiați deasupra genunchiului, aşa încât buzunarele atârnau mai jos pe picioarele aspre, neîngrijite. Cizmele negre de luptă fuseseră lustruite, dar şireturile erau dezlegate şi nu purta şosete. Ținuta îi era completată de un maieu kaki care–i expunea pieptul şi muşchii, ca şi de o gamă de tatuaje elaborate.

Majoritatea reprezentau o armă letală ori simbolul morții. Cele mai detaliate tatuaje îi acopereau bicepşii şi umărul. Toate purtau însemnele morții, un schelet care flutura într–o mână steagul confederației şi un paloş de pe care curgea sângele în cealaltă mână.

Agăță cu tocul cizmei piciorul placat cu crom al unui scaun din living şi–l trase pe podeaua cu linoleumul umflat, până îl aduse direct în fața canapelei şi se aşeză pe el. Îşi încrucişă brațele peste piept, zăngănind din dinții de câine atârnați de gât pe un lanț de argint şi se holbă la ei.

Britt deschise discuția întrebându–l politicos:

— Ați slujit în armată, domnule Jones?

— Nu în cea oficială.

— Înțeleg.

Era evident că Jones fusese afiliat la un grup paramilitar. Fotografiile umpleau fiecare centimetru de perete rămas neacoperit de posterul negru. Erau imagini cu bărbați în salopete de camuflaj, bărbați cu măşti negre, bărbați care țineau lesele unor câini feroce, cu coliere cu țepi, bărbați aplecați deasupra unor carcase eviscerate de căprioare, bărbați înarmați până în dinți.

Cataloage de arme erau împrăştiate peste tot sau stăteau stivă pe jos, cu paginile întoarse şi îndoite.

Singura oază de ordine era un raft cu trei niveluri, construit din blocuri de beton şi scânduri rindeluite.

Scândurile erau căptuşite cu pâslă. Pe ele erau expuse o colecție de arme, puşti cu lunetă, o armă automată cu țeava ghintuită, cuțite, baionete, tripoduri, o bandulieră complet încărcată şi, ceea ce tulbura cel mai tare, grenade. Toate tipurile de arme erau lustruite, încât străluceau în lumina gălbuie. De fapt, mirosul de unsoare de puşcă predomina în întreaga încăpere.

— Îmi pare rău de fiul dumintale, domnule Jones, spuse Britt, încercând să redeschidă discuția.

Jones privi peste capul ei cu o expresie de îndoială.

— L–ai cunoscut pe Cleveland?

— Nu, recunoscu ca.

— Şi atunci?

— Sunt prietena şi asociata domnului Gannon.

Bărbatul părea gata să pună altă întrebare când ea zise: Pierderea unui copil este o tragedie teribilă.

El ridică din umeri.

— Cleveland nu era copil. Era destul de mare ca să aibă grijă de el. Nu prea ne–am văzut în anul… dinaintea morții lui. Ultima oară când l–am văzut, i–am spus: Gata, mi–am luat mâinile de pe tine şi nu te mai iau pe garanție. Cred că m–a luat în serios, pentru că n–am mai auzit de el decât când m–au căutat să–mi spună că a murit în incendiul de la secția de poliție.

— Trebuie să fi fost un şoc îngrozitor.

Interpretând greşit sensul vorbelor ei, el spuse:

— Nu prea. Nici nu mai ştiu de câte ori a fost băiatul ăsta închis şi eliberat.

Britt privi peste umărul lui spre capătul mesei pe care se afla o fotografie înrămată. Era de proastă calitate, culoarea şi rezoluția

erau prea vii, dar costumul nu putea fi o greşeală şi nici ura care strălucea în ochii bărbatului care purta o glugă ascuțită.

Jones urmări privirea lui Britt spre fotografie şi când îşi întoarse capul, zâmbi mândru:

— Tatăl meu.

Raley îl întrebă:

— Faceți parte din Ku–Klux–Klan?

— Tu eşti din poliția federală?

— Nu, sunt pompier.

— Poate da, poate nu. Care ar fi diferența pentru voi?

— Niciuna.

Britt îi spuse:

— Domnule Jones, în ziua aceea Cleveland fusese arestat pentru ultraj, aşa este?

— Da, aşa bănuiesc.

— Cunoaşteți circumstanțele arestării lui?

— Circumstanțe?

— Natura crimei, motivul pentru care a fost arestat.

— Nu mi s–a spus decât de ultraj, spuse Jones.

Mai târziu. După moartea lui Cleveland. Nu părea să fie vreo diferență. Oricum, el n–a spus niciodată…

— El? îl întrerupse Raley, aplecându–se spre Jones.

— Un tip. Jones luă un aer beligerant pentru că îi displăcuse felul în care intervenise Raley. Nu mai spuse nimic, până când Raley nu reveni la atitudinea inițială. Un polițist. A venit să–mi spună că nu a mai rămas nimic din lucrurile lui Cleveland în urma incendiului.

— Îți aminteşti numele polițistului? îl întrebă Raley. Cumva Burgess?

— Nu–mi amintesc.

— Megowan?

— Am spus că nu–mi amintesc.

Britt îi atinse piciorul lui Raley cu genunchiul, semn s–o lase pe ea să pună întrebări, întrucât stilul lui părea să–l ducă pe Jones pe o cale greşită, aşa cum prevăzuse ea.

— Ați aflat ce–a făcut Cleveland ca să ajungă la secția de poliție în ziua aceea? îl întrebă ea. Jones scoase un sunet care putea însemna dezgust sau concesie.

— Nu ştiu. Ştiu doar că a făcut ceva. Mama lui a plecat şi m–a lăsat cu el. Din cauza asta, el a fost greu de stăpânit. Nu mergea niciodată la şcoală sau când se ducea, făcea probleme. A fost exmatriculat, ceva de genul ăsta. Şi–a lovit profesorul de gimnastică în nas când acesta l–a făcut să alerge mai multe runde.

A părăsit şcoala după clasa a zecea. Făcu un gest ca şi cum ar fi alungat acest gând. Nu l–am determinat să se întoarcă la şcoală. Nici eu nu sunt pasionat de educaţie. Şcoala te învaţă doar ce vrea guvernul să ştii. Nu adevărul. Nu adevărata istoric a acestei ţări.

Se opri ca şi cum ar fi aşteptat ca ei să ia atitudine în legătură cu opinia lui referitoare la amestecul guvernului şi poziţia lui faţă de educaţie, dar văzând că aceştia n–o fac, continuă:

— Am încercat să disciplinez băiatul, să–l fac să revină pe drumul cel bun, dar... făcu alt gest de indiferenţă. A fost unul dintre acei copii născuţi într–un moment nepotrivit. Fura, mînţea, lupta cu oricine i se opunea. A omorât pisica unei vecine, pentru că nu l–a lăsat să doarmă noaptea. A avut o aventură romantică sub geamul lui. A doua zi, Cleveland s–a dus la rulota ei şi i–a rupt gâtul pisicii în timp ce biata bătrână era disperată. L–a ameninţat că o să se ducă la politie, dar n–a făcut–o, sau lor nu le–a păsat de pisica ei moartă, pentru că n–au venit după el atunci. Brusc, omul se aplecă în scaunul său şi scutură degetul arătător spre ei. Şi afacerea cu fata? Ei bine? Ha, ha, zise el scuturând din cap hotărât. A fost un viol cam urât, asta a fost.

— Afacerea cu fata? întrebă Britt cu un glas subţire.

Jones se lăsă în scaunul său şi–şi încrucişă braţele la piept din nou.

— Părea să aibă mai mult, poate douăzeci şi doi, nu doisprezece, spuse disprețuitor. Dacă mă întrebaţi, cred c–a fost o stricată care s–a speriat după ce i–a plesnit cireaşa şi a dat vina toată pe Cleveland. Dar eu nu cred c–a forţat–o el la ceva.

Raley simţi repulsie şi observă că şi Britt reacţiona la fel. Cleveland Jones nu fusese o pierdere pentru lume. Chiar tatăl lui recunoscuse că era hoţ, violent şi violator. Dar caracterul lui era chiar atât de important? Se aflase în custodia poliţiei când murise.

Menirea celor care aplicau legea era, conform jurământului depus, să protejeze fiecare membru al societăţii, indiferent cât de detestabil ar fi fost acel individ, sau ce crime atroce comisese. Până

când societatea schimba regula aceasta, ea prevala, iar acum fusese încălcată.

Dar se pare că Lewis Jones nu avea cum să–l ajute să dovedească asta. Nu părea să ştie mai multe despre moartea fiului său decât Raley.

— Poliţistul care a venit să te vadă, spuse el, ţi–a spus că autopsia lui Cleveland a scos la iveală că a murit din cauza unei fracturi a craniului, nu că ar fi inhalat fum sau din cauza arsurilor?

— Da. Mi–a spus că fusese lovit la cap într–o încăierare, chiar înainte de a fi arestat. A spus că ofiţerii care l–au adus n–au ştiut că rănile erau serioase până când a început să se poarte ciudat. Că voiau să–l ducă la spital să–i facă radiografie, dar că apoi a provocat incendiul. Dacă rana de la cap nu l–a ucis, ar fi murit oricum. Îşi frecă bărbia. De fapt, am fost bucuros să aflu că a murit fără să sufere. Şi că n–a trebuit să răspundă pentru incendiu şi pentru toţi oamenii care au murit. Aia ar fi fost o problemă.

După câteva clipe de tăcere, Raley îl întrebă:

— Unde este îngropat Cleveland?

Jones se ridică şi trecu pe lângă capul lui Britt, îndreptându–se spre un raft fixat în perete. Pe raft se afla o statuie mică a lui Iisus cu palmele însângerate şi lângă ea o svastică sudată pe o ţeavă care mergea în sus şi un recipient de carton, care ar fi putut să conţină jumătate de galon de îngheţată.

— Cleveland.

Raley şi Britt se holbară la cilindrul pe care îl întinsese Jones să–l vadă. Raley spuse:

— L–ai ars la crematoriu.

— Nu l–am ars eu. Poliţistul mi–a spus că n–a mai rămas mare lucru din el, în special după autopsie, iar lor nu le–a convenit c–a murit cât era în arest, aşa că dacă eu nu aveam alte planuri de înmormântare, se vor ocupa ei de organizare şi vor plăti tot. Eu am fost de acord. Am semnat actele care spuneau că ei pot să ardă resturile lui. După câteva zile acel poliţist mi–a adus asta.

Raley se uită la Britt; ea îi întoarse privirea.

Fiecare avea câte ceva de spus despre această informaţie, dar păstrau discuţia pentru când vor fi singuri.

Lewis Jones îl puse pe Cleveland la locul în care urma să se odihnească de acum şi se aşeză din nou.

Raley spuse:

— N–am reuşit să finalizez ancheta despre moartea fiului dumitale, domnule Jones.

— De ce?

— Au existat circumstanțe atenuante care au dus la încetarea implicării mele. Dar acum au apărut noi dovezi.

— Cum ar fi?

— Nu sunt pregătit să le dezvălui deocamdată şi n–o voi face până nu le adun pe toate. — Tocmai de asta am insistat la dumneavoastră, spuse Britt. Îl veți ajuta pe domnul Gannon răspunzându–i la alte întrebări legate în special de arestarea lui Cleveland?

— V–am spus deja, nu ştiu mare lucru. I–ați întrebat pe polițişti? Nu au probe?

Evitând să–i răspundă pe moment, Raley îl întrebă:

— Cunoaşteți numele unor prieteni ai lui Cleveland?

— Nu.

— Duşmani?

Jones pufni disprețuitor.

— Sunt sigur c–a avut mulți, dar nu i–am cunoscut.

— Nu ştiți cu cine s–a bătut în ziua aceea sau cine l–ar fi putut lovi atât de tare, încât să–i fractureze craniul?

— Nu.

— Nu asta v–am spus?

Omul se foi în scaun nerăbdător.

— Nu este aşa cum am spus?

Raley insistă.

— Era angajat undeva?

— Puțin probabil.

— Avea o relație cu vreo femeie?

— Probabil în fiecare noapte şi de două ori sâmbăta, spuse Jones cu un rânjet plin de mândrie. Dar nu o femeie anume. Nici n–am cunoscut vreuna.

— Ştiți unde trăia?

— Nu.

Nu mai era nimic de spus. Trecură peste un alt moment de

tăcere. În cele din urmă, Britt spuse:

— Ați spus că n–a fost salvat nimic din ce i–a aparținut lui Cleveland.

— Nimic. Tot ce i–au scos din buzunare când l–au adus a ars. La fel şi listele pe care le–au completat, iar polițistul şi–a amintit ce a avut Cleveland la el.

— A spus ceva în mod special? Vreo armă?

— Nu. Doar lucruri obişnuite. Ceva bani. Şaizeci de dolari şi treizeci şi şapte de cenți. Polițistul mi i–a dat. Mi–a spus că fiul meu a avut o cheie, dar s–a pierdut şi oricum n–aş fi ştiut de unde este. Un pachet de țigări. Asta a fost tot.

Raley insistă din nou:

— Cleveland era un fumător înrăit?

— Încă din copilărie. Fura țigări de la mine şi de la bătrânul meu şi n–a trecut mult până a ajuns la trei–patru pachete pe zi. N–a stat niciodată fără să fumeze. Arătă cu degetul spre fotografia Klu–Klux–Klanului. Odată, când am fost la acel festival din oraş, tata i–a cumpărat o brichetă lui Cleveland. Nu era una din cele ieftine pe care le arunci imediat, ci una adevărată. Avea o fată goală pe ea. Una grozavă. O hologramă. Când o întorceai într–un fel anume, îşi desfăcea picioarele. Tresări uitându–se ruşinat spre Britt. Bătrânului i s–a părut distractivă. Cleveland a crescut bucurându–se de ea. Era înnebunit după ea. Chiar când n–o aprindea, se juca mereu cu ea. O folosea mereu, era un fel de tic nervos, ştii?

— Crezi că polițistul şi–ar aminti o brichetă neobişnuită ca asta? întrebă Raley. A menționat ceva de ea?

— Nu. L–am întrebat. A spus că nu–şi aminteşte ca băiatul meu să fi avut o brichetă.

— Un fumător înrăit fără brichetă? Nu i s–a părut neobişnuit polițistului?

— Eu vă spun ce mi–a zis el. Jones privi în jur un moment, apoi spuse trist: Aş fi vrut să–mi fi dat acea brichetă înapoi. Ca o amintire despre Cleveland şi bătrânul. Dar bănuiesc că fiul meu a pierdut–o sau i–a fost furată, ceva de genul ăsta. Aşa cum a pierdut tot ce a avut de preț în viață, bănuiesc c–a făcut asta şi cu bricheta.

Raley şi Britt schimbară priviri, apoi Raley se întoarse din nou

spre Jones.

— Vă puteți aminti ceva care ar putea fi folosit în ancheta mea? Exista un loc anume unde voia să ajungă Cleveland? Un loc preferat?

— După cum v–am spus, noi n–am ținut legătura.

— Cleveland făcea parte din vreo gașcă? Raley se uită spre fotografiile de pe perete. Era membru al vreunei grupări?

— Nu ştiu nimic despre asta, răspunse Jones.

Am încercat să–l fac să mi se alăture mie şi câtorva tipi. Se pricepea la folosirea armelor şi–i plăcea să trăiască în pădure. Dar nu avea răbdare să fie vânător. Un soldat adevărat are nevoie de disci– plină. Cleveland nu suporta să–i spună cineva ce are de făcut.

Raley era dezamăgit că discuția cu Jones nu dusese la nimic mai mult şi că nu avea nimic altceva de întrebat. Când o consultă din priviri pe Britt, ea clătină din cap. Văzând că nu era cazul să continue, îi mulțumiră lui Jones pentru timpul acordat. Britt ieşi prima. Jones îi comandă câinelui să stea liniştit, dar acesta mârâi profund din piept cu blana zburlită în timp ce ochii lui uşor bulbucați o urmăriră pe Britt care se îndrepta spre maşină.

Şi stăpânul lui o urmărea cu ochi la fel de avizi.

Pe un ton confidențial, el spuse:

— Ți–ai tras o bucățică bună, Gannon.

— Mulțumesc, spuse Raley încordat.

— E fata de la televizor care lipseşte, nu?

Raley coborî ultimele trepte de beton crăpate şi se întoarse ca un bici spre el.

— Relaxează–te, îi spuse Jones care coborî în urma lui treptele. N–o s–o dau în vileag. Am tot respectul din lume pentru o bucățică aşa ca ea.

Privirea i se opri asupra lui Raley, căruia îi făcu un semn cu ochiul. Voi credeți că e ceva în neregula cu incendiul ăla şi felul în care a murit băiatul meu. Aşa este? Încercați să adulmecați copoii răi şi să dezvăluiți corupția din poliție.

— Ceva de genul ăsta.

Jones rânji, arătându–şi vârfurile de aur ale molarilor.

— Asta îți dă mai multă putere. Întinse pumnul cu palma în jos.

Raley se uită la tatuajele de pe încheieturile omului, apoi lovi cu

pumnul său pumnul lui Jones.

Simbolul morții îşi încordă toți muşchii.

— Trage–le–o, frate. Şi eu îi urăsc pe comuniştii ăia nenorociți din guvern.

21

Britt îi aruncă lui Raley o privire piezişă şi–şi strânse pumnii.

— Acum sunteți amici?

— Ca frații. Pentru că încerc să demasc corupția din poliție.

— Ah! După ce se depărtară, ea mai aruncă o ultimă privire spre rulotă şi se cutremură de repulsie.

— Am simțit că mă trec fiori reci.

Raley îi spuse ironic:

— Deşi el te–a lăudat.

— A spus ceva despre mine? Ce anume?

— N–ai vrea să ştii. Dar te–a recunoscut, ştie că eşti prezentatoarea de televiziune dată dispărută. Pe figura ei se citi uimirea. Raley adăugă: Nici eu n–am crezut că te va recunoaşte, dar nu trebuie să ne facem probleme că te va da în vileag: Mi–a spus clar că urăşte polițiştii.

— Şi pe oricine altcineva. M–am trezit că–mi pare rău de Cleveland Jones.

— A violat o fată de doisprezece ani.

— Ştiu, ştiu, dar… a fost botezat în ură. Se pare că n–a fost iubit sau protejat, nici măcar o zi din scurta sa viață.

— Bunicul său i–a dăruit o brichetă, nu uita.

— Cu o tipă goală pe ea.

Dezgustul ei îl făcu să zâmbească.

— Sigur, n–a fost una dintre acele amintiri obişnuite de la un bunic, cum ar fi un ceas de buzunar, şi cu toate astea dovedeşte ceva afecțiune. Sunt convins că pentru Cleveland a însemnat ceva.

— Totuşi, n–a fost găsită printre lucrurile pe care polițistul spunea că le avea Cleveland asupra sa când a fost arestat.

— Mda. Ciudat că nu şi–a amintit de o brichetă cu o imagine obscenă, dar ştia exact ce sumă de bani avusese Jones, până la

ultimii treizeci şi şapte de cenți.

— L–au incinerat pentru ca rămăşițele lui să nu poată fi exhumate şi reexaminate.

— Cu foarte mare grijă. Se mai gândi un moment, apoi spuse furios şi plin de ciudă: Au şters toate urmele, Britt, şi au făcut–o bine. Noi n–am putut afla nimic.

— Iar eu nu pot să joc rolul detectivei la nesfârşit. Şi nici nu mă pot ascunde toată viața.

— Dacă ieşi la iveală, viața ta s–ar putea să nu mai dureze aşa de mult.

— Am mai discutat asta. Aşadar, care este pasul următor? Ai vreo idee?

— Dacă mai încerc o dată cu George Megowan, o să–mi întoarcă spatele şi–o să–mi spună s–o las baltă. Sau mai rău, dacă el a pus să fiu urmărit. Nu vreau să risc să–i aduc în preajma ta.

— Mai rămâne Cobb Fordyce.

— Care se află în turnul său de fildeş din clădirea congresului, protejat de gărzi în biroul său cu pretenții. N–aş putea ajunge în preajma lui fără să fiu arestat, iar dacă aş face–o, n–ar fi dispus să capituleze, mărturisindu–şi vina.

— Jay şi Pat sunt morți.

— Aşa este. Ei nu mai pot vorbi.

Brusc, ea îşi aminti ceva ce–i spusese Raley cu o seară în urmă.

— Şi Pat junior?

— Ce–i cu el?

— Ai spus că l–ai surprins privindu–vă pe tine şi pe George Megowan la înmormântare şi că atenția lui l–a scos din sărite pe George.

— L–a enervat sau l–a înfuriat, nu ştiu. Dar Pat junior era sigur tulburat.

— Tulburat? Doar este ofițer de poliție! ripostă Britt.

— Da, dar nu ne privea ca un polițist. Privirea lui era furişă, cumva tensionată, nu era doar o observare atentă.

— Doi bărbați care nu s–au văzut de câțiva ani şi discută la înmormântarea unui prieten comun. Asta ar pune pe jar un ofițer de poliție? întrebă ea cu voce tare. De ce l–ar deranja că v–a văzut pe tine şi pe George Megowan vorbind? Dar dacă aşa este, de ce n–a venit să verifice? Sau şi mai bine, de ce n–a stat de vorbă cu tine

deloc?

Raley opri la semafor şi o privi.

— Poate ar trebui să–l întrebăm.

— Poate.

— Mă întreb în ce schimb lucrează.

— De la unsprezece la şapte, răspunse ea. De dimineața până seara. Numai dacă nu s–a schimbat ceva de când i–am luat interviul.

Raley îşi întoarse atât de repede capul spre ea, că–i trosni gâtul.

— I–ai luat interviu lui Pat junior?

— Când a fost ucis tatăl lui. Simțind acea agitație cunoscută atunci când era în preajma unui subiect grozav, ea se uită la ceas. Este în pauza de masă.

L–am putea prinde acolo.

— Ştii unde mănâncă?

Ea încuviință bucuroasă.

— Mereu în acelaşi loc.

El o mai privi, apoi spuse:

— Eşti plină de surprize astăzi. Încotro?

— Asta este, spuse Britt, arătându–i o casă obişnuită într–o suburbie cu oameni din clasa de mijloc.

— Mănâncă acasă?

— Zilnic, răspunse ea. Mi–a spus că–i place să–şi refacă forțele moțăind puțin, aşa că vine acasă, mănâncă un sandvici, apoi doarme douăzeci de minute, înainte de a se întoarce la lucru.

— Obişnuința.

— Aşa se pare.

— Cam agitat.

Ea ridică din umeri.

— Într–o oarecare măsură.

— Ai ajuns să–l cunoşti destul de bine.

— Nu chiar. L–am intervievat de trei ori în legătură cu Pat senior. Dar îmi amintesc de ora de masă.

Raley opri în curba din fața casei. Era o casă albă, cu obloane verzi şi o curte bine îngrijită.

— Tu eşti fugară, îi reaminti el când opri maşina.

El ofițer de poliție. Şi te afli în fața casei lui.

— Am făcut lucruri mai nebuneşti decât asta, spuse ea

deschizând încet uşa pasagerului. De când m–ai răpit, nu mai aplic regulile obişnuite şi comportamentul responsabil.

Se îndreptară spre uşa de la intrare şi Britt sună.

Aşteptară, dar trecu un minut şi nu veni nimeni să le răspundă.

— Doarme profund, spuse Raley. Sau este înăuntru cu pistolul din dotare ațintit asupra noastră în timp ce cheamă ajutoare. Dar oricum această imagine nu corespunde bărbatului pe care l–am văzut ieri. Nu părea un nemernic.

Britt îşi lăsă capul într–o parte ca şi cum ar fi ascultat:

— Auzi? Curge apa?

Urmară acel zgomot până la colțul casei, apoi pe lateral, până în spate.

Mergând în urma ei, Raley privi peste umăr, să vadă dacă cineva de pe această stradă liniştită, străjuită de copaci îi urmărea. Dacă era prin preajmă vreun trăgător de elită, el nu l–a văzut. Dar l–ar fi văzut, nu?

Se întrebă ce făceau Butch şi Sundance chiar în acest moment. Scotoceau cabana după ceva ce poate trecuseră cu vederea cu o zi în urmă? Fuseseră trimişi de la prima oră să se întoarcă şi să–i elimine pe Raley

Gannon şi Britt Shelley? Găsind cabana goală, acum răscoleau oraşul, verificând hotelurile şi motelurile după ultimele persoane înregistrate care se potriveau cu descrierea lui şi a lui Britt? Sau o lăsaseră mai moale, aşteptând ca el şi Britt să reapară? Oricum ar fi fost, era sigur că acei indivizi nu renunțaseră şi că nu vor renunța până nu–şi terminau misiunea. Aşa că paranoia lui nu era exagerată. Nu era o prostie.

Trebuia să continue să–şi păzească spatele. Pat junior păstra curtea din spatele casei foarte curată. Văzură acolo o cutie cu nisip, un leagăn, dar şi o peluză cu iarbă mătăsoasă Saint Augustine, cu frumoase straturi de flori. Cu un furtun, Pat junior uda un strat de flori roşii, cu frunzele verzi, cerate. Era cu spatele la ei şi nu–i auzi apropiindu–se. Pentru a–şi anunța sosirea, Britt spuse:

— Frumoase begoniile alea! Cred că sunt hibrizi cărora le place soarele!

Pat junior a fost atât de şocat să–i vadă, încât i–a scăpat furtunul din mână. Presiunea apei l–a făcut să se răsucească şi să

se încolăcească, împrăştiind apa cu putere, până când şi–a revenit şi a alergat la robinetul aflat la baza casei pentru a închide apa. Era îmbrăcat civil. Avea insigna la centură, dar Raley observă că nu era înarmat. Privirea lui oscilă înainte şi înapoi între Raley şi Britt, adresându–i–se ei:

— Eşti căutată pentru crimă.

— Nu l–am ucis pe Jay Burgess.

— Clark şi Javier cred că tu ai făcut–o.

— Se înşală.

El se uită la Raley.

— Tu ce cauți cu ea?

— Vrem să–ți punem nişte întrebări.

— Despre ce?

Curtea din spatele casei era la fel de liniştită şi de calmă, dar Raley se simțea expus riscului.

— Să intrăm.

Pat junior, care ar fi trebuit să–i citească drep– turile lui Britt, părea gata să o ia la goană, să facă pipi pe el, sau să vomite pe stratul de begonii, dar după o ezitare destul de lungă, încuviință şi–i conduse spre o terasă din spatele casei. Porni înaintea lor, ceea ce niciun polițist cu ceva minte n–ar fi făcut.

Terasa era mobilată obişnuit. Britt alese un scaun de răchită, Raley pe cel de–al doilea, iar Pat junior rămase în picioare.

— Nu vă mai pot lăsa să plecați. Ştiți asta.

În altă situație, atitudinea lui agresivă ar fi părut comică. Cu siguranță, Raley nu începu să tremure.

— Este cineva acasă?

Pat junior scutura din cap.

— Soția mea este voluntar două zile pe săptămână la spital. Lasă copiii cu mama ei. Ați plănuit să ne luați ostatici?

Era o idee absurdă, pe care Britt nici n–o onoră cu un răspuns.

— Ultima oară când te–am văzut, soția ta era însărcinată.

— Cu fiul nostru. Am mai făcut şi o fetiță de atunci. Au venit pe lume la diferență de un an şi ceva unul de celălalt.

— Felicitări, spuse Britt.

Omul păru să nu aibă încredere în politețea ei. Îşi linse nervos buzele diforme, atrăgând atenția asupra lor. Gura şi maxilarul nu erau în stare bună.

Gura i se întindea spre stânga feței, iar maxilarul spre dreapta. Şi nasul era necentrat şi încovoiat.

Raley se întrebă ce fel de accident îi rearanjase fața astfel şi nu putu să nu–l compare pe tânăr cu defunctul său tată.

Pat senior fusese un bărbat cu un chip obişnuit, înalt şi slab, nu musculos, dar cu siguranță mai vânjos ca fiul său. Până în dimineața în care se trezise cu Suzi Monroe lângă el, Raley îl întâlnise pe Pat junior doar prin intermediul lui Jay. Drumurile lor se încrucişaseră de câteva ori, întotdeauna în prezența lui Jay şi întotdeauna într–un cadru social. Părea un tip destul de agreabil. Nu era sociabil, dar cine putea fi în prezența lui Jay, care era întotdeauna centrul atenției. În compania lui, nimeni altcineva nu putea să strălucească. Trecea drept un bărbat rezervat, serios, care putea intimida prin stoicismul său. Raley nu vedea la Pat junior nicio asemănare cu tatăl său şi diferențele nu erau doar de ordin fizic. Pat junior nu avea siguranța tatălui său. Era nesigur pe sine.

Picături de sudoare i se formaseră pe buza superioară şi nu se putea concentra prea mult asupra unui punct.

Cu toate aceste elemente care–i trădau nervozitatea, mai făcu o încercare nereuşită să–şi manifeste curajul.

Adresându–i–se lui Raley, el izbucni:

— Ai părăsit oraşul cu capul plecat. De ce te–ai mai întors?

— Aşadar, m–ai recunoscut ieri la înmormântarea lui Jay.

— Sigur că da.

— De ce n–ai venit să ne salutăm? Asta pentru că ți–ai amintit condițiile în care am fost concediat şi am părăsit oraşul?

Pat junior îşi umezi buzele.

— Îmi amintesc că tata vorbea despre asta.

— O, da? Şi ce spunea?

— Nu, nu–mi amintesc detaliile. Doar că ai fost implicat într–un scandal sexual în care a murit o fată. Se uită la Britt: Acum eşti în cârdăşie cu el? Aş putea aduce aici toată poliția, ştii, nu?

Britt nici nu clipi. De fapt, Raley zâmbi chiar.

În loc să continue acea amenințare neconvingătoare,

Pat junior părea gata să plângă.

— Indiferent ce faceți acum, veți fi prinşi.

— Tu ce crezi că facem? îl întrebă Raley calm.

— Evitați arestarea.

— Nu sunt căutată de poliție.

— Ba eşti! spuse Pat cu o voce răguşită. Iar tu o ajuți şi…

— Da. Ştiu. Ia loc. Raley rosti aceste vorbe pe un ton amenințător şi celalalt se supuse. Se lăsă să cadă în scaunul din spatele său arătând din nou de parcă ar fi vrut să vomite. Raley se temu ca acesta să nu sufere vreun atac înainte de a–i pune întrebările importante, aşa că începu cu ceva mai uşor. N–am văzut–o pe mama ta ieri la înmormântare.

— Este în… într–un spital. Alzheimer.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Britt.

— Şi mie, zise şi Raley.

— La început, am crezut că are acele simptome pentru că îl plângea pe tata: ştii, după ce a murit tata, ei i–a mers tot mai rău. Nu mai puteam pune bază pe ea deloc. Este acolo de doi ani.

— Cred c–a fost o lovitura teribilă pentru ea.

Pat junior se uită la Britt.

— Ce anume?

— Moartea tatălui tău.

— O, da, a fost. Foarte greu pentru noi toți.

— Împrospătează–mi memoria, spuse Raley, nu mai ştiu cum s–a întâmplat.

— E dureros. Nu–mi place să vorbesc despre asta.

Raley îl privi fără înțelegere.

Cam fără chef, Pat junior se conformă.

— Tata ieşise din serviciu. S–a dus la supermarket să cumpere ceva pentru mama. Pe drumul de întoarcere a văzut nişte tipi bătându–se pe o alee. S–a folosit de celular şi a sunat la poliție spunându–le ofițerilor c–ar trebui să vină imediat să verifice. A ridicat din umerii înguşti şi a dat drumul unui oftat adânc prin gura sa strâmbă. Putem doar să facem speculații asupra a ceea ce s–a întâmplat după aceea.

În cel mai bun caz, bătaia a căpătat o turnură violentă, iar tata s–a temut că ar putea degenera şi că va fi careva ucis înainte de sosirea patrulei de poliție.

Oricum a lăsat maşina şi s–a dus pe alee.

Se opri un moment şi mai oftă o dată.

— Când au ajuns ofițerii, tata zăcea pe alee. Fusese împuşcat în

stomac. Era în stare de şoc. A sângerat prea mult până la sosirea ambulanței. Se uită la Raley, apoi la Britt şi din nou la Raley. Asta a fost.

— Şi crima a rămas neelucidată, nu? întrebă

Raley.

— N–au fost prea multe probe, spuse Pat junior.

N–a existat mobilul crimei, nici martori oculari, nimic care să poată fi luat în seamă.

— Ucigaşul a rămas nepedepsit. Asta cred că este frustrant.

După o scurtă tăcere, Raley a întrebat:

— Cine a investigat omuciderea?

Pat junior şi–a ridicat capul şi l–a privit.

— Ei, nişte detectivi. Întregul departament era chitit să prindă ucigaşul sau ucigaşii. Ştiți cum este când e ucis un polițist, adăugă el, uitându–se la Britt.

— O referire cam lipsită de subtilitate la moartea lui Jay Burgess.

Raley spuse:

— Era cazul lui Jay? Al lui George Megowan?

— Printre alții. La auzul acelor nume, el deveni vizibil mai nervos. Dar de ce întrebi?

— Numele lor şi al lui Cobb Fordyce sunt întotdeauna legate de al tatălui tău, datorită eroismului său din ziua incendiului.

— Ți–a vorbit tatăl tău despre asta? îl întrebă Britt.

— Incendiu? Nu, spuse el grăbit. Nu chiar. Nu prea des.

— De ce nu?

— Nu suporta chestia asta cu eroismul.

— De ce?

— Tata considera că şi–a făcut doar datoria. Nimic altceva.

Raley îi spuse:

— Acel incendiu a fost un moment definitoriu în cariera lui, în viața lui şi nu vorbea despre el?

— Nu.

— Nici între patru ochi? Nici cu tine şi cu mama ta?

Pat junior se uită la Britt înainte de a răspunde.

— Presa nu l–ar fi lăsat în pace. Tatei nu–i plăcea publicitatea. Nu voia să se facă vâlvă.

— Dar Jay şi alții au făcut mare vâlvă din asta, spuse Raley.

— Tata nu voia să profite de pe urma unei tragedii.

— Asta a afectat prietenia lui cu ceilalți trei care au făcut–o?

— Nu.

— Chiar aşa?

— Nu.

— Foarte bine. Raley făcu o pauză, apoi îl întrebă:

Când l–ai văzut ultima oară pe Jay Burgess?

— Să vorbesc cu el? La înmormântarea tatei.

— Şi de atunci nu? întrebă Raley uimit. A trecut mult de atunci, Pat.

— Ei bine, l–am văzut ocazional la sediu, spuse. Dar nu… în societate sau altundeva. De ce este important?

— Pentru că Jay, cu câteva ore înainte de a fi asfixiat, i–a spus domnişoarei Shelley că are pentru ea un subiect care i–ar mări teribil ratingul, ceea ce probabil ar plasa–o într–o rețea de televiziune. Ea a fost drogată şi Jay ucis înainte de a–i da acel subiect în exclusivitate. Ştii cumva ce conținea acel subiect?

Pat junior a țâşnit în picioare ca o marionetă al cărei artist nu–şi coordona mişcările.

— N–am idee. Cum am spus, n–am avut o discuție personală cu Jay de mulți ani. Apoi se întoarse spre Britt şi întinse spre ea degetul care–i tremura: Eşti arestată.

— Nu astăzi. Raley se ridică. Britt care prinsese indicația făcu la fel. Raley se îndreptă spre Pat junior, blocându–l în scaunul pe care stătuse. Ce ştii de noaptea în care a murit Jay?

— Nimic.

Raley îi aruncă o privire cruntă. Pat junior se foia ca o insectă care urma să fie fixată într–un insectar.

— Nimic în afară de faptul că ea l–a ucis, se bâlbâi el. Eu nu lucrez la omucideri, dar am auzit ce se vorbeşte în departament. Toată lumea ştie. Este un caz mare. Clark şi Javier au dovezi solide că ea l–a ucis.

— Greşit, spuse Raley. Ori minți acum, ori detectivii ăia vă toarnă gogoşi. Nu au nicio astfel de dovadă, pentru că nu există. Nu ea l–a ucis. Şi când îi vezi pe Clark şi pe Javier, spune–le că aşa am zis eu. Pentru a–şi sublinia spusele, îl lovi în piept pe polițist. Iar acum, eu şi domnişoara Shelley plecăm de aici, Pat.

— Nu vă pot lăsa să faceți asta.

— Plecăm acum, iar tu nu vei face nimic ca să încerci să ne opreşti. Raley îl privi amenințător, apoi o scoase pe Britt pe uşă. Ieşi după ea. Aşa cum era de aşteptat, Pat junior nu făcu nimic ca să–i împiedice sau să–i oprească.

Raley merse cu paşi domoli, dar când trecură de colțul casei, renunță la acest ritm. Luând–o pe Britt de braț o grăbi spre maşina parcată scrutând vecinătatea, ca să–i vadă pe cei doi în sedanul maro şi ascultând sirenele maşinilor de poliție.

Pat junior nu pierdu vremea. Folosindu–se de celular, formă un număr aflat în memoria acestuia. Nu era 911, nici numărul departamentului de poliție.

Spera că–i va răspunde căsuța vocală, ca să nu trebuiască să vorbească direct cu celălalt, dar i se răspunse la al treilea apel.

— Sunt Pat junior.

— Ce este?

— Ghici cine mi–a făcut surpriza să–mi facă o vizită acasă?

— Nu vreau să ghicesc, vreau să aflu.

— Britt Shelley.

Un moment de incontestabilă uimire, apoi:

— Nu mai spune! Asta da, surpriză.

— Era plină de ea.

— Ce a vrut de la tine?

— Să afle ce ştiu despre subiectul pe care a vrut să i–l dea Jay înainte de a muri.

— Pe dracu'!

Pat junior şi–a şters palmele asudate de pantaloni.

Dar se poate şi mai rău. Ghiceşte cine era cu ea.

— Raley Gannon.

Ei bine, oftă el uşurat, cel puțin nu trebuia să fie purtătorul de veşti rele.

— Ce le–ai spus despre Jay?

— Nimic. Nimic, jur. Am încercat s–o arestez, dar n–am putut ajunge la arma de serviciu. Gannon m–a țintuit la podea, m–a imobilizat. Au fugit cât eu eram la pământ.

— Cu sedanul maroniu?

— Da, aceeaşi maşină pe care o conducea la înmormântare.

— Numărul?

— M–am gândit că–l ai.

— Raley nu e prost. L–a schimbat de atunci.

Pat nu se gândise la asta.

— Când am ajuns la fereastră, erau prea departe şi era noroi…

— L–ai văzut sau nu?

— Nu.

Altă exclamație îi fu şuierată în ureche.

— Au spus unde se duc?

— Nu.

— Ți–au dat vreun indiciu?

— Nu.

— Te–ai gândit să–i întrebi?

Nu se gândise. De ce oare n–o făcuse?

— Nu mi–ar fi spus.

— De ce nu m–ai înştiințat când erau acolo?

— N–am putut. Gannon avea un pistol.

— Te–a amenințat cu arma?

Sincer, nu. Pistolul rămăsese vârât în siguranță la cureaua lui Gannon.

— A fost o amenințare implicită. S–a asigurat că l–am văzut. Ceea ce din nou nu era chiar aşa, dar făcu ca totul să sune mai mult a amenințare.

— Ce faci acum, Pat? îți suni prietenii ofițeri să le spui că fugarii pe care–i căutau s–au aflat în casa ta?

Întrebarea era o mişcare tactică. De fapt, fusese instruit să nu facă aşa ceva.

— Gannon mi–a amenințat familia dacă spun cuiva.

— Trebuie să–ți protejezi familia. Spuse asta cu o urmă de amuzament. Dacă–i mai vezi pe Gannon sau Britt Shelley…

— Îți dau imediat de ştire.

— S–o faci, Pat. Pentru că bomba asta a lui Jay ar putea să ne distrugă pe toți. Şi pe tine.

În această notă amenințătoare, convorbirea se întrerupse.

22

Raley schimbă plăcuța de înmatriculare a noii maşini cu o alta de la un Jeep prevăzut cu o bară de protecție foarte agresivă.

— Ai început să te pricepi la asta, remarcă Britt când el reveni în sedanul lor maroniu.

— Nu sunt atât de bun. Ar fi trebuit s–o schimb cu altă maşină, dar mă tem că oamenii noştri şi–au făcut temele deja.

— Butch şi tovarăşul lui?

— Da. Tot ce au de făcut este să consulte listele cu dealeri din paginile aurii. Imediat ce am conduce un anumit tip de maşină, dealerul mituit ar furniza deja informațiile prin telefon. Nu avem timp să găsim particulari care vând maşini. Ca să nu mai vorbim de cheltuiala pentru o altă maşină.

— Am spus că–ți voi înapoia jumătate din tot ce ai cheltuit.

El pufni în râs.

— Tu ține socoteala banilor, iar eu o să țin departe de fundurile noastre pistoalele tipilor plătiți să ne omoare.

— Crezi că au fost plătiți pentru asta?

— Nici Fordyce, nici Megowan n–ar face o astfel de treabă murdară. Cei care ne urmăresc trebuie să fie profesionişti.

— Am crezut că asta se întâmplă doar în filme.

— Şi eu am crezut la fel, până când te–am văzut scoasă de pe drum, apoi pe fundul râului.

El ieşi din garajul parcării unde schimbase plăcuțele de înmatriculare şi porni pe un bulevard aglomerat; pentru ceilalți oameni din Charleston era o zi obişnuită de lucru. Trecură pe lângă un grup de turişti aflați într–un tur al centrului istoric. Mare parte dintre vizitatori purtau pantofi adecvați şi ochelari de soare, aveau aparate de fotografiat şi ghiduri, dar Raley îi privi cu suspiciune, căutând pe cineva care nu se potrivea acelui tipar.

— Butch şi Sundance sunt cei pe care–i ştim noi.

Dar ar putea fi mai mulți, spuse el.

— Nu este un gând care să mă liniştească. Britt se uită la motociclistul care–şi conducea Harley–ul pe banda de lângă ei.

— Tipii ăştia nu au de gând să renunțe şi să plece acasă, Britt. Între timp, roțile noastre se învârtesc, dar nu înaintăm deloc. Lewis Jones era un ratat. Ura lui față de polițişti, față de cei din guvern în general, a fost sinceră. Eşti de acord?

— Da.

— Dacă ar fi ştiut ceva despre moartea lui Cleveland, care să fi demascat activitatea criminală din departamentul de poliție, ne–ar

fi spus bucuros. Aşadar, întrucât nu serveşte sută la sută scopului nostru, nu ne este de folos.

Britt clipi des.

— Nu–l vreau în echipa noastră.

— Nici pe mine nu mă încântă ideea.

— Acele grenade de mână erau funcționale?

— N–aş fi vrut să le scot cârligul de siguranță ca să aflu.

Merseră în tăcere o vreme, apoi Britt spuse:

— Pat Wickham.

— Mda?

— Minte.

— Cu dinții lui încălecați.

— Şi tu crezi asta?

— Ştiu că aşa este. Dar cum îl convingem să dea la iveală ce ascunde? N–am putut să–l acuzăm că minte. Nu putem scoate adevărul de la el. Aştept sugestii.

— Pe lângă faptul că e un mincinos, spuse ea, mi se pare un tip foarte nefericit.

— Din cauza chipului desfigurat?

— Da, şi din asta, dar am mai perceput ceva în plus, un chin profund, ascuns.

— E polițist de birou, un laş până în vârful degetelor. Tatăl lui a fost detectiv, un tip dur care s–a dus singur pe o alee dintr–un cartier rău famat ca să oprească o luptă între găşti.

— Poate că Pat senior n–a fost atât de dur, pe cât a fost de nesăbuit, spuse ea. De ce n–a aşteptat întăriri?

Nu este asta procedura standard?

— A fost o nesocotință care l–a costat viața. În orice caz, statutul de erou al lui Pat senior a fost o moştenire grea pentru junior. În special…

Se întrerupse şi nu mai termină ideea. Britt îl privi.

— Ce este?

El scutura absent din cap.

— Am avut un gând, dar mi–a scăpat. Poate va reveni.

În timpul discuției lor, el schimba mereu direcția de mers, trecea de pe o bandă pe alta şi lua repede virajele cu un ochi în retrovizoare, să vadă dacă îi urmăreşte careva. Mergea spre motel, dar pe o rută ocolitoare.

— Raley, dacă l–aş suna pe detectivul Clark şi i–aş spune totul? Foarte clar. Despre felul în care m–ai răpit şi motivul. Despre cei care m–au forțat să ies de pe drum.

— Îți aminteşti că nu poți dovedi nimic?

— Păi, ar fi maşina. Nici ei n–ar putea dovedi că n–am fost forțată să ies de pe drum.

— Nu, dar depinde de ce ar crede Clark. Unu – eşti acuzată de crimă. Doi – alibiul tău este că ți s–a dat un drog pentru facilitarea violului. Nu că n–ar fi fost aşa, numai că este imposibil de dovedit. Trei– ai fugit de poliție ca să scapi de arestare.

— Dar n–am făcut asta.

— Nu contează. Eu îți spun cum ar gândi Clark.

Făcu o pauză şi se uită la ea. Ea îi făcu semn să continue. Pretinzi că ai fost forțată să ieşi de pe şosea, să plonjezi în râu poate chiar de către cei care l–au ucis, de fapt, pe Jay. Dar maşina ta nu este avariată, în afară de parbrizul pe care îl puteai sparge şi singură.

Ai plonjat cu maşina în râu eliberându–te la timp. Aşa va vedea Clark lucrurile.

— Punct ochit, spuse ea abătută.

— În plus, el şi Javier anticipează că vei suna mai curând sau mai târziu. Vor avea sistemul de urmărire pregătit să te depisteze.

— Ai învățat multe la academia de poliție.

— Am învățat lucrurile de bază. Destul ca să ghicesc că atunci când vei apărea sau dacă ai fi arestată acum, adevărata variantă despre incendiu şi moartea lui Cleveland Jones n–ar mai fi făcute publice.

— Sunt sigură că ai dreptate, dar… brusc ea se îndreptă de spate. Dar dacă ar fi făcute publice?

— Cum? Ce vrei să spui?

Ea îşi îndoi genunchii şi se întoarse spre el.

— La televiziune există un tânăr. Un video–fotograf. Este un bun specialist. Am colaborat bine.

Mă place. Nu în felul ăla, spuse ea, când Raley îi aruncă acea privire.

— Zece la unu că în felul ăla.

— E căsătorit.

— Rămân la părerea mea.

— Oricum, ce–ar fi să–l întâlnim undeva, departe şi să înregistrăm o casetă? Ar putea s–o ducă la postul de televiziune şi s–o dea la ştiri.

— Ce fel de casetă?

— Tu spui varianta ta, eu pe a mea.

— O vor da pe post?

— După acea conferință pe care am ținut–o, mi s–a acordat o perioadă de absență cu plată. Şeful postului meu era plin de bunăvoință, mi–a promis ajutorul şi sprijinul, dar nu s–a ținut de cuvânt, cu toate promisiunile făcute. Zilele mele ca angajată acolo s–au terminat. Dar dacă Channel Seven refuză să dea pe post această casetă, toate televiziunile concurente sunt sigură c–o vor difuza.

— Fotograful ar putea suporta consecințele.

— Poate, dar numai pe termen scurt.

— Chiar închisoarea, Britt. Poliția se va năpusti asupra lui, să le spună unde eram şi dacă n–o va face, îl vor arunca în închisoare.

— Ceea ce ar însemna ca toți avocații aflați pe o rază de o mie cinci sute de kilometri, să vrea să–l apere. Cu toată publicitatea asta, ar avansa foarte rapid în carieră.

Raley studie ideea din diferite unghiuri, dar în final clătină neîncrezător din cap.

— Să zicem că fotograful consimte să–şi petreacă ceva timp în închisoare, dacă asta îl va face omul zilei, iar unul sau toate posturile de televiziune vor transmite înregistrarea. Cum rămâne cu răspunderea?

— Vor da caseta pe post cu renunțarea la drepturi.

— Dar răspunderea noastră? Fordyce, Megowan, poate chiar şi familia lui Jay şi a lui Wickham ne–ar putea da în judecată pentru calomnie şi ar câştiga.

Putem spune totul, dar nu putem dovedi nimic.

— La naiba, spuse ea, lovindu–se cu pumnul în genunchi. Întotdeauna ne întoarcem la asta.

— Întotdeauna ne întoarcem la asta, repetă el posomorât. Pe lângă, că va trebui să plăteşti aceste procese, te–ai uita peste umăr tot restul vieții. L–au ucis pe Jay ca să păstreze intact secretul, şi el era unul dintre ei.

— Pe tine nu te–au omorât.

— S–au gândit că nu este cazul s–o facă. A fost de ajuns exilul. Acum, după ce am vorbit cu George, ei ştiu că sunt pe urmele lor. Practic, le–am fluturat o pelerină roşie prin faţa ochilor.

— De ce ai riscat să discuţi cu el?

— Mă întrebi ca aliat sau ca reporter?

— Ambele.

El se gândi la asta, apoi spuse:

— Ca să se termine odată, cred. Cinci ani am ţinut totul în mine. Am vrut să se rezolve, să se termine, să se încheie într–un fel sau altul.

Ultima lui frază a fost un fel de evaluare la rece, menită să–i reducă la tăcere câteva minute. Apoi, Britt spuse:

— O să–ţi placă această sugestie chiar mai puţin decât celelalte două.

— Pune–mă la încercare.

— Sun–o pe judecătoarea Mellors.

— Nu.

— Ascultă, Raley, ştiu că nu vrei s–o amesteci, mai ales acum, dar este un om de legătură valoros. Dacă nu vrei s–o suni, o voi face eu, deşi asta o va compromite cu adevărat. Eu sunt fugară. Dacă m–ar ajuta, gestul ei ar fi nu numai lipsit de etică, dar şi ilegal. Pe când tu eşti un vechi prieten, care caută răspuns la…

— Ştiu că este cel mai bun lucru pe care l–aş putea face, spuse el întrerupând–o. Numai că nu–mi place s–o pun pe Candy într–o situaţie din care nu poate ieşi învingătoare. Dacă este de acord să mă ajute, îşi primejduieşte slujba. Dacă nu, dezamăgeşte un prieten. Este condamnată oricum.

— Poate dacă ţi–ar fi de ajutor, fără să afle nimeni.

El se gândi un moment.

— Poate dacă i–aş cere o singură mică favoare.

— Şi care ar fi aceea?

— Un telefon.

— Cui?

— Cobb Fordyce. Văzând uimirea lui Britt, adaugă: Aş vrea să–i amintească acea întâlnire a mea cu el faţă în faţă, cea în care a respins versiunea mea că am fost drogat.

— De ce n–a făcut investigaţii în continuare? Sau cel puţin, de ce nu s–a prefăcut măcar? A naibii de bună întrebare, spuse el.

Fordyce n–ar fi întreprins ceva fără să fi făcut înainte mişcările necesare. S–a ținut la distanță de afacerea murdară cu Suzi Monroe.

La o distanță sigură.

— Ciudat comportament pentru cineva care se bate cu pumnul în piept că ar fi avocatul victimelor.

Mai curtează şi presa.

— Şi eu gândesc la fel. S–a detaşat de cazul Suzi Monroe tot aşa cum Jay a evitat să aibă vreo legătură cu ancheta mea în privința incendiului.

— Fordyce trebuie să fi fost implicat.

— Nu te contrazic.

Luând brusc o hotărâre, Raley făcu o întoarcere din scurt în parcarea unui magazin cu articole sanitare şi o luă prin partea laterală a clădirii, unde se afla un telefon agățat de peretele exterior. Nu se vedea din fața magazinului aglomerat unde se aflau camerele de luat vederi, pe unde intrau şi ieşeau clienții.

— Dată fiind amploarea pe care au luat–o celularele, chestiile alea mai funcționează încă? îl întrebă Britt.

— Să sperăm că rețeaua de telefonie mobilă n–a ajuns încă aici.

Femeia cu voce suavă nu–i recunoscu numele şi refuză să–i facă legătura cu judecătoarea Mellors, chiar şi atunci când el se prezentă drept un vechi prieten.

— Regret, domnule Gannon. A sosit aici o echipă de la *60 Minutes* şi judecătoarea se pregăteşte…

— Întreab–o dacă a găsit vreun premiu neobişnuit în ultima vreme în Cracker Jacks.

— Poftim?

— Întreab–o. O să vrea să–mi vorbească.

Femeia lăsă să–i scape un oftat de îndelungată suferință, îl rugă să aştepte şi în clipa următoare auzi vocea lui Candy.

— Du–te naibii!

El începu să râdă.

— Mi–am imaginat că asta o să te aducă la telefon.

— Nu m–am mai gândit la asta de ani întregi. Totuşi, mai pot încă să te dau în judecată pentru hărțuire sexuală. Care sunt limitele impuse aici?

— Pe mine mă întrebi? Tu eşti specialistul.

El şi Jay fuseseră seniori în liceu, iar Candy boboc. Ea se îndrăgostise de unul dintre prietenii lor.

Ei îi spuseseră în acelaşi timp că tipului îi plac biscuiții Cracker Jacks, că îi mânca mereu. Dacă voia să–l cucerească, trebuia să împartă cu el o cutie. Ceea ce ea făcu şi descoperi cu acea ocazie, spre umirea ei, că Raley şi Jay puseseră un premiu în cutie – un prezervativ învelit în foiță aurită.

— Cum ai reuşit s–o faci? îl întrebă ea. Cum ai ajuns direct la fundul cutiei?

— Nu–mi trădez secretele.

Când se opriră din râs, ea spuse:

— Dumnezeule, ce bine îmi pare să te aud. L–am sunat seara trecută pe George Megowan să–l întreb de înmormântare. Mi–a spus c–ai fost şi tu. Şi eu aş fi vrut să vin, doar ca să te văd. Ce mai faci, Raley?

— Bine.

— Adevărat? întrebă ea pe un ton care exprima îndoiala. Ştiu că te–ai despărțit de Hallie după ce–ai părăsit Charlestonul. Îmi pare rău… de cum a ieşit.

Era sigur că aflase de despărțire de la Jay, probabil pentru că acesta se lăudase.

— Pentru Hallie este mai bine. S–a căsătorit, are copii. După o secundă, spuse: Mi–a părut rău pentru soțul tău.

— Ai văzut ce s–a întâmplat? Când am găsit şi eu un bărbat să se însoare cu mine, s–a dus şi s–a înecat.

Cu toată gluma ei, Raley simțea durerea din spatele cuvintelor. Pe un ton mai serios, ea spuse: A fost un tip grozav. Ți–ar fi plăcut. Am fost distruşi când s–a întâmplat, dar… făcu o pauză şi trase aer în piept.

— Viața merge înainte.

— Aşa este.

— Slavă Domnului, sunt mereu ocupată cu munca.

— O, felicitări.

— Felicitările sunt premature până la votul de vineri, dar mulțumesc oricum.

Conversația a continuat. Discuții plăcute, dar s–au terminat. Şi–o imagina uitându–se la ceas, observând semnele făcute de asistenta ei alertată de sosirea echipei de televiziune.

— Raley, m–ai sunat să vorbim despre Jay?

— Ce uşor ai ghicit!

— Îmi pare bine c–ai făcut–o. Trebuie să te consolezi cu ce s–a întâmplat între el şi Hallie. George spune că încă îl mai urăşti, dar este zadarnic să simți asta față de un om care a murit. Nu vă mai puteți împăca niciodată.

El nu ştiu ce să–i răspundă, pentru că avea dreptate. Trădarea lui Jay era o cauză pierdută. La fel şi problema Hallie. Nu mai voia să se răzbune pentru ce–i făcuseră. După ce toate acestea treceau, dacă era răzbunat pentru incidentul cu Suzi Monroe, asta ar fi fost un bonus, dar exonerarea nu mai era principalul lui scop.

Acum voia dreptate pentru victimele din ziua incendiului.

Şapte vieți. Şapte omucideri. Şapte oameni care n–ar fi trebuit să moară. Asta suna ca un țel nobil, aşa că n–o dădu ca motiv când Britt îl întrebase de ce fluturase fularul roşu în fața lui George. Dar acesta era adevărul. Voia dreptate pentru aceia care n–o mai puteau obține singuri. Chiar şi pentru Cleveland Jones. Chiar şi pentru Suzi cu un i.

— Vreau să discut cu tine despre toate astea, spunea Candy. Dar astăzi, în câteva minute, încep un interviu. De fapt, nu contează cum votează senatul, până când se termină, programul meu este demențial.

Dar săptămâna viitoare am nişte seri libere, continuă ea. Să cinam la mine acasă. Eu n–am început să gătesc deocamdată, dar am putea comanda ceva. Ceva care să ne îngraşe. Pentru tine nu trebuie să port costum taior şi ciorapi care să–mi strângă talia. Vom avea o seară întreagă la dispoziție Fără să ne întrerupă cineva, vom mânca, vom bea prea mult, ne vom mahmuri, vom lua totul de acolo unde a rămas. Abia aştept.

— Şi eu, spuse el. Hai să ne vedem. Dar până atunci vreau să–ți cer o favoare.

— Pentru tine, orice, ştii asta.

— Stabileşte–mi o întâlnire cu Cobb Fordyce.

Ea începu să râdă brusc.

— Ce? Vorbeşti serios?

— La fel de serios ca un atac de cord, spuse el folosind o sintagmă din tinerețea lor.

— Pentru ce?

— Ți–am spus acum cinci ani că treaba cu Suzi Monroe a fost o înscenare. Nu m–am răzgândit, Candy. De fapt, sunt mai convins ca niciodată. Vreau să mă uit în ochii procurorului general şi să–l întreb ce ştie de asta.

O auzi trăgând adânc aer în piept, şi parcă îi vedea dunga verticală dintre sprâncene, pe care le considera adesea blestemul existentei sale. Trebuia să le penseze săptămânal.

Ea spuse:

— Dacă a fost o înscenare, de ce crezi că Fordyce ştie de ea?

— Pentru că a fost unul dintre cei patru fantastici.

— Vrei să spui cei patru eroi ai acelui incendiu?

Obosit să tot ocolească subiectul, era gata să–l pună pe tapet.

— Cei patru au pus la cale discreditarea mea şi oprirea anchetei. Moartea lui Suzi Monroe a fost parte din muşamalizarea lor.

— Ce muşamalizare?

— A morții lui Cleveland Jones.

— Cleveland Jones? Deținutul care a pus focul?

— Aşa se pretinde. Este o poveste prea lungă ca să intrăm acum în amănunte dar, investigația mea ajunsese aproape de aflarea adevărului, iar adevărul este că Jones a fost ucis în acea cvasi–cameră de anchetă, iar focul a fost literalmente un paravan de fum. Suzi Monroe a fost ucisă pentru ca eu să fiu sabotat.

Ea se opri câteva momente să filtreze informația.

El simți că era şocată. În cele din urmă, exclamă:

— Holy *merde!*

— Nu este chiar aşa de holy. Doar *merde.*

— Ai vreo dovadă?

— O voi obține, asta fac.

— Asta faci, repetă ea deprimată. Trecură câteva secunde, apoi spuse:

— Raley, eşti omul cel mai cu scaun la cap din câți cunosc. N–ai acuza oamenii de ceva aşa de serios, dacă n–ai fi convins că sunt vinovați.

— Sunt convins că sunt vinovați.

— Dar… asta este… Raley o lăsase fără cuvinte, poate pentru prima oară în viața ei. Ea încercă din nou: Este lipsit de noimă. Cobb Fordyce este cel mai înalt ofițer legal din stat. Iar tu vrei să–l

acuzi de conspirație şi de crimă. Gândeşte–te la repercusiuni.

— Am făcut–o. De cinci ani numai la asta mă gândesc. Este un oficial ales, dar dacă a comis o crimă…

— Nu vorbeam de repercusiunile asupra lui, ci asupra ta.

— Eu nu am nimic de pierdut.

Asta o reduse la tăcere jumătate de minut.

— Vrei să spui că Jay, prietenul tău, a făcut şi el parte din conspirație?

— Toți.

— Când am vorbit cu George Megowan noaptea trecuta mi s–a părut un pic zdruncinat, recunoscu ea.

Am crezut c–a fost din cauza înmormântării.

— L–a şocat prezența mea.

— Mi–a spus că tu ai crezut că Jay era gata să–i mărturisească ceva lui Britt Shelley.

— Cred că Jay voia să se ştie cu conştiința curată în privința a ceea ce s–a întâmplat cu adevărat la departamentul de poliție în acea după–amiază, despre Suzi Monroe, despre toate astea. A fost redus la tăcere înainte de a putea s–o facă şi cred c–a simțit că era în primejdie. De asta a dus–o la el acasă.

— A dus–o acolo pentru că Jay, ştii tu cum era Jay, se gândea doar la sex. Nici cancerul nu l–a împiedicat s–o facă atunci când putea. Este adevărat că ea a declarat la conferința de presă că Jay i–a spus că are să–i dea un subiect grozav, dar asta a fost poate doar un pretext.

— N–a fost aşa.

— De unde ştii? Faci speculații. Tu… aici ea se opri. La naiba! Ai luat legătura cu ea, nu? Dumnezeule, Raley! Dacă ai făcut–o, ai putea fi acuzat că ai ajutat–o şi eşti complicele ei.

El nu i se adresase din acest motiv, pentru că nu voia s–o compromită pe Candy.

— Îmi poți facilita o întâlnire cu Cobb Fordyce?

— Nu.

— Candy…

— OK, este foarte puțin probabil.

— Convinge–l.

— Cu ce?

— El şi acoliții lui mi–au furat viața, se ambală Raley. Pentru

asta nu merit cincisprezece minute din timpul lui?

Ea se gândi un minut întreg, timp în care Raley rămase tăcut. Era să renunțe la orice speranță că îl va ajuta, când ea spuse:

— Bine, o să sun la biroul lui. Asta este tot ce pot face, şi voi face. Când ai vrea să–l vezi?

— Mâine.

— Mâine. Ți–ai pierdut mințile?

— Sună–l astăzi şi stabileşte întâlnirea pentru mâine.

— Raley, să fim realişti. Este procurorul general.

— Este un funcționar public, zise el ridicând din nou vocea. Şi eu îi plătesc blestematul de salariu.

— Dar nu poți să apari în paşi de dans…

— Tocmai de asta te–am sunat.

— Stai puțin… la naiba! Raley, nu închide. Ea acoperi microfonul cu mâna. Raley o auzea cum se scuza şi cerea să i se dea câteva minute ca să încheie convorbirea. Când reveni la telefon îi spuse: Sunt aşteptată. Trebuie să mă duc.

— Îl vei suna?

— Dacă consimte să te vadă, ceea ce mă îndoiesc, ce–i vei spune?

— Mă interesează mai mult să aflu ce are el să–mi spună. El îi simțea nesiguranța. Promit să nu–l acuz fățiş de crimă.

— Nu în prea multe cuvinte, dar dacă–i vei spune ce mi–ai spus mie, asta înseamnă o implicare a naibii de puternică.

El mai avea un singur as în mânecă acum:

— Uite, Candy, tu mai mult ca oricine eşti simbolul adevărului şi al dreptății. Fordyce poate fi la fel de pur ca zăpada abia căzută, un exemplu de integritate. Dacă este aşa, el va fi receptiv la întrebările mele despre Jones, incendiu şi Suzi Monroe. Va ordona o investigație imediată şi profundă. Dar dacă a conspirat într–o muşamalizare, nu merită postul pe care–l deține şi va trebui făcut să răspundă pentru crima sau crimele sale. O lăsă să reflecteze asupra spuselor lui, apoi adăugă: Oricum ar fi, chiar dacă este nepătat sau vinovat, se va face dreptate.

El aşteptă practic ținându–şi respirația, în timp ce ea se gândi la spusele lui. Apoi Candy zise:

— Dumnezeule, dar ştiu că eşti tenace! Şi mai ai şi dreptate, la naiba cu tine!

— O să–l faci să vorbească cu mine?

— Nu ştiu dacă voi putea. Mă va întreba în ce chestiune vrei să–l vezi. Ce să–i spun?

Căutând un răspuns, el se uită peste umăr şi întâlni privirea lui Britt care se mai afla încă pe scaunul pasagerului, urmărindu–l neliniştită prin parbriz.

— Spune–i că vreau să nominalizeze un copil pentru un poster dedicat victimelor drogurilor pentru viol.

Ea trase aer adânc în piept, apoi oftă.

— Momentul este foarte nepotrivit pentru mine.

— Sunt conştient de asta. Şi îmi pare foarte rău.

— Dar de ce atâta grabă? Doar ai dus–o aşa cinci ani. Nu mai poți răbda până săptămâna viitoare?

El se gândi la bărbații din sedanul maro şi la maşina lui Britt care plonjase în apa râului.

— Nu. Nu mai pot.

— O să fac tot ce pot.

— Îți mulțumesc.

— Încă nu–mi mulțumi. Nu–ți promit nimic. Poate nu am cum să dau de el. Şi chiar dacă o fac, probabil mă va refuza şi va considera că mi–am pierdut mințile să–i cer aşa ceva.

— Înțeleg. Dar încearcă să–l convingi.

Încă o dată oftând şovăitor, ea îi spuse:

— Foarte bine. Cum dau de tine?

Miranda, George şi Les îşi beau cocktailurile pe terasă, când George se scuză ca să răspundă la telefonul mobil. Îl suna Candy Mellors care părea necăjită şi nefericită că fusese forțată să–l sune.

Vorbea răstit, iar discuția lor n–a durat mult. Când s–a încheiat, George s–a întors cam fără chef pe terasă, temându–se de veştile pe care trebuia să le împărtă– şească cu nevasta şi socrul său.

— Cine a fost? l–a întrebat Miranda.

El s–a gândit s–o mintă, dar asta ar fi prelungit inevitabilul.

— Judecătoarea Mellors.

— Te sună două nopți la rând? Vă dați întâlniri sau ce? îl întrebă Miranda disprețuitor. Mai sorbi grațios din Cosmopolitanul ei. Nu, nu poate fi asta. E lesbiană.

George îşi recuperă paharul cu băutură.

— Nu e lesbiană.

— Arată ca şi cum ar fi.

— A fost măritată.

— O, George! Eşti atât de naiv! Se uită la Les cu o privire care spunea: *Îți vine să crezi că este chiar atât de idiot?*

— Ei, indiferent dacă este sau nu, spuse el, mi–a dat nişte veşti care m–au tulburat.

Asta îi atrase atenția Mirandei. O cută care sfida tot Botoxul îi apăru pe frunte. Les, însă, nu făcuse injecții cu Botox ca să–i amelioreze privirea încruntată.

— Ei? lătră el. Crezi că veştile astea se vor îmbunătăți odată cu trecerea timpului? Să le auzim!

— A primit veşti de la Raley Gannon azi după–amiază. A sunat–o la birou. Ea n–a fost la înmormântare şi nu l–a mai văzut de când a plecat din oraş cu ani în urmă, aşa că a vrut să afle dacă este stabil psihic.

— Stabil? spuse Les.

— Ce i–a spus că a făcut–o să–l creadă instabil? întrebă Miranda.

— I–a cerut să–i stabilească o întâlnire. Făcu o pauză special, ştiind că–i va irita. Cu Cobb Fordyce. Niciunul nu se mişcă pentru câteva secunde, apoi Les îşi goli cuburile mici de gheață de pe fundul paharului în gură şi începu să le spargă în dinți cu zgomot. V–a mâncat pisica limba?

— Nu eşti amuzant, i–o reteză Miranda.

— Am spus eu că aş fi?

— Ce vrea Gannon să discute cu procurorul general?

— Trei bănuieli, Les, şi primele două nu contează.

Socrul său privi peste el, adresându–i–se Mirandei de parcă el n–ar fi fost acolo.

— Bărbatului tău îi place să facă glume nesărate, nu?

George simți că i se urcă sângele la cap.

— Nu, Les, nu–mi place. Numai că nu ştiu cum să descurc situația, aşa că râd de absurditatea ei.

— Cu atitudinea asta de laş nu e de mirare ca ai ajuns o căzătură.

— Băieți, îi opri Miranda. Nu are sens să trageți la întâmplare. O

s–o scoatem la cap dacă ne păstrăm calmul. Deşi sunt de acord cu tata, George.

— Nu mă miră. Se îndreptă spre barul portabil şi–şi mai turnă un scotch.

— E ceva serios, spuse ea.

— Adevărat. Este. Şi urgent. Spunea că Raley vrea să–i stabilească întâlnirea pentru mâine. Vrea să–l înfrunte pe Cobb în câteva chestiuni. Judecătoarea spunea că el făcea caz de Cleveland Jones şi Suzi Monroe. Raley e convins că Jay a vrut să facă o confesiune completă a păcatelor sale, numai că l–a scos cineva din circuit înainte de a o face. I–a privit pe fiecare şi a pufnit trist. Trebuia să–i dea toate astea bătrânului Raley. Chiar dacă nu este foarte stabil psihic, nu e prost.

Miranda spuse iritată:

— Cu siguranță, judecătoarea nu va stabili o astfel de întâlnire între el şi Cobb Fordyce.

George ar fi putut să jure c–a zărit o uşoară neliniște în ochii ei. Deşi era convins că era cauzată de îngrijorarea pentru frumosul ei fund, nu pentru al lui.

— Spunea c–ar prefera să n–o facă, mai ales săptămâna asta când nu are nevoie de vreo ciondăneală.

A încercat să–l calmeze. Nu i–a mers.

— Asta deja se gândeşte la politică, mormăi Les.

De ce nu i–a închis telefonul?

— Am întrebat–o, spuse George. Îi este teamă că dacă nu–i facilitează întâlnirea asta cu Fordyce, Raley o să facă vreo nebunie.

— Ce nebunie?

Din nou George ridică din umeri.

— Să se ancoreze de biroul lui Fordyce cu câteva legături de dinamită. Sau altceva. De asta m–a întrebat dacă Raley este echilibrat mintal şi emoțional.

— Ce i–ai spus? întrebă Les.

— Părerea mea? Cred că Raley Gannon este cel mai sănătos dintre noi toți. Şi cel mai mărinimos. Jay spunea că este idealist şi supus. În spate i se spunea sfântul Raley.

— Dar Gannon e furios. Şi pentru că indignarea a tot mocnit în anii ăştia, cine spune că n–o să explodeze în orice moment? Din nou un râs înăbuşit.

Dar asta e valabil pentru oricare dintre noi.

— Ce crezi c–ar face? întrebă Miranda.

— Candy? Nu se hotărâse încă.

— Este o proastă dacă măcar se gândeşte la asta, sări Les. Ar fi dezastruos pentru ea. A uitat că ea l–a convins pe Fordyce să nu–l condamne pe Gannon pentru fata care a murit? Vrea să fie dat în vileag acel moment al carierei ei? Mai ales săptămâna asta?

— Nu, sunt sigur că nu vrea. Dar este mai îngrijorată de ce ar face Raley dacă nu se întâlneşte cu Cobb decât de ce ar face dacă s–ar întâlni. Dacă ar năvăli asupra clădirii congresului, ar atrage mai mult atenția decât o întâlnire cu uşile închise.

Les străbătea terasa de cărămidă, muşcându–şi buza de jos.

— Ai mai vorbit cu Fordyce din noaptea în care te–a sunat?

— Nu. M–a sunat la birou a doua zi, dar nu l–am sunat la rândul meu. Ce să–i fi spus? Dacă era deranjat de ce i–a spus Bill Alexander că Jay i–ar fi făcut o confesiune pe patul de moarte lui Britt Shelley, imaginează–ți reacția lui când Raley va începe să cânte acelaşi cântec. Ar putea intra în panică.

George simțea că îi face rău să se gândească la discuțiile pe care le–ar putea provoca. Până în acest moment, considerase că veştile proaste pe ziua de azi erau cele date de Pat junior – că Raley şi Britt Shelley făceau împreună pe detectivii. Miranda devenise brusc o rachetă cu rază medie de acțiune, când îi spusese asta şi ceruse să ştie ce se putea face. Şi Les voise să afle. George nu le putuse da nicio explicație.

Obosit, îşi masă fruntea.

— La naiba cu Jay! Este doar vina lui. De ce a trebuit să se vadă cu Britt Shelley? Proastă inspirație.

— Nu te mai văicări, şuieră Miranda aruncându–i o privire cruntă. Trebuie să facem ceva, George.

Ți–am mai spus–o şi am vorbit serios. Nu vreau să mă bagi în încurcăturile tale.

— Eşti la fel de implicată ca mine, strigă el. Ca şi dragul tău tată.

Ea căpătă brusc un aer rece, iar din glas i–ar fi putut scoate ace de gheață.

— Noi nu ştim despre ce vorbeşti. Mai precis în ce se presupune că am fi implicați?

— Bună încercare, Miranda, spuse George moale. Doar nu vrei să te fac să te demaşti, nu? Nu–i aşa, Les?

Ca răspuns ea se duse să stea lângă tatăl ei, amândoi cu faţa spre el, ca în ziua în care el şi Miranda se căsătoriseră la biserica St. Philip din oraş. Foarte multă lume. Un alai de domnişoare de onoare. Flori aduse cu remorca. Miranda purta o rochie creată de un designer renumit, care costase mai mult decât câştigul majorităţii bărbaţilor într–un an.

Stând împreună la altar, Les i–o încredinţase lui, mirele, soţul şi partenerul ei de viaţă. Dar fusese un gest simbolic, lipsit de substanţă. George aflase curând care îi era poziţia în structura familiei. În acest trio, el era întotdeauna rămas în afara grupului.

Les spuse:

— Scapă de problema asta, George. Chiar acum.

Pentru totdeauna, de data asta.

— Cum naibii s–o fac?

— G.O.S., spuse Miranda dându–şi părul pe spate. Găseşte O Soluţie.

Fusese o zi calmă pentru cei doi, cunoscuţi sub numele de Smith şi Johnson. Luaseră masa de prânz devreme, la o terasă cu grătar, unde li se oferea un număr nelimitat de salate şi băură vin de mere pe săturate. Doi bărbaţi îngrijiţi care mâncau împreună şi discutau, care nu atrăgeau atenţia asupra lor şi care erau uitaţi imediat ce părăseau restaurantul.

Cu o zi în urmă, nu–şi iertaseră că–l pierduseră pe Raley Gannon, imediat după înmormântare. Li se subliniase că pierduseră cea mai bună ocazie, mai ales că acum era împreună cu Britt Shelley, care le supravieţuise de două ori.

— Nu avea cum să iasă din maşină, spusese

Johnson când aflaseră că trăia şi era bine.

— După cum se vede, a avut, le spusese cu maliţie cel care–i angajase.

Dacă ar fi fost foarte eficienţi, li se spusese, ar fi trebuit să–l urmărească pe Raley Gannon de la înmormântare, când se întorsese la reporteră, şi să aibă grijă de amândoi, apoi să–şi ia banii şi să dispară.

Primiseră reproşurile cu stoicism, ştiind că le meritau. Le plăcusc jocul acela cu maşina pe drumul de țară întunecat, dar nu fusese o formă eficientă de asasinat. De fapt, îşi tot repetau că fusese ideea angajatorului s–o intercepteze pe femeie pe şosea şi să facă să pară că s–a sinucis.

Iar acum nu ştia nimeni unde se ascundeau Gannon şi Britt Shelley. Charlestonul nu îți părea un oraş mare până nu încercai să dai de cineva în el şi parcă mai toată lumea conducea maşini maronii.

Numerele de înmatriculare erau lipsite de importanță Gannon fusese destul de isteț să le schimbe.

— Trebuia să punem un dispozitiv de recepție–transmisie automată cât era în capelă, spuse Smith, tăindu–şi o bucată de muşchi în sânge.

— Prea multă lume în jur. Întârziați. Şoferi. Gropari.

Le fusese relatată vizita inopinată acasă la Pat Wickham.

— Crezi că Gannon este înarmat, sau Wickham dramatiza? întrebă Smith mestecând de zor.

— Din ce mi s–a spus despre Wichkam, aş zice că dramatiza, probabil.

— Dar Gannon este înarmat?

— Va trebui să presupunem că este.

— Crezi că ştie să tragă?

— Nu contează. Noi ştim.

Johnson rânjea încrezător la partenerul său când celularul începu să vibreze. Răspunse cu un „aici" brusc rostit, apoi nu mai scoase o vorbă şaizeci de secunde.

— Am înțeles. Închise telefonul şi–i spuse lui Smith: începe spectacolul.

23

Teama lui Raley a fost contagioasă. Britt n–a comentat când el i–a propus să se mute din nou. După telefonul dat judecătoarei Mellors, s–au întors la motel doar ca să–şi strângă lucrurile. Le–a luat mai puțin de zece minute. Raley a condus spre zona urbană a

Charlestonului, apoi dincolo de aceasta, traversând râul Cooper, unde a găsit alt motel potrivit. Avea un parc şi cabane individuale aliniate pe marginea unei zone mlăştinoase pitoreşti.

Raley s–a înregistrat pe un nume fals, a plătit cash pentru câteva zile şi a parcat maşina în spatele cabanei lor.

— Am cerut–o pe asta. Este uşor de ieşit şi de intrat, a spus el conducând–o în noul lor apartament mobilat asemănător cu celălalt, dar cu mobila mai drăguță şi mai nouă. Au tras draperiile la fereastra din față, deşi Raley stătea la intervale regulate de pază, să vadă dacă cineva se apropia de uşa zăvorâtă.

— Judecătoarea ți–a spus când s–o suni?

— A cerut s–o las câteva ore. Atunci o să ies şi o să găsesc alt telefon.

— Ce crezi că va spune Fordyce?

Ca să–şi omoare timpul, Raley stătea întins pe patul dublu, lângă cel de care se rezemase ea. Îşi adunase pernele sub cap. Brațul şi–l ținea pe frunte.

— Nu ştiu. Dar Candy a fost cea mai bună şi singura mea speranță. M–am bazat pe ea, pe obligația ei față de mine şi încrederea ei în justiție. A fost o manipulare crasă, dar cel puțin mi–a promis că îl va convinge să mă vadă.

— Poate n–ar fi trebuit să fi atât de brutal de cinstit.

Cu mâna la frunte el o privi prin spațiul îngust care separa paturile.

Ea zise:

— Mă refer la faptul că i–ai declarat că–l bănuieşti de câteva crime. Poate că ar fi trebuit să fi puțin mai precaut.

— Ar fi trebuit să te las pe tine să vorbeşti cu ea. Tu te descurci mai bine.

— Unii ar numi–o diplomație.

— Alții i–ar spune minciună.

Ea răsuflă greu, frustrată.

— Dumnezeule, nu eşti deloc maleabil.

— Candy i–a spus tenacitate.

— Spune–i cum doreşti, dar eşti de neînduplecat. De asta Hallie… Britt se opri, apoi murmură: Nu mai contează.

— Oh, nu, spuse el, întorcându–se pe–o parte şi, sprijinindu–se în cot. Tu ai deschis cutia cu viermi. De asta… ce spuneai c–a

făcut Hallie?

Ea îl urmări cu atenție, pe de o parte din curiozitate să vadă cum va reacționa, iar pe de alta din prudență față de posibila lui reacție.

— Probabil nu s–a mai întors la tine, ştiindu–te neîndurător.

— Vrei să spui la Jay. După ce el a renunțat la ea pentru următoarea cucerire a lunii.

— Dacă s–ar fi târât înapoi la tine, plină de căință, ai fi reluat relația cu ea?

— După Suzi Monroe n–aş fi putut condamna pe nimeni pentru infidelitate, nu? Aş fi iertat–o la nivel cerebral, poate. Dar nu, n–aş fi primit–o înapoi.

— Pentru că s–a dus la Jay.

— Pentru că i–a cedat prea uşor. Îl cunoştea, ştia cum este, cât de superficial şi egoist. Discutam adesea despre problemele lui de caracter. Ne–am amuzat chiar de felul în care a făcut ca egoismul să capete formă artistică. Şi cu toate astea l–a preferat pe el.

Britt se gândi să lase lucrurile astfel, dar împinsă de curiozitate îi spuse:

— Dar tu…

— Eu ce?

— Tu ai îndepărtat–o de tine. Nu–i aşa? Când i–ai oferit spațiu şi timp, ai vrut să–i testezi iubirea şi devotamentul?

— Poate. Raley se întoarse din nou pe spate. Dacă a fost un test, l–a pierdut. Mi–ai spus că n–am luptat pentru ea, dar nici ea n–a luptat pentru mine.

— Şi atunci de ce ai încercat să reiei legătura cu ea în ultimul timp?

El râse strident.

— Bună întrebare, domnişoară Shelley. Şi eu m–am întrebat asta de câteva mii de ori. Autoflagelare? Nu mă simțeam destul de nefericit? Curiozitate? Singurătate? Poate o combinație din toate motivele astea. Oricum, am fost extrem de necăjit când am aflat că s–a măritat şi că va avea un copil. Dar nu din gelozie. N–o mai iubeam, dar mi–a păsat de ea destul de mult ca să mă bucur că i–a supraviețuit lui Jay.

— Şi atunci de ce te–ai necăjit?

— Pentru că nou–găsita ei fericire a scos la iveală cât de

mizerabilă era viața mea. Asta m–a înfuriat. Ea, Jay, Fordyce, toți o duceau foarte bine. Suzi Monroe n–a fost mai periculoasă decât un brânci în viețile lor. Au trecut de ea, mergând înainte şi tot înainte. Eu m–am înglodat în noroi şi n–am putut face nimic.

— Puteai să pleci în alt oraş, să–ți depui dosarul la alt departament de pompieri şi…

— Şi să mi se spună vă mulțumim, dar imediat ce se verifica fostul meu post, să fiu concediat din cauza reputației.

— Puteai face altceva. Să–ți schimbi cariera.

— Am vrut să fiu pompier. De asta m–am instruit atâția ani. Asta am vrut să fac şi asta am făcut. Iar munca mea de aici nu se încheiase.

— La neînduplecare mai adăugam şi încăpățânare.

Ea a avut intenția să–l ironizeze, dar el nu i–a răspuns, aşa că şi–a imaginat că a luat–o ca pe altă critică adusă caracterului său. Câteva minute tăcerea s–a instalat între ei. El a vorbit primul.

— Candy crede că asta are legătura cu Suzi Monroe. Hallie şi Jay. Toate astea. Spunea că e în zadar să–i port pică, pentru că nu te poți împăca cu un mort.

— Foarte instructiv. Mi–ai spus că în ultimii cinci ani ai pus la cale răzbunarea.

— Da, am făcut–o, dar nu asta este problema acum.

— Dar care este problema?

— Cei şapte care au murit. Opt, dacă o punem şi pe Suzi la socoteală.

El mai privea încă în tavan, aşa că ea nu–i putea vedea decât profilul, dar vocea sa de tenor se schimbase.

— Acei oameni au fost ucişi, Britt. Nimeni nu ştie că ucigaşul sau ucigaşii au scăpat nepedepsiți. Nici măcar nu bănuieşte nimeni. Nu există nicio răspundere pentru acele crime. Poți să mă faci neînduplecat şi inflexibil, e OK. Nu voi uita şi nu mă voi îndoi, pentru că până şi Cleveland Jones, care după toate relatările era un tip irecuperabil, merită să i se facă dreptate.

După un moment, ea spuse:

— Eşti pătimaş în privința asta.

El se întoarse şi o privi, apoi ridică încet din umeri.

— Patimaş? Mda, s–ar putea. Când eram copil, visam să fiu pompier ca să salvez oamenii şi bunurile lor, să–mi pun viața în

primejdie pentru alții, să veghez ca incendiatorii să fie prinşi şi pedepsiți. Eram idealist. Chiar arogant. Dar aşa simțeam.

— Majoritatea copiilor vor să devină pompieri, ca să meargă cu maşina cu sirenă.

— Bine, poate şi asta, admise el, cu un început de zâmbet. Ca să nu mai vorbim de uniformă, de furtunul de apă, alunecarea de–a lungul stâlpului şi urcarea pe depozite. Toate astea sunt chestii masculine, care–i leagă pe bărbați. Îşi zâmbiră.

— Care este cea mai puternică amintire a ta ca pompier?

El nu mai trebui să se gândească şi–i spuse instantaneu:

— Am salvat un bărbat care fusese prins în maşina sa avariată.

— Povesteşte–mi.

— Când am ajuns țipa isteric, dar nu era chiar grav rănit. L–am calmat, i–am spus că o să–l scoatem şi că va fi bine. După jumătate de oră se afla în ambulanță spre spital, puțin cam lovit, dar recu– perabil.

— Asta este o poveste grozavă, cu un final fericit.

El o privi, apoi îşi ridică din nou privirea în tavan.

— Nu chiar. După ce l–am urcat în ambulanță, a trebuit să ne întoarcem să–i scoatem fiul de patru ani din maşina avariată. Trupul îi era înghesuit sub blocul motor şi când am încercat să–l scoatem… aici se opri, aşteptă şi începu din nou: N–a rămas întreg, era bucăți.

Făcu o pauză şi–şi dresc glasul. Ştii, tatăl lui îl luase cu el la supermarket. Când au ieşit, copilul a început să țipe că vrea să se întoarcă pe locul său din maşină.

Tatăl era jenat că puştiul zbiera şi toată lumea din parcare îi privea, dar nu ştia cum să iasă din situație.

Aşa că a cedat şi i–a spus puştiului că poate sta pe locul din față. Nu erau prea departe de casă. Şi numai atunci i–a permis să stea acolo. Dar a fost de ajuns o singură dată, o singură decizie proastă. Un camion a venit în viteză şi a lovit maşina. După câteva secunde a adăugat: Puştiul ar fi avut unsprezece sau doisprezece ani acum. Îmi imaginez că tatăl său se gândeşte mult la asta.

Britt lăsă să treacă momentul, apoi îi spuse:

— Ai avut multe experiențe ca asta?

— Nu, slavă Domnului. Dar m–ai întrebat care a fost cea mai impresionantă. Asta a fost. De departe.

Întorcându–şi capul, o întrebă: Dar tu?

— Eu?

— Te pasionează ceea ce faci?

Răspunsul ei veni destul de încet:

— Da.

Ezitarea ei îl făcu să ridice din sprâncene.

— Ştiu cum sună pasiunea, şi la tine sigur nu este vorba de asta. O privi lung, iar ea îşi aminti acele priviri flămânde, sexy din dormitor, cu o seară în urmă.

Îi evită privirea şi–l întrebă pe un ton liniştit:

— Vrei să afli un secret, Raley?

— Da.

— Eşti sigur? Dacă ți–l spun va trebui să te omor.

El zâmbi.

— Shelley Britt Hagen.

El o privi inexpresiv.

— Bine.

— Acesta este numele meu adevărat. Dar uneori uit că nu m–am născut cu acest nume, Britt Shelley, că l–am adoptat ca nume profesional înainte de absolvirea facultății.

— Nu va trebui să mă ucizi ca să–ți protejezi secretul.

— Păi nu ăsta este cel mare.

— Oh! Ai unul mai întunecat?

— Ooo…

— Oricare ar fi, este în siguranță la mine.

Vorbise cu toată seriozitatea. Întâlnindu–i privirea sinceră, ea spuse:

— Sunt sigură de asta.

Ea se gândise că loialitatea era probabil una din calitățile sale. În această privință, faptul că era încăpățânat era o calitate, nu un defect. Dacă i–ar fi spus cineva un secret, l–ar fi dus cu el în mormânt. Dacă îți făcea o promisiune, şi–o păstra. Un angajament era o obligație pe viață. Nu i–ar fi niciodată necredincios unei femei.

Se gândi cu sinceritate că Hallie fusese o proastă că se îndoise de el, chiar şi pentru un moment, că fusese lipsit de autocontrol atunci când era cu Suzi Monroe. Trupul lui funcționase necondiționat, nu şi mintea. Cu siguranță, nu fuseseră implicate

sentimente. Dacă logodnica l–ar fi iubit cu adevărat, dacă l–ar fi cunoscut cu adevărat, i–ar fi acceptat explicația fără rețineri.

Dar şi ea îl considerase vinovat, nu? Nu se îndoise de nimic din ce–i spusese Jay, dar gândise ce era mai rău despre Raley Gannon, fără să–l întâlnească măcar o dată. Când el se eschivase de microfoane şi de camerele de filmat, ea conchisese că evitarea era la fel de bună ca şi acceptarea şi făcuse încă un pas înainte, convingându–şi auditoriul să creadă ce spunea ea.

Timp de cinci ani, ancheta neterminată l–a obsedat. Purtase pe umerii să greutatea celor opt crime, care rămăseseră nepedepsite. Cu tristețe şi cu ruşine, Britt admise că era parțial responsabilă pentru asta.

— Îmi pare rău, Raley.

— Pentru ce?

— Pentru relatarea părtinitoare.

— Ți–ai cerut scuze deja.

— Da, dar când am făcut–o, aveam un punct de vedere. Încercam să obțin mai multe informații de la tine. Am vrut acest subiect nou, important şi mai ales am vrut să stau cu tine până îl obțineam. De data asta, îmi cer scuze în modul cel mai sincer. După o secundă sau două, el spuse:

— Acesta este secretul tău?

— Nu. Ea trase adânc aer în piept şi se întoarse pe spate. Secretul meu este că am avut oferte de slujbe pe piețe mai mari de televiziune. Una era chiar într–o rețea importantă. As fi fost reporter colaborator în weekend, dar era un început bun.

Le–am refuzat pe toate.

— De ce?

— De teama eşecului.

Ea îl privi, apoi îşi ridică privirea spre tavan.

— Te–am făcut laş, dar eu sunt mai laşă ca tine.

Mi–e teamă să părăsesc lacul în care înot aici, deşi este unul mic, iar eu mă simt un peşte mare. Pe o piață mai mare, competiția ar fi mai dură. Aşteptările mai mari. Şi dacă nu le–aş putea face față? Dacă m–aş face de râs? Aşa se face că ori de câte ori venea la mine vreun agent cu o ofertă, îl refuzam.

Am avut întotdeauna o scuză valabilă, dar adevărul era că mi–a fost teamă să renunț la statutul meu de aici. Oriunde altundeva aş

fi descoperit că sunt mediocră şi ce–aş fi făcut? Am evoluat fără plasă dedesubt încă de la optsprezece ani şi a fost un lucru bun pentru mine. Sunt independentă şi mă bizui pe forțele mele. Când merge totul bine, îmi spun că pot face orice. Dar dacă lucrurile ar merge foarte rău, nu am nimic şi pe nimeni care să mă sprijine, nici chiar temporar, îndeajuns ca să mă ridic din nou în picioare, să mă scutur de praf şi să încerc din nou. Asta mă sperie. Când eram mai tânără, mi–am putut permite să dau înapoi, o dată sau de două ori. Mi–am schimbat serviciul frecvent, iar riscurile le–am rezolvat în favoarea mea. Dar nu mai sunt aşa de tânără acum. Nu mai sunt un chip proaspăt. Am mai mult de pierdut şi nu–mi mai pot permite o cădere de sus. Aşa că nu mă mai joc cu cariera mea. Rămân în zona confortabilului. Răsuflă adânc, aşteptând un comentariu. Când văzu că el nu spune nimic, spuse tot ea: Asta este. Ăsta este secretul meu.

— Greşeşti total.

— Poftim?

— Nu–ți acorzi destulă încredere. El era aproape nervos când şi–a lăsat picioarele pe podea şi s–a ridicat. Pentru început, chipul tău este destul de proaspăt. Te–ai putea duce oriunde să devii o stea. Raley se duse la fereastră şi desfăcu draperiile, privi afară, trase draperiile la loc şi se întoarse. Doi: eşti singură, pentru că asta ți–a fost alegerea. Ți–ai fi putut pune o plasă de siguranță, dacă ai fi vrut. Poate că nu vrei să părăseşti această piață a televiziunii pentru una mai mare, dar asta nu înseamnă că nu eşti capabilă: ştiu că ai face–o cu succes.

Britt se aplecă, sprijinindu–se cu coatele pe genunchi.

— Îți apreciez votul de încredere, dar nu sunt sigură că mă pot baza pe părerea unuia care nu are nici măcar un televizor.

— Te–am văzut de destule ori ca să ştiu că eşti o reporteră bună. Am văzut şi reluarea conferinței tale de presă. I–ai făcut să–ți mănânce din palmă. M–ai convins că eşti nevinovată, iar eu eram cel mai sceptic privitor al tău.

— Dar poliția n–am reuşit s–o conving, nu? Clark şi Javier cred că l–am ucis pe Jay. La fel şi Pat junior.

— Adevărat? Privirea lui coborî spre sânii ei şi a poposit acolo destul de mult ca s–o facă să fie conştientă de tricoul cam fix pe care–l purta. Apoi privirile li se întâlniră.

— Crede că l–ai omorât pe Jay? Te–a acuzat de asta, dar… Rostind o exclamație, începu să străbată locul cu paşi mari. Scena cu el nu merge. Nu ştiu cum, dar nu merge.

— Ştiu ce vrei să spui. Tot tu ai zis că ascundea ceva. Poate tocmai ce căutăm noi acum.

— Poate. Brusc el îşi verifică ceasul, apoi cu mişcări rapide se încălță. Cred că este momentul. Vino. Grăbeşte–te. Încalță–te. Pune–ți şi şapca.

— Unde mergem?

— La poliție.

— Oricine trece pe aici ar putea observa maşina asta, spuse Britt. Ea se lăsase în scaunul pasagerului cu părul vârât sub şapca de baseball.

Secția centrală de poliție se afla pe o culme, deasupra râului Ashley. Lângă campusul care adăpostea şi DMV se afla hotelul Marriott. În parcarea hotelului, opriră sub un şir de stejari tineri.

De acolo puteau să vadă parcarea departamentului de poliție.

— Nu cred că cineva de acolo caută maşina asta, spuse Raley.

— Cu excepția lui Pat Wickham.

— Sunt aproape sigur c–a păstrat informația pentru el.

— Nu crezi c–a sunat la poliție după ce am plecat?

El scutură din cap.

— Am fi aflat. Maşinile de patrulare ar fi străbătut zona în câteva minute. Chiar dacă nu le–am fi văzut, le–am fi auzit sirenele. Ar fi blocat zona. Probabil ar fi folosit şi un elicopter.

— Iar presa ar fi venit în goană.

— După cum bine ştii. Nu, fac pariu că Pat junior n–a spus nimănui că a fost vizitat de cineva care fuge de lege.

— De ce nu?

— Tocmai de asta suntem aici.

Vedeau foarte bine maşina lui Pat Wickham, cu toate că se aflau la o distanță apreciabilă de ea. O recunoscuseră pentru că o văzuseră pe strada lui mai devreme în aceeaşi zi. Schimbul în care lucra el era aproape încheiat. Nu putea să plece fără ca ei să nu–l vadă. Sperau că el nu va observa sedanul maroniu.

De fapt, Raley se îndoia că Pat junior se va uita după ei. Ultimul loc unde s–ar fi aşteptat s–o vadă pe Britt era atât de aproape de departamentul de poliție.

— L–ai speriat astăzi, spuse ea.

— Dar n–am fost aşa de fioros.

— A văzut pistolul şi–a pălit.

— Şi–a udat pantalonii dintr–un alt motiv, altul decât apariția mea şi pistolul.

— S–a temut de ce mi–a spus Jay.

— Mai bine zis ți–ar fi spus, dacă ar fi apucat s–o facă.

— De ce confesiunea lui Jay pe patul morții ar fi fost o amenințare pentru Pat junior?

— Poate vom avea ocazia să–l întrebăm. Uite–l.

Raley îl observă ieşind pe uşa din spate. L–au urmărit cum intră în parcare, îndreptându–se spre un şir de maşini. Lui Raley, mişcările lui i s–au părut tainice, ascunse, dar admise că putea fi doar închipuire. Omul era nervos de felul său.

Nu se uită în direcția lor când îşi descuie maşina, îşi aruncă jacheta înăuntru şi urcă.

— Până aici e bine, spuse Britt.

Planul lor era să–l urmărească pe Pat junior, să vadă unde se ducea după program. Poate că pleca direct acasă şi asta ar fi fost alt punct mort. Dar Raley simțea că omul ascunde ceva. Şi Britt simți asta.

Dacă–l urmăreau, poate găseau vreo pistă.

Pentru Raley, faptul că stătuse cu Britt în acea cabană mică atâtea ore se dovedise un test de anduranță. Spațiul acela îngust în care se afla mereu lângă ea îl afectase. Era permanent conştient de apropierea ei. De fiecare dată când ea se mişca, el ştia. Se trezea de fiecare dată când ea se mişca în somn, cu toate că se afla în alt pat.

Timp de cinci ani avusese contacte sporadice cu femeile, nefiind mai mult de o oră sau două cu vreuna, cu siguranță nu atât de mult ca să înceapă să–i cunoască obiceiurile, să–i anticipeze reacțiile.

Acum era înconjurat de feminitatea lui Britt.

Inundat de ea. Era conştient de acele lucruri mici, pur feminine: supărarea când îşi rupea o unghie, grația cu care sorbea din cutia de cola dietetică, meticulozitatea cu care–şi lega şireturile, făcând capetele să arate perfect egale. Era fascinat de asta şi de alte sute

de manifestări ale feminității ei. Chiar îi plăceau.

Se trezi privind–o când ea nu–l observa: o urmărea fascinat, ca în transă, iar gândurile lui căpătau adesea tentă de senzualitate. N–ar fi trebuit s–o atingă.

Pentru că oricât ar fi încercat, nu putea uita cum o simțise, cum se mişcase, cum îl dorise. Nu se putea uita la gura ei fără să–şi amintească cum o sărutase, sau la picioarele ei fără să–şi amintească cât de tare îl strânseseră.

Îşi găsise o scuză în noaptea aceea – fusese singur şi excitat. Dar mai fusese aşa şi înainte, dar imediat ce părăsea patul unei femei, îi mulțumea şi o dădea uitării.

Nu şi de data asta.

Hotărârea lui să nu se mai atingă de ea era la fel de puternică, dar îi era tot mai greu s–o şi pună în practică. Maşina părea un loc mai larg decât o cameră de motel. Astfel, o parte din misiunea sa era să scape dintre pereții aceia înainte de a–şi pierde mințile, controlul sau calmul. Ținta lui era să descopere ce–l irita pe Pat junior.

Raley aşteptă până când polițistul ieşi din parcare, apoi porni motorul şi–l urmări. Rămase mult în urmă lăsând câteva maşini între ei. Dar nu prea multe. Traficul era destul de intens. Vremea se schimbase brusc: umiditatea nu mai era la fel de ridicată. Seara aceea plăcută scosese lumea din casă.

Din fericire, Pat junior mergea pe o singură bandă fără a depăşi limita de viteză.

După zece minute, Britt îi spuse:

— Nu e prea interesant până acum.

— Nu, dar nu se îndreaptă spre casă.

Pat junior continua să meargă, iar la un moment dat făcu o buclă largă în jurul oraşului, luând–o spre centrul comercial şi zona istorică, unde străzile se îngustau şi erau chiar mai congestionate de maşini şi pietoni, care sfidau moartea traversând fără a ține seama de indicatoare şi adesea mergeau pe stradă evitând trotuarele aglomerate.

Pat junior întoarse pe o stradă laterală din strada principală King, apoi intră pe o alta, care ducea spre un club de noapte. Raley şi Britt se priviră, dar nu spuseră nimic. Nu era nevoie. Clubul era bine cunoscut în oraş.

Raley trecu de acea stradă, dar când privi de–a lungul ei, văzu polițistul care–şi înghesuia maşina între alte două. Mai încolo, pe stradă, Raley observă o maşină care ieşea dintr–o parcare paralelă. Se îndreptă spre ea şi stinse luminile, sperând că nu va fi observat de Pat junior.

Şi n–a fost. El mersese pe o parte a clădirii spre intrarea clubului de noapte, dar se oprise la colț, rămânând într–un con de umbră lângă peretele exterior. Scoase celularul din buzunar şi sună repede pe cineva.

La câteva secunde după ce–şi puse celularul la loc, un tânăr ieşi pe uşa clubului. Se îndreptă direct spre colțul clădirii şi se întoarse. Pat junior îl întâmpină cu un zâmbet. Au avut un scurt schimb de cuvinte şi s–au îndreptat împreună spre parcare. Au urcat într–o maşină, nu a lui Pat junior. Şi au plecat pe strada din fața clubului, apoi s–au depărtat, neştiind că fuseseră urmăriți.

Tăcerea care domnea între Britt şi Raley era marcată de implicațiile a ceea ce văzuseră. La un moment dat, el îi spuse:

— Cred c–am ştiut. Undeva într–un plan secundar al minții. De când am aflat cine este. De asta am fost surprins când George mi–a spus că e însurat. Iar astăzi nici nu s–a uitat la tine.

Simțind–o dezorientată, s–a întors spre ea.

— Nu s–a uitat la tine. S–a uitat în jos spre sânii ei, înainte de a–i întâlni privirea. Să se asigure că îl înțelesese. Şi ea îl înțelesese. Lăsă capul în jos, aparent jenat.

Raley i–a spus:

— Lewis Jones s–a uitat. Delno, la fel. Eu m–am uitat îndelung... Pat junior nu s–a uitat. Asta trebuia să–mi dea de gândit.

— Duce o viață secretă.

— Soția şi copiii sunt de ochii lumii.

— Ce mizerie! Ea îşi scoase şapca de baseball, lăsându–şi părul liber. Mă simt îngrozitor să spionez.

Să mergem.

— Nu putem.

— Ba da. De ce nu?

— Nu, nu putem. La naiba! Raley se frecă la ochi, simțindu–se la fel de jenat pentru ceea ce făcea ca şi ea, poate chiar mai rău, ştiind ce avea să facă. Nu putem pleca, Britt. Pentru că tocmai am

înțeles că totul a început de la acest biet nemernic.

24

Pat junior nu l–a văzut pe Raley decât când acesta a urcat în maşină şi i–a pus mâna mare în piept. A țipat speriat.

— Nu–ți fac niciun rău. Dar va trebui să discutăm şi ar fi bine ca fiecare vorbă pe care o scoți să fie adevărată. Înțelegi? Vocea lui Raley, de obicei calmă şi oarecum blândă, era acum tăioasă. Britt îşi imaginează că Pat îi simțise fermitatea. Practic mirosea teama lui Pat junior, care îşi plecase capul în semn că a înțeles.

— De… de unde ai ştiut că sunt aici?

— Ai arma de serviciu la tine? îl întrebă Raley.

El scutură din cap, apoi încuviință.

— Da, în cutia mănuşilor. M–ai urmărit?

Raley deschise cutia să verifice dacă pistolul era acolo, apoi o închise fără a–l atinge.

— Nu e prea înțelept din partea ta, Pat, să–ți laşi pistolul de serviciu acolo unde ar putea intra oricine să ți–l ia.

— De ce mă urmăreşti? Ce vrei? De acum, dându–şi seama că Britt se afla pe bancheta din spate, el adresă întrebarea imaginii ei reflectate în retrovizoare.

— Cum a spus Raley, vrem să discutăm cu tine.

— Despre ce?

— Despre chipul tău, spuse Raley.

— Chipul meu?

— Ce ți s–a întâmplat?

— Eu… eu… obişnuiam să merg mult cu bicicleta. Am intrat cu ea într–un copac. M–am rănit grav şi aşa am abandonat sportul.

Raley nu–şi mişcă nici măcar ochii. Continua să–l fixeze cu privirea sa hotărâtă pe Pat. Omul îşi întoarse capul şi o privi cu speranță pe Britt. Ea scutură încet din cap.

— Asta este versiunea ta, dar nu aşa s–a întâmplat, nu, Pat? Pat înghiți în sec sonor şi vizibil.

— Vorbeşte–ne despre Cleveland Jones.

Pe Pat junior îl părăsi şi fărâma de curaj pe care o avusese.

Chipul lui desfigurat se contorsionă de la efortul pe care–l făcea să nu plângă. Buza de jos spintecată începu să tremure.

Britt suporta cam greu să–l vadă cum se topeşte. Raley îi destăinuise teoria sa privind implicarea lui Pat junior, cum toată această ispravă începuse cu el. Nu era o poveste frumoasă, iar ceea ce îi făceau acum era o cruzime, ca şi cum ar fi aşezat oglindă în faţa chipului său desfigurat.

Dar acest gest era necesar. Raley o avertizase să nu lase ca mila faţă de acest bărbat să–i diminueze hotărârea de a scoate adevărul de la el.

— Este lamentabil, da. Dar ar putea fi şi cheia care va deschide totul, spusese el. Trebuie să scoatem adevărul de la el şi probabil nu va fi uşor. Şi în mod sigur, nu va fi nici plăcut.

— Nu aştept cu nerăbdare discuţia asta.

— Nici eu, răspunsese Raley.

Iar acum, simţindu–se la fel de rău ca ea, din cauza pândei pe care o organizase, Raley zise:

— Pe lângă crime, Cleveland Jones era implicat şi în homosexualitate.

Pat junior încuviinţă.

— Iar tu ai fost una dintre victimele lui.

El încuviinţă din nou. Apoi îşi şterse nasul cu dosul palmei.

— El şi ceilalţi doi.

— Unde?

— În parcul Hampton.

— Spune–ne ce s–a întâmplat.

— Eu… eu… m–am dus în parc. De fapt, mergeam pe bicicletă. Dar am fost… m–am oprit la toaleta bărbaţilor.

— Tu şi alt tip aţi tăcut sex la toaletă, spuse Raley.

A fost o întâlnire ca şi cea din seara asta?

— Nu. Am intrat. El era acolo. Un tip mai în vârstă. Noi… el ridică din umeri jenat. Apoi am plecat înaintea lui. Când am ieşit din toaletă, se aflau acolo. Trei bărbaţi. Au sărit la mine. Jones…

— Îl cunoşteai? întrebă Britt. Ţi–a mai făcut asta înainte?

— Nu. Dar cunoşteam genul. Fusesem avertizat, ştiţi, de tipii cu care umblam. Charlestonul este un oraş deschis homosexualilor acum, dar asta s–a întâmplat cu cinci ani în urmă, când tocmai fuseseră nişte atacuri. Nu se rezumaseră la a ne face poponari.

Atacuri fizice brutale. Un grup local de fanatici a decis că nu meritam să trăim, spuse el cu amărăciune.

— Dar ai continuat oricum. Într–un parc public pentru numele lui Dumnezeu! ripostă Raley revoltat de nepăsarea celuilalt.

— N–am avut de ales! strigătul aspru al lui Pat reverberă în maşină. Pentru un moment niciunul nu spuse nimic, apoi el repetă: N–am avut de ales. Nu m–am putut opune. Tata era poliţist. Arestase indivizi ca mine, care se întâlneau în toalete publice, parcuri etc. La masă, el şi George Megowan se amuzau pe seama homosexualilor pe care–i prinseseră în acţiune.

Râdeam şi eu cu ei, ştiind că aşa trebuia să fac.

Urmărindu–l în oglinda retrovizoare, Britt observă cum lacrimile i se adunaseră în colţul ochilor. Apoi tata m–a prins în dormitor cu unul dintre prietenii mei. Am crezut că mă suspectase, dar când adevărul a fost atât de evident… făcu o pauză şi începu să tremure. A fost cuprins de furie. A scos chiar şi pistolul. Cred că ne–ar fi ucis, dacă nu–l oprea mama.

Britt îşi putea imagina scena şi prăpastia care se crease între tată şi fiu, între soţ şi soţie. Întreaga dinamică a familiei se schimbase după aceea. Îi făcu semn să continue.

— Cleveland Jones şi ceilalţi doi te–au atacat.

El făcu o mişcare, trase aer în piept, apoi îl dădu afară încet:

— Nu i–am văzut bine pe ceilalţi doi. Jones m–a lovit cu o bâtă de baseball în fluierul piciorului şi mi–a rupt osul. Imediat ce am căzut, el şi ceilalţi au început să mă lovească. Unul mi–a spart nasul cu cizma. Mi l–a făcut praf. N–am mai putut respira pe nas luni întregi. Înainte să leşin, Jones m–a apucat de păr şi m–a forţat să mă uit la el. Rânjea. Suge asta, mi–a zis, apoi mi–a vârât capătul bâtei în gură. L–a privit pe Raley, apoi pe Britt şi a adăugat, scu– zându–se: Chirurgii au pus totul la loc cât de bine au putut.

— Ce s–a întâmplat cu cel care a fost cu tine în toaleta bărbaţilor?

— Când mă băteau, a fugit. Nu–l văzusem înainte, dar nici după aceea nu l–am mai văzut vreodată. Am zăcut acolo aproape o oră, dar mi s–a părut cât zece.

Nişte puştani care se drogau au dat peste mine. Au sunat la 911, apoi au şters–o. Ambulanţa m–a dus la spital. Au fost

anunțați ai mei. Abia sesizam ce se întâmplă în jurul meu, dar tata s–a aplecat asupra mea şi mi–a zis:

— Ți–am spus că e periculos să mergi noaptea cu bicicleta.

Ăsta a fost modul în care m–a informat cum trebuia să mint. Un accident de ciclism.

Altă maşină trase în parcare şi ei se aflară în raza de acțiune a farurilor. Doi tineri bine îmbrăcați au coborât şi au pornit pe alee spre intrarea clubului.

— E plăcut în bar? îl întrebă Raley.

Pat junior, surprins de întrebare, răspunse:

— Am auzit că da. N–am fost înăuntru. N–am ieşit încă din schimb. Oficial.

Raley reluă povestirea.

— Pat senior a acoperit bătaia pe care ai luat–o printr–o minciună, dar personal voia să–i prindă pe cei care ți–au făcut–o.

— Aşa este, confirmă Pat junior. Bănuiesc că mă iubea încă. Deşi homosexual, eram fiul lui. Sau poate a fost mai mult o chestiune de onoare decât de iubire.

Oricum, când mi–au redus doza de analgezice ca să pot gândi normal, tata mi–a adus câteva instantanee la spital. Mi–a promis că ei vor pune mâna pe cei care–mi făcuseră asta şi că–i vor face să regrete.

— Ei?

— Tata, George Megowan şi Jay Burgess. — Le–a destăinuit celor mai buni prieteni şi camarazilor săi detectivi că eşti homosexual?

— Presupun. George Megowan abia mi–a mai vorbit de atunci. Mă compătimea. Jay nu prea mi–a acordat atenție. Nu eram demn de atenția lui, oricum, nici înainte de întâmplarea asta. Eram răspunzător de asta şi cred că el ştia. Oricum, tata i–a mobilizat pe el şi pe George să–l ajute să–i distrugă pe atacatorii mei. L–am putut identifica doar pe Jones şi am făcut–o imediat ce i–am văzut cea mai recenta fotografie de delincvent.

— A durat până l–au găsit? întrebă Raley.

— Câteva zile. Tata a sunat la spital şi mi–a spus că–l are în custodie. Spunea că Jones luase atitudine, negase atacul, spusese că nu şi–ar fi pierdut vremea să stâlcească în bătaie un homo–sexual, dar tata era sigur că va obține declarația lui până la

sfârşitul zilei şi că dacă nu vor reuşi ei, îl va face pe Cobb Fordyce să–l pedepsească pe acest mic nazist. Astea au fost vorbele lui.

— Ce zi era aceea? întrebă Britt.

El îi privi pe rând, apoi spuse cam şovăitor.

— Ziua incendiului.

Raley se aplecă spre el şi Britt fu izbită de diferența dintre cei doi bărbați. Dimensiunile fizice superioare ale lui Raley îl făceau pe Pat să se simtă amenințat, chiar dacă nu asta era intenția lui. Tânărul se feri, depărtându–se cât putu de el.

— Au obținut confesiunea lui Jones?

— Nu ştiu.

— Tatăl tău ți–a spus că Jones a avut două fracturi de craniu când l–au arestat?

— Nu.

— Te–a ținut la curent cu cercetările?

— Nu. N–am mai aflat nimic. Doar o singură dată mi–a spus că–l vor interoga pe Cleveland Jones până când va ceda.

— Ce s–a întâmplat în timpul interogatoriilor?

— Nimic! apoi repetă acelaşi lucru scuturând cu fermitate din cap.

— Dar tu suspectezi că...

— Nu suspectez nimic.

— Asta e o prostie, Pat, spuse Raley care se ambalase.

— Am stat săptămâni întregi în spital. Eram tratat cu analgezice. Drogat cu ele. Nici amintirile despre incendiu nu sunt foarte clare, aşa că de unde să ştiu ce s–a întâmplat înainte de incendiu?

— N–ai vrut să ştii, spuse Raley acuzator. Celălalt lăsă capul în jos, pentru a evita privirea pătrunzătoare a lui Raley. N–ai vrut să afli pentru că ar fi trebuit să accepți că şapte oameni au murit, doar pentru că tu ți–ai pus–o în toaleta publică.

— Raley. Britt îl dojeni cu blândețe, dar vorbele ei au rămas neauzite, din cauza suspinelor puternice ale lui Pat junior. Umerii i se scuturau.

Sunetele dure, fragmentate, pe care le scotea în plâns îți rupeau inima.

— Ai dreptate. N–am vrut să ştiu, spuse el nefericit. Am auzit că tipul ăla n–a murit în incendiu, dar nu l–am întrebat niciodată pe

tata. Nu pot să–ți spun mai mult pentru că nu ştiu. Dacă ei ar şti că ți–am spus atât de multe, m–ar omorî.

Raley profită de asta.

— Cine? George Megowan? Se afla acolo când tatăl tău l–a interogat pe Cleveland Jones? El şi Jay Burgess?

— Nu ştiu, suspină Pat junior.

— A fost şi Fordyce, nu, Pat? A venit la secția de poliție să–l intimideze pe Jones ca să mărturisească.

Nu ăsta a fost planul?

— Ți–am spus, nu ştiu. Jur!

Raley o lăsă mai uşor şi se rezemă de uşa pasagerului, continuând să–l fixeze cu privirea, dându–i răgazul să se adune. Când plânsul ajunse doar un sforăit ocazional, Britt îl întrebă:

— De ce te–ai însurat, Pat?

Raley răspunse în locul lui:

— Din acelaşi motiv pentru care s–a făcut polițist.

Face parte din strategia de acoperire.

Pat junior îl privi pe Raley, evident impresionat că ghicise atât de exact:

— Am făcut un pact cu tata.

— După incendiu? îl întrebă Raley.

El încuviință.

— M–a pus să jur că nu va afla nimeni de incidentul din parc. Atacatorul murise, dar oricum nu era o pierdere pentru nimeni. Se terminase, spunea el. Dar să nu se mai repete. Mi–a spus să mă înscriu la academia de poliție. El şi prietenii lui vor avea grijă să fiu admis. Mi–a spus să mă însor, să am copii. Să nu mai fiu… pederast. Râse sarcastic. De parcă te poți opri singur să nu mai fi homo, sau poți să dai timpul înapoi.

— De ce ai consimțit la acest pact?

— Îi eram dator tatălui meu, nu? Chiar dacă l–am făcut de râs, el şi prietenii lui m–au ajutat. Aşa că am făcut tot ce mi–a cerut tata. Altfel, aş fi dat dovadă de egoism.

— Ai fost egoist, când ai făcut o femeie să se mărite cu tine, spuse Britt.

Pat junior întoarse capul spre ea şi încuviință trist.

— Era o fată de la biserica mamei. Crescută foarte strict. Mai tânără decât mine şi nevinovată. Nu ştia exact la ce trebuie să se

aştepte de la un soţ, aşa că n–am dezamăgit–o.

— Şi copiii?

— Pot s–o fac şi normal când trebuie.

— Ea nu ştie?

El scutură din cap, implorând–o din priviri.

— Nici nu vreau să afle. Nu–i pot face asta. Apoi îi spuse lui Raley: Te rog. E o fată grozavă. Sincer. Nu vreau s–o rănesc.

Britt înțelese că minciuna în care trăia el era mai dureroasă pentru familia lui decât aflarea adevărului, dar asta era o discuție pentru altă dată.

Raley zise:

— Ne–ai spus mai devreme că lui Pat senior nu–i plăcea să fie considerat erou.

— Aşa este. Incendiul i–a afectat viața, spuse Pat junior cu vehemență, comportându–se aşa cum ar fi trebuit s–o facă de la început.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Britt.

— Exact ce am spus. După aceea, el n–a mai fost la fel şi nu numai întâmplarea din parc l–a schimbat.

Nu–i plăcea să fie în centrul atenției. Detesta laudele, elogiile, lumina reflectoarelor. Burgess şi Megowan s–au bucurat de toate astea în locul lui. Fordyce s–a folosit de incendiu ca să fle ales procuror general, iar tata nu ştia cum să scape. Dar n–a reuşit. Lucrurile s–au înrăutățit după…

Se opri şi se uită nervos la Raley care insistă:

— După ce?

— După afacerea cu tine şi cu fata aia.

— Ce ştii despre asta? îl întrebă Britt.

— Ce ştie toată lumea. Ce au scris ziarele, ce ai spus tu la televizor.

— Tatăl tău vorbea despre cazul Suzi Monroe?

întrebă Raley.

— Nu de față cu mine, dar ştiu că făcea o anchetă. A fost ultimul caz important care i–a fost încredințat. După asta, a suferit o depresie. Se accentua cu fiecare zi. Bea mult singur până noaptea târziu. Dimineața, se trezea tot beat. A început să lipsească de la lucru. Nimic din ce–i spunea mama nu părea să ajungă la el.

— Ea ştia de tine, de Jones şi de parc?

Pat junior scutură din cap.

— A crezut varianta cu bicicleta, pentru că asta i–a spus tata. Dar cred că a suspectat mereu că ar fi mai mult. Bănuiesc că voia să creadă că mi–am revenit, după ce am fost surprins în pat cu prietenul meu. Nu întreba, nu spune.

Cam multe minciuni în casa Wickham. Britt se gândi că era cam greu să conduci astfel o familie.

— Bine, continuă, îl îndemnă Raley.

— Mama observa că tata era tot mai deprimat. A început să–l implore să ceară sfatul unui specialist, dar el a refuzat, spunând că se putea descurca şi singur, dar n–a spus niciodată ce probleme avea.

George şi Jay au încercat să–l sprijine. Îl duceau la pescuit. Chestii din astea. Dar nimic din ce spuneau sau făceau nu l–a ajutat. Se scufunda tot mai mult.

Într–o noapte, m–am trezit din cauza unui sunet ciudat.

L–am găsit pe veranda din spate, plângând. Nu l–am mai văzut plângând vreodată. Niciodată. Dar nu voi uita cum se auzea plânsetul lui. M–am furişat înapoi în pat. El n–a ştiut niciodată că l–am auzit. Se opri să–şi şteargă nasul din nou. Noaptea următoare,

George şi Jay au venit la noi s–o anunțe pe mama că fusese împuşcat mortal.

După o scurtă tăcere, Raley a spus:

— L–am cunoscut pe tatăl tău. Nu îndeaproape, dar ştiam că este un polițist bun şi conştiincios. De ce s–a pus singur în situația aceea periculoasă, Pat?

De ce a încălcat regula protecției personale şi n–a aşteptat întăriri?

— Pentru a–şi dovedi sieşi că era eroul pe care–l credea toată lumea.

Suna ca un răspuns general, auzit probabil de la vreun terapeut. Raley prinse ideea ca şi Britt.

— Dar tu nu crezi asta, nu?

Pat junior păru gata să aprobe, dar scutură încet din cap.

— M–am întrebat dacă nu cumva obosise de toate astea şi voia să le pună capăt. Cunosc sentimentul ăsta. Se uită la propria–i

imagine din oglinda retrovizoare. Ştiu cum este să vrei să scapi de propriul tău corp, de viaţa pe care o duci.

Făcu o pauză înainte de a continua:

— Poate tata s–a dus acolo pe alee sperând că nu va mai pleca viu, iar dacă se întâmpla asta, mama va putea totuşi să beneficieze de asigurarea lui de viaţă.

Britt nu mai auzise vreodată gânduri legate de sinucidere şi asta a cutremurat–o. Se pare că şi Raley a fost impresionat. Timp de un minut, niciunul nu spuse nimic, apoi vorbi Raley:

— Eu cred altceva, Pat. Poate acel plânset pe care l–ai auzit era actul de capitulare al tatălui tău.

Ajunsese la punctul dincolo de care nu mai putea trece. Se hotărâse să se descarce de acel secret vinovat pe care–l păstra împreună cu prietenii săi. După o pauză semnificativă, el adăugă: Poate unul dintre ei sau amândoi doreau ca secretul să fie păstrat, indiferent cum. Tatăl tău putea fi atras cumva în acea alee şi ucis, pentru ca ei să fie siguri că nu–i va trăda.

Pat junior redeveni nervos. Îşi umezi buzele. O privi pe Britt, apoi din nou pe Raley.

— N–aţi aflat asta de la mine. De fapt, eu nu ştiu nimic de niciun secret. Ce secret?

Raley se încruntă la această încercare a lui de a părea idiot.

— Jay voia să–i spună ceva important lui Britt. A fost ucis înainte de a o face, dar sunt sigur că era legat de Cleveland Jones, de camera de interogare şi incendiu.

— Trebuie să renunţi la pista asta, spuse Pat junior nervos.

— Şi s–o las pe Britt să fie condamnată pentru o crimă pe care n–a comis–o.

— Nu. Sigur că nu, dar această discuţie... ce afirmi tu... este periculos.

— Voi face uz de toate şansele de a afla adevărul, spuse Raley.

— Dar între timp, mă pui pe mine şi familia mea în pericol. Chipul i se schimonosi din nou de emoţie. Uite, ştiu că sunt un soţ execrabil. Îmi mint nevasta în fiecare oră a zilei. Dar o iubesc pe ea şi pe copii. Ei sunt nevinovaţi. Nu vreau să li se întâmple ceva rău.

— Nici eu nu vreau asta. Raley se aplecă spre celălalt bărbat. Aşa că spune–mi, cine crezi că i–a ucis pe tatăl tău şi pe Jay?

— Tu crezi asta, nu eu.

— Minți, Pat. Ştii prea bine că am dreptate.

— Dacă continui să vorbeşti aşa, ne vei ucide pe amândoi. Vocea îi era plină de lacrimi, dar ochii înspăimântați.

— Cine o să mă ucidă? Megowan? Fordyce?

— Amândoi? Care? Cine?

Pat junior scutură din cap.

— Cine este? îl presă Raley.

— Te rog, nu mă întreba.

— Dar ştii, nu–i aşa?

— Nu mai pot spune nimic.

— Spune–mi de ce.

— *Pentru că nu ştie nimeni adevărul despre mine!*

Chipul îi era boțit de durere. Strigătul lui a fost atât de tare, de groaznic, încât pe moment

Raley a tăcut. Apoi a înclinat din cap, de parcă ar fi spus că a înțeles. N–au trădat secretul tatălui tău în privința homosexualității tale, aşa că nici tu nu–i poți trăda. Asta este?

Pat junior încuviință.

— Chiar dacă te vor ucide?

— Viața mea e un dezastru, oricum. Izbucni din nou în suspine.

Raley îl privi cu atenție, apoi îşi mută privirea spre Britt, care printr–o mişcare a capului îi spuse că nu credea că acel bărbat plângăcios le va mai oferi vreo informație. Omul avea un atac de panică, mai amenințător pentru el decât pentru Raley.

— Pat? Înăbuşindu–şi suspinele, răspunse la tonul mai blând al lui Raley şi–şi ridică ochii. Consider că te comporți ca un nemernic față de familia ta. Nu este cinstit față de ei şi nici față de tine. Toți meritați o viață mai bună decât cea pe care o aveți acum. Dacă este adevărat că–ți iubeşti soția, spune–i adevărul chiar acum. O s–o doară, dar nu mai mult decât dacă ai continua acest spectacol grotesc. Dar între timp nu vreau să fiu răspunzător pentru siguranța familiei sau a ta. Ai dreptate, dacă vorbeşti despre asta cu mine şi cu Britt, ar putea fi periculos. Îți sugerez să plecați în seara asta.

— Să plecăm?

— Du–te acasă, împachetează–ți nevasta şi copiii, du–i la plajă, la munte, plecați de aici o vreme, măcar câteva zile. Goleşte–ți cardul şi nu folosi cărțile de credit. Aruncă celularul. Acoperă–ți

urmele.

Pat junior se uită la Britt, de parcă ar fi vrut s–o întrebe: *Şi–a pierdut minţile?*

— Ascultă sfatul lui Raley, Pat, spuse ea. Pe mine m–au drogat în noaptea când a fost ucis Jay. Dar aş putea avea norocul să–mi recapăt memoria – cineva a încercat să mă ucidă. Maşina mea a fost împinsă, scoasă de pe drum. A fost scufundată în râul Combahee. Dacă n–ar fi fost Raley acolo să mă salveze, m–aş fi înecat. Oricine a făcut asta nu s–ar da înapoi să–ţi rănească copiii, poate numai ca să–şi accentueze ameninţarea. Ia–ţi familia şi dispari în seara asta.

— Dacă–ţi informezi şeful de la poliţie, nu–i spune încotro pleci, îl mai sfătui Raley. Ar putea ajunge informaţia la George Megowan sau Cobb Fordyce.

Pat junior îi privi, înghiţind cu putere.

— Mă cunosc din copilărie. Nu cred că mi–ar face ceva.

— Probabil aşa gândea şi tatăl tău, spuse Raley posomorât. Şi Jay.

El şi Britt se întoarseră la sedanul lor maroniu parcat pe stradă, urcară şi urmăriră cum Pat Wickham junior pleca din faţa acelui club în care nu intrase niciodată.

— Crezi c–o să facă aşa cum l–am învăţat? îl întrebă Britt, urmărind cum maşina lui dispăru după colţul străzii unde se întâlniseră.

— A făcut–o deja sau discută acum la telefon chemându–şi întăririle.

— Ceea ce ar însemna că a minţit când a spus că nu ştie ce i s–a întâmplat lui Cleveland Jones, după ce a fost arestat.

Ea se gândi o clipă, apoi spuse;

— Eu cred că spunea adevărul. Nu vrea să ştie ce s–a întâmplat în acea cameră de interogatoriu din cauza implicaţiilor pe care le–ar avea asupra lui, pe principiul „Nu mă întrebi, iar eu nu–ţi spun”.

— Poate nu ştie ce s–a întâmplat concret, dar nu–mi pot imagina că el crede varianta că Jones avea deja capul spart în două locuri când a fost arestat. El ştie că indiferent ce n–a mers, a fost ceva important.

Ştie cine l–a ucis pe Jay. Şi îi este foarte teamă de individul

ăsta.

— Sau indivizii.

— Sau indivizii. Dacă n–ar fi fost aşa, i–ar fi demascat când a fost împuşcat Pat senior. I–a lăsat să scape, cu toate că i–au ucis tatăl, ceea ce este de neînțeles. Deodată, se întinse şi–şi aşează mâna pe capul ei, împingând–o în jos. În acelaşi timp şi el se lăsă în jos pe scaun.

— Ce este? îl întrebă ea.

— Prietenii noştri tocmai au ieşit din club.

— Butch şi Sundance?

— Chiar ei. Îi văzuse în oglinda retrovizoare.

Privind peste umăr să se convingă că nu–l înşela privirea, scoase pistolul de la centură.

Alarmată, ea îi spuse:

— Doar nu ai de gând să–i împuşti, nu?

— Decât dacă e cazul.

— Crezi că Pat junior i–a chemat?

— Poate, dar nu cred. Dacă le–ar fi spus că suntem chiar aici, s–ar fi arătat imediat. Nu par grăbiți. Uită–te şi tu. Au luat–o în direcție opusă, sunt cu spatele la noi.

Îşi luă mâna de pe capul ei, iar ea se ridică doar cât să privească peste umăr. Cei doi porniseră pe trotuar spre strada King. Nu pierdeau vremea, păreau că ştiu ce au de făcut, dar de altfel, cei ca ei întotdeauna mergeau ca nişte oameni ocupați. Dar aşa cum spusese Raley, nu păreau nici să se grăbească.

— Nu arată ca un cuplu de homo care–şi petrece seara împreună.

— Nu.

— Atunci e ciudat că au ajuns aici.

— Hmm. Tot aşa de ciudat a fost că au apărut la Wheelhouse când te–ai întâlnit cu Jay. Cel puțin unul dintre ei a fost acolo. Este prima oară că îl vezi pe al doilea. Ți se pare cunoscut?

— Nu. Dar încă nu i–am văzut fața. Crezi că îl căutau pe Pat în seara asta?

— Dumnezeule, sper că nu. N–ar avea nicio şansă în fața acestor indivizi.

Britt spuse:

— Este un mic triumf dar cumva îmi face bine să ştiu că îşi

pierdeau vremea, în timp ce noi eram atât de aproape.

Cei doi întâlniră trei bărbaţi pe trotuar şi le făcură loc să treacă. Butch îi urmări privind peste umăr până când intrară în bar. Îi spuse ceva camaradului său şi făcu un gest obscen ridicându–şi degetul, ceea ce–l făcu să râdă pe înfundate. Apoi, cei doi îşi continuară drumul.

— L–ai văzut mai bine pe Sundance când s–a întors? o întrebă Raley.

— Da, dar nu cred că l–am mai văzut vreodată.

N–am avut aceeasi reacţie ca atunci când l–am zărit pe Butch prin fereastra cabanei tale.

Cei doi ajunseseră la capătul blocului şi dăduseră colţul, dispărând. Raley vârî din nou pistolul la centură şi porni maşina.

— Ce–ai zice să inversăm puţin rolurile?

— Ce vrei să faci?

— Să–i urmăresc.

25

Maşina maronie fusese lăsată într–o parcare la două clădiri distanţă, pe strada King. Din cauza traficului, Raley a putut să meargă încet şi să stea în urmă, până când cei doi şi–au recuperat maşina. I–a urmărit prin zona istorică, apoi câţiva kilometri de–a lungul unui bulevard important spre un Holiday Inn mai vechi.

— Asasini plătiţi, spuse Britt.

— Ăştia îşi încarcă clientul de trei ori costul camerelor.

Hotelul avea două niveluri cu camere în care se intra de pe nişte coridoare ample, cu deschidere.

Bărbaţii îşi parcară maşina la câţiva paşi de camerele de la parter. Urmărindu–i dintr–o parcare îngustă, din centrul aglomerat, Raley şi Britt îl văzură pe şofer, cel căruia îi spuneau Butch, deschizând portbagajul şi scoţând un sac de piele.

Ea spuse:

— Pare greu.

— Au scule pentru profesia lor.

Îngândurată, ea îl întrebă:

— În noaptea aceea pe şosea, de ce nu m–au împuşcat şi gata?

— Riscau să lase urme. Nu se sincronizau.

— Două crime atât de apropiate, a mea şi a lui Jay, prietenia noastră, astea ar fi ridicat suspiciuni.

— Uciderea ta s–ar fi putut să nu treacă drept un act întâmplător de violență. Mai bine să treacă zile, poate săptămâni, pentru ca vreun biet pescar să descopere maşina ta, cu tine înăuntru.

— Şi atunci ar fi părut că m–am sinucis.

— Exact. Iar apoi, dacă ți–ai fi amintit ceva din cele spuse de Jay şi ai fi transmis asta altcuiva, afirmația putea fi discreditată şi respinsă.

— Aiurelile unei femei înnebunite de durere, care a vrut să–şi ia viața.

— Exact.

— Se consideră foarte deştepți, nu?

Tonul ei foarte serios îl făcu să întoarcă capul.

— Foarte.

Cei doi intrară în camere alăturate. Butch luă sacoşa cu el.

— El trebuie să fie cel mai vechi dintre ei, spuse Raley. Sau poate ținteşte mai bine.

Britt îl întrebă.

— Şi acum?

După ce privi în jur, el spuse:

— Nu le scăpa camerele din ochi. Anunță–mă dacă ies. Raley deschise portiera maşinii.

— Unde te duci?

— S–o sun pe Candy, să nu se facă prea târziu.

Arătă spre o cabină telefonică aflată la celălalt capăt al centrului comercial. Întrucât cabina este acolo, mă gândesc că şi funcționează.

— Să mergem cu maşina până acolo.

El clătină din cap.

— Nu le putem ține camerele sub observație la fel de bine. Rămâi aici. Nu–i scăpa din ochi.

— Vei fi expus. Te pot vedea.

— Nu se vor uita. Dar oricum… ținând pistolul de țeavă, i–l întinse. Ia–l tu.

Ea se retrase scârbită.

— Lasă–l pe scaun.

El coborî cu grijă şi puse pistolul pe scaunul şoferului, apoi plecă traversând parcarea cu un mers tărăgănat. În pofida celor spuse lui Britt, nu se simțea atât de expus. Intră în cabina telefonică, dar nu închise uşa, ca să nu se aprindă lumina. Din fericire, aparatul se afla încă acolo. Şi chiar mai mult, funcționa.

Candy îi răspunse de la primul apel.

— Unde ai fost? Începusem să cred că ți–a venit mintea la cap şi nu mai revii cu telefonul.

El îşi astupă urechea cu degetul arătător, ca să poată auzi mai bine, pentru că zgomotul din trafic era mare.

— Am avut probleme. Îmi cer scuze că te–am deranjat la ora asta. Ce veşti ai pentru mine?

— O întâlnire cu Fordyce.

Raley era uluit. Nu–şi imaginase că ea ar putea să reuşească.

— S–a înfuriat?

— O, da. Sunt sigură că a făcut–o. La început nu voia să se amestece, dar l–am convins. I–am spus că a avut noroc că nu l–ai abordat la înmormântarea lui Jay, cum ai făcut cu George. Ca fostă colegă l–am avertizat că ar fi bine să discute cu tine între patru ochi, înainte să facă ceva public, vreo nebunie. Se aşteaptă să ai probleme psihice, aşa că din fericire, faptul că reacționezi corect va veni ca o surpriză plăcută.

Ezită, apoi îl întrebă:

— Nu ai probleme psihice, nu?

— Nu. Sunt doar un om cu o misiune.

— La fel ca întotdeauna, murmură ea.

— La ce oră?

— Unsprezece. În biroul lui. Te vei adresa pazei.

Te va conduce cineva la el.

— Candy, nu ştiu ce să–ți spun.

— Spune–mi noapte bună, zise ea pe un ton plângăreț. Mâine toată ziua am interviuri şi trebuie să mă duc la culcare. Rețin lichidele, pentru că nu am nici timp să fac pipi, aşa că ochii îmi sunt umflați. Ca să nu mai spun că mi–e greu să mă ridic în picioare.

El zâmbi la imaginea creată de ea.

— Îți rămân dator. Şi ştiu ce îți datorez.
— Roşu şi alb.
— Ce?
— Când vii la masă săptămâna viitoare, va trebui să aduci vin de ambele culori. Şi să nu fie unul ieftin.
— Am înțeles.
— Şi, Raley.
— Da?
— Pune–l pe jar. Pune–i întrebări.

— La ce oră? îl întrebă Britt când Raley reveni la maşină cu veşti bune.
— Ora unsprezece. În biroul lui.
— Mă uimeşte. Am sperat că va fi de acord să te vadă, dar m–am îndoit că o va face.
— Sincer, şi eu m–am îndoit. Poate că are *cojones* mai mari decât am crezut.
— E uşor să fi curajos când te afli în interiorul unui birou guvernamental păzit. Privi îngândurată la sedanul castaniu parcat în față la Holiday Inn. Sau când altcineva poartă bătăliile în locul tău. Ea repetă afirmația şi realiză că i se aplică şi ei.

Acționând din impuls şi înainte să se răzgândească, deschise portiera maşinii şi coborî.
— Ce faci?
— Vin imediat.
— Britt?

Ignorându–l, ea porni în goană spre bulevardul aglomerat şi–i strigă peste umăr:
— Dacă se întâmplă ceva, pleacă şi sună–l pe detectivul Clark.
— Britt!
— Pleacă!

Momentul ales nu putea fi mai prielnic. Chiar când ajunse la curbă, găsi o breşă în trafic. Sări peste două benzi de circulație, peste scuarul despărțitor şi apoi peste alte două benzi ajungând în cele din urmă pe trotuarul parcării de la Holiday Inn.

Nu îndrăzni să se uite înapoi la Raley, temându–se că ar urmări–o îndeaproape. Continuă să traverseze parcarea spre cele

douaă camere cu maşina cunoscută parcată în față.

Nu ştia dacă era maşina care o forțase să iasă de pe şosea, apoi să cadă în râu. Dar nici nu putea elimina această variantă. Mai ştia că cel puțin unul din cei doi fusese la Wheelhouse când fusese drogată.

Ceea ce ştia cu siguranță era că–i scotociseră cabana lui Raley şi camioneta cu o zi în urmă, că–l urmăriseră la înmormântarea lui Jay, ceea ce indica că aveau un scop ascuns şi probabil mortal. Nici măcar nu credea că prezența lor la acel cunoscut bar de homosexuali era întâmplătoare. Dacă erau inamicii sau aliații lui Wickham, intențiile lor erau în contradicție cu ale ei şi ale lui Raley.

Nemernicii îşi făceau de cap.

Cu ochii ațintiți asupra ferestrelor şi uşilor celor două camere, se apropie cu atenție de maşină. Se uită în jur să se asigure că nu erau alți oaspeți sau angajați ai hotelului, că nu priveau de la ferestre.

Văzând că nu era nimeni, se piti în spatele sedanului. Luminile erau aprinse în cele două camere.

În orice secundă uşa oricăruia se putea deschide brusc. Cei doi puteau să–i audă chiar şi bătăile inimii.

Se târî apoi spre roata din spate stânga şi–şi trecu degetele de–a lungul marginii anvelopei, până localiză ventilul supapei şi–i răsuci capacul. Strângându–l în mână se deplasă spre roata din față dreapta.

Auzea sunetele unui televizor care răzbăteau dintr–una din încăperi. Oare se mişcase draperia sau fusese doar închipuirea ei? Sau aparatul de aer condiționat de sub fereastră făcea să fluture perdeaua?

Degetele ei nervoase găsiră supapa de la roata din față şi scoaseră capacul. Îi ardeau coapsele când merse de–a lungul maşinii, ocolind spatele apoi la roata din față dreapta. A patra şi ultima era cea mai încăpățânată dintre toate. Transpirase şi buricele degetelor i se jupuiseră, când reuşi să termine. Apoi cu cele patru capace în pumnul strâns se ridică.

În acelaşi moment, se deschise brusc uşa uneia din camere. Din instinct întoarse capul.

Sundance se afla în cadrul uşii deschise. Era desculț, mai avea

încă pantalonii pe el, dar înlocuise cămaşa pe care o purtase la clubul de noapte cu un tricou alb. Vârâse cu grijă poala acestuia în pantaloni.

Era ridicol să observe aşa ceva într–un astfel de moment, dar i–a trecut prin minte că arăta stupid şi lipsit de lejeritate.

Ducea un vas de plastic pentru gheață pe care îl scăpă în clipa în care o observă şi–şi duse mâna la suportul de umăr pe care nu–l avea, strigând:

— Stai!

Dar ea nu–l ascultă. Se întoarse şi fugi cât putu de tare să se salveze. Se aştepta să–l vadă pe Raley aşteptând–o îngrijorat în sedanul maroniu dincolo de bulevard. Dar nici el, nici maşina nu era în locul unde–l lăsase. Cu inima bătându–i puternic, auzi paşi în urmă şi i se păru că Sundance bătea în uşa partenerului său. Apoi strigase:

— Vino repede aici!

Ea nu se opri să se uite înapoi, ci fugi de–a lungul străzii, fără să ştie în ce direcție s–o apuce. Unde era Raley? îi spusese să plece dacă se întâmpla ceva, dar nu se aşteptase ca el s–o părăsească.

I se păru că–şi aude numele strigat de unul dintre bărbați, dar nu mai trebui să se uite înapoi să vadă că alergau înnebuniți în urma ei şi că distanța dintre ei se micşora. Auzea plescăitul picioarelor goale pe pavaj, respirațiile lor întretăiate, înjurăturile, sări de pe trotuar direct în fața unei maşini care se apropia şi reuşi să se ferească doar cu o nanosecundă să nu fie lovită. Şoferul claxonă. O asurzi maşina care se apropia şi opri doar la câțiva centimetri în spatele ei aproape ştergându–i fundul.

— Britt!

Se întoarse. Raley trăsese maşina între ea şi cei doi. Văzând pistolul ațintit asupra lor prin geamul deschis al şoferului, ei se opriră brusc.

— Înapoi sau muriți! le strigă Raley. Ei începură să strige la el, dar el tură motorul maşinii făcându–l să urle, ținându–şi piciorul pe frână.

Britt urcă pe locul pasagerului. Înainte chiar să fi închis uşa, Raley ridică piciorul de pe pedala frânei şi maşina țâşni în față ca un cal de curse care năvăleşte pe o poartă. Viră brusc şi trecu în

viteză peste celelalte două căi de rulare opuse. Dinții îi clănțăniră când lovi linia mediană la 130 de kilometri pe oră, apoi o luară pe banda exterioară, iar coada maşinii derapă câțiva metri, înainte ca Raley să recapete controlul.

Se uită în urmă. Bărbații alergau prin parcare spre maşina lor, acum scoasă din uz. Butch fusese prins fără pantaloni. Îi observă razant boxerii şi picioarele cu musculatura bine clădită, înainte ca Raley să facă o întoarcere precipitată la dreapta, care scoase Holiday Inn din câmpul lor vizual. Cu prima ocazie întoarse la stânga, apoi din nou la dreapta.

Înjura cu toată convingerea. Britt simți că i se ridică nivelul adrenalinei. Felul lui nebunesc de a conduce o arunca dintr–o parte în alta a scaunului.

Reuşi să–şi lege centura, spunându–i:

— Acum poți încetini. Nu au cum să ne urmărească. Chiar dacă ar încerca, li se vor dezumfla roțile înainte de a ne prinde. Îşi desfăcu pumnul. Unghiile îi săpaseră patru jumătăți de lună în palma în care se aflau cele patru ventile.

— Ce dracu' ai avut în minte?

— Să–i încetinesc, să nu mai poată veni după noi.

— Nici nu ştiau că suntem acolo! Puteai fi împuşcată!

— Dar nu s–a întâmplat!

— Pe dracu'! El lovi volanul cu putere.

În felul în care era el acum, era inutil să argumenteze, aşa că nu mai zise nimic.

Pentru oricine ar fi vrut să–i urmărească, ar fi fost imposibil. Chiar şi ea îşi pierduse simțul orientării când trecură podul Ravenel. După câțiva kilometri ajunseră la parcul RV.

Raley duse maşina în spatele cabanei, coborî şi se repezi spre uşă, dar o deschise lăsând–o pe ea să intre, bombănind–o când se îndreptă spre el. Odată ce ea intră, trânti uşa şi o blocă.

Apropiindu–se de ea, o sfredeli cu privirea.

— A fost o scamatorie nechibzuită, prostească, Britt.

— Asta le va reduce viteza.

— Garantat.

— Aşadar n–a fost ceva prostesc, nu?

— N–a meritat riscul.

— Eu cred că da. Oricum, m–am bucurat că le–am tras–o!

— Te–ai bucurat? Puteai să mori!

Părea pregătit s–o omoare chiar el. Îi pulsa o venă de pe frunte. Avea pumnii strânşi. În propria–i apărare, ea spuse:

— Trebuia să fac ceva pentru mine însămi, Raley. Mă simt dependentă, fără rost şi nu–mi place. Trebuia să acționez. Am obosit să depind de…

— Mine?

— Da. De oricine! Nu sunt obişnuită să trăiesc aşa. Am avut dintotdeauna grijă de mine.

— Eşti invitata mea s–o faci şi de acum înainte.

Descuie uşa şi o deschise larg.

Ea privi dreptunghiul de întuneric întrerupt doar de săgeata roşie de neon pe care scria *Vacancy* de–a lungul axului care atârna deasupra biroului din parc.

Raley o provocase, iar acum se simțea ca atare. Dacă pleca, unde să se ducă şi mai ales cum să ajungă undeva? Nu avea cu ce.

Privirea ei se întoarse de pe semnul acela luminos pe chipul lui Raley. Buzele îi erau albe de furie. Abia se mişcară când îi spuse:

— Deja a murit o femeie din cauza mea. Nu vreau să se mai întâmple vreodată.

— Trebuia să te gândeşti înainte să mă fi răpit.

Scoțând aerul din plămâni, el trânti uşa, o blocă, apoi îşi trecu degetele prin păr.

— Am dreptate, spuse ea, nu uita că tu m–ai vârât în încurcătura asta.

El îşi lăsă mâinile în jos. Cu o privire dură, îi spuse pe un ton măsurat, destul de blând:

— Greşeşti. Te–ai băgat singură în asta când te–ai lăsat cucerită de farmecul lui Jay Burgess. Îşi înfruntară privirile câteva secunde, apoi ea trecu pe lângă el şi înşfăcă sacoşa de plastic în care se aflau lucrurile cumpărate de el. Ceea ce era cam iritant în momentul acela. Luă pachetul cu ea în baie şi închise uşa, asigurându–se că el a auzit zgomotul zăvorului.

Când ieşi după zece minute, spălată şi şamponată, el stătea pe marginea patului uitându–se la televizor. Sonorul era închis. Îşi ridică privirea spre ea:

— Ai terminat?

Ea înclină din cap.

Raley se ridică, îşi luă lucrurile cu el, intră în baie şi închise uşa. Ea se aşeză pe pat şi încercă să pară interesată de reluările fără sonor, dar după câteva minute se ridică, închise televizorul şi începu să măsoare neliniştit, cu paşi mari cabana. Aveau atât de puține lucruri cu ei, nu avea ce să pună în ordine, nimic de citit în afară de cartea de telefon veche, o copie prăfuită a Bibliei Gideon şi fişierele lui Raley pe care le citise de atâtea ori, încât aproape memorase materialul. Nu avea ce face decât să aştepte dimineața când vor pleca spre Columbia, iar Raley îl va acuza pe procurorul general de săvârşirea crimelor. Şi apoi?

Cu mai puțin de o săptămână în urmă avusese o slujbă grozavă, un statut de celebritate, respectul telespectatorilor, prieteni pe care se putea baza. Iar acum era doar o jurnalistă a cărei credibilitate va fi pusă întotdeauna sub semnul întrebării. Era ținta unor oameni puternici care–şi ucideau şi prietenii pentru a–şi păstra intact secretul crimelor comise. Şi era o fugară care, atunci când va fi prinsă, va fi condamnată pentru crimă. Ce–i mai putea oferi viitorul? Dacă supraviețuia, ca să mai aibă un viitor.

Uşa băii se deschise şi apăru Raley. Părul îi era încă ud. Purta şort, fără cămaşă. Îşi lăsase hainele murdare şi sacul de sport pe podea lângă pat. Îşi trecu mâna după ceafă, apoi punându–şi mâinile în şolduri îşi ridică privirea în tavan rostind ceva ce putea fi ori înjurătură, ori rugăciune.

Numai atunci se uită la ea, iar când li se întâlniră privirile, impactul i–a tăiat respirația. Ajunse la ea din doi paşi mari. Înainte de a–i mai bate inima o dată, se trezi strivită la pieptul lui şi sărutată. A urmat un sărut prelung şi puternic, care, când se termină, o făcu să–şi dorească mai mult.

Când buzele lui îi alunecară de–a lungul gâtului, îşi trecu degetele prin părul lui.

— Am crezut că nu–ți plac.

— Nu prea mult. El rosti aceste cuvinte înainte de a o săruta din nou.

Trupul lui era dur şi puternic, pielea încă umedă de la duş. Când îşi întinse palma şi o apropie de fundul ei, ea scoase un sunet slab, de parcă ar fi tânjit după atingerea asta.

— Raley… despre Jay…

— Nu contează.

— A fost o aventură. Nimic mai mult. Cu mult timp în urmă.

— Bine.

— Iar în noaptea în care a murit, jur că nu ştiu ce s–a întâmplat cu noi.

— Nu–mi mai pasă.

— Nu–mi pot aminti.

— Nu contează.

— N–am simțit…

— Taci, Britt.

— Dar tu… se frecă încet de el. De tine îmi amintesc. Pe tine te–am simțit. Te simt încă.

În timp ce o ridică şi o duse spre pat, glasul lui vibră grav.

— Scoate–ți bluza.

Simți cum îşi pierde mințile din cauza a ceea ce–i făceau degetele lui în partea din față a pantalonilor de pijama, dar mai putea gândi destul de clar ca să facă ce–i ceruse el. Îşi scoase bluza de la pijama şi o aruncă, apoi îşi strânse brațele în jurul capului lui, coborându–l spre sâni. Gura lui era fierbinte, posesivă.

Senzațiile duble provocate de limba lui care se rotea ca un vârtej pe sânii ei şi de degetele care o mângâiau adânc, în interior, combinate cu neliniştile ei întinse la maxim, o duseră repede spre un orgasm devastator. Dar eliberarea a fost de moment. Când a trecut de clipa orgasmului, el îi scotea pantalonii şi odată ce scăpă de ei, o sărută încet chiar deasupra părului pubian. Încet, ca ea abia să simtă presiunea degetelor lui, o desfăcu pentru a o explora cu limba.

Atingerea a fost uşoară, aeriană, dar a început să–i trimită impulsuri electrice prin tot corpul, care o lăsară fără suflare, iar cel de–al doilea orgasm sau poate un extraordinar răspuns întârziat al primului i se răspândi în tot trupul. El nu se opri până ce ea nu ajunse din nou la orgasm, fără suflare, implorându–l încet să–i lase un moment de răgaz.

El se întinse pe spate, îşi desfăcu pantalonii şi–i scoase. Văzându–i erecția, ea zâmbi amețită.

Se întinse spre el, trase acea lungime tare cu degetele cu o atingere uşoară, ca o şoaptă. El gemu şi încercă să–i îndepărteze mâna. Dar ea începu să–l mângâie, iar când degetul ei apăsă vârful neted, el şuieră printre dinți:

— Te rog, opreşte–te. Nu am nimic.

— Sunt conştientă de asta. Britt îl încălecă şi–şi aplecă încet capul spre poala lui.

El credea că cea mai sexy imagine pe care a văzut–o vreodată a fost părul lui Britt umed şi lucios, răsfirat peste abdomenul şi coapsele lui. Dar n–a fost aşa. Chiar mai sexy a fost când şi–a adunat părul cu o mână şi l–a dat pe spate, ca el să poată urmări cum buzele ei se strâng în jurul lui.

Auzi prima lui exclamaţie când limba ei găsi deschizătura. Şi rămase. Şi continuă să facă ceea ce făcea până când el nu mai scoase decât sunete involuntare şi incoerente.

Din acel moment, el nu mai ştia ce i–a spus, sau dacă i–a spus ceva, pentru că senzaţiile care–l asaltau îl lăsau fără posibilitatea de a se gândi la altceva în afară de această experienţă erotică incredibilă, care aduna laolaltă într–unul singur, toate visurile mătăsoase, umede, pe care le avusese.

A fost şi mai sexy după ce el a ajuns la orgasm când ea l–a tras deasupra. Şi–a coborât capul între sânii ei ţinându–şi respiraţia şi a lăsat ca momentul de teribilă pasiune să treacă. Era atât de bine să–i simtă unghiile zgâriindu–i uşor spatele, felul în care se ridicau şi se coborau sânii ei sub capul lui, felul în care–i bătea inima pe obrazul lui,

În final, el îşi ridică capul şi privi acea zonă splendidă. Îi atinse uşor sfârcurile cu buzele.

— Sunt întotdeauna uşor ridicate.

— E jenant.

— E înnebunitor.

— N–ai cumpărat sutienul potrivit.

— Depinde de nevoile fiecăruia.

Râsul ei uşor se transformă în murmur de plăcere când el o atinse uşor cu limba. Picioarele ei se adunară pe spatele lui şi–l strânse. Şi asta era al naibii de sexy.

Cu toate acestea, cel mai sexy moment a fost când el şi–a apropiat gura de a ei. A fost un sărut lasciv, care păru că va dura pentru totdeauna, contopindu–şi gurile, încolăcindu–şi limbile extrem de intim.

Raley simţi aceeaşi mare dorinţă pentru ea, iar inima lui vru să fie înăuntrul ei, la fel de mult cum voia şi trupul. El avu destulă

voință să reziste, să nu se îngroape imediat în acel loc umed, fierbinte, pe care şi–l amintea din acel moment prea scurt, prea grăbit.

Trebui să se mulțumească cu goliciunea ei sub el şi cu dorința ei deopotrivă de puternică care se manifestă când îl prinse de fund şi–l trase spre ea murmurând ceva despre viața care nu era dreaptă.

Ea îi spuse:

— Ai fi putut…

— Am putut, dar n–am vrut. Odată înăuntru ştiu că n–aş fi rezistat.

Se mulțumiră aşadar să se sărute, să se atingă şi eventual să se giugiulească, el cu brațul peste mijlocul ei, mâinile lor încleştate între sânii ei. Înainte să adoarmă, el murmură somnoros:

— S–ar putea să–mi placi puțin.

26

Britt?

— Hmm?

Raley, deja îmbrăcat, se aplecă asupra ei şi–i atinse uşor coapsa.

— Trezeşte–te. E timpul să plecăm.

Ținându–şi ochii pe jumătate închişi sub strălucirea nemiloasă a luminii de sus, ea se întoarse pe spate şi se rezemă în coate. Îndepărtându–şi părul ciufulit de pe față, căscă:

— Cât e ceasul?

Aşternutul o lăsa dezvelită până la mijloc. Sânii ei erau atât de aproape şi ar fi vrut atât de mult să–i atingă. Dar rezistă tentației:

— E trecut de şase, Britt.

— Şase? Ajungem în două ore la clădirea congresului.

— Aşa e. El râse de starea ei. Îți explic în maşină. Vino. Mişcă–ți fundul.

După un sfert de oră, când ieşea din parcarea motelului, observă că Britt căscă din nou.

— Te–am trezit prea devreme?

— M–ai ținut trează prea târziu. Apoi zâmbindu–i cu timiditate, îl privi. Privirile li se întâlniră câteva secunde, dar niciunul nu făcu vreun comentariu asupra celor întâmplate între ei noaptea trecută.

Nimic. Nici despre lupta lor. Nici despre primele îmbrățișări înfocate. Dar mai ales nu despre…

Nu, nici măcar nu te gândi la asta. Nu te gândi la sânii ei ațâțați de somn, este ceva ce nu–ți poți permite în dimineața asta.

Ea zise:

— Mă surprinde.

— Ce te surprinde?

— Faptul că m–ai luat cu tine. Voiam să vin, dar nu fără un motiv.

— După ce–ai făcut la maşina lui Butch şi Sundance noaptea trecută, vor scoate flăcări dimineața asta. Mi–a fost teamă să te las singură.

— Nu aveau cum să ne urmărească.

— N–am vrut să le dau nici cea mai mică ocazie.

— Ți–ai făcut probleme din cauza mea?

El o privi, iar zâmbetul ei a fost la fel de bun ca o mângâiere.

— Ei bine, aproape ca o mângâiere. Nu chiar.

Mângâierile ei îl făceau să–i explodeze mintea.

El reveni cu atenția asupra drumului şi se concentră asupra condusului.

— Cum ai de gând să mă strecori în clădire? îl întrebă. Voi fi arestată instantaneu.

— Am un plan.

— E bine de ştiut. Dar am şi eu unul.

— Care este acela?

— Opreşte aici.

— În Wal–Mart?

Era un lanț de magazine deschis non–stop.

Întrucât soarele abia se ivise, mai erau doar câteva maşini în parcarea destul de mare. El se întrebă despre ce era vorba, dar făcu aşa cum îi ceruse ea.

Deschise cutia mănuşilor şi–i răscoli conținutul actele maşinii, manualul clientului, o hartă împăturită a statului, un card despre siguranța airbagului. Ea rupse o pagină goală din spatele manualului.

— Ai ceva de scris?

El nu avea, dar fostul proprietar al maşinii lăsase un pix cu pastă. Era aproape uscat, iar vârful avea scame pe el, dar putea fi folosit ca să zgârie câteva cuvinte pe hârtie. Întinzându–i–l, îi spuse:

— Iată lista de cumpărături. Dacă nu au marca asta în stoc nu–i nimic, poți cumpăra altceva, cu aceleaşi caracteristici. Desigur, îți voi înapoia banii.

El citi ce–i scrisese, apoi încuviință că înțelesese.

— Ține capul jos. Nu întârzii mult.

În mai puțin de zece minute, se întoarse cu un pachet la subraț, cu ceşti de cafea în ambele mâini.

Când porniră din nou, ea puse ceaşca în suportul de cafea şi începu să desfacă sacoşa cu cumpărături.

Raley urmări cu coada ochiului cum desface cutia în care se afla videocamera.

— Ştii s–o foloseşti?

— Desigur, ştiu s–o folosesc, murmură ea cu dispreț. Apoi îi spuse despre posturile mici la care lucrase, unde făcuse cursuri de instruire în toate aspectele transmiterii ştirilor. O parte din munca de acolo fusese destul de umilă.

Când termină, el îi spuse ca s–o necăjească:

— Dacă aparatul ăsta nu funcționează, te poți întoarce întotdeauna la curățatul podelelor.

— Ha! Ha! Britt introduse cordonul video–camerei în aprinzătorul de țigări al maşinii pentru a încărca bateria. Reglă obiectivul, lentila ecranului video, apoi umblă la zoom şi verifică microfonul încorporat. Am lucrat cu camere mai sofisticate. Asta este foarte simplă. Nu sunt Spielberg, înțelegi asta, dar pot obține imagine şi sunet. Şi am multe ore în care pot exersa.

— Ai mai puțin de două ore, spuse el.

— Dar întâlnirea nu are loc până la ora unsprezece.

— Atunci este programată întâlnirea, dar nu atunci ne vom întâlni cu procurorul general.

— Cum ai aflat unde locuieşte? îl întrebă Britt când Raley îi arătă clădirea impunătoare, din cărămidă roşie. Trecuseră încet pe lângă ea, apoi merseseră în continuare pe stradă şi întorseseră la colțul următor.

— După ce a fost ales, l–am urmărit până acasă într–o zi, când pleca de la clădirea congresului.

— Ai vrut să–l înfrunți?

— Nu, doar sa–l pun pe jar. Aveam mult timp liber, nimic de făcut decât să–mi zgândăresc amărăciunea. Cariera lui a înflorit pe socoteala mea. Şi a lui Suzi Monroe. M–am decis să pun lucrurile în ordine într–o zi.

— Şi acum a venit ziua.

— Exact. Parca într–o curbă pe strada vecină şi opri motorul, apoi se întinse peste consolă şi prinse brațul lui Britt înainte ca ea să deschidă portiera.

Înțelegea şi–i respecta nevoia de a se implica personal în rezolvarea problemei ei. Miza ei era la fel de înaltă ca a lui, poate chiar mai înaltă, pentru că ea avea cel mai mult de pierdut. Merita şansa de a remedia răul care–i fusese făcut. Teoretic, o înțelegea. Dar din punct de vedere personal se temea că s–ar putea întâmpla ceva rău şi ea ar putea fi afectată.

— Ar putea ieşi urât, Britt. Nu trebuie să vii şi tu.

— Mă aştept să fie ceva urât, dar cu siguranță trebuie să merg.

El încuviință, recunoscând că era capabilă să ia propriile–i decizii şi că avea dreptul s–o facă.

Dar ştiind asta, nu se temea mai puțin pentru siguranța ei.

— Este un plan în forță. Riscăm enorm.

— Uneori merită să rişti. Tonul ei liniştit şi felul în care–l privi când spuse asta îl făcură să înțeleagă că era vorba de mai mult decât organizarea ambuscadei asupra casei lui Fordyce.

— Ai multă dreptate. O prinse după gât şi o trase spre el, dându–i un sărut puternic, dar rapid, înainte de a–i da drumul. Îşi trecu degetul peste buza ei de jos umedă, apoi îi spuse răguşit: Să mergem.

Porniră pe trotuarul din fața clădirii. Era într–o zonă selectă cu propria secție de poliție şi un sistem comun de supraveghere. Pentru a nu atrage atenția asupra lor, merseră în pas lejer. Un câine lătră la ei din spatele unui zid, iar un jogger cu cască de Ipod îi salută absent când ajunse în dreptul lor pe cealaltă parte a străzii. În afară de asta, nu atraseră nimănui atenția.

Când ajunseră la casa procurorului general, porniră pe aleea centrală de parcă asta ar fi făcut zilnic, în fiecare dimineață. Britt

îşi exprimase câteva presimţiri sumbre când Raley îi schiţase planul.

— Ar putea avea şi nişte santinele, spuse ea.

— S–ar putea. Dacă este aşa, vom crea un tărăboi.

Presa îl va specula. Chiar dacă suntem duşi de aici cu cătuşe, tot va trebui să dea o explicaţie că am venit să ciocănim la uşa lui.

— Ar putea refuza să ne acorde audienţa.

— Mă îndoiesc. Nu după ce i–a spus Candy. I–a dat de înţeles că sunt la capătul răbdării şi este foarte probabil să fac vreo prostie. Pariez că nu vrea un spectacol public şi preferă să ne vedem în particular.

— Dar nici chiar atât de particular.

— Nu. În mod cert, vom constitui o surpriză nebănuită, spuse el.

Britt remarcă:

— O grijă în minus. Nu văd nicio pază.

De fapt, casa şi proprietatea aveau un aer de linişte şi pace. Aspersoarele păstrau pajiştea proaspătă şi plină de rouă. Veranda din faţă care ţinea pe toată lăţimea casei avea patru coloane cu caneluri, care sprijineau balconul de la etajul al doilea. Urne mari cu ferigi de Boston încadrau uşa dublă de la intrare vopsită cu gloss negru.

Ajungând în acel loc fără niciun incident, Raley se uită la Britt.

— Eşti gata?

— Intră repede în subiect. Bateria nu este complet încărcată.

Fixă lentila aparatului asupra uşii. Raley lovi de trei ori inelul de alamă lustruit. Cât aşteptă să i se răspundă, se îmbărbătă. Pentru ce, nu ştia. Încerca să se pregătească mintal şi fizic pentru orice. Un

Doberman care să sară la ei? O menajeră formidabilă?

Un copil în pijama Lightning Mequeen?

Surprinzător, uşa a fost deschisă chiar de Cobb Fordyce. Era îmbrăcat cu pantalonii de la costum, cămaşă, cravată, dar fără haină. În mână avea un şervet de olandă. Se pare că–l prinseseră chiar la micul dejun.

Britt dădu drumul la înregistrare. El reacţionă de parcă acea videocameră era un Uzi şi se dădu înapoi câţiva paşi, şovăind.

— Ce este asta?

— Bună dimineața, domnule Fordyce, spuse Britt.

A trecut ceva timp.

Realizând că era reportera fugară, mări ochii.

Apoi privirea lui se mută la Raley şi întrebă din nou:

— Ce este asta?

— Este ziua de care te–ai temut de cinci ani. Am venit să discutăm despre Cleveland Jones. Ți–l aminteşti? Raley ridică dosarele pe care le adusese cu el. Dacă te–a lăsat memoria, am totul aici. Privirea lui scrută dincolo de ei, şi păru mai relaxat să vadă că nu erau însoțiți. Revenind la Raley, îi spuse:

— Cleveland Jones. Sigur că–mi amintesc. El a dat foc la secția de poliție.

— Insistați pe aceeaşi variantă, nu? întrebă Britt.

Nervos, Fordyce ridică o mână de parcă voia să acopere lentila camerei cu şervetul, apoi se gândi mai bine şi lăsă mâna în jos.

— A pus focul înainte să moară din cauza rănilor de la cap.

— Domnişoara Shelley şi eu gândim altfel, spuse Raley. Şi dumneata ştii cu totul altceva. La fel Pat Wickham senior. La fel Jay Burgess. Cred că de asta au murit.

Privirea lui Fordyce trecu asupra lui Britt.

— Ea este acuzată de uciderea lui Jay Burgess.

— Aşa că o poți aresta, spuse Raley. O să aşteptăm până îi citeşti drepturile, apoi, când vine poliția s–o ia în custodie, va fi interesată să afle ce căutai la secția de poliție chiar în ziua în care sediul s–a aprins ca iasca şi au murit şapte oameni. Şi vom preda bucuroşi această înregistrare video ca să vadă şi ei cum ți–a transpirat fața când s–a menționat acel incident. Bună dimineața, doamnă Fordyce, scuzați intervenția noastră.

Procurorul general se întoarse să–şi vadă soția, care venise să constate cine le întrerupsese micul dejun. Raley o recunoscu de la înmormântarea lui Jay. Era drăguță, cu un aer de doamnă. Chiar la această oră matinală era machiată, îmbrăcată lejer, dar bine. Avea o gentuță de umăr şi cheile de la maşină în mână.

Cu oarecare teamă, privi trioul de la uşa de la intrare.

— Cobb? Totul este în ordine?

— Sigur.

— Băieții trebuie să ajungă la baschet. Să–i…

— Da. Du–te tu. Du–i acolo. Totul este în ordine.

După cum se vedea, nu–şi chestiona soţul nici măcar când în pragul ei se afla o fugară de justiţie.

Doar o foarte mică ezitare înainte de a se întoarce în acea parte a casei din care venise.

Fordyce se întoarse spre Raley şi Britt. În timpul scurtului schimb de cuvinte cu soţia îşi regăsise calmul. Fiind un politician înnăscut, era gata să facă un compromis.

— Vom discuta, dar nu aici. Nu acum. Trebuia să vii la birou meu la ora unsprezece. Am fost de acord cu asta. În ceea ce mă priveşte, aţi comis o infracţiune.

— Bună încercare, nereuşită din păcate, spuse Raley. Vom discuta aici.

— Familia mea…

— A plecat spre sala de baschet. Şi chiar dacă n–ar fi aşa, nu vrem să facem vreun rău familiei tale.

Unde doreşti să discutăm?

— Nu discut cu un om înarmat. O spuse fără teamă, netulburat, hotărât.

Imaginându–şi că acesta nu era punctul în care procurorul general să facă concesii, Raley îi spuse:

— Dacă eşti de acord să discutăm, renunţ la pistol.

— Şi camera.

— Camera rămâne, spuse Britt. Această înregistrare ar putea fi singura posibilitate de a mă exonera.

Fordyce se gândi câteva secunde, apoi spuse răspicat:

— Bine. Se întoarse şi le făcu semn să–l urmeze.

Încăperea în care îi conduse din holul principal era un birou mobilat şi decorat cu bun–gust, mai mult pentru a arăta bine decât pentru lucru, intui Raley.

Fordyce trecu în spatele biroului şi se aşeză.

— Pistolul, domnule Gannon.

Raley scoase pistolul de la centură si–l aşeză pe o măsuţă pătrată din colţ, unde el îl putea ajunge, dar nu şi procurorul general. Apoi se aşeză pe un scaun cu faţa la birou. Britt se aşeză pe un scaun asemănător.

Observă că ea regla lentila camerei.

Fordyce făcu un gest spre dosarele pe care le avea Raley.

— Ce sunt acelea?

— Faptele din investigația mea şi a lui Teddy Brunner asupra incendiului. Sunt incomplete în privința celor şapte morți. Nu mi s–a permis să termin ancheta privind moartea lui Cleveland Jones. Brunner a acceptat explicația poliției.

Fordyce se uită la dosarele prinse încă în acea bandă groasă de elastic, apoi la Raley.

— Respingi ideea că acest Cleveland Jones a pus focul?

— Murise înainte de izbucnirea focului.

Fordyce se rezemă de spătarul fotoliului său şi–şi strânse mâinile sub bărbie. Parcă ar fi vrut să se roage; poate simțea nevoia s–o facă.

— Pe ce îți bazezi afirmația, domnule Gannon?

Raley vorbi următoarele cincisprezece minute, fără întrerupere. Îi arătă lui Fordyce copia raportului autopsiei lui Cleveland Jones.

— Nu s–a stabilit niciodată cum i s–a fracturat craniul, dar se pare c–au fost răni destul de severe pentru a trece neobservate de ofițerii care l–au arestat?

— Nu cred. Am fost desemnat să investighez, dar n–am ajuns nicăieri.

Îi explică răspunsurile ocolite ale departamentului de poliție.

— M–am lovit de un perete la fiecare mişcare. La început, mi–am spus: foarte bine, acel incendiu le–a distrus sediul şi tot ce era în el. Nu au ce face, sunt puțin aiuriți şi dezorganizați. Sunt şi delăsători. Pe de altă parte, un om murise în custodia poliției şi nu de la fum sau arsuri. Aşa că am insistat. Se opri şi respiră adânc. Înainte de a obține răspunsuri satisfăcătoare, am fost invitat la petrecerea din casa amicului meu, Jay.

Nici măcar politicianul perfect cum era Fordyce n–a putut ascunde uşoara grimasă la auzul acestor cuvinte. Raley intuia că procurorul general nu avea nevoie să i se reîmprospăteze memoria în privința incidentului, dar mai enumeră o dată faptele, pentru a fi înregistrate de camera video.

Încheie spunându–i:

— Nimeni, în afară de tine şi de detectivii care au investigat n–a auzit că am suferit o pierdere completă a memoriei datorită îngerării unui drog. Am fost sfătuit de bunul meu prieten, Jay, să păstrez secretul asupra acestei părți a povestirii. Mi–a spus că aş înrăutăți lucrurile dacă aş sufla un cuvânt că am fost drogat.

Oamenii ar crede că m–am drogat cu Suzi Monroe. Dar când am auzit–o pe domnişoara Shelley suspectând că i s–a administrat un drog care înlesneşte violul, ca să–i şteargă memoria din noaptea în care a fost ucis Jay, am ştiut c–am fost victimele aceluiaşi scenariu. Şi motivul – juriştii criminalişti ca tine sunt maniaci în aflarea motivelor, nu? Cu toate astea, motivul făptaşilor a fost să păstreze secretul a ceea ce i s–a întâmplat lui Cleveland Jones şi asupra celui care a pus focul.

— Jay voia să–mi spună toate astea în noaptea în care a murit, interveni Britt. Dacă a făcut–o, nu–mi amintesc. Dar sunt sigură că simţea nevoia să–şi descarce conştiinţa care l–ar fi ucis.

Privindu–l drept în faţă pe procurorul general, Raley îi spuse:

— Când a murit Suzi Monroe ai vrut să fiu eu ţapul ispăşitor. Fără îndoială aş fi fost dacă n–ar fi intervenit Cassandra Mellors.

Fordyce se încruntă.

— Se spune că ea continuă să–ţi ia apărarea. Ştie toate astea despre Cleveland Jones?

— I–am împărtăşit suspiciunile mele, da.

Fordyce îşi trecu mâinile peste faţă. După un moment, îşi lăsă mâinile jos şi arătând ca un om care face un ultim efort să se salveze, îi spuse:

— În privinţa întoarcerii serviciilor, domnule Gannon, te rog să–ţi aminteşti că nu te–am pus sub acuzare. Te–am scutit de condamnare.

— Corect. Dar tot aşa de bine mă puteai condamna. Mi–am pierdut slujba. Am pierdut cinci ani din viaţă pentru că tu şi alţii mi–aţi făcut înscenarea cu Suzi Monroe, apoi aţi avut grijă să–i administraţi cocaină, ca s–o ucideţi.

Britt îl înghionti uşor cu genunchiul, amintindu–i de videocameră şi de promisiunea lui că nu–şi va pierde controlul. N–ar servi la nimic ca asta să pară o vendetă personală. Ei voiau dreptate, nu răzbunare.

Fordyce privi în cameră, apoi i se adresă lui Raley:

— Recunosc că nu mi s–a părut niciodată justă moartea acelei fete. M–a îngrijorat c–a murit în apartamentul lui Jay, un apartament de poliţist. Când te–a adus Candy în biroul meu şi mi–ai spus că apărarea ta consta în faptul că ai avut o pierdere de memorie pe termen scurt, am devenit şi mai suspicios.

— Suspicios?

— Da, suspicios că scăpase ceva de sub control. Erai un om integru. Logodit, gata să te căsătoreşti.

Nu că un inel îi opreşte pe oameni să înşele, dar tu nu aveai înclinația amicului tău Jay spre promiscuitate. Nu te drogai, cazierul îți era curat, erai o stea în devenire a departamentului de pompieri.

Îşi ridică degetul.

— Dar singura piedică în mintea mea a fost că anchetai incendiul, iar detectivii desemnați în cazul Suzi Monroe erau eroii din acel incendiu.

— Exact.

Raley spera că videocamera va înregistra remuşcarea evidentă din vocea şi de pe chipul lui Fordyce. Umerii nu–i mai păreau aşa de laţi, nu mai era atât de mândru. Se uita la mâinile aşezate pe birou.

Avea momentul lui Pilat din Pont, privind petele vinovate de pe mâinile sale pe care doar el le putea vedea?

Raley nu se lăsă impresionat de comportamentul penitent al omului din fața sa.

— A scăpat de sub control, au existat impedimente, dar n–ai încercat cu prea multă convingere să afli motivul, nu?

— Nu. Încet, Fordyce îşi ridică capul şi se uită direct în obiectivul camerei. N–am încercat prea tare pentru că acest caz implica polițişti, eroii decorați ai forțelor polițieneşti şi eu voiam să–mi anunț candidatura ca procuror general. Un procuror general depinde de sprijinul solid din partea agenților de aplicare a legii. N–am vrut să–i îndepărtez pe ofițerii de pace din teritoriu sugerând că unii fuseseră implicați în muşamalizare şi foarte posibil în crimă.

Raley realiză că omul îşi ținea respirația. Se uită la Britt. Ea încă menținea camera asupra lui Fordyce, dar îl privi pe Raley pe deasupra ei ca să vadă dacă el sesizase semnificația declarației uluitoare, autoacuzatoare, pe care tocmai o înregistrase.

Profită de moment şi întrebă:

— Ce s–a întâmplat cu Cleveland Jones în camera de interogare?

Vocea ei, comportamentul erau blânde, fără urmă de

amenințare, nu–l judeca, creând impresia că ea şi procurorul general erau singuri şi că interesul ei față de mărturisirea catarhică a vinei acestuia era serios şi dezinteresat. De aceea, n–a fost chiar o surpriză pentru Raley, când Fordyce a spus:

— Nu ştiu, Britt. I s–a adresat prin obiectivul camerei. Am evitat responsabilitatea mea în chestiunea Suzi Monroe, pentru că a fost soluția cea mai practică. A fost o fugă de responsabilitate care l–a costat scump pe domnul Gannon. Îmi pare rău pentru asta. Dacă aş putea, i–aş înapoia acei ani de defăimare suferiți pe nedrept… dar nu pot. Nu ştiu ce s–a întâmplat în acea cameră de interogare. Cum a murit Cleveland Jones sau cine a pus focul. Când văzu că Raley vru să vorbească, îşi ridică mâna oprindu–l. Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Sunt fapte. Se pot verifica.

— Spuneți, zise Britt.

— Am părăsit biroul din tribunal puțin înainte de ora şase, plecând spre departamentul de poliție.

— De ce vă duceați la poliție aşa de târziu în ziua aceea?

— Să iau nişte acte pentru un caz care urma să fie judecat. Trebuia să le găsesc la recepție. Tocmai voiam să intru în clădire când a sunat alarma de incendiu. Am dat buzna înăuntru. Sunt supraviețuitori, oameni care erau în hol şi care pot sprijini afirmația mea. La început am crezut c–a fost alarmă falsă. În acea clădire veche ceva funcționa întotdeauna greşit. Unii au început să glumească pe tema asta.

Altul a întrebat dacă este un exercițiu de evacuare în caz de incendiu. S–a oprit uitându–se în spațiu, de parcă ar fi recreat scena în minte. Dar imediat am simțit mirosul de fum şi am realizat că nu era glumă. I–am scos pe oameni pe intrarea principală, apoi am alergat pe coridoarele de la parter strigând la oamenii din diferite birouri să iasă numaidecât. A făcut iar pauză, ridicând din umeri: Restul îl ştiți.

Britt îi spuse:

— Sunteți modest. Ați urcat pe scară şi ați început să evacuați oamenii de la etajele superioare.

El încuviință.

— Ați fost erou cu adevărat, spuse ea.

— În ziua aceea am făcut ce trebuia. Privindu–l pe Raley, adăugă: Mai târziu n–am mai făcut.

Raley se gândi că fie era cel mai mare mincinos din istorie, fie spunea adevărul.

— Aveți martori care pot susține că atunci când ați intrat în secția de poliție alarma era deja declanşată?

— Da. Chiar şi personalul secției care se afla la recepție în ziua aceea.

— Fuseseți acolo mai devreme?

— În acea zi? Nu. Şi asta se poate proba. Chiar şi procurorul districtual trebuie să semneze la recepție.

— Registrul a fost distrus de foc.

— N–am fost acolo mai devreme, domnule Gannon. Nici n–am plecat din birou la masa de prânz, secretara mea poate depune mărturie. A devenit o zi memorabilă, aşa că şi detaliile neînsemnate au căpătat relevanță.

— L–ați chestionat vreodată pe Cleveland Jones?

— Nu. Jur că nu. Nici măcar n–am ştiut cum arată, până când poza lui n–a fost publicată în ziar în zilele care au urmat incendiului.

Britt spuse:

— Am auzit dintr–o sursă demnă de încredere că Pat Wickham senior v–a sunat, cerându–vă să vă duceți acolo şi să–l amenințați pe Jones, dacă nu mărturiseşte totul despre atacul din parc.

Pat junior nu era tocmai ceea ce Raley ar fi numit o sursă de încredere, dar Fordyce părea s–o creadă.

El spuse:

— Pat Wickham m–a sunat. În acea după–amiază, devreme. Spunea că are în custodie un *skinhead*[1]. Un criminal de meserie, un om de speță joasă, pe care voiau să–l bage la răcoare pentru mult timp. Dar Cleveland Jones ştia cum funcționează sistemul, aşa spunea. Ştia să le frece menta, citez. Spunea că nu va exista nicio excepție de data asta şi că–l vor aresta pe Cleveland Jones. Mi–a cerut să exercit presiuni suplimentare asupra lui care să aibă ca rezultat mărturisirea faptei, ceea ce ar scuti statul de costurile unui proces. Voia să mă duc acolo, să discut cu Jones, să–i prezint cât de întunecat îi era viitorul. Dar eu eram ocupat şi n–am avut

[1] Membru al unei subculturi, avându-şi originea în clasa muncitoare a tinerilor din Marea Britanie în anii 1960.

cum să ajung acolo chiar atunci. I–am spus c–o să fac asta mai târziu în acea zi, când voi ajunge acolo cu cealaltă problemă. Închise ochii un moment, de parcă ar fi căutat în memorie: îmi amintesc că mă întrebam de ce este obsedat de această acuzație de atac. Era grav, dar nu ca în cazul în care Jones ar fi fost acuzat de viol, de crimă multiplă sau de molestarea unui copil. Se aplecă peste birou spre Raley: ce am omis? Spune–mi.

— Nu am nicio dovadă.

— Nici n–am cerut vreuna. Ce bănuieşti că s–a întâmplat?

— Nu ştiu cine a făcut arestarea, de fapt, îi spuse Raley. Acesta este unul din detaliile pe care nimeni n–a vrut să le împărtăşească. Sursa noastră ne–a spus că Pat senior, George Megowan şi Jay Burgess îl căutau pe Jones şi voiau să se asigure că va plăti cu vârf şi îndesat. Plecând de la asta, presupun că unul sau orice combinație între aceştia trei l–a arestat. Ori în timpul arestării sau, şi mai probabil, în cursul anchetei, aceştia au devenit violenți şi i–au provocat fracturile de craniu care s–au dovedit fatale.

— Vrei să spui că l–au omorât în bătaie?

— Probabil moartea lui a fost un accident. Dar omul a murit şi ei au intrat în panică. Trebuiau să facă ceva ca să acopere crima.

Fordyce se încruntă.

— Incendiile nu pot acoperi o crimă. Cei trei ar fi trebuit să ştie asta. Medicii legişti vor arăta că Jones n–a murit din cauza incendiului.

— Adevărat. Ceea ce suspectez este că au pus pe foc conținutul unui coş de gunoi ca să convingă pe toată lumea că Jones şi–a pierdut mințile în încăperea aceea. S–au gândit că ar fi în sprijinul minciunii lor faptul că Jones a început să se comporte irațional.

S–au gândit că vor stinge focul repede. Se va face puțin fum şi nimic mai mult. Ar fi servit scopului dorit, fără să facă pagube.

— Ceea ce n–au luat în calcul a fost că sistemul de ventilație învechit a aspirat focul şi acesta s–a răspândit rapid în clădire. Înainte să–şi dea seama, flăcările scăpaseră de sub control, cuprinzând etajele superioare făcand ca imobilul să se prăbuşească.

— Realizând ce–au făcut, i–au salvat pe cei pe care i–au putut salva, spuse Britt cu blândețe.

— Dar cu toate acestea, s–au înregistrat şapte cadavre, adăugă

Raley.

— Iisuse! Fordyce îşi fricţionă fruntea de parcă ar fi început să–l doară. Când în cele din urmă lăsă jos mâna şi–i privi, le spuse: Trei detectivi au interogat un skinhead? De ce asta?

— Închide videocamera. Raley ştia că trebuia să–i spună lui Fordyce de Pat junior, dar voia să–i protejeze secretul. Ştiind de ce nu voia ca această parte a interviului să fie înregistrată, Britt se conformă.

— Fiul lui Pat Wickham este homosexual, îi spuse lui Fordyce. Jones l–a atacat în parcul Hampton, i–a rupt un picior, l–a desfigurat. Pat a îndurat desfigurarea, a avut sănătatea şubrezită. Pat senior a vrut să–i aplice lui Jones unul din tratamentele sale şi şi–a adus amicii să–l ajute.

Fordyce i–a privit pe rând, apoi s–a ridicat şi s–a dus la fereastra care–i permitea să vadă piscina.

S–a uitat acolo câteva clipe, apoi s–a întors din nou spre ei.

— Aceasta este informaţia care mi–a lipsit. Acum că o am, totul capătă sens. Ei aveau două secrete de protejat.

— Şi ar mai fi, spuse Britt, deschizând din nou camera video. Nu credem că Pat senior a murit la datorie. Îi relată ce aflaseră de la Pat junior. Despre felul în care decăzuse tatăl sau după incendiu. A alunecat tot mai jos chiar şi după moartea lui Suzi Monroe şi după rolul pe care l–a avut în muşamalizare. Fordyce spuse:

— A clacat sub povara propriei vini.

— Depresia nervoasă le–a părut iminentă apropiaţilor lui, spuse Britt. Se pare că lui Jay şi lui George Megowan le–a fost teamă că va spune adevărul şi vor cădea toţi. Eu şi Raley suspectăm că uciderea lui n–a fost întâmplătoare. Jay era diagnosticat cu o boală în fază terminală. A vrut să–şi cureţe conştiinţa înainte de moarte.

— Astfel că Megowan trebuia să se descotorosească şi de el, spuse Fordyce îngândurat.

Ea ridică din umeri şi–l privi cu înţeles, lăsându–l să tragă singur concluzia logică. Apoi se uită la Raley care spuse:

— Megowan e singurul rămas în viaţă.

— Nu este de mirare că evita telefoanele mele.

Procurorul general oftă apăsat, apoi întrebă: Aveţi vreo dovadă pentru ceea ce aţi afirmat?

Britt fu cea care–i răspunse:

— Nu. Dar Megowan se teme că aş putea avea. Maşina mea este pe fundul râului Combahee. Îi relată cumplita experiență. M–aş fi înecat, dacă n–ar fi fost Raley în urma mea. El a văzut cum maşina a dispărut.

Fordyce se întoarse spre el.

— Tu ai salvat–o?

— Am avut noroc. Încă un minut şi s–ar fi înecat.

— Asta explică dispariția ta, îi spuse procurorul lui Britt. Era mai sigur să se creadă că ai murit.

— Mi–a fost teamă că nu voi mai trăi mult dacă apăream.

Raley îl evaluă pe Fordyce. Acesta părea să–i creadă, dar era un om precaut, cu un număr impresionant de dosare câştigate, mai ales pentru că nu lua niciodată de bun ceea ce i se spunea şi filtra totul prin scepticismul unui judecător bun. Sper că sunteți conştienți de gravitatea afirmațiilor pe care le faceți, spuse Fordyce. Prin eliminare, sugerați că George Megowan este incendiatorul şi ucigaşul. Şi că el a vrut să scape de Britt, luându–i viața.

— Afirmăm că a participat la toate crimele acelea, spuse Raley. Cu câteva minute în urmă, credeam că şi tu eşti tovarăşul lui.

Fordyce se uită la pistolul aflat încă pe masa cu fotografii de familie şi zâmbi trist:

— Asta explică de ce ați venit aici înarmați.

— Cred că Megowan a angajat doi indivizi să aibă grijă de Jay şi Britt, spuse Raley. Nu sunt musculoşi, nici genul clasic de mardeiaşi, ci ceva între. Mi–au percheziționat casa şi camioneta acum două zile. Britt l–a recunoscut pe unul dintre ei la Wheelhouse, unde s–a întâlnit cu Jay. Tot cei doi au fost şi la înmormântarea lui Jay. M–au urmărit când am plecat de acolo, dar am reuşit să scap de ei. Am dat peste ei din nou azi–noapte, dar am reuşit să fugim.

Nu dădu detaliile acelei întâlniri şi fu bucuros că nici Fordyce nu i le ceru. Ne–am imaginat că sunt cei doi care au scos–o pe Britt de pe drum, deşi ea nu este foarte sigură. Făcu o pauză, apoi spuse: Asta te pune mai mult sau mai puțin la curent cu evenimentele.

— Cam aşa stau lucrurile.

Niciunul nu mai adăugă nimic, dându–i lui Fordyce timpul necesar să asimileze toate informațiile, care nu erau puține. În acea tăcere, Britt închise camera care semnala că bateria era pe sfârşite.

Avusese noroc că durase atât de mult.

În cele din urmă, Fordyce înclină uşor din cap de parcă ar fi ajuns la o concluzie.

— Cel puțin ceea ce ați afirmat despre Cleveland Jones şi incendiu necesită redeschiderea cazului. O investigație completă pe care vreau s–o conduci, domnule Gannon.

Luat prin surprindere, Raley îi spuse:

— Mulțumesc. Dar nu voia să–l lase pe Fordyce să scape doar pentru că–i aruncase un os.

— Şi cazul Suzi Monroe?

— Va fi şi acesta redeschis. Ai cuvântul meu. Arătă spre camera video. Am recunoscut c–am fost cam neglijent prima oară. Intenționez să–mi repar greşeala.

Raley încuviință printr–un gest scurt din cap.

Fordyce se uită la Britt.

— Eşti încă sub acuzația de ucidere a lui Jay Burgess. Mă tem că nu te pot scuti de chinul de a răspunde la această acuzație, deşi sincer, o consider ridicolă. După ce am avut ocazia să discut cu detectivii care au investigat cazul, sunt sigur că vor renunța la această acuzație. Fără întârziere îl voi aduce pe George Megowan să–l chestionez. Şi vreau ca cei doi care v–au urmărit să fie găsiți şi identificați.

Presupun că nu le ştiti numele.

— Doar numărul de înmatriculare al maşinii, spuse Britt.

Fordyce îi întinse un blocnotes şi un pix. Ea scrise marca sedanului cenuşiu şi numărul de înmatriculare, ca şi locația hotelului Holiday Inn.

După ce fuseseră vazuți acolo seara trecută, era puțin probabil ca perechea să rămână acolo, dar era un loc bun pentru începerea vânătorii de oameni.

— Odată ce vor fi aduşi, separați şi interogați, pun pariu că unul sau amândoi îl vor trăda pe Megowan, spuse Fordyce.

Raley se îndoia că cei doi erau aşa de uşor de înduplecat. Dar îşi păstră opinia pentru sine.

— Mă veți aresta? întrebă Britt.

Fordyce o privi câteva secunde, apoi îi zâmbi forțat.

— Nu m–am temut niciodată când te–am văzut în corpul ziariştilor. Ai fost întotdeauna dură dar dreaptă şi de obicei ai întocmit rapoarte favorabile referitoare la mine şi la munca pe care o depun pentru stat. Nu m–am îndoit niciodată de integritatea ta, Britt. De aceea te voi pune sub protecție, nu sub arest.

— Apreciez asta.

Fordyce îl privi pe Raley.

— Amândoi sunteți foarte vulnerabili. Sunt sigur că sunteți convinşi de asta, spuse el uitându–se la pistolul de pe masă. Sunteți elementele–cheie în rezolvarea cazurilor de crimă ale lui Megowan. Dacă şi–a ucis prietenii ca să–i reducă la tăcere, nu va ezita să se dispenseze de voi. Veți avea nevoie de protecție.

— Cât timp? Lui Raley nu–i plăcea ideea că va fi supravegheat, dar înțelegea necesitatea protecției lui Britt.

— Cel puțin până când George Megowan şi cei doi care v–au urmărit vor fi în custodia poliției.

— Noi ştim numai de cei doi, spuse Britt. Cine poate spune că nu sunt mai mulți? Megowan are bani.

— Voi face tot ce–mi stă în putință să vă protejez, îi spuse Fordyce. De fapt, domnule Gannon, n–ai avut dreptate când ai spus că asta este ziua de care m–am temut aceşti cinci ani. M–am întrebat adesea, zilnic de fapt, dacă aş mai fi fost ales fără notorietatea obținută în urma incendiului. A fost un element de nesiguranță care m–a urmărit de când am preluat serviciul. De fapt, mă bucur că am prilejul să dovedesc, fie doar şi mie însumi, că l–am meritat şi nu l–am obținut datorită acelei faime.

Apoi, dând uitării acel gând, spuse:

— Vă rog să mă scuzați, voi da câteva telefoane, ca să pun lucrurile în mişcare.

Britt şi Raley ieşiră pe hol, ea îl prinse de mijloc pe Raley îmbrățişându–l repede, dar strâns.

— Lucrurile au evoluat mai bine decât ne–am aşteptat! exclamă ea trăgându–şi sufletul. Avem un aliat puternic acum de partea noastră.

— Da, dar nu–mi convine să stau închis.

— Nu vreau să ți se întâmple ceva. Sunt convinsă că înțelegi

rațiunea. Crede–mă, aş prefera să fac un reportaj pe tema asta în timpul derulării evenimentelor. Dar mai mult ca asta vreau să trăiesc. Vreau ca tu să trăieşti.

— Şi eu simt la fel. Dar aş vrea să fiu acolo când Megowan va realiza că este terminat. Nu este vorba de răzbunare, ci doar de un moment de satisfacție personală.

— Te vei bucura de momentul acesta.

Fordyce reveni imediat.

— Va veni garda de securitate de la palatul congreselor şi vă va conduce... staţi puţin. Cu ce aţi ajuns aici? Nu–mi amintesc să fi văzut vreo maşină.

— Am lăsat–o la blocul vecin.

— Cei care vă urmăreau o cunosc?

— Da, dar am schimbat de câteva ori numărul.

Procurorul le zâmbi.

— Chiar şi aşa, ar fi mai bine s–o lăsaţi aici deocamdată. Garda vă va conduce la Marriott. Nu este un hotel luxos, dar vă veți simți confortabil.

Britt începu să râdă.

— În comparație cu locurile unde ne–am ascuns, Marriott ni se va părea un palat.

Fordyce îşi lăsă capul într–o parte şi–i privi pe rând, curios.

— Nu mi–aţi explicat un lucru. Cum aţi ajuns împreună în afacerea asta?

— Raley m–a... contactat.

— Am văzut conferința ei de presă şi am fost uimit de asemănarea dintre experiențele pe care le–am trăit.

Cu câteva poticniri, evitând amănuntele personale, îi spuseră că–şi uniseră forțele şi îşi comparaseră însemnările. Cu cât împărtăşiseră mai multe, cu atât se convinseseră că presupunerile lui Raley fuseseră corecte.

Mânerul de alamă de la intrare făcu un zgomot puternic. Fordyce se scuză să răspundă la uşă:

— Mulțumesc că ai sosit atât de repede, spuse şi făcu un pas în lateral pentru ca persoana de pază să intre în hol.

— Pentru puțin, domnule. Îi arătă insigna. Am fost interceptat pe drumul spre palat. De aceea nu sunt îmbrăcat în uniformă. Se uită la Raley şi la Britt, salutându–i. Domnule, doamnă. Apoi se

întoarse din nou spre procurorul general. Este totul aranjat la hotel?

— Da, răspunse Fordyce. Au două camere alăturate la ultimul etaj. Stai de pază afară. Să nu laşi pe nimeni să intre, nici măcar vreun chelner de la room–service, fără să se fi legitimat mai întâi.

— Înțeleg, domnule. Când vom ajunge acolo ne va aştepta în hol unul dintre oamenii noştri. Altul la intrarea de serviciu. Dacă solicitați, vor fi aduşi şi alții.

— Excelent. Întorcându–se spre Raley şi Britt.

Fordyce îi întrebă: Puteți să–i descrieți pe cei doi care v–au urmărit?

— Da, spuse Raley. Cred că îi putem descrie cu destulă exactitate.

— Bine. Voi trimite un artist care face portrete–robot pentru poliție imediat la hotel. Dădu mâna cu fiecare. Dacă aveți nevoie de ceva, orice, sunați la mine la birou. Dacă nu sunt disponibil, secretara mea vă va ajuta.

— Am vrea să fim informați de ceea ce se întâmplă, spuse Raley.

— Vă voi face rapoarte periodice. Îi întinse a doua oară mâna lui Raley. Îmi doresc să fi fost de ajuns că mi–am cerut iertare. Înțeleg că nu este aşa.

— Revanşați–vă prinzându–l pe George Megowan.

— Să fii sigur de asta.

Îi conduse spre ieşire, unde aştepta paza. Când se apropiară de masa din hol, pe care se afla o vază chinezeasca mare cu flori, Britt apucă gâtul acesteia şi îl lovi cu putere pe paznicul lor în cap. Cu o exclamație ascuțită de durere omul se clătină şi căzu pe spate. Urmă o explozie de porțelan, flori, apă, când vaza se sparse de podeaua de marmură.

Britt strigă:

— Fugi!

Raley era uluit de ce făcuse, dar avea încredere în ea. Fără ezitare se năpusti după ea pe uşa deschisă de la intrare. Ea sări de pe verandă evitând un strat de flori şi o rupse la fugă peste pajişte, pantofii alunecându–i pe rouă. Fu aproape să cadă o dată, dar el o prinse de cot şi o scoase pe trotuar.

El riscă să se mai uite o dată în urmă, când dădură colțul. Nici Fordyce, nici paza nu venea după ei.

Probabil, paza zăcea inconştientă pe podeaua lui Fordyce.

— Paza…

— Era în casa lui Jay în noaptea aceea, spuse Britt într–un suflet, fără a se opri. L–am recunoscut imediat îmi amintesc, Raley, îmi amintesc!

27

Raley conduse nebuneşte, dorind să se depărteze cât mai mult de oraşul Columbia.

Evită autostrăzile şi goni pe drumurile laterale pe care le învățase bine în timpul exilului. Se uita mereu în oglinda retrovizoare dacă îi urmăreşte cineva, dar nu văzu pe nimeni. Nu erau urmăriți de vreun convoi de maşini de patrulă, dar de fapt, nu se aşteptase ca Fordyce să trimită maşini de poliție în urma lor. Mai curând vreun sedan, inofensiv în aparență. Sau vreo poteră privată.

— L–am crezut pe nemernicul ăsta mieros, exclamă Raley furios, când trecură printr–o localitate amorțită cu o singură lumină de avertizare la intersecția principală.

— Şi eu, spuse Britt, deşi de obicei sesizez când cineva încearcă să mă păcălească.

— Ticălos mincinos!

— Părea atât de chinuit de remuşcări când ți–a cerut iertare!

— Sunt sigur că nu–i venea să creadă cât este de norocos. Imbecilii lui ne–au alergat prin toată țara încercând să ne omoare, iar noi i–am apărut chiar în prag! Aşa–numita lui pază aştepta pe undeva, pe lângă palatul congreselor să ajungem acolo la ora unsprezece. N–am fi apucat să intrăm vreodată în clădirea aceea.

— Ai fost inspirat să schimbi planul.

— Dar nu atât de isteț, încât să prevăd mişelia pusă la cale de Fordyce. Hotelul Marriott, pe dracu'!

În timp ce noi eram pe hol, mulțumiți că am căpătat un aliat şi protecție, el îşi chema paza, alertând–o de schimbarea neaşteptată de plan.

— Aş fi putut să–l omor, spuse ea afectată.

— Nu cred, dar… o privi. Dar n–ar fi o idee rea să te duci să te predai poliției. Avem banda video. Îl avem pe Fordyce înregistrat când spune…

— Nimic, Raley. N–a spus nimic care să–l incrimineze. Banda nu are nicio valoare. Fordyce a privit direct în cameră. Pe această videocasetă, procurorul nostru general cel zelos era plin de remuşcare şi de scuze. Am înregistrat felul în care se căia, dar nu s–a autoincriminat în vreun fel în privința incendiului, a lui Suzi Monroe sau în altă privință.

Înțelegând că ea avea dreptate, Raley lăsă să–i scape o înjurătură. Ştia prea bine ce face, iar noi ne–am lăsat manipulați.

Raley se înfurie, realizând cât de uşor fuseseră păcăliți.

— Dacă am merge acum la poliție să–l acuzăm, Fordyce ar spune c–am dat buzna în casa lui înarmați… O, la dracu! Am lăsat pistolul pe masa aceea!

Se dojeni aspru pentru această neglijență, dar nu mai avea ce face acum. Şi, de fapt, se îndoia că ar putea să împuşte pe cineva vreodată. Dar niciunul dintre duşmanii lui nu ştia asta, iar lui îi lipsi falsul sentiment de siguranță pe care ți–l dă o armă încărcată

— Fordyce ar spune că i–am relatat o poveste care necesita discuții ulterioare, cel puțin. El a chemat paza să ne protejeze până va putea să vină la hotel, iar tu, fără să fi fost provocată, l–ai lovit pe om cu vaza în cap.

— Nu pot dovedi că bodyguardul l–a omorât pe Jay, spuse ea. Dar ştiu c–a fost acolo.

— Îți aminteşti să–l fi văzut la Wheelhouse?

— Nu. Dar sunt sigură că era în casa a lui Jay şi că nu era singur.

— Butch? Sundance?

— Niciunul dintre ei. Un alt bărbat.

— Aşadar, îi avem pe Butch şi Sundance, tipul care a venit la apelul lui Fordyce şi altul pe care nu l–am văzut încă. Patru în total, lucrând pe echipe.

— Presupun, zise ea. L–aş putea identifica pe al patrulea dacă l–aş mai vedea, pentru că acum am imaginea lui vie aplecându–se asupra mea…

Când ea se opri brusc, Raley întoarse capul spre ea.

— O imagine mentală a lui aplecându–se asupra ta… cum? Te–a

violat?

— Nu, doar… Britt se cutremură, iar după un moment introduse din nou încărcătorul camerei video în aprinzătorul de brichete. În caz că mi se întâmplă, că ni se întâmplă ceva, asta ar trebui înregistrat.

Era un gând rațional, iar Raley fu de acord cu un gest al capului.

Ea începu relatarea:

— Am intrat cu Jay în apartamentul lui. M–am aşezat pe canapea, iar el lângă mine. Mi–a oferit scotch, dar i–am spus că nu mă simt bine, că vinul m–a ameţit cam tare. Mi–a spus că şi el simte efectele băuturii şi a dat vina pe medicamentele sale. Eram mai mult sau mai puțin tolăniți acolo unul lângă altul, cu capetele lăsate pe spate. Mi–a luat mâna şi mi–a spus că vrea să–mi dea un subiect care va face o gaură imensă în primărie şi procuratura districtuală. Îmi amintesc că l–am rugat să mă lase să–mi iau carnetul de notițe din poşetă, înainte de a începe, dar mi–a lipsit puterea s–o fac. El mi–a spus: N–ai nevoie de însemnări, o să ții minte asta. Eu n–am argumentat.

De fapt, eram prea dusă ca să–mi mai pese de acurateţe, de orice. Jay mi–a scos sandalele, mi–a pus picioarele în poala lui şi a început să le maseze. M–a întrebat dacă stau confortabil, pentru că urma o povestire lungă. I–am răspuns că stau mult prea confortabil, că abia pot să–mi țin ochii deschişi. El a început să râdă şi a spus: Atunci, ce–ai zice de o ultimă partidă de amor, de dragul vremurilor trecute? I–am răspuns: Nu, mulțumesc. El a zis: Ei bine, sunt atât de beat încât nu cred c–aş putea s–o fac. Iar eu i–am răspuns: Ar fi prima oară, nu? Încă mai râdeam pe această temă, când au intrat cei doi bărbați. Cel pe care l–am văzut astăzi şi un altul. Au venit de pe terasa din spate. Au apărut brusc. În minutul următor, părea că intraseră pe uşa dublă. Primul meu gând a fost să mă întreb de ce oare purtau mănuşi într–o noapte caldă ca asta. Apoi am observat că erau mănuşi de cauciuc, dar asta nu m–a alarmat în mod special. Nu–mi amintesc să mă fi temut. Ba chiar îmi amintesc că nu mă temeam de ei. Aveam o stare euforică, de indiferență. Dar Jay era destul de treaz ca să fie îngrijorat.

S–a ridicat să–i înfrunte. Cine sunteți? Ce vreți? Cel care a venit

acasă la Fordyce i–a spus: Am venit să ne distrăm, şi l–a împins pe Jay înapoi pe canapea.

I–au cerut să toarne câte un pahar de scotch pentru fiecare. Ne–au forțat să–l bem. Apoi încă unul. Îmi amintesc că mi–era foarte rău. Mie nu mi–au mai dat, dar pe Jay l–au forțat să bea în continuare, până s–a golit aproape toată sticla. Ea se opri. Raley se uită la ea; avea ochii închişi. Îşi întinse mâna spre ea.

— Lasă restul pentru autorități. Nu trebuie să–mi mai spui nimic.

— Ba trebuie s–o fac. Lividă, încercând să–i zâmbească, ea ridică videocamera amintindu–i că povestea trebuia înregistrată. Din noaptea aceea mi–am imaginat tot felul de lucruri teribile care mi–ar fi fost făcute. Mă simt uşurată că mi le amintesc. A fost rău, dar putea fi mult mai rău. Ne–au făcut să ne dezbrăcăm, mai întâi pe Jay, apoi pe mine. A trebuit să ne ajute pe amândoi. Niciunul nu se mai putea descurca singur. Am pierdut minute pe care: probabil nu mi le voi mai aminti, pentru că nu ştiu cum am ajuns din living în dormitor, dar îmi amintesc că stăteam întinsă pe pat. Unul dintre ei, nu cel care a venit acasă la Fordyce, celălalt, a început să mă mângâie. Între picioare. Nu era nici măcar ceva cu conotație sexuală era… cea mai degradantă insultă.

S–a uitat pofticios la mine, spunându–mi direct în față:

Ce păcat să trebuiască să iroseşti această frumoasă…

Se opri incapabilă să continue.

Raley îi strânse mâna. Ascultând–o, se gândi că ar putea totuşi să ucidă pe cineva. Dacă avea ocazia să–l întâlnească pe vreunul din acei nemernici, i–ar putea ucide. Uşor. Britt îi evită privirea, uitându–se pe fereastra pasagerului şi spunându–i încet:

— Prietenul lui râdea în timpul acesta. Probabil de asta l–am recunoscut imediat. Îmi amintesc rânjetul lui, acel râs obscen. Nu ştiu cum m–am abținut să nu țip când a intrat pe uşa lui Fordyce.

Probabil pentru că ştiam că trebuia să ieşim de acolo. Am înțeles că dacă n–o vom face, vom muri curând. Dar dacă nu l–am ucis cu vaza aia, sper că l–am rănit tare. Oricum, revenind la noaptea aceea, partenerul lui i–a reproşat că n–ar putea fi un Romeo. O singură pată care nu i–ar aparține lui Jay şi planul le–ar fi fost dat peste cap.

— Ştiau bine că nu trebuie să lase probe de ADN.

— Probabil asta m–a salvat de viol. Cu siguranță, nu o chestiune de conştiință.

— S–a menționat numele lui Fordyce? Sau al lui Megowan?

— Nu. Sunt aproape sigură. Indivizii ştiau să fie atenți şi în privința asta.

— Şi Jay? Ce făcea în timpul asta?

— Zăcea pe spate, lângă mine. N–a opus rezistență. Cred că nu realiza ce se întâmplă din cauza alcoolului pe care–l consumase. Oftă şi îl privi pe Raley. Îmi amintesc că m–am trezit a doua zi, gândindu–mă că am cea mai teribilă mahmureală, dar fără să–mi amintesc nimic din toate astea, până când Fordyce i–a deschis uşa acelui ticălos sadic.

— Mai devreme mi–ai spus că atunci când te–ai trezit, Jay era cu spatele la tine.

— Presupun că după ce am leşinat, i–au pus perna pe față şi au aranjat ca totul să pară ca o ceartă de îndrăgostiți băuți, care a sfârşit cu o crimă. Opri înregistrarea şi închise camera, dar o lăsă în priză ca să se încarce bateriile.

Raley ar fi vrut să se întoarcă şi să şteargă podelele atât cu atacatorul lui Britt, cât şi cu Fordyce, dar asta ar fi fost un act motivat personal, de răzbunare şi o acțiune prostească. Era mai bine să se concentreze asupra a ceea ce trebuia făcut în continuare. Cum putea aduce în atenția publică trădarea pusă la cale de Fordyce, înainte ca acesta să–i elimine? Conduceau o maşină cunoscută de acum. Aveau un avans de câteva minute, nu mai mult.

Iar Fordyce avea oameni care răspundeau la comenzile sale cât ai clipi. Erau cel puțin patru.

Acționau rapid şi mortal, apoi dispăreau din prim–plan. Avuseseră mai puțin de o zi să orchestreze execuția lui Jay, dar duseseră la îndeplinire perfect acest plan.

În această dimineață, dacă Britt nu l–ar fi recunoscut pe acel bărbat şi n–ar fi acționat rapid, ar fi fost deja morți. Într–un fel sau altul, ar fi fost sancționați eficient. Fordyce putea să inventeze orice poveste despre felul în care ar fi fost omorâți şi ar fi fost crezut. Putea spune că l–au atacat şi că n–a avut de ales decât să–i ucidă, fiind în legitimă apărare.

Sau că l–au amenințat şi când a încercat să se apere, ei au

dispărut definitiv.

Indiferent ce poveste punea la cale, ar fi fost crezut. Discuțiile lor cu Candy şi Pat Wickham confirmaseră că voiau să se răzbune dur pe aceia care, în accepția lor, le făcuseră o nedreptate. S–ar fi presupus imediat că paranoia le crease iluzii periculos de înşelătoare, astfel că în momentul în care pătrunseseră în casa procurorului general, îşi pierduseră rațiunea.

Dacă mureau sau dispăreau pur şi simplu, Lewis Jones putea sa simtă ceva suspect, să facă valuri, să pună întrebări. La fel şi Delno Pickens. Dar cine i–ar asculta pe vreunul dintre ei, tatăl neonazist al unui păcătos de incendiator şi un bătrân pustnic nespălat, care trăia în mizerie?

Odată ce el şi Britt ieşeau din scenă, incendiul de la secția de poliție şi acele morți datorate lui ar fi rămas în cărțile de istorie, aşa cum au fost menționate.

Nimeni nu va şti vreodată de acea eroare judiciară colosală, care se perpetua atâta timp cât George Megowan şi Cobb Fordyce îşi duceau viața fără teama de consecințe.

Raley nu putea suporta nici măcar să se gândească la asta. Strângea volanul şi–şi repeta că n–a murit încă. Poate că nu va supraviețui, dar când el şi Britt goneau pe drumul îngust cu două benzi, hotărî că va lupta până la ultima suflare să pună lucrurile în ordine. Fără pistol, singura lor armă era acum înregistrarea video. După cum subliniase Britt, nu era ca o confesiune semnată. Dar era tot ce aveau, aşa că trebuia să profite de ea.

— Nu poți copia caseta? o întrebă el.

— Mi–ar trebui două aparate, iar videocaseta se multiplică doar în timp real. Nu am acces la aparate şi…

— Nici timp. Dar el începu să formuleze o idee. De fapt, este de–ajuns şi amenințarea cu înregistrarea video.

— De ajuns pentru ce?

— Ca să–l facem pe George Megowan să spună tot ce ştie. O privi, văzu că ea îl asculta cu atenție. Pe videocasetă Fordyce nu se implică, dar nici nu respinge afirmația mea că cei trei detectivi au fost vinovați. A mers până la a îndrăzni să afirme că

George s–a descotorosit de Jay. Nu cred că lui George i–ar pica prea bine asta.

— Nu va accepta să cadă singur, spuse ea. Vrea să implice pe

toată lumea.

— Dacă aş putea scoate de la Megowan ceva care să–i incrimineze pe amândoi, caseta cu Fordyce ne–ar fi de folos în cele din urmă. L–am prins cu minciuna, încercând să paseze vina. Făcu un gest spre camera video. Scoate caseta asta şi pune una nouă.

S–a încărcat destul ca să funcționeze? Arată–mi cum funcționează!

— Mă ocup eu de cameră.

El scutură din cap.

— Eu mă duc la George. Tu ai altă misiune.

Ea îl privi un moment, apoi îi spuse:

— Vrei să mă predau.

— Numai aşa vei fi în siguranță, Britt. Îi spuse ce plan alcătuise. Când termină, Britt îl întrebă:

— Dar Clark şi Javier?

— Nu am încredere în ei. Nu vreau să te afli lângă sediul poliției. Megowan şi Fordyce au prea mulți prieteni acolo. Caseta ar putea să dispară foarte uşor.

— Dar avocatul meu?

— Nu ştim cât ne putem încrede în el, dar ştim cu siguranță că nu stăpâneşte situația.

Ea se gândi la vorbele lui, apoi spuse:

— Foarte bine, o s–o fac. Dar nu va fi uşor. În special astăzi.

— Dacă te acostează cineva, vorbeşte repede, fă o scenă, atrage atenția asupra ta, chiar dacă trebuie să faci tumbe pe strada Broad. Dă la iveală caseta, asigură–te că amicii tăi din presă o vor vedea. Fă–te auzită!

Ea îi zâmbi.

— Asta pot face.

— Dar camioneta mea o poți conduce?

— Cu schimbător automat?

El încuviință.

— În acest caz, pot s–o conduc.

După nenorocul pe care–l avuseseră până atunci, au fost surprinşi să găsească camioneta acolo unde au lăsat–o, pe pista

părăsită. Era acoperită cu un strat gros de praf, dar în rest, părea neatinsă.

— Locul acesta continuă să fie cunoscut doar de noi, observă Raley când opri sedanul.

Britt scoase camera din priză.

— Ți–e clar cum s–o folosești?

— Și un copil de trei ani o poate face.

Au coborât din sedan. Raley a urcat la volanul camionetei sale, a pornit motorul și a verificat nivelul benzinei.

— Ai jumătate de rezervor plin, mai mult decât suficient ca să ajungi la Charleston.

Ea se oferi să ia sedanul.

El scutură din cap cu înverșunare.

— Este prea periculos. Vor căuta această mașină.

Sper doar să ajung la George înainte ca greii lui Fordyce să pună mâna pe mine.

— Ar putea să caute și camioneta.

— Ar putea, dar este mai greoaie ca sedanul. Le este mai greu s–o scoată de pe drum. Cu toate că spusese asta, ea citi îngrijorarea în ochii lui când Raley coborî din mașină, lăsând motorul pornit.

— Mă voi descurca, spuse ea.

— Încerci să mă liniștești pe mine sau pe tine?

— Pe amândoi, recunoscu ea. Dar odată ce ajung acolo, voi fi în siguranță. Cu cătușe, poate, dar în siguranță.

El îi puse mâinile pe umeri și o privi lung, plin de înțeles.

— Britt…

Ea zâmbi cu blândețe și–și așeză degetele vertical pe gura lui.

— Nu trebuie să spui nimic, Raley Gannon. Știu că mă placi, poate chiar mai mult.

Raley o trase spre el și o sărută lung și apăsat, apoi îi dădu drumul și cu glasul încărcat de emoție spuse:

— Fii atentă. Promite–mi.

— Promit.

Înainte de a se despărți de ea, Raley o urcă în cabina camionetei. O urmări apoi cu sedanul de la acea pistă până la șosea, apoi alți câțiva kilometri, până când drumurile lor se despărțiră. Ea îi făcu semne de la geamul șoferului. El îi făcu semnul cu degetul în sus, dar câteva minute după ce se despărțiră

a fost tentat să renunțe la planul său, să întoarcă repede, să se ducă după ea. Nu voia s–o lase să dispară din raza lui de acțiune. Prefera să fie împreună, indiferent ce s–ar fi întâmplat.

Dar respectă planul făcut. Fiecare avea o misiune şi amândoi vor avea succes. Înregistrarea video cu Fordyce o împovăra pe Britt. Atâta timp cât era la ea, avea cum să controleze situația şi să se protejeze.

Raley era neînarmat, avea doar camera video, care, de fapt, nu însemna foarte mult. Spera doar că George Megowan se va lăsa înşelat de ea.

Voia să–l prindă pe George Megowan înainte ca acesta să aibă timp să cheme poliția sau avocatul, sau să–şi pregătească răspunsuri la acuzațiile lui Raley. Nu voia să–i lase răgazul de a–i chema pe Les şi Miranda să–l sprijine. Voia ca acesta să fie singur, lipsit de apărare.

Dar pentru început, trebuia să afle unde să–l găsească.

Opri la o benzinărie şi dădu un telefon la Conway Concrete and Construction. Când răspunse secretara, Raley folosi un nume fictiv şi–i spuse că vrea să discute cu George Megowan despre un potențial proiect. Voia doar să verifice că acesta se afla în biroul de la companie şi intenționa să închidă odată ce i se confirma prezența acestuia.

Dar secretara îi spuse că domnul Megowan nu se simțea prea bine şi după ce venise în fugă la birou plecase acasă unde se presupunea că va rămâne restul zilei.

Mai bine, se gândi Raley.

Îi mulțumi secretarei şi era gata să închidă, când aceasta spuse aproape în şoaptă:

— Cred că era supărat din cauza procurorului general Fordyce.

Raley se opri ca străfulgerat. Totul în interiorul lui parcă se opri şi presimți brusc ceva rău.

— Procurorul general Fordyce? Ce este cu el?

Ce veste?

— O, n–ați auzit? În vocea ei se simțea acum o emoție, erau inflexiunile cuiva aflat sub influența unei veşti tragice. Îngrozitor. Cobb Fordyce a fost împuşcat azi dimineață, în locuința sa.

Raley simți ca un pumn în stomac.

— L–a găsit soția lui, când s–a întors de la serviciu.

A devenit brusc isterică, desigur, dar a spus poliției că soțul ei i–a primit pe bărbatul şi femeia care l–au ucis. Aceştia au venit pe neaşteptate, iar el i–a primit înăuntru. Doamna Fordyce a fost îngrijorată, dar el i–a spus că totul era în ordine, că să se ducă înainte cu copiii la baseball. Nu şi–o va ierta niciodată că l–a lăsat singur cu ei, poți fi sigur de asta. Şi este aproape sigură că femeia a fost Britt Shelley. Ştiți, reportera care a dispărut. Ea!

Raley strânse din ochi şi se rezemă cu toată greutatea de telefon.

— Ați spus c–a fost ucis. A murit?

— N–a fost anunțat oficial, dar aşa se pare. A fost împuşcat în cap şi starea lui e critică.

28

Raley îi închise telefonul secretarei vorbărețe.

Cu mâinile tremurânde, introduse fisele în aparat şi formă alt număr. Privi peste umăr, ca şi cum cabina telefonică ar fi fost o galerie de vânătoare, iar pe spatele său se afla ținta.

— Alo?

— Sunt eu. Sunase pe celularul lui Candy pentru a scăpa de secretara ei şi nu–şi rosti numele dinadins.

— Dumnezeule! sâsâi ea. Ce–ai făcut?

— Nimic.

— Te–am trimis la el. Asta mă implică şi pe mine.

— A murit?

— Nu s–a făcut niciun anunț oficial încă. Situația este incertă. Reporterii s–au instalat la spital, aşteptând vestea. Apoi adăugă furioasă Sunt toți reporterii din stat, în afară de noua ta prietenă. A fost cu tine dimineață, aşa este?

— Da, dar…

— Dumnezeule! mai întâi Jay, acum…

— Nu l–a ucis ea pe Jay. Ştii, nici eu nu l–am împuşcat pe Fordyce în cap.

— Şi atunci cum i–a ajuns glonțul în creier? De ce te–ai dus acasă la el, de fapt? De ce n–ai respectat întâlnirea pe care am

stabilit–o pentru tine, ceea ce înseamnă că dacă se află mi–am ratat cariera şi mi–am riscat pielea?

— Am vrut să–l iau prin surprindere.

Ea gemu.

— Nu este un răspuns bun, prostule. Până găseşti un avocat să te apere, te sfătuiesc să nu mai spui asta nimănui.

— Când am plecat de acolo, Cobb era bine şi trăia.

Ne–am gândit că ne–a tras pe sfoară.

— Un alt motiv să–l împuşti.

— *Nu l–am împuşcat!*

— Poliția are arma. Un Taurus 357. Are amprentele tale? Ale ei?

Raley îşi fricționă fruntea, murmurând:

— Fir–aş al naibii!

— Cu alte cuvinte, da.

— Cred că tipul s–a folosit de pistolul meu.

— El? Cine?

— O să–ți spună ea. Este pe drum spre tine.

— Spre mine? Ce…

— Ascultă! Ascultă–mă! Nici nu ştie de moartea lui Fordyce, dacă n–a auzit cumva la radio de când ne–am despărțit. Trebuia să te sun, să–ți spun să te întâlneşti cu ea acolo unde ți–a luat un interviu, cu câteva luni în urmă. Ştii locul despre care vorbesc?

Ea spunea că–l ştii.

— Mda, bine.

— Va fi la uşă, pe unde ai primit–o data trecută.

Are o casetă video.

— Cu ce?

— O să–ți explice ea totul. Te vei întâlni cu ea?

— Îți dai seama ce–mi ceri? Am oameni…

— Ştiu că este un moment nepotrivit.

— Nepotrivit? Este cel mai nepotrivit. Mai ales astăzi. Este incomod, prost sincronizat, îmi ceri să încalc legea.

— Vine să se predea.

— Grozav! O să chem poliția, să le spun…

— Nu. Nu poliția.

— Dacă n–o chem, înseamnă c–am ajutat–o, că am instigat, că am obstrucționat justiția şi…

— Ştiu toate astea, Candy. Dar trebuie s–o faci şi mai ales s–o

faci în felul ăsta.

— De ce?

— Ca să ne salvezi viețile. O lăsă să asimileze informațiile, apoi adăugă: Cel care l–a omorat pe Jay a apărut acasă la Fordyce în dimineața asta. Britt l–a recunoscut pe loc. Raley nu–şi mai făcea probleme că le foloseşte numele. După ce am dispărut noi, Fordyce a fost împuşcat în cap. Acum, socoteşte. Am fi fost uciși şi noi, dacă n–am fi reuşit să scăpăm. Dar am reuşit, îl putem identifica şi nu ne mai scapă.

Stăpânindu–se puțin, ea întrebă:

— Cine este tipul? De ce l–a ucis pe Jay şi l–a împuşcat pe Fordyce? Cum îl cheamă?

— Nu ştiu.

— O descriere?

— O va face Britt. Sper doar să nu fie prinsă înainte să ajungă la tine.

— Va fi la două clădiri distanță de tribunal. Este o nebunie acolo. Reporterii sunt comasați de–a lungul bulevardului Broad, în aşteptare.

— Ştiu. Riscă enorm ca să–ți aducă acea casetă video. Ceea ce ar trebui să te facă să înțelegi că este ceva vital.

— De ce este atât de importantă?

— Când vei afla ce vrea să–ți spună, vei înțelege totul. Un client aflat la una din stațiile de pompare îl fixa. Poate că era doar un om obişnuit, al cărui Dodge Ram rămăsese fără benzină, dar Raley nu ştia cum arăta cel de–al patrulea. Până atunci, îl privea pe fiecare străin ca pe un potențial asasin.

— Nu mai pot să vorbesc. Trebuie să dispar.

— Stai! Unde te afli? De ce nu eşti cu Britt?

Dacă i–ar fi spus lui Candy, ar fi pus–o în fața altei alegeri imposibile, pentru că ar fi considerat că este sarcina ei să trimită poliția la domeniul Megowan. Evitându–i întrebarea, îi spuse:

— Britt este pe drum. Pentru numele lui Dumnezeu, Candy, să fii acolo. Închise înainte ca ea să mai apuce să spună ceva.

O maşină argintie, Navigator, era parcată pe drumul circular din fața conacului lui George Megowan, însemnând că acesta era

acasă, dar Raley nu văzu pe nimeni în jur. Câțiva cai cu părul neted şi lucios păşteau într–un țarc la aproape cinci sute de metri de casă. În rest, locul părea părăsit. Luând camera cu el, Raley coborî din maşină şi porni spre uşa de la intrare. Nu sună la sonerie, nu bătu, doar apăsă pe clanță şi intră, găsind uşa deschisă.

O închise fără zgomot, apoi se opri să asculte.

Casa era liniştită, fără niciun zgomot, ca un mormânt.

Porni pe holul principal, paşii fiindu–i înăbuşiți de un covor oriental, lung şi îngust. Privi în încăperea aflată la stânga sa: era o cameră de zi. La dreapta, se afla un living cu şemineul de marmura şi un candelabru de cristal la fel de înalt ca el. Picturi în ulei, cu rame aurite. Draperii grele din materiale strălucitoare. Diverse colecții. Lucruri de oameni bogați. Crima fusese profitabilă pentru George Megowan. Raley continuă să meargă pe vârfuri prin holul acela larg, oprindu–se când auzi clinchet de pahare venind dinspre o încăpere din dreapta sa, în dosul scării. S–a apropiat pe furiş ezitând, când a ajuns la uşa întredeschisă, apoi cu atenție a privit prin ea.

George stătea la un birou mare, cu o sticlă de coniac în față. Un pahar înalt, plin, într–o mână, un pistol de calibrul nouă în cealaltă. Îl văzu imediat pe Raley şi–i zâmbi. Făcându–i semn cu mâna în care ținea pistolul, îi spuse:

— Intră, Raley. Te aşteptam.

— Am toată încrederea că numirea mea va fi aprobată de senat.

Chiar dacă primise acel telefon supărător de la Raley, judecătoarea Cassandra Mellors nu–şi amână conferința de presă programată. Încăperea era plină de reporteri care căutau să ocupe cea mai bună poziție, dar evenimentul nu era chiar aşa de bine pregătit, cum ar fi trebuit.

Atentatul la viața lui Cobb Fordyce divizase presa. Multi reporteri ar fi trebuit să fie aici, să relateze evenimentele importante ale zilei, în loc să facă de strajă în fața spitalului din Columbia, aşteptând veşti despre starea lui Fordyce.

— Am discutat cu preşedintele acum câteva minute, se adresă ea auditoriului. M–a asigurat că se va vota astăzi şi că va fi doar o formalitate.

Sper să nu se înşele. Apoi, stăvili corul de întrebări. Este firesc ca emoţiile mele să fie întunecate de tragedia care a avut loc în dimineaţa aceasta la reşedinţa procurorului general, un fost coleg pe care–l consider încă prieten. Gândurile şi rugăciunile mele se îndreaptă spre doamna Cobb Fordyce şi spre copii, ca şi spre personalul medical care încearcă să–i salveze viaţa lui Cobb Fordyce, dând dovadă de mult curaj.

Un reporter a întrebat–o:

— Dacă supravieţuieşte, creierul îi va fi afectat?

— Rana, dimensiunile acesteia şi efectele ei n–au fost încă determinate. În acest moment, doctorii încearcă să–l ţină în viaţă.

— Aţi discutat cu detectivii care investighează scena crimei, acasă la procurorul general?

— Nu. În această privinţă, nu am mai multe detalii decât dumneavoastră.

— Aţi discutat cu doamna Fordyce?

— Nu. Fratele ei este purtătorul de cuvânt al familiei. A spus că doamna Fordyce stă la căpătâiul soţului şi că ne cere să ne rugăm pentru el.

— Este adevărat că Britt Shelley şi Raley Gannon sunt căutaţi, fiind vinovaţi de crimă?

— Nu comentez asta.

— Doamna Fordyce a identificat…

Ea îşi ridică o mână.

— Deocamdată pentru atât am avut timp.

Se întoarse repede şi–i lăsă strigându–şi întrebările în urma ei. Când ajunse la birou, îşi întrebă secretara dacă primise mesaje.

— Nimic, doamnă judecător, spuse aceasta.

— Nimic nou de la spital?

Ea scutură din cap.

— Sau de la Washington. Sfioasă, adăugă: Cu tot ce i s–a întâmplat astăzi domnului Fordyce, nu pot decât să mă bucur pentru dumneavoastră.

Candy zâmbi.

— Şi eu sunt emoţionată. De aceea am nevoie de puţină relaxare. Mă duc la celălalt birou, ca să repet discursul de acceptare. Era o scuză plauzibilă ca să plece şi asistenta nu–i puse întrebări. Pentru că era adesea întreruptă şi timpul îi era

permanent solicitat, când era la biroul din tribunal, obişnuia să se retragă într–un sanctuar unde se putea concentra şi uneori odihni pe o banchetă, între şedinţe. Doar asistenta ei ştia locul şi tocmai asta era ideea. Nimeni n–o putea găsi acolo, dacă ea nu voia să fie găsită.

— Am celularul la mine. Sună–mă, dacă afli ceva.

— Cu siguranță, doamnă judecător.

Se strecură pe o ieşire din spate, luând–o pe un drum cunoscut, printre aleile conexe, care–i permiteau să străbată jumătate din strada Broad, fără să circule pe stradă, decât atunci când traversa.

Apăru de pe o alee dintre două clădiri şi se uită să vadă dacă drumul era liber. Trecu un camion cu marfă pe lângă ea, dar în rest nu era trafic. O trăsură trasă de cai, plină cu turişti dădea colțul, îndepărtându–se. Ziariştii se aflau încă în fața tribunalului, dar nu se uita niciunul înspre ea.

Traversă repede şi intră pe o alee care mărginea o clădire abandonată de birouri. Era încadrată de clădirile vecine, dar spre deosebire de ele, nu fusese renovată şi era lăsată în paragină. Avea şase etaje, dar ca multe alte clădiri din Charleston, era doar de lățimea unei camere, astfel că dacă nu te uitai atent, clădirea aceea îngustă putea să treacă neobservată.

Era atât de veche şi neglijată, încât ferigile crescuseră prin crăpăturile din mortarul care ținea laolaltă cărămizile vechi ale pereților exteriori.

Judecătoarea era singura chiriaşă şi i se permisese să ocupe un birou mic doar pentru o favoare pe care i–o făcuse unui agent imobiliar, care încerca de ani întregi să scape de clădire de pe lista sa.

În spatele clădirii era o uşă metalica zgâriată şi lovită. Acolo o aştepta Britt Shelley îmbrăcată în jeanşi, tricou şi şapcă de baseball. Arăta ca o tânără plecată spre parcul de distracții să se întâlnească cu amicii, nu ca o femeie acuzată de crimă, care se ascundea atât de lege, cât şi de băieții cu intenții rele.

Când apăru Candy, reportera îi zâmbi, evident bucuroasă c–o vedea.

— Slavă Domnului că Raley te–a găsit! Fără suflare, îşi duse mâna pe piept. Mi–a fost teamă că nu va putea lua legătura cu tine. Am venit să mă predau.

— Să intrăm mai întâi. Candy descuie zăvorul vechi, înțepenit, apoi o introduse pe Britt în interiorul plin de mucegai, întunecat, umed. Ajungând lângă ea, aprinse un comutator ca să se vadă drumul pe podeaua murdară spre scara metalică. Britt se descurcă mai bine la urcat decât Candy care abia sufla când ajunseră la etajul şase. Cu aceeaşi cheie deschise uşa încăperii mobilată cu un birou, o canapea pentru moțăială şi un scaun de masaj. Imediat ce închise uşa după ele, ea spuse:

— Britt, ai aflat veştile din Columbia?

Tonul ei incisiv nu–i scăpă reporterei. Ea spuse oarecum temătoare:

— Dacă ai vorbit cu Raley, ştii că n–am mai aşteptat întâlnirea de la ora unsprezece. Ne–am dus direct la Fordyce acasă.

— Ei bine, mă tem că nu este doar asta. Candy îi făcu semn să se aşeze pe un scaun aflat cu fața spre birou. Ar fi bine să te aşezi.

Evident, George era băut. Raley spera că era prea beat ca să nimerească ținta. Pe furiş atinse butonul de înregistrare al camerei video, aşa cum îl instruise Britt. Chiar dacă nu va obține o imagine bună, sunetul va funcționa. Intră în birou. Primul lucru care–i atrase atenția, a fost o fotografie înrămată a celor patru eroi ai incendiului atârnată într–un loc vizibil pe perete.

Dacă Fordyce nu trăia, George rămânea singurul supraviețuitor. Ultimul deținător al secretului.

— Frumoasă fotografie, remarcă Raley.

George nu lăsă jos revolverul ațintit asupra lui, dar se uită la fotografie.

— Mda. M–a făcut mare scofală de erou. Făcu un gest prin încăpere. Uite la ce m–a dus tot eroismul meu.

Raley se îndreptă spre scaunul din fața biroului şi se aşeză. Când făcu asta, observă obiectul aflat pe birou, lângă sticla de whisky. O brichetă vintage cu o femeie goală pe ea, o hologramă. Fusese proprietatea lui Cleveland Jones, un dar de la bunicul său, suvenir de la un carnaval.

Ochii lui George erau injectați, fața roşie indicând consumul recent şi excesiv de coniac. Din nefericire însă, mâna îi era neclintită şi fixă. Doar fusese polițist. Nu putea rata de la distanța asta.

Raley îi spuse:

— Nu eşti erou, George.

Omul râse trist, dădu pe gât paharul de băutură şi–şi mai turnă unul.

— Şi ea crede asta.

— Ea?

— Miranda.

— Este aici?

— Nu, a ieşit.

— Unde?

— A ieşit. Cine ştie? Cui îi pasă?

— Credeam că ție, George.

Alt râs la fel de trist ca prima oară.

— Ei, bine, poate. Este frumoasa mea soție. Negi că e frumoasă?

— Nu numai.

George rânji şi mai luă încă o gură de whisky.

— Ştii cum e ca fata cea mai frumoasă, cea mai bogată, să ți se ofere?

— Trebuie să fie grozav. Raley era bucuros că George bătea câmpii în beția sa. Asta îi dădea timp să se gândească. Se întreba dacă i–ar putea smulge pistolul, fără a fi împuşcat în timpul acesta.

Oare băutura îi încetinise reflexele într–atât încât să–i poată apuca pistolul, înainte ca fostul polițist să reacționeze?

Oare Britt ajunsese în siguranță la Candy? Oare şi acum îi mai relata bizara poveste a crimei la orchestrarea căreia ajutase George?

— La prima noastră întâlnire, spunea George, eu şi Miranda am făcut sex oral. În maşina mea, nu altundeva. Eu conduceam. Era să murim amândoi când am terminat, dar a fost ceva la repezeală.

— Îmi pot imagina.

— Prima dată când m–am culcat cu ea, ghiceşte ce–am descoperit.

— Că nu era virgină.

George râse cu adevărat amuzat.

— Bună glumă, Gannon. De fapt, ai simțul umorului. Da, a fost o glumă bună. Dar, serios… mai luă o gură de băutură. Nu, ce–am descoperit a fost fleacul ăla de aur din clitorisul ei. Omule, vorbeşti

de excitație... am avut impresia c–am murit şi–am ajuns în rai...

Se opri să–i ofere de băut lui Raley.

— Nu, mulțumesc.

— Eşti sigur? E cel mai bun din Kentucky.

— Trec peste asta.

— Cum vrei. Unde rămăsesem?

— În rai.

George râgâi.

— Exact. Nici nu trecuse o lună de când ne vedeam, şi Miranda a început să vorbească de căsătorie. Sigur că am fost încântat. Ea e grozavă, iar taică–su e putred de bogat. Ce putea să nu–mi convină?

— Ai dreptate.

— Aşa că am ajuns la altar. Luna de miere în Tahiti. Am înotat goi, am făcut surf. De fapt, Miranda a stat goală cam tot timpul. Practic, am făcut băşici pe penis. *Mi–am spus, George, idiot norocos, ai dat lovitura!* Era frumoasă, bogată şi avea un clitoris excitat douăzeci şi patru din douăzeci şi patru din cauza acelui buton de aur.

Rămase cu privirea în gol câteva momente, apoi reveni asupra lui Raley.

— Ştii, mi–a ucis copilul.

Văzând cât de şocat era Raley, îi spuse:

— Da, ai auzit bine. S–a întors gravidă din luna de miere. Am fost emoționat şi câteva săptămâni m–am învârtit în jurul ei ca un păun blestemat. Dar am observat că nu–i creşte pântecele şi când i–am spus asta, ea a început să râdă şi mi–a zis: „Şi nici nu va creşte vreodată, iubitule". Se descotorosise de copil şi nici măcar nu s–a obosit să–mi spună.

Brusc, Raley simți milă pentru acest bărbat şi trebui să–şi amintească toate viețile pe care le curmase.

— Dar premiul meu de consolare a fost sexul, continuă George. E o tipă grozavă, cunoaşte toate jocurile erotice. Tot ce scrie în cărțile de sex.

Imaginează–ți de unde!

— Nu vreau să ghicesc, George.

— Le practica de multă vreme, de acolo le ştie. Tehnic vorbind, a fost virgină până la doisprezece ani, dar cu mult înainte de asta ea

şi Les…

Fără să vrea, lui Raley i se făcu silă.

— *Surpriză!* exclamă George. Apoi păru că i s–a prăbuşit toată faţa şi a mai rămas prinsă de craniu doar de pielea care atârna. Şi eu am fost cam uimit să aflu că Miranda era fata tatei, în orice sens al cuvântului. Acel fleac de aur care–mi plăcea aşa de mult? El a fost cel care l–a sugerat!

Raley îşi înghiţi repulsia.

— A fost un copil, o victimă. De ce n–a spus nimănui?

— Victimă? spuse George disprețuitor. Nu,

Gannon, nu. I–a făcut plăcere. A naibii plăcere!

— Şi doamna Conway?

— Probabil a bănuit, spuse George, ridicând nepăsător din umeri. Cum să nu? Dar într–o zi, când Miranda avea vreo paisprezece ani, mama ei i–a prins în flagrant delict. Şi nu în poziția misionarului. În noaptea aceea, doamna Conway a luat un flacon de medicamente cu o sticlă de votcă şi încă o jumătate. A fost considerată o supradoză accidentală.

Termină whisky–ul din pahar şi–şi mai turnă.

— Bănuiesc că te întrebi de ce n–am părăsit–o pe Miranda. Raley îşi pusese această întrebare. Se mai întrebase dacă Britt derulase caseta video pentru Candy şi dacă fuseseră trimişi ofițeri de poliție acasă la George, ca să–l aresteze. Chiar dacă discuția era dezgustătoare, dacă–l putea face să vorbească destul de mult… Am amenințat–o de multe ori c–o părăsesc, dar ea ştie că n–aş face–o vreodată. În primul rând pentru că–mi plăceau banii şi sexul şi tot ce mi–a venit la pachet cu Miranda Conway. Dar cel mai important, lucrul numărul unu pentru care n–o pot părăsi, este că a aflat că n–am fost erou. Ştie despre felul în care a murit Cleveland Jones şi cum a început focul.

Lui Raley îi tresări inima.

— Cum a aflat?

— Asta… George începu să râdă din nou. O să–ți placă, Gannon. Eu i–am spus. I–am mărturisit într–un moment de aşa–zisă slăbiciune. Creierul nu–mi mai funcționa. Important era ce făceam cu penisul. Vezi tu, ne aflam într–un joc sexual. Corset de piele. Ulei de masaj. Legat la ochi. Devenise ceva în genul „Adevăr sau provocare”. Trebuia să dăm la iveală cele mai ascunse şi mai

întunecate secrete, spunea ea.

Se aplecă spre el şi–i şopti:

— Ți s–a băgat vreodată o lumânare în fund în timp ce ți se sugea scula? Se lăsă apoi pe spate şi rânji beat. Nu mă lăsa să termin până ce nu afla tot. Mă ațâța, şi apoi, secretul se vărsa odată cu sperma. Asta ca să folosesc o frază din Vechiul Testament. Oricum, după ce mi–a scos legătura de pe ochi, i–am amintit că era rândul ei să spună adevărul sau să accepte o provocare. Mi–a zâmbit cu acel zâmbet plin de nesaț, pe care nu–l voi uita vreodată şi mi–a spus cine a învățat–o jocul cu lumânarea. A spus: Era unul din jocurile preferate ale tatei.

Brusc, lacrimile îi umplură ochii şi începură să i se scurgă pe obrajii buhăiți.

— Mi–aş fi dorit să mă fi castrat atunci, acolo.

Pentru că ea şi Les mi–au ținut în mână boaşele, lăsându–mă fără bărbăție puțin câte puțin. Ştiu că secretul lor este în siguranță la mine, atâta timp cât al meu este în siguranță la ei.

Se uită la paharul cu whisky din mână, dar îl dădu la o parte fără a mai bea. În schimb, păru că vrea să cântărească pistolul din mână, estimându–i greutatea.

— Te aşteptam, dar ai venit mai devreme decât credeam. Mi–am închipuit că te–aş putea lovi eu primul, ca să te scutesc de probleme.

— Să mă scuteşti de probleme? îl întrebă Raley.

— Ştii despre Pat junior, nu? Că e homo?

Raley încuviință.

— Acum vorbim de o scuză jalnică pentru un bărbat, spuse George. Ce ironic că totul a început de la acel pederast mucos. Şi Cleveland Jones? Scoase un sunet de dezgust. Trebuia omorât, dacă se încumeta careva. Fiu de cățea. Se credea deasupra legii. Sfida autoritatea cât putea. Făcea pe deşteptul.

Pe durul. Cunoşti genul. Pat a fost îngrozit la gândul că fiul lui era homo, dar individul ăla, Jones, aproape l–a ucis. Pat a insistat să obțină declarația lui Jones şi să–l bage la răcoare câțiva ani, undeva unde să nu–i fie prea bine, unde să fie violat de câteva ori pe zi.

Pedeapsă pe măsura crimei, nu? Pe scurt, ar fi trebuit să–l pocnim pe unde îl găseam, să lăsăm să fie trosnit de criminalii din

gaşcă. Dar nu, noi am vrut să fim în limitele legii. Mă rog, cel puțin în problema asta.

L–am dus la secție, apoi într–o încăpere unde nu putea intra nimeni şi am început să ne ocupăm de el. Noi patru i–am spus că nu mai iese de acolo până nu semnează declarația şi că nu ne pasă cât durează. De fapt, am sperat că va dura o bună bucată de timp.

Raley spuse:

— Nu avea fractură de craniu când l–ai arestat, nu?

George îşi şterse obrajii uzi şi–i aruncă lui Raley o privire care spunea că nu are rost să–i răspundă la întrebare, dar Raley pusese întrebarea mai mult pentru cameră.

— Cine i–a aplicat lovitura mortală, de fapt, George?

Mai multe lacrimi țâşniră din ochii lui injectați.

— Greu de spus. Poate Pat. Jay i–a tras câteva curele bune, dar el nu era aşa de puternic. Poate am fost chiar eu. Făceam cu rândul. Jones era la podea şi cred că Jay a observat primul că nu mai mişcă. Jay ne–a oprit. I–a luat pulsul. George şi–a trecut mâna pe sub nas, ştergându–şi mucozitățile cu mâneca.

Jones murise.

Tăcu brusc, aşa că Raley îl impulsionă:

— Şi apoi, ce s–a întâmplat?

— Ce dracu' să se întâmple? Am înnebunit, în special Pat, pentru că tocmai omorâsem un om pentru fiul lui, un ciudat.

Raley arătă spre bricheta de pe birou.

— Tu ai dat foc cu bricheta asta.

— Eu i–am golit buzunarele, când l–am primit.

Am păstrat bricheta. Nu ştiu de ce. Poate ca s–o iau acasă, să i–o arăt Mirandei, crezând că ea se va da în vânt după aşa ceva. Nu–mi amintesc. Oricum, o aveam, a fost folositoare.

— Ați vrut să pară că Jones a mai avut destulă viață, ca să dea foc înainte de a muri.

— Ăsta a fost planul inițial. Am intrat în panică, am început să țipăm unul la altul, să vedem ce să facem. După cum am spus, eram înnebuniți. Desigur, Jay şi–a păstrat capul limpede. Zicea că le va spune tuturor că noi am observat rănile lui de la cap, dar ne–am gândit că sunt superficiale. Numai după ce l–am presat cu întrebările, a început să se comporte ciudat şi am realizat că nu mai judeca normal. Noi ceilalți, am fost de acord că suna ca un

plan. Jay a propus să aprindem hârtiile din coşul de gunoi, ca să pară că Jones îşi pierduse minţile. Eu am da foc la nişte hârtii. Am părăsit încăperea, gândindu–mă că focul va porni imediat. Un minut, poate. Contam că nu va izbucni alarma de incendiu, apoi să ne năpustim înăuntru, să ne pretindem şocaţi când îl găseam mort pe Jones. Dar focul… îşi lăsă bărbia în piept murmurând: Restul îl ştii.

Raley abia se putea abţine. Camera video tocmai înregistrase confesiunea lui George, deşi el nu părea conştient de asta, sau poate era indiferent. Pe un ton controlat, Raley îl întrebă:

— De ce ai păstrat bricheta?

Omul scutură trist din capul său mare.

— Tot aşa cum preoţii se autoflagelează? Bricheta asta este ca o cravaşă. O scot când şi când ca să–mi amintească ce am făcut.

Tăcu un moment şi Raley numără secundele. Cât mai dura până la sosirea poliţiei? Britt probabil îi spusese lui Candy de acea noapte din casa lui Jay, atentatul asupra vieţii ei, despre bărbatul din această dimineaţă care evident că–l împuşcase pe Fordyce, după plecarea lor. *Fordyce*.

Ceva se contura în mintea lui Raley, dar nu avu timp să adreseze întrebarea pentru că George continuă:

— Încercam să ne comportăm normal, aşteptând alarma de incendiu. Dar deodată, al naibii perete din acea încăpere a fost cuprins de flăcări, ardea din interior spre exterior. Atunci ne–am speriat cu adevărat. Nici nu ne–am mai făcut probleme cu Jones.

Ştiam că murise. Am început să scoatem oamenii pe casa scării, apoi afară din clădire. În confuzia generală, cu tot fumul, nimeni nu vedea nimic. Nimeni nu ştia unde se aflau cheile de la celula de deţinere.

Începu să–i tremure bărbia şi un suspin puternic îi scutură trupul masiv. Parcă îi aud pe oamenii din celule cum ţipau.

Îşi şterse nasul din nou.

— A fost un şoc pentru noi că am fost făcuţi eroi, spuse el cu acel râset anulat de lacrimile care i se rostogoleau pe faţă. Ne gândeam că imediat ce se va stinge incendiul, vom fi arestaţi. Aşa că–ţi imaginezi cum ne–am simţit când… ei, ştii cum a fost.

Fotografia de acolo, spuse uitându–se pe perete.

Ne–am spus că trebuie să existe un motiv pentru felul în care s–

au schimbat lucrurile. Un scop mai nobil, spunea Jay. Mare rahat, zise disprețuitor. Oricum, am făcut un pact. Nimeni nu trebuia să afle. Nimeni nu avea voie să spună. Niciodată. Ne–am gândit c–o să fie în ordine. Ne–am gândit c–o să meargă aşa.

Brunner părea mulțumit de explicația noastră despre Jones. Oftă şi se uită la Raley. Dar tu ai fost al naibii de încăpățânat şi de competent. Jay a încercat să tragă de timp, dar la problema lui Cleveland Jones n–ai vrut să renunți şi s–o laşi baltă. Ne–ai speriat de moarte. Raley încuviință încet.

— Aşa că ați pus la cale un plan de discreditare a mea.

Britt vru să afle care erau ultimele noutăți din Columbia, dar judecătoarea a insistat să audă mai întâi ce avea ea de spus. În următoarele zece minute, Candy Mellors ascultă raportul dat de Britt, care aproape fără suflare începu cu întâlnirea ei cu Jay şi termină cu felul în care au plecat ea şi Raley din casa procurorului general. Ştiind cât de prețios era timpul lui Candy în acea zi, economisise vorbele, prezentând detaliile cât putea de concis. Încheie spunându–i:

— Eu şi Raley am scăpat ca prin urechile acului de acolo.

Candy se rezemă de spătarul scaunului şi trase adânc aer în piept, de parcă ea ar fi vorbit până atunci.

— Dumnezeule! Acum înțeleg de ce ai ezitat să te predai poliției!

Britt încuviință.

— Unde este Raley?

— Speră să–l convingă pe George Megowan că Fordyce l–a trădat. A luat camera video cu el, în speranța că–l va face pe Megowan să–şi recunoască rolul şi să–l incrimineze pe Fordyce în acelaşi timp.

— Astfel de înregistrări nu sunt recunoscute de tribunal.

— Înțeleg asta, la fel şi Raley. Dar este mai bine să le ai.

— Ai caseta cu Fordyce?

Britt scoase acel mic cartuş din buzunarul pantalonilor şi i–l întinse.

— De fapt, Fordyce nu şi–a recunoscut implicarea. Dar dacă Raley obține confesiunea lui George Megowan, atunci rolul lui Fordyce este dat la iveală şi–l avem pe casetă minținд în privința asta, ceea ce va duce cel puțin la întărirea probelor oricărui

acuzator.

— E un fel de bilanț al pierderilor totale, spuse judecătoarea, clătinând din cap. Sunt uluită de perfidia lor.

— Mai uluitor este că au dus–o aşa timp de cinci ani.

— Bărbatul care a răspuns solicitării lui Cobb Fordyce în dimineața asta, falsul gardian, eşti sigură că a fost în casa lui Jay în noaptea aceea?

— Absolut. Mi–a revenit memoria imediat ce Fordyce a deschis uşa de la intrare şi l–am văzut în prag. Nu–mi amintesc totul cu claritate. Lipsesc segmente de timp, dar mi–l amintesc cu perfectă claritate, pentru că râdea în timp ce partenerul lui mă molesta.

— Te molesta? Nu mi–ai spus asta.

— Nu este uşor să vorbeşti despre astfel de lucruri.

Britt îi descrise acea experiență, ca de la femeie la femeie.

Judecătoarea se încruntă dezgustată.

— Cred c–a fost îngrozitor pentru tine. Eşti sigură că dacă l–ai vedea din nou l–ai putea identifica?

— Fără îndoială.

— Crezi că arăta aşa?

Uluită de întrebarea care părea lipsită de sens, Britt întoarse capul în direcția în care indicase judecătoarea. El intrase în încăpere fără să fie auzit şi stătea cu spatele la uşa închisă, uitându–se la ea cu aceeaşi privire lacomă ca atunci când o violase.

— Britt, spuse judecătoarea, cred că l–ai cunoscut intim pe domnul Smith.

29

George părea să fi ajuns într–o stare de stupoare. Fără ca el să observe, Raley puse videocamera pe marginea biroului şi–l impulsionă.

— Trebuia să pui capăt anchetei mele, aşa că mi–ai făcut înscenarea cu Suzi Monroe.

George răsuflă adânc.

— A fost ideea lui Jay. Două păsări împuşcate cu un singur foc,

te opream să descoperi ce i–am făcut lui Cleveland Jones, iar Jay să aibă drum liber spre iubita ta. Îi făcu semn cu ochiul injectat.

Planul lui a mers, nu? Aşa era Jay al nostru. Toate îi ieşeau.

Raley îşi aminti dimineaţa când se trezise cu fata moartă lângă el, cum Jay îşi băuse calm cafeaua şi citise ziarul de duminică. Uimitor că putea fi aşa de liniştit, după ce sacrificase viaţa unei tinere femei.

— Jay a omorât–o?

— S–a omorât singură.

— El doar i–a dat drogul.

— De fapt, eu şi cu Pat. Răspunsul lui George a fost lipsit de fantezie. Jay trebuia să facă rost de fată, iar noi de droguri. Aşa ne–a fost înţelegerea. Jay a convins–o să–ţi dea drogul. I–a spus c–o să te facă să rezişti toată noaptea şi aproape c–aşa a fost. În cele din urmă, ai adormit. Atunci noi i–am dat ei drogul.

Îndemnată de Jay, ea… suspină din nou. I–a trebuit un moment să se adune şi să continue: Dimineaţa următoare era moartă şi se rezolvase, aşa cum ne promisese Jay. Viaţa ta a trecut de la extaz la agonie.

Noi ne eliberasem. George începuse să stâlcească cuvintele, dar era conştient de ce spunea. Îşi concentrase privirea înceţoşată asupra lui Raley. Cât a durat până ţi–ai dat seama?

— A durat ceva. La început mi–am spus că nu este posibil. Nu voiam să cred că Jay, cel mai bun prieten al meu, putea să–mi facă asta. Nici atunci n–am putut, nu pot nici acum.

— Dar odată ce te–ai prins, n–ai trecut peste asta.

— Nu, n–am trecut.

George oftă.

— Nu pot să spun că eşti vinovat. Probabil că în locul tău, aş fi făcut acelaşi lucru. Sincer să fiu, aş fi preferat să începi cu mine.

Poate George nu era aşa de lucid cum îl credea Raley. Uluit, îi spuse:

— Ce să încep cu tine, George?

— Răzbunarea ta.

— Răzbunarea…

— Am răsuflat uşurat. De când a fost ucis Pat senior pe alee, mi–am tot aşteptat rândul, întrebându–mă cum o să mă loveşti şi când. Ţi–a fost la îndemână să scapi de Jay. A fost chiar poetic,

omule.

Ai folosit–o pe femeia aia şi ai drogat–o, cum am făcut noi cu tine. Foarte deşteaptă chestie. Ne–ai transmit tuturor un mesaj care a făcut unele sfinctere să se contracte, crede–mă. După Jay, am ştiut cu toţii că suntem sortiţi pieirii, că era doar o chestiune de timp.

Chiar Miranda şi Les au fost nervoşi, iar ăştia doi niciodată nu vorbesc aiurea. Dar eu i–am simţit. Sunt la capătul nervilor, întrebându–se dacă relaţia lor va fi dezvăluită, odată cu demascarea mea. Ştii, faptul că avea un soţ puternic, un erou bine ţinut în chingi era paravanul perfect pentru ei. Iar Pat junior era să aibă un atac. Sigur că–i este teamă că s–ar putea să afle toată lumea că e homo, după cum îi este teamă şi de răzbunarea ta.

— George, ce naiba tot spui acolo?

Dar de acum, omul avea mintea înecată în băutură. Întreruperile lui Raley nu–l scoaseră din starea aceasta.

— Un singur lucru nu înţeleg, totuşi. De ce l–ai perforat pe Cobb Fordyce azi–dimineaţă? N–a fost acolo când l–am aranjat pe Jones. El a fost adevăratul erou al incendiului, singurul erou. N–a avut treabă nici cu Suzi Monroe. Ba chiar ţi–a pasat şi o informaţie. Aăa că, de ce i–ai făcut–o? Nu, nu te obosi să–mi raspunzi. La dracu'! Nici nu–mi pasă. Brusc ridică pistolul şi–şi vârî ţeava sub bărbie. Reacţionând instantaneu, Raley se aruncă peste birou şi–l prinse de mână, tocmai când acesta voia să apese pe trăgaci.

Glonţul ricoşă la distanţă şi găuri panelul. Scaunul de birou se prăbuşi pe spate cu amândoi, strivindu–se de un trofeu de vânătoare. Sticla spartă căzu peste ei. Trofeele care atestau capacităţile atletice ale lui George căzură de pe rafturile unde erau expuse. O cupă grea de argint îl lovi tare pe Raley în cap, dar el abia o simţi. Era prins de lupta pentru posesiunea asupra pistolului.

George era mai greu decât Raley, dar mişcările acestuia din urmă nu erau afectate de băutură. Îi smulse lui George pistolul din mână, dar acesta îl lovi cu putere peste ochi. În craniul lui Raley se născu un nou soare sub forma unor explozii de lumină, dar continuă să ţină de pistol.

— Lasă–mă s–o fac! La naiba cu tine! suspina omul. Lasă–mă s–o fac!

— Ai spus că voi patru l–ați aranjat pe Jones. Dar apoi ai spus că Fordyce n–a fost cu voi.

— Dă–mi pistolul. George se smiorcăia, îşi întindea şi–şi flexa degetele spre arma pe care Raley o ținea la distanță.

— Cine a mai fost în acea încăpere, George?

— Te rog, se văita el. Am obosit de toate astea. Vreau doar să mor.

Cu mâna rămasă liberă, Raley îl prinse de guler şi–l smuci până când fețele lor se aflau la distanță de doi centimetri.

— Cine era a patra persoană, George? îl scutură cu putere, făcându–i capul mare să se clatine. *Cine?*

— Desigur, Candy.

Respirația lui Raley ieşi ca o rafală. Se uită la chipul contorsionat şi bronzat, dar nu văzu niciun semn că ar fi fost înşelat pe figura aceea lăsată, nimic, doar mizerie abjectă. Îi dădu drumul de parcă materialul cămăşii lui George l–ar fi pişcat. Când capul lui George atinse podeaua se auzi zgomot de sticlă spartă, dar el păru insensibil la cioburile care–i pătrunseră în scalp. Se răsuci pe o parte, luă poziția fetusului şi continuă să plângă ca un copil.

Candy. Desigur. Apucând strâns pistolul lui George, Raley se ridică în picioare şi se întoarse, gata să se năpustească pe uşă. Dar nu făcu asta, ci se lăsă în jos şi îngheță. Îi văzu în încăpere, cu pistoalele în mână, în poziție de tragere, pe cei doi bărbați pe care–i văzuse parțial îmbrăcați alergând înapoi în camerele lor de hotel. Butch şi Sundance. Aveau amândoi pantalonii pe ei acum, chipurile le erau încordate de furie şi spumegând.

— Lasă pistolul, Gannon! Lasă–l!

Raley se gândi la Britt, pe care o trimisese la duşman, la Candy, presupusa lui prietenă, singura persoană din lume căreia îi încredințase viața sa. Şi pe a lui Britt. O trimisese pe Britt la Candy ca să fie protejată, neştiind până acum că tocmai de ea ar fi trebuit s–o păzească. Era prea târziu s–o mai poată salva. Prea târziu să se mai poată salva. Prea târziu pentru orice. Nu avea absolut nimic de pierdut dacă–şi lua viața ca să scape. Aceste gânduri îi trecură prin minte cu viteza unei comete când strânse degetul pe trăgaci.

Butch strigă:

— Aruncă pistolul! Nu face asta! FBI!

Bărbatul pe care Candy îl prezentase ca domnul Smith intrase în încăpere în aceeaşi linişte, cu aerul său arogant şi amenințător cu care intrase şi în casa lui Jay. Înecându–se, Britt sări în picioare.

Candy începu să râdă încet.

— Văd că–l recunoşti. I s–a ordonat să nu se atingă de tine în noaptea aia şi totuşi mi–ai spus că te–a atins acolo, jos. Pe care să–l cred? îi sună telefonul celular.

Mă scuzați amândoi ca să pot vorbi la telefon?

Judecătoarea îşi scoase telefonul din buzunarul jachetei de la costum şi–l deschise.

În timpul acesta, Britt strigă cât putu de tare că se comite o crimă pentru ca cel care era la telefon s–o audă şi să vină s–o salveze, gândindu–se că cineva dintr–o clădire învecinată ar putea s–o audă în mod miraculos. Simth reacționă numaidecât. Se repezi spre ea şi–i astupă gura şi nasul cu mâna, imobilizându–i brațele pe lângă corp, făcându–i imposibilă orice mişcare.

Încruntându–se la ea, judecătoarea reveni la convorbirea telefonică:

— Da, asta a fost domnişoara Shelley, care încerca să se facă auzită. A avut cineva grijă de ea. Treaba ta este să–l găseşti pe Gannon.

Britt ascultă cu disperare şi teamă cum Candy îi cerea celui care sunase să–l găsească pe Raley şi pe George Megowan şi să–i elimine pe amândoi.

— Fără martori. Faceți tot ce trebuie, dar trebuie să pară că Raley este răspunzător de asta. Şi nu mă dezamăgiți. Ați făcut–o deja în dimineața asta.

Închise telefonul cu un pocnet hotărât şi–l puse la loc în buzunar. Plămânii lui Britt tânjeau după aer.

La o uşoară înclinare a capului judecătoarei, Smith slăbi strânsoarea, permițându–i să respire, dar ținând–o în continuare de bărbie. Ea ştia că i–ar putea rupe gâtul într–o clipă, dacă ar fi vrut. Şopti:

— Nu înțeleg.

— Nu? Ce nu înțelegi? o întrebă Candy.

— Ai fost implicată tot timpul?

— Prin tot timpul înțelegi din ziua incendiului?

Britt încuviință.

— Da. Din ziua aceea când m–a sunat Jay şi mi–a cerut să vin la secția de poliție. El, Megowan şi Wickham interogau un nazist şi aveau nevoie de cineva de la biroul procurorului districtual să–i ajute să–l facă să mărturisească. Fordyce nu era disponibil, aşa că mi–am înşfăcat servieta şi m–am dus.

— Ai fost acolo când Cleveland Jones…

— I–a fost spart capul, da. Deşi niciodată nu ne–a fost clar care dintre ei i–a dat lovitura mortală.

Scena descrisă cu atâta calm de respectata judecătoare o lăsă pe Britt fără replică pe moment.

— Am reuşit să păstrăm secretul, continuă Candy, dar în ultimii cinci ani i–am monitorizat atent pe bărbați. Femeile sunt mai puternice, ştii. Mult mai puternice. Oricum, am fost foarte atentă la…

— Tovarăşii de conspirație, îi suflă Britt.

Candy zâmbi.

— Nu găsesc un cuvânt mai bun. Le–am monitorizat viețile, am vrut să caut semne de schimbare sau de slăbiciune. Când lui Jay i s–a dat acel diagnostic sumbru, a apărut o problemă reală. I–am pus telefonul sub ascultare. A fost bine, pentru că am aflat imediat când ți–a dat întâlnirea. Alertă roşie. Era pe moarte şi se temea să ajungă în iad.

Am ştiut că vrea să se confeseze. Aşa că am pus imediat la cale un plan, ca să mă asigur că secretul nostru nu va scăpa, sau dacă o va face, tu nu ți–l vei mai aminti. Ar fi trebuit să te omor şi pe tine. Acum înțeleg asta. Atunci am crezut că–mi vei fi mai de folos vie. Ai fi fost una dintre multele iubite părăsite, care se săturase de aventurile lui şi l–a sufocat în somn. Planul a fost să te facem pe tine suspecta principală, aşa ca poliția să nu mai investigheze pe nimeni altcineva. Totul s–a desfăşurat conform planului. Zâmbetul ei insidios pieri. Atunci, ai dispărut.

— Raley m–a răpit de acasă.

Surprinsă de afirmația ei, Candy o fixă cu privirea, apoi izbucni în râs.

— Glumeşti! Raley Gannon, care respecta întocmai litera legii?

Te–a răpit?

Britt încuviință.

— Ca să vezi! Anii petrecuți în pădure trebuie să–i fi trezit instinctele primare adormite, spuse judecătoarea amuzată. Făcându–i cu ochiul lui Britt, o întrebă: Şi–a manifestat şi în pat instinctele animalice?

Ştim despre talentele sexuale ale lui Jay, pentru că se lăuda cu ele. Dar întotdeauna m–am întrebat cum stau lucrurile cu Raley. El nu este ca Jay, tipul de bărbat care să vorbească despre calitățile sale. Este un tip puternic, care nu vorbeşte prea mult.

Făcându–i semne cu degetul arătător spre a o necăji, ea zise:

— Am bănuit întotdeauna că sub apele liniştite există curenți puternici. Aşa este?

Britt o privi, încercând ca pe chipul ei să nu se citească nimic, în timp ce se chinuia să urzească un plan de evadare, să găsească o soluție de supra– viețuire.

— Nu eşti de aceeaşi părere? o întrebă judecătoarea. Ei bine. Nu contează. Se uită la ceasul de mână. Trebuie să mă grăbesc. Unde rămăsesem?

— La instinctele primitive ale lui Raley, spuse Britt. Care i–au prins bine când s–a aruncat în râu şi m–a salvat de la înec.

— A, salvatorul! Ăsta este Raley pe care–l cunosc.

De unde ştia că erai în apă?

— Eu…

— Nu contează. Nu am timp de poveşti.

— Îmi cer scuze că am creat o breşă în programul tău foarte plin.

— Fără sarcasm, Britt. Nu te onorează. Judecătoarea făcu o pauză apoi zise: Nu m–a surprins că Raley a ieşit din vizuina sa ca să vină la înmormântarea lui Jay. Având în vedere prietenia lor de o viață. Nu m–a deranjat prea mult să aflu că este acolo, numai că dintre toți doar cu George a stat de vorbă şi ceea ce a insinuat l–a făcut foarte nervos pe George.

Apoi apariția ta a venit ca un şoc. Crezusem c–am scăpat de tine.

— Tu ai interceptat discuția cu avocatul meu?

— Da, i–am ascultat telefonul. Când te–am auzit spunându–i că există o legătură între moartea lui Jay şi incendiul de la secția de

poliție, a trebuit să acționez rapid. Domnul Smith, aici de față, este răspunzător de scufundarea ta în râu.

— Dacă aş fi fost găsită, ar fi părut sinucidere.

— Ăsta a fost planul, dar am lăsat prea multe la voia întâmplării. Am presupus că reuşisem şi n–am ştiut că mai eşti în viață, până ce tu şi Raley nu i–ați făcut vizita acasă lui Pat junior.

— El ți–a spus?

— Imediat după ce ați plecat. Este speriat de mine, vezi tu. Pentru că şi atunci când era în spital cu maxilarul legat cu sârmă l–am prevenit că dacă spune cuiva că am fost în camera de interogare cu Cleveland Jones, voi face dezvăluiri privind homosexualitatea lui, pe care tatăl lui o privea ca pe un blestem şi omorâse un om tocmai ca să–i păstreze secretul. Şi periodic îi aminteam lui Pat junior de acea amenințare, ca nu cumva să creadă că am uitat şi că secretul lui se afla în siguranță la mine. În ziua căsătoriei sale, i–am spus că dacă mă va trăda vreodată, îi voi distruge falsa căsnicie. Când i s–au născut copiii, le–am dus ursuleți la spital şi l–am amenințat că le voi face rău dacă află cineva vreodată că eram acolo când a murit Jones şi a fost incendiat sediul poliției.

— Te–ai făcut ascultată, spuse Britt. El n–a spus nimic.

— Bafta lui!

Cu cât Britt o făcea pe judecătoare să vorbească mai mult, cu atât mai mari erau şansele ei de scăpare.

Dar cum? Smith părea la fel de greu de dat la o parte, ca peretele din spatele ei. Chiar dacă putea să scape de el, nu putea ajunge la uşă. Să meargă înainte?

Încăperea avea o singură fereastră, chiar în spatele lui Candy. Era o foaie continuă de geam, fără cadru de metal sau de lemn. Dar se aflau la ultimul etaj al unei clădiri cu şase etaje. Dacă ar fi putut, printr–un miracol, să scape de Smith, îndeajuns cât să treacă de Candy şi să se arunce pe fereastră, oare ar supraviețui căzând de la o asemenea înălțime?

Probabil nu. Dar nu avea cum să supraviețuiască, oricum, aşa că poate merita să rişte. Dar nu încă. Nu până ce nu avea toată povestea. Să obțină povestea.

Asta era munca ei, de fapt, nu? Raley îi spusese că nu este conştientă de valoarea ei, că ar putea fi un star oriunde. Va face

acest ultim reportaj pentru el.

— În ziua incendiului, cum ai scăpat din clădire? o întrebă.

Judecătoarea izbucni într–un râs zgomotos.

— Jay a pus focul, iar noi l–am lăsat singur pe Jones în încăpere. Eu n–aveam de ce să mă învârt pe acolo, aşa că am plecat. Când mă aflam la un singur bloc distanţă, am simţit miros de fum şi alarma de incendiu a început să sune. M–am alăturat mulţimii de gură–cască, cei care dădeau buzna spre clădire să privească flăcările. Nimeni n–a observat că tocmai plecasem.

— Iar tovarăşii tăi păstrau secretul.

— S–ar fi incriminat singuri.

— I–ai ajutat să plănuiască incidentul cu Suzi Monroe.

— M–am urât că a trebuit să–i fac asta lui Raley.

Sincer. O linie verticală se ivi între sprâncenele ei groase, făcând ca remuşcarea ei să pară aproape credibilă. Când eram copii, s–a purtat întotdeauna frumos cu mine. Nu eram frumoasă, nici măcar foarte populară. El şi Jay mă cam necăjeau, dar Raley nu era aşa de nemilos ca Jay. Raley m–a tratat întotdeauna cu bunătate.

— Şi aşa i–ai răsplătit bunătatea? Stricându–i reputaţia şi distrugându–i viaţa?

Dunga dintre sprâncenele ei dispăru şi ridică din umeri.

— După cum ţi–am spus, Britt, n–am câştigat niciodată vreun concurs de popularitate. Şi trebuia să şi avansez în carieră. Nu, trebuia să fac carieră.

— Chiar dacă asta presupunea uciderea oamenilor, spuse Britt. Cleveland Jones. Suzi Monroe. Pat Wickham senior. Cel puţin presupun că ai regizat şi acea împuşcătură fatală pe alee.

— O luase razna, nu se controla. Mi–era teamă că se va confesa. Ridică din umeri, se uită dincolo de Britt, spre Smith şi spuse: Am făcut ceea ce era necesar.

— Ce–au gândit Jay şi Megowan de acea împuşcătură fatală venită chiar la timp?

— Nu ştiu. N–am întrebat niciodată. Poate au considerat că a fost o chestie teribil de norocoasă pentru ei. Poate că au suspectat c–aş avea legătură cu asta, dar oricum, ne–am prefăcut toţi c–a fost o tragedie şi n–am mai discutat niciodată despre ea.

Încercând să câştige mai mult timp, Britt spuse:

— Aşa că, secretul a rămas intact alţi câţiva ani. Apoi Jay s–a

îmbolnăvit. Te–ai sfătuit cu George despre ceea ce trebuia făcut cu Jay?

Candy clătină din cap.

— George bea prea mult. Nu aveam încredere în el pentru că–i putea spune Mirandei. Aşa că am acționat tot singură. Ei bine, singură, în afară de domnul Smith şi de partenerul său, domnul Johnson.

— Cel care a venit acasă la Fordyce.

— Da, acela. Deşi mă îndoiesc că acela ar fi numele lui adevărat.

— I–ai găsit în paginii aurii? Pe lista lui…

Candy pufni în râs.

— Să spunem că exista o altă clasificare, una subterană. Apar imediat când ai nevoie de ei. Au venit de la St. Louis în ziua în care te–ai întâlnit cu Jay la Wheelhouse.

— Şi în dimineața aceasta, Johnson a răspuns imediat la chemarea lui Fordyce.

— Am ascultat telefonul procurorului general şi l–am auzit chemându–şi asistenta ca să trimită o gardă de la palatul congreselor, ca să te escorteze pe tine şi pe Raley la un hotel. Din fericire, n–a specificat de ce voia să vă țină închişi. Şi am avut noroc, Smith vă aştepta la palat pentru întâlnirea de la ora unsprezece. S–a dus imediat acasă la Fordyce şi a pozat în gardianul solicitat. Britt îşi aminti că Raley îi spusese că ar fi fost capturați înainte de intrarea în palat şi–şi aminti cum explica

Johnson lipsa uniformei. Dar era confuză.

— Vrei să spui că Fordyce l–a luat drept gardă pe Johnson?

— Pentru Dumnezeu, Britt, spuse judecătoarea cu asprime. N–ai înțeles încă? Cobb Fordyce n–a avut nicio legătură nici cu Cleveland Jones, nici cu Suzi Monroe. Tot ce v–a spus ție şi lui Raley a fost adevărat. Zâmbi când lăsă să–i cadă în buzunar acea casetă video mică. Păcat că niciunul nu va mai apuca să vadă înregistrarea ta. Ai imortalizat probabil momentul de vârf al procurorului nostru general. Este cam amar dacă te gândeşti la asta. Va muri…

— Aşteaptă! exclamă Britt. De ce spui că va muri?

— O, Dumnezeule! Cu toată vânzoleala asta, am uitat să–ți spun că Johnson l–a împuşcat pe Fordyce în cap, după ce voi ați fugit. Tu şi Raley sunteți căutați pentru crimă cu premeditare. Britt

ascultă cu tot mai mare îndoială când judecătoarea îi descrise starea medicală precară a lui Cobb Fordyce. Le spusese adevărul! Voise să–i protejeze până când ajungea la esența acestei poveşti urâte. Apoi îi deschisese uşa acestui asasin, trimis de Cassandra Mellors, care urma să–i ia viața.

Candy continuă:

— Adevărata gardă de la palat a ajuns acasă la el şi a găsit–o pe doamna Fordyce în hol, ținand capul procurorului general în poală, țipând isteric. A fost un subiect dramatic de ştiri. Păcat că n–ai putut să–l prezinți tu. Dar tu ți–ai păstrat statutul de celebritate, Britt. Tu şi Raley sunteți noii Bonnie şi Clyde. Chiar dacă Fordyce supraviețuieşte, creierul îi va fi afectat semnificativ. Nimeni nu va şti vreodată că Johnson l–a împuşcat. De acum, probabil că este tratat la fel de eficient ca George şi Raley.

Britt scânci involuntar.

— Asta înseamnă că am întrerupt o poveste de dragoste în floare? întrebă Candy mimând regretul.

Păcat.

Tocmai atunci telefonul ei sună din nou. Îl scoase din buzunarul jachetei. Imediat ce–l deschise, Smith îi astupă din nou gura lui Britt.

— Da? zise Candy în telefon. Ascultă un moment, apoi fața i se lumină de un zâmbet. E o veste extraordinară! Când va suna? Bine. Voi fi acolo. Apoi închise telefonul. Senatul tocmai a votat. Sunt noua judecătoare a tribunalului districtual federal. Spuse aceste vorbe abia şoptit de parcă nu le credea nici ea.

Apoi întâlni privirea lui Britt. Tu mă înțelegi. Mă înțelegi ca o femeie de carieră, Britt. Trăim într–o lume a bărbaților. Am făcut ceea ce trebuia să fac.

Britt îşi smuci capul şi gura i se eliberă din mâna lui Smith. Încercând să–şi păstreze calmul vocii, spuse:

— Nu vei scăpa de asta. Trebuie să ştii. Până la urmă…

— Scuză–mă, Britt. Ador să aud ce crezi tu c–ar putea să mi se întâmple, până la urmă, dar va suna preşedintele să–mi transmită felicitări, în cinci mi– nute, iar presa se adună în biroul meu să relateze evenimentul. Îi zâmbi cu compătimire. Ar fi fost un subiect grozav pentru tine. Îmi pare rău că nu te vei număra printre colegii tăi. Îmi pare sincer rău, pentru că, de fapt, mi–ai plăcut şi ți–am

admirat etica şi stilul de lucru. Numai dacă i–ai fi spus lui Jay că ai alte planuri în seara aceea!

Britt sesiză desigur că se referea la ea la timpul trecut. Inima începu să–i bată tare de teamă.

Dar judecătoarea se simţea în elementul ei când se îndreptă spre uşă şi–i spuse lui Smith în treacăt:

— Lichideaz–o în linişte. Ne ocupăm de cadavru diseară.

Deschise uşa să iasă, dar ieşirea îi era blocată de doi bărbaţi. Când ei dădura buzna, Britt nu avea cum să–i confunde, deşi purtau veste negre, antiglonţ, peste cămăşile sport, strigându–le tuturor să se arunce la podea, înaintând repede cu pistoalele scoase şi identificându–se ca ofiţeri federali. Se năpustiră după ei câţiva ofiţeri SWAT de la poliţie, gata de asalt. În spatele lor se afla Raley, îmbrăcat şi el cu vestă antiglonţ. Smith îi dădu drumul lui Britt. Ea căzu la podea, aşa cum fusese instruită de bărbaţii care fluturau armele. Smith nu căzu la podea, nu rămase nemişcat, ci duse mâna după pistol la spate. Unul dintre ofiţerii SWAT se năpusti asupra lui şi–l doborî, apoi îl puse cu faţa în jos şi–l izbi de pământ, scoţându–i arma din teacă. Un altul, dintre cei în negru, îngenunche lângă Smith şi–i aşeză un genunchi între omoplaţi, imobilizându–i mâinile.

Raley se duse direct la Britt. Ea îi simţi braţele puternice ridicând–o.

— Eşti bine?

Uluită, ea încuviinţă, apoi bâlbâi:

— D… da.

Candy Mellors profera invective la adresa agentului FBI, care o pusese cu faţa la perete şi o percheziţiona.

— Eşti nebun? Trebuie să mă sune preşedintele.

Senatul…

Omul pe care Raley îl poreclise Butch o întoarse cu faţa spre el.

— Preşedintele nu va mai suna cu felicitări, doamnă judecător. A primit un telefon de la şeful meu, cu câteva ore în urmă. Directorul l–a sfătuit să–ţi retragă numirea, spunându–i că îi va oferi explicaţii complete despre activitatea ta criminală. Preşedintele i–a ascultat sfatul.

Candy, cu ochii mari, cu o privire sălbatică, se holbă la el mai întâi, apoi la Raley şi Britt, apoi din nou la agent.

— Dar mi–au aprobat numirea. Asistenta mea tocmai m–a sunat şi…

— Telefonul a fost trucat, ca să acopere sosirea noastră, îi spuse agentul. Nu s–a votat astăzi. Nu se va mai vota. Niciodată. Începu să–i citească drepturile.

Raley încă o susținea pe Britt, mângâindu–i brațul.

— El este cel care ți–a făcut necazuri? o întrebă pe un ton scăzut. Britt îi urmări privirea, care poposi asupra bărbatului cunoscut sub numele de domnul

Smith.

— Da.

Încet, Raley o dădu într–o parte şi se duse direct la el cu paşi mari.

— Raley? zise ea temătoare.

Probabil că aflându–se între cei doi ofițeri SWAT,

Smith se simțea în siguranță. Îl văzu pe Raley apropiindu–se, dar nu făcu decât să îi zâmbească plin de îngâmfare.

În niciun caz nu s–a aşteptat ca Raley să–şi ridice piciorul şi să–l lovească între picioare, o lovitură destul de puternică, încât să–l ridice de la podea cu câțiva centimetri. Urmă o întârziere de o secundă sau două înainte ca omul să intre în agonie. Apoi tot trupul începu să intre în convulsii, țipă ca o fată, căzu în genunchi, apoi cu fața în jos.

— De ajuns, Gannon! urlă Sundance. Înapoi!

Dar Britt nu credea că Raley l–a auzit. Sau dacă a făcut–o, nu l–a luat în seamă, pentru că în loc să se ducă înapoi, se năpusti asupra lui Candy care profitase de acel moment de neatenție, pentru a scăpa de agent. Se aruncă pe fereastra la care se gândise şi Britt ca scăpare şi plonjă prin sticla care se sparse în mii de cioburi. Raley trecu prin ea la o nanosecundă diferență. Britt se uită îngrozită la fereastra spartă.

30

Sărind prin fereastră, Raley ateriză la trei metri dedesubt. Cunoştea această clădire veche, pentru că făcuse aplicații

împreună cu tovarăşii săi pompieri. În acest cvartal de pe strada Broad, una din cele mai vechi din oraş, clădirile erau înghesuite una în alta, părţile lor din spate con– vergeau, formând un labirint de pereţi de cărămidă, iar acoperişurile alcătuiau un fel de cuvertură matlasată din diferite culori. Ştia că doar zece centi–metri separau această clădire de următoarea, iar o săritură de la fereastra etajului şase l–ar fi făcut să aterizeze pe acoperişul acesteia.

Materialul acoperişului era vechi şi spongios şi–i uşură aterizarea, dar nu se dovedi un reazem bun, când vru să se ridice. Candy deja se balansa, atârnată de marginea acoperişului, când el o strigă.

— Opreşte–te, Candy. Vreau să vorbim.

Ea se întoarse, aşezându–şi spatele într–o adâncitură pe care el o ştia acolo jos la cincisprezece metri, mai mult sau mai puţin.

— Nu avem ce discuta.

— Avem chiar foarte multe.

Agentul FBI îi făcuse favoarea s–o încătuşeze: cu mâinile în faţă, nu la spate. Raley văzu că mâinile îi sângerau de la cioburile geamului. Avea cioburi şi în păr. Când aterizase pe acoperiş, îşi rupsese ciorapii şi genunchii îi erau răniţi. Nu părea conştientă de aceste răni.

— Nu mai am ce spune, Raley. Ştii tot. Ce ţi–a scăpat ţie, ştie prietena ta. Ezită, apoi spuse: într–un fel, îmi pare bine. Pentru tine. Pentru ea. Meriţi câteva momente de linişte după tot ce ţi–am făcut.

— De ce ai făcut asta, Candy? Cum ai putut?

— Pentru că… la naiba, Raley, nu te mai opreai cu întrebările despre acel blestemat incendiu. Şi acel nazist. Ca să nu te omorâm şi pe tine, trebuia să facem ceva. Nu te–ai fi oprit.

— Nici tu nu te–ai oprit, spuse el calm. I–ai omorât pe toţi. Pat senior. Jay. Prietenul tău, Jay.

Ea se forţă să–i zâmbească.

— Odată ce am intrat în asta, a trebuit să mă protejez, să–mi protejez cariera.

— Poţi renunţa acum. Nevrând s–o facă să sară, el se apropia cu câte doi centimetri şi jumătate la fiecare mişcare, dar fără gesturi sau mişcări ameninţătoare.

Privirea ei fu atrasă de ceva aflat în spatele lui.

Se uită şi el peste umăr. Cei doi ofițeri SWAT ieşiseră şi ei pe aceeaşi fereastră şi ajungând pe partea laterală a clădirii, se ghemuiseră lângă peretele exterior, cu puştile îndreptate spre Candy.

— Nu trageți! le strigă Raley. Niciunul nu se mişcă, dar nici nu coborâră puştile. Lăsați–mă să discut cu ea, îi rugă pe un ton mai blând. Întor– cându–se spre Candy, îi spuse: Nu le da satisfacție acestor indivizi. Predă–te. S–a terminat.

— Ei nu cred asta, spuse ea privind în jos peste umăr.

El nu putea să vadă peste marginea acoperişului ce se petrecea dedesubt, dar îşi putea imagina. Auzea poliția care le striga trecătorilor curioşi să se ferească.

Sirenele anunțau sosirea vehiculelor de intervenție.

Reporterii şi cameramanul căutau locuri mai avantajoase din care să transmită reportajul.

Confirmând ce ghicise Raley, Candy spuse:

— Nu este tocmai subiectul de ştiri pe care l–am plănuit pentru astăzi.

Raley auzi zgomotul cizmelor în spatele său şi ştiu că ofițerii SWAT se apropiaseră în secret, dar ei nu trăgeau. Îi mai dădeau puțin timp s–o convingă să nu sară. Dar cât va mai dura până ce o vor grăbi? Cât va mai dura până ce ea va decide să pună capăt discuției lor în condițiile impuse de ea?

— De la numirea de către preşedinte, uite unde am ajuns, murmură ea.

— Îmi pare rău că ai ajuns aşa, Candy.

Ea se întoarse cu o privire disprțuitoare.

— Nu cred.

— Ba da, Candy îmi pare rău. Îmi pare rău de tot pentru ce s–a întâmplat, începând cu Pat junior atacat în parc, victima unei explozii de ură.

Zgomotul puternic de motoare îi avertiză de apropierea unui elicopter. Ea privi peste acoperişuri, observă elicopterul care cobora, apoi alți ofițeri SWAT care luau poziție pe acoperişurile vecine.

Se întoarse înapoi spre Raley, tocmai când acesta se opri pe loc. Folosindu–se de faptul că atenția ei fusese distrasă, se îndreptase

cu paşi mici spre ea şi acum se afla la doar doi metri distanță, fiind aproape s–o atingă.

— Nu am cum să mai scap, nu–i aşa, Raley?

El scutură din cap şi îndrăzni să mai facă un pas.

— Nu, dar nu trebuie să mori.

— Nu, văd că trebuie s–o fac. Tot ce m–am străduit să realizez până acum s–a dus. Aşa că, la ce bun?

Şi cu aceasta se lăsă pe spate.

Raley se năpusti spre ea. Osul brațului stâng îi trosni când aterizã cu toată greutatea pe marginea acoperişului. Durerea îl făcu să țipe. Sau a fost un strigăt de bucurie, pentru c–a reuşit s–o apuce pe Candy de brațul stâng. Cu toată durerea din umăr, o ținu strâns de mână. Se uită peste marginea acoperişului şi o văzu dând din picioare în aer, lovind peretele de cărămidă, încercând să–şi elibereze mâna.

— Dă–mi drumul, Raley, îi strigă. Pentru Dumnezeu, dă–mi drumul!

Ofițerii SWAT îl flancară. Unul dintre ei lăsă jos arma şi întinse mâna spre brațul lui Candy.

Dar nu ajunse la ea. Tot Raley trebuia s–o țină.

Tăieturile de pe mâna ei o făceau să alunece din cauza sângelui, imposibil să se țină şi cu toate astea el reuşi să n–o scape.

— Raley, te rog, gemu ea, dublându–şi eforturile de a se elibera.

Pielea ei plină de sânge mai alunecă o fracțiune de centimetru din palma lui. Umărul îl ardea din cauza efortului de a o ține. Brațul stâng era de nefolosit, durerea din el fiind tot mai intensă. Dar strânse din dinți şi o ținu în continuare.

— Dă–mi drumul! țipă Candy. Ți–am nenorocit viața, prostule!

În acel moment el nu se putea gândi la un motiv care să–l facă să nu deschidă palma.

Privirile li se întâlniră. În ochii ei văzu disperarea pe care o simțise el când viața i–a fost distrusă de uneltirile ei. Mânată de o singură ambiție, ea îi distrusese viața şi pentru un interval de timp îi zădărnicise toate speranțele. Îi înfruntă privirea, uitându–se direct în ochii ei, în timp ce mâna ei aluneca, aluneca, încet din strânsoarea lui.

Agentul special Miller de la FBI spuse:

— Cred că asta a fost. Aşteptă apoi în tăcere confirmarea partenerului său, agentul special Steiner, care înclină din cap în semn de aprobare.

Miller, cel pe care–l numiseră Butch, închise videocamera.

— Îți mulțumesc, domnule Gannon. Apreciez bunăvoința dumitale de a o face în seara asta. Putea aştepta până mâine.

— Am vrut să se termine odată, spuse Raley.

— Domnilor? Miller se întoarse spre detectivii Clark şi Javier, care fuseseră invitați să asculte depoziția lui Raley. Nu schimbaseră mai mult de zece cuvinte între ei în timpul acesta.

Clark întrebă:

— Când vom obține o copie a înregistrării video?

— Mâine la prima oră, răspunse Miller.

Javier se ridică şi fără o vorbă se îndreptă spre uşă. Clark îi salută scurt şi–şi urmă partenerul.

— Nemernicii, rosti Raley şoptind în barbă.

— Sunt deranjați ori de câte ori intervenim în cazurile lor, spuse Miller părând neafectat de grosolănia detectivilor.

Raley se întrebă ce–ar gândi cei doi agenți federali de poreclele date de el. Ciudat, fiecare se potrivea persoanei, sau cel puțin aşa cum fusese prezentată perechea în film. Dintre ei, Miller era mai uşor de abordat. Steiner era mai sinistru. Avea privirea foarte ageră şi părea să nu–i scape nimic.

Dacă ar fi lucrat singur, ar fi putut cu uşurință să provoace o reacție puternică.

Steiner îl studiase atent pe Raley în ultimele minute. Îi spuse:

— Nu arăți prea bine.

Raley ştia că aşa era. Erau retraşi într–un birou mic al FBI–lui, de pe strada Meeting, la câteva clădiri distanță de locul unde se petrecuseră acele evenimente dramatice.

Înainte de începerea acelui interogatoriu exhaustiv, se zărise în treacăt în fereastră. Pielea lui căpătase un aer bolnăvicios. Brațul stâng îi era în ghips, legat cu o eşarfă, palmele îi erau scrijelite de când aterizase pe acoperiş şi avea tăieturi pe față şi pe brațe de la fereastra spartă. Iar George Megowan îi învinețise un ochi, pe care–l simțea umflat şi dureros. Nu mai semăna nici măcar cu bărbatul care fusese cu o săptămână în urmă, dar nu toate transformările

erau rezultatul chinurilor fizice din acea zi. Toate acestea mergeau chiar dincolo de tunsul bărbii şi al părului. Adevărata sa schimbare era interioară. Se lega de rezolvarea celor întâmplate cu cinci ani în urmă. Şi se legau foarte mult de Britt care stătea lângă el, aproape, atenta la slăbiciunea lui trupească, atentă la tot.

— Rezişti? îl întrebă îngrijorată.

— Da. El îi strânse uşor mâna pe care o ţinuse în timpul declaraţiilor. Vorbise aproape trei ore în videocameră, spunându–le agenţilor FBI şi celor doi detectivi ai poliţiei întreaga poveste, repetând ce le relatase pe scurt pe drumul de la conacul lui George Megowan.

Acolo, în biroul lui George, îi luase câteva secunde să realizeze că acei doi bărbaţi pe care–i luase drept asasini erau de fapt, agenţi federali. Lăsase jos, aşa cum fusese instruit, pistolul lui George, dar se asigurase că ei înţeleseseră într–un timp foarte scurt că judecătoarea Candy Mellors fusese cea care instigase la multe crime, pe care află cu surprindere că ei le cunoşteau deja şi că viaţa lui Britt era în primejdie iminentă.

Reacţionând rapid, Steiner se oferise să aştepte apariţia altor ofiţeri care să–l ia în custodie pe George. Între timp, Miller se grăbise în oraş şi pe drum anunţase poliţia despre situaţia de criză şi coordonase operaţiunile care să–i pună capăt, sperau ei, fără victime. Raley insistase să meargă cu Miller, spunându–i că–l va urma cu maşina sa, dacă agentul refuza să–l ia cu el. Miller cedase. În timpul acelui drum care–i păruse agonizant de lung,

Raley îi prezentase o variantă prescurtată a confesiunii lui George.

În ultimele o sută optzeci de minute îi dăduse detalii, oferind răspunsuri la multele întrebări ale agenţilor. Miller avu o altă întrebare:

— Cum ai ajuns să–ţi uneşti forţele cu domnişoara Shelley?

— Am răpit–o.

Miller şi Steiner se priviră, ridicând din sprâncene.

— Vreţi să dezvoltaţi subiectul, domnişoară Shelley? o întrebă Steiner.

— Este relevant?

— Dumneavoastră să–mi spuneţi, răspunse agentul. Este?

— Nu.

Cei doi agenți se priviră din nou. Steiner ridică din umeri. Întrucât Raley şi Britt stăteau umăr lângă umăr, coapsă lângă coapsă, Raley se îndoia că agenții îl vor aresta pentru comiterea acelui delict federal.

— Am o întrebare pentru tine, spuse Raley. Abia aştepta să scape din locul acela. Brațul îi zvâcnea, din cauza ochiului îl durea tot capul, avea mare nevoie de altă pastilă, dar nu voia să se termine această întâlnire până când agenții nu primeau toate răspunsurile, iar el pe ale lui. Nu voia să se trezească a doua zi temându–se de altă rundă de întrebări şi răspunsuri.

— Cum s–a implicat FBI în toate astea?

Miller îi explică.

— Se fac investigații de rutină când este numit un judecător la tribunalul federal districtual. Dosarul Cassandrei Mellors este impresionant, chiar demn de respect şi de aceea a fost nominalizată la început.

Nimeni nu s–a aşteptat să găsească ceva în neregulă.

— Dar unul dintre analiştii noştri de date, foarte isteț, ne–a adus în atenție faptul că numele ei a fost legat tangențial de investigarea morții lui Suzi Monroe. De acolo am aflat de incendiu, de eroi şi de ancheta privind incendiul şi legătura cu supradoza letală administrată acelei fete. Am aflat că la un an de la incendiu, unul dintre acei eroi a fost împuşcat fatal pe o alee şi cazul a rămas neelucidat. Astfel că aveam acum două morți misterioase şi, interesant, erau implicate aceleaşi persoane. Era din nou tangențial, dar ne–am gândit că e ciudat. Aşa că am săpat ceva mai adânc şi i–am cercetat pe Jay Burgess şi George Megowan în paralel cu judecătoarea Mellors.

— De asta erați în seara aceea la Wheelhouse.

Miller încuviință ce spusese Britt.

— Ştiam că Burgess era bolnav şi nu mai avea de trăit mult, dar îl țineam sub supraveghere în acelaşi timp. L–am urmărit în bar. V–ați întâlnit, păreați potriviți, ați plecat împreună spre casa lui. Întristat, se uită la Raley. Eu şi Steiner ne–am spus că tipul merita să–şi petreacă timpul cu o femeie frumoasă, aşa că am oprit supravegherea pe timpul nopții.

Raley simți cât de mult regretau cei doi decizia luată.

Britt îi întrebă:

— După ce Jay a fost ucis, de ce n–ați informat poliția locală că făceați o investigație?

— Păi… începu Steiner. Din cât am aflat, a fost o ceartă între îndrăgostiți şi l–ai asfixiat, aşa cum a bănuit poliția. A fost sub jurisdicția poliției, omuciderea lor, ancheta lor. Şi nici nu voiam să ne facem cunoscută implicarea. Dacă judecătoarea Mellors era implicată, nu voiam să simtă că este investigată ca să înceapă să–şi acopere urmele. Iar Burgess era polițist. Bărbații în albastru sunt uneori hazlii când încearcă să–i protejeze pe ai lor, chiar pe cei morți. Dacă au crezut că noi, federalii, sateliții lor artificiali, încercam să–l bănuim pe unul dintre eroii lor de conspirație, crezi c–ar fi cooperat?

— Dar apoi ai dispărut, spuse Steiner. Asta ne–a descumpănit.

— N–ați presupus c–aş fugi să scap de arestare? întrebă Britt.

— Ne–a trecut prin minte, desigur, dar te cercetasem destul de bine. Erai sinceră. Nu păreai genul care s–o şteargă, dar mai ales care să asfixieze un bărbat.

— Mulțumesc pentru asta, spuse ea.

— Sincer, ne–am temut de ce era mai rău, spuse Miller. Ne–am temut că te–a scos cineva din peisaj pentru totdeauna.

— Eu eram printre suspecți? întrebă Raley.

Niciunul dintre agenți nu acceptă provocarea, dar el nu se lăsă oprit. Ați venit să mă căutați când a dispărut Britt. De ce? De ce mi–ați percheziționat cabana? El şi Britt recunoscuseră deja că–i văzuseră acolo.

— Voiam să discutăm cu voi despre vechii voştri prieteni, Jay şi Candy, să vedem ce simțiți față de ei.

— Pe dracu'! pufni Raley. Dacă ați fi vrut doar să discutăm, ați fi rămas până apăream.

Prins pe picior greşit, Miller roşi. Steiner tuşi semnificativ, cu palma la gură.

— Ei bine, am suspectat c–ai putea avea legătură cu moartea lui Jay Burgess.

— Şi cu dispariția lui Britt, spuse Raley.

Steiner încuviință.

— Şi asta. După tot ce–am citit şi am auzit, ne–am imaginat că ai vrea să te răzbuni pe toți, inclusiv pe domnişoara Shelley. Aveai toate motivele, iar noi am vrut să verificăm ce ocazii ai avut.

— Aţi avut mandat de percheziţie în ziua aceea?

— Nu, dar am avut principalul motiv ca să intrăm.

— Care a fost acela?

— Ne–am uitat pe fereastră şi am văzut haine de femeie împrăştiate pe pat. Haine noi. Unele din acestea încă în pungile de cumpărături. Niciuna din cercetările noastre nu semnala că aţi fi inclus recent o femeie în viaţa dumneavoastră. Aşa că văzând hainele, ne–am gândit c–ar fi mai bine să intrăm şi să verificăm.

Amuzat, Steiner spuse:

— S–a dovedit c–am fost inspiraţi. Aţi răpit–o.

Raley se uită la Britt care–i zâmbi, apoi li se adresă agenţilor:

— Imediat ce Raley mi–a explicat despre acea înscenare cu Suzi Monroe, care s–a folosit şi în cazul meu şi al lui Jay, am format o alianţă ca să ajungem la miezul problemei.

— Şi noi ne–am imaginat că poate v–aţi unit forţele, spuse Miller. N–am văzut semne că ar fi avut loc o luptă acolo. Iar dacă un bărbat plănuieşte să ucidă o femeie, nu–i cumpără lucruri mai întâi.

Britt a spus:

— Am fi explicat tot dacă aţi fi rămas şi v–aţi fi legitimat. De ce aţi plecat? Camioneta lui Raley era acolo, ştiaţi că trebuia să fim pe aproape.

— Înmormântarea. Trebuia să ne întoarcem la timp. Voiam să vedem cine a apărut, să apreciem reacţiile şi altele. Miller se uită pieziş la Raley, iar pe faţă îi rămăsese o bucăţică de ou. N–am ştiut că ne–aţi observat până când n–aţi părăsit cimitirul şi a fost evident că vă ştiaţi urmăriţi. Apoi se uită la Britt.

Drăguţă farsa cu anvelopele.

— Mulţumesc.

— Când aţi ieşit din camerele voastre şi aţi început s–o urmăriţi, de ce nu v–aţi identificat ca fiind de la FBI?

— Ne–aţi fi crezut, aţi fi ridicat mâinile în sus şi v–aţi fi predat? întrebă Miller.

Raley zâmbi, amintindu–şi cum, o alergase pe Britt, îmbrăcat doar în lenjeria intimă:

— Nu.

— Am strigat FBI, spuse Steiner, dar aţi scos pistolul. Nu aveam actele de identitate, nici arma, nimic cu care să vă conving şi

pistolul era îndreptat asupra noastră.

— Din fericire n–am tras.

— Da, din fericire. Şi astăzi la fel.

Amintindu–şi cum se confruntase cu ei în biroul lui George, Raley îl întrebă:

— Ce–a păţit George Megowan?

— Pai, avem caseta cu declaraţia pe care i–aţi luat–o, dar un avocat bun o va contesta. Cu excepţia acelei brichete, celelalte dovezi nu sunt convingătoare. El are foarte mulţi bani, aăa că şi–ar putea cumpăra achitarea.

— Sau poate îşi va susţine în continuare declaraţia, cugetă Steiner cu voce tare.

— De ce ar face–o? întrebă Miller.

Raley ştia motivul. George prefera închisoarea iadului pe pământ pe care–l trăia alături de Miranda şi Les. Oricum, situaţia lui era patetică.

— Pat Wickham spunea că va susţine afirmaţiile lui Raley, spuse Miller.

— Nu se mai teme că judecătoarea Candy Mellors n–o să–l mai plătească, spuse Britt. L–a făcut să trăiască cu teamă pentru el şi familia sa.

În declaraţia sa, Raley relatase cum el şi Britt îl opriseră pe Pat junior în afara barului pentru homosexuali şi recunoscuse că–i văzuse acolo pe agenţi. Miller a explicat că ei acţionau pe baza aceloraşi presupuneri că Pat îşi ascundea orientarea sexuală şi a secretul lui era oarecum legat de celelalte evenimente.

El şi familia sa fuseseră localizaţi la o staţiune cu lac din Arkansas. În prezent, el era arestat, fiind acuzat de obstrucţionarea justiţiei. Lui Raley îi păru rău de fapt pentru el şi spera că dacă va fi condamnat, judecătorul milos nu–l va trimite la închisoare. Raley simţea mai multă milă pentru soţia tânărului şi pentru copii, care erau poate singurele persoane nevinovate în toată afacerea. Vieţile lor vor fi afectate de scandal; nu puteau evita asta.

— Johnson a fost arestat pe drumul spre casa lui Megowan, îi informă Miller. El şi Smith sunt bine cunoscuţi biroului federal sub diferite nume. Au scăpat ani întregi de amenzile radarului, fiind protejaţi de persoane influente pentru care făceau treburi

murdare. Ne bucurăm că am pus mâna pe ei.

Niciunul nu va mai sta în libertate vreo zi.

— Cel puțin Johnson nu va avea trecută moartea lui Cobb Fordyce pe CV, spuse Britt.

Un purtător de cuvânt al spitalului îi anunțase mai devreme că starea procurorului general se îmbunătățise. După operația pentru scoaterea glonțului, devenise conştient. Își recunoscuse soția şi chiar numele acesteia. Doctorii erau rezervați, dar optimişti. Rămânea de văzut cu ce probleme va rămâne, dar cel puțin era în viață şi deocamdată stabil.

— În ceea ce o priveşte pe Cassandra Mellors…

Steiner făcu o pauză şi îl privi semnificativ pe Raley înainte de a continua. Rănile superficiale i–au fost tratate, dar doctorii sunt îngrijorați în privința psihicului ei. Este ținută sub observație la spital.

Pentru a se evita sinuciderea. Are un gardian afară la uşă, o asistentă şi o femeie–polițist în cameră.

Raley încuviință.

O tăcere grea se lăsă. În cele din urmă a fost întreruptă de Miller:

— Nu te–ar fi acuzat nimeni, nici nu te–ar fi criticat, domnule Gannon. Ofițerii SWAT ar fi atestat eforturile dumitale de a o salva. Spuneau că deşi ai riscat foarte mult, ai refuzat să–i dai drumul.

— Nu i–ar fi dat drumul niciodată, spuse Britt.

Raley o privi. Ochii ei erau catifelați şi umezi. Nici într–un milion de ani.

Raley simți un nod în gât din cauza emoției provocate de felul în care îl înțelegea Britt. Nu i–ar fi dat drumul la mână lui Candy ca s–o trimită astfel la moarte; mai degrabă şi–ar fi dezvoltat aripi să zboare de pe acoperiş. Astfel c–o ținuse aşa cu orice risc, luptând împotriva gravității şi a propriilor limite fizice ca să țină strâns mâna ei care aluneca şi treptat, s–o tragă în sus pentru ca ofițerii SWAT să–i prindă brațele şi s–o ridice în siguranță înapoi pe acoperiş.

Şi s–o aresteze.

— Mult curaj ai avut să sari după ea pe fereastra aia, observă Miller.

— N–a fost niciun curaj. Raley îi spuse că ştia clădirea. Ştiam că

dacă sar pe fereastra aceea, nu am cum să cad prea jos.

— Ei bine, totuşi… zise Miller. N–a mai sărit nimeni prin ea. O altă tăcere scurtă, apoi el se ridică repede şi se prefăcu a cauta ceva prin teancul de dosare. Asta este tot deocamdată. Acei detectivi ar putea să vrea să–ți ia altă declarație. Probabil vei fi citat să depui mărturie în procesele ce vor urma. Dar în ceea ce ne priveşte, noi am terminat de acum. Du–te acasă. Odihneşte–te, înainte să cazi din picioare.

Cu un efort, Raley se ridică. Britt îl sprijini când dădu mâna cu Miller.

— Mă bucur că nu te–am împuşcat.

Agentul zâmbi.

— Şi eu.

Steiner se oferi să–i ducă oriunde ar fi vrut şi ei acceptară. Dar când ieşiră din clădire, agentul se trase înapoi şi exclamă:

— Ce minune mai e şi asta?

31

Stând în curbă în fața Frankensteinului, se afla Delno Pickens. Se încălțase cu pantofi pentru această călătorie la oraş, dar îşi legase o singură bretea de la salopetă, astfel că aproape toată partea de sus a corpului îi era expusă. În lumina felinarului de pe stradă, părul alb ca de lână îi crea o aură ciudată.

Raley înțelegea foarte bine uimirea lui Steiner.

— E prietenul meu.

— Al nostru, spuse Britt.

Delno îl studie pe Steiner din cap până în picioare când se apropiară cei trei. Pufni disprețuitor văzându–l pe agent, apoi scuipă sucul de tutun într–un şanț.

Raley îl întrebă:

— Ce Dumnezeu cauți aici, Delno?

— Am venit să arunc totul în aer. Am văzut la televizor cum vă escortau agenții federali de la urgență. Îi mai aruncă o privire otrăvită lui Steiner şi pufni disprețuitor.

— Nu suntem arestați, îi explică Raley, spunându–i că dăduseră doar declarații. Am terminat şi plecăm spre casă.

— Ei, atunci e bine, spuse Delno. Pot să vă duc eu.

Raley ezită, apoi zise:

— Mulțumesc. Ar fi grozav.

Steiner nu părea prea încântat să–i lase pe mâna lui Delno. Raley îl asigură că bătrânul arăta mai ciudat decât era în realitate.

— De fapt, e inofensiv.

Agentul dădu mâna cu fiecare şi le dori noroc, părând convins de ce spune, apoi se întoarse la clădire.

Raley o ajută pe Britt să urce pe locul pasagerului, după care urcă şi el, spunându–i încet:

— Ține–te bine.

Britt îi dădu adresa casei ei lui Delno, apoi ea şi Raley îl puseră la curent cu evenimentele din ultimele zile. Raley conchise spunându–i vecinului său că tot ce începuse cu cinci ani în urmă se terminase în sfârşit şi acum era de domeniul trecutului, unde trebuia să şi rămână.

Delno mormăi:

— Bine. Poate o să fi ceva mai binedispus.

În pofida acestei observații, Raley ştia că Delno împărtăşea bucuria şi uşurarea lui că în cele din urmă totul se terminase. La fel şi părinții lui. Îi sunase în timp ce aştepta să–i fie fixat brațul rupt, temându–se că vor auzi ştirile chiar de acolo din Augusta şi se vor îngrijora. Le spusese că avea multe de povestit, dar concluzia era că el fusese răzbunat, iar cei responsabili de moartea lui Suzi Monroe vor fi pedepsiți. Mama plânsese. I se păruse că şi tata se înecase de câteva ori.

Când au întors spre strada lui Britt, au răsuflat uşurați că nu erau reporterii la uşa ei. După ce Raley făcu această observație cu voce tare, ea replică:

— A fost o zi plină de ştiri. La început Forydce, apoi judecătoarea Mellors. Arestarea lui George Megowan. Eu n–am prezentat interes.

Când Delno a ieşit din vehicul şi a ajutat–o să coboare, i–a spus:

— Nu este cazul să fi modestă. Am auzit că vei da un interviu dimineață.

— Am acceptat invitația, dar numai dacă sunt satisfăcute anumite condiții.

— Ei bine, vei avea un spectator.

Britt îi luă ambele mâini în palmele sale, apoi se aplecă şi–l

îmbrățișă.

— Mulțumesc pentru drum, Delno. Mulțumesc pentru tot.

El își scoase pălăria turtită de pai de pe cap şi şi–o duse în dreptul inimii.

— A fost plăcerea mea.

Apoi arătă spre eşarfa care–i susținea brațul lui

Raley şi întrebă dacă se va face bine.

— Doctorul a spus că este o ruptură fără prea mari probleme şi că se va vindeca în câteva săptămâni.

— Mare minune că n–ai murit. Să sari de pe fereastra aia! A naibii chestie! Scuipă din nou şi–şi şterse gura cu dosul palmei. Te mai întorci?

— La cabană?

— Acum că eşti mare vedetă, am crezut c–o să te muți, să părăseşti zona.

Raley era emoționat. Văzuse dincolo de aerul spinos al vecinului său şi ştia că bătrânul îi va duce lipsa dacă s–ar muta de acolo.

— Nu scapi de mine. O să mă întorc. Iar cât sunt plecat, nu mai pune capcane pe unde ştii că voi călca.

Gura lui Delno era maronie şi murdară de tutunul pe care–l mesteca mereu, dar zâmbea din suflet. Urcă la loc în ciudățenia aceea de vehicul şi după o duzină de scrâşnete, huruieli şi zăngăneli, porni hurducăind pe stradă.

Raley, prea epuizat ca să se mai mişte, o urmă pe Britt pe drumul spre casă. După ce uşa de la intrare a fost încuiată şi obloanele lăsate a întrebat–o:

— De unde ştia Delno că vei fi la televizor dimineață?

— Din momentul în care am fost de acord cu interviul, postul i–a făcut publicitate toată după–amiaza şi seara.

— Ce condiții ai pus?

— La început, scuzele publice ale directorului postului pentru că m–a concediat când eram nevinovată. Apoi, să–mi dea vechea slujbă înapoi, dar cu o creştere substanțială de salariu. Programe speciale prelungite nu mai puține de trei pe an, la alegerea mea. Un birou şi asistenți personali. Şi totul în scris.

Raley începu să fluiere.

— Da' ştiu că eşti dură!

Ea îi zâmbi dulce:

— Dețin controlul.

— Puteai să–ți fixezi tu salariul. După o pauză strategică, adăugă: Oriunde.

— Probabil, dar…

— Ți–e teamă de eşec?

— Nu. După ziua de azi cum m–aş putea teme? întrebă ea cu blândețe. Adevărul este că nu vreau să plec din Charleston. Mă simt ca acasă aici şi cred că pot face treabă bună. Îşi aplecă capul şi–l privi.

— Dar tu? Şeful pompierilor a venit la urgență când erai sub îngrijire. După câte spuneau cei cu care am vorbit mai apoi…

— Întotdeauna după un subiect bun, nu?

— … cerea insistent să discute cu tine. Ai refuzat să–l vezi. De ce?

— Cred c–am vrut să fiu curtat şi eu. Să–l las să fiarbă câteva zile, apoi să fiu de acord să–l întâlnesc.

— Şi dacă–ți oferă vechea slujbă?

— O să–l refuz.

Zâmbetul ei se încheie.

— Oh!

— Vreau să obțin promovarea promisă. Locul lui Brunner a fost luat după moartea lui de un alt veteran, dar şi acela se pregăteşte să iasă la pensie. Vreau să fiu făcut inspector senior pe întregul departament, pe fiecare secție de pompieri, pe tot oraşul.

— Oh, repetă ea de data asta pe alt ton.

— Aş putea face şi eu treabă bună aici.

— Cred.

Îşi zâmbiră, apoi ea se lăsă îmbrățişată, iar el o prinse cu brațul drept de mijloc şi o trase spre el. Ea îşi înlănțui brațele după mijlocul lui. El îi şopti la ureche:

— Nu mă doare chiar aşa de tare. Strânge–mă la piept cu putere.

Şi ea îl strânse, şoptindu–i:

— Vreau să te simt, să te miros, să mă conving că eşti aici. Era o oarecare uimire în glasul ei când continuă: Te cunosc de câteva zile doar. Dar când ai sărit pe fereastra aceea mi s–a oprit inima. Poți să–ți imaginezi…

— Nu trebuie s–o fac. Ştiu. Am simțit acelaşi lucru când am

realizat că te–am trimis exact la cea care voia să te omoare. Dacă ți se întâmpla ceva, aş fi preferat să mă împuşte agenții federali. Îi ridică încet capul, i–l dădu pe spate şi–i atinse buza de jos cu buricul degetului. Au trecut doar câteva zile?

— Chiar dacă ți se pare imposibil.

Toate emoțiile trăite în ziua aceea s–au descătuşat când s–au sărutat. A fost un sărut profund, care nu se mai termina. Când în cele din urmă s–au despărțit, se doreau cu înfrigurare şi–şi aminteau de noaptea precedentă. El îşi drese glasul.

— Britt, noaptea trecută…

— Ştiu.

— N–ar fi trebuit s–o fac.

— N–ar fi trebuit s–o facem.

— Mai ales după ce am făcut atâta tapaj prima oară.

— Erai scrupulos.

— Am fost un ticălos.

— Un fel de ticălos, spuse ea cu un zâmbet blajin.

Dar noaptea trecută a fost altceva. A fost ceva cuvenit.

— A fost grozav.

— Aşadar nu… nu regreți?

— Dumnezeule, cum aş putea? zise el cu glasul încărcat de dorință.

Se trezise ținând–o în brațe pe Britt şi, o vreme, apropierea ei a fost de–ajuns. Dar plăcuta presiune a trupului ei vârât în pântecele lui, moliciunea sânilor ei sub mâinile lui au dus la reacția aşteptată.

Dorința lui a trezit–o. Ea s–a mişcat. Ridicându–i mâna la gură, i–a sărutat palma, i–a supt degetele încet, apoi i le–a coborât spre sfârcuri. Cu atingeri extrem de uşoare, le–a făcut să se ridice, iar pe ea să–şi țină respirația. Britt s–a frecat de el, într–o invitație tăcută.

El era dur şi greoi, aproape să explodeze. Voia s–o mângâie doar cu vârful. Dar când o atinse, era atât de pregătită, de caldă, de umedă. Când o pătrunse, îl învăluise cu căldura ei şi, o vreme, niciunul nu ştiu cât, făcură dragoste cu mişcări foarte simple, legănându–se cu mişcări line ca de surf.

El se retrase doar ca s–o întoarcă pe spate, înainte de a o pătrunde din nou, mai profund. Abia se mişca, nici nu voia să se

mişte pentru că ea îl strângea atât de tare, încât pulsațiile trupurilor lor, al lui în al ei, o duseră la orgasm. El îi strânse coapsele cu mâinile şi simți fiecare contracție dulce.

Nefiind protejat, ştia că ar fi trebuit să se retragă, dar se abandonă plăcerii. Şi nu numai plăcerii, ci şi nevoii de a se contopi cu ea în cel mai simplu mod cu putință. Ea îşi ridică bazinul ca şi cum ar fi vrut să primească mai mult, mâinile ei de pe spatele lui erau grăbite, nu aveau astâmpăr şi înțelegând ce implica asta, el o pătrunse şi mai tare. Şi mai profund.

Când se termină totul îşi strecură limba în gura ei şi se sărutară pasional. O vreme făcură dragoste doar sărutându–se. Până se simțiră toropiți. Îşi reluară pozițiile inițiale, el ținând–o în brațe, având capul în ceafa ei, simțindu–i pielea parfumată de sub păr, până când adormiră la loc.

Niciunul nu rostise vreo vorbă, dar trăiseră o experiență sexuală intensă, plină de promisiuni, care implica şi un viitor. Nu fusese nevoie de vorbe. Nici acum nu era. Luând–o de mână, o conduse în dormitor.

Sfârşit